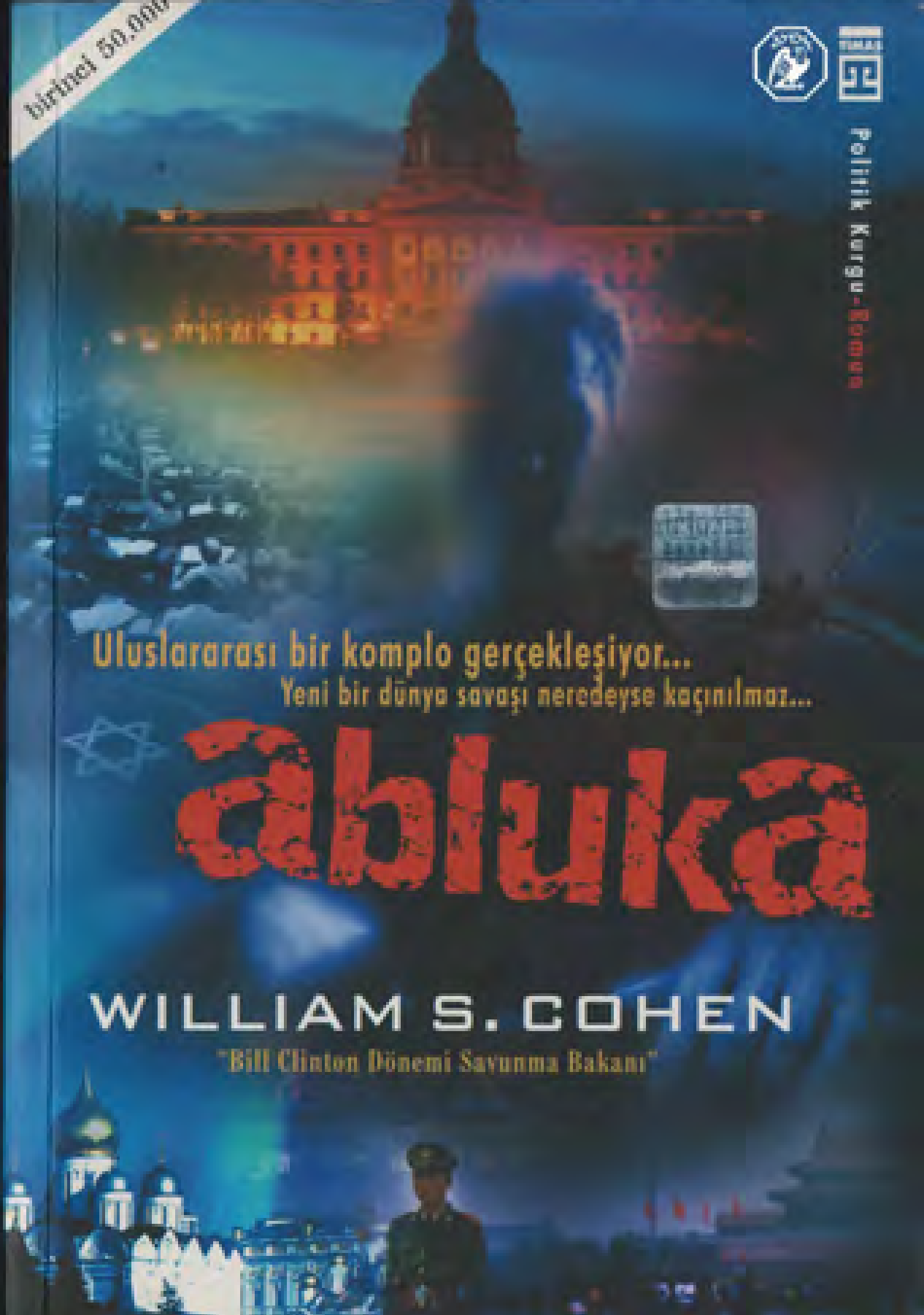

birinci 50.000
Politik Kurgu-Roman
Uluslararası bir komplo gerçekleşiyor...
Yeni bir dünya savaşı neredeyse kaçınılmaz...
abluka
WILLIAM S. COHEN
"Bill Clinton Dönemi Savunma Bakanı"

abluka

WILLIAM S.COHEN

Almancadan Çeviren:
ELİF KIRAL

abluka

WILLIAM S. COHEN

Bu kitap
Emine Eroğlu'nun yayın yönetmenliğinde
Cem Küçük'ün editörlüğünde
yayına hazırlandı.
Kapak tasarımı Kenan Özcan
tarafından yapıldı.
1. baskı olarak 2005 Mayıs ayında yayımlandı.
Kitabın Uluslararası Seri Numarası
(ISBN) : 975-263-168-1

TİMAŞ YAYINLARI

İrtibat : Alayköşkü Caddesi. No.: 11
Cağaloğlu / İstanbul
Telefon : (0212) 513 84 15
Faks : (0212) 512 40 00

www.timas.com.tr
timas@timas.com.tr

Baskı ve cilt:
Kelebek Matbaacılık
Litros Yolu 4/1 A Blok
Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 612 48 35

TİMAŞ YAYINLARI/1251
POLİTİK KURGU-ROMAN/2

©William S. Cohen, 2004 München, Germany, "Die Verschwoerer" orjinal adıyla Limes Verlag tarafından yayınlanan bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla Timaş Yayınları'na aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

abluka

WILLIAM S. COHEN

Almancadan Çeviren:
ELİF KIRAL

TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2005

28 Ağustos 1940 Bangor, Maine'de Rus Yahudisi bir anneyle, İrlanda Protestan'ı bir babanın oğlu olarak dünyaya geldi. 1972 yılında Maine temsilcisi olarak Cumhuriyetçi Parti'den temsilciler Meclisi'ne girdi. 1978 yılında Senato'ya seçildi. Regan Dönemi'nde İran-Contra skandalındaki olaylardan ötürü Başkan'ı suçlayan demokratlarla birlikte çoğunluk raporunu imzalayan üç Cumhuriyetçi'den biriydi.

Watergate skandalının ardından Kongre'deki etik kanunlara kafa yordu. Aynı zamanda Senato Silahlı Hizmetler Komite'si üyeliği yaptı. ABD'nin ve Sovyetlerin ellerindeki nükleer silahları sırayla yok etmelerini önerdi ama her iki taraf bunu reddetti. 1. Körfez Savaşı'nda Amerika'nın Kongre'nin onayıyla savaş kararı çıkartmasını savundu.

24 Ocak 1997'de Bill Clinton tarafından ABD'nin 20. Savunma Bakanı olarak atandı ve 2001 yılına kadar bu görevini sürdürdü. ABD'nin kısa tarihinde ilk kez bir Başkan, muhalif partinin bir üyesini kendi kabinesine çağırmış oldu.

Evli olan Cohen yazarlık yapmakta ve Washington D.C.'de yaşamaktadır. Diğer yayınlanmış eserleri şöyledir:

- Of Sons and Seasons (1978), şiir kitabı
- Roll Call (1981)
- The Double Man (1985)
- Men of Zeal (1988)
- One-Eyed Kings (1991)
- Murder in the Senate (1993)
- Easy Prey: The Fleecing of America's Senior Citizens and How to Stop It (1995)

Savaşmak istediğimiz yeri belli etmemeliyiz ki, düşman, saldırı için pek çok yerde hazırlık yapmak zorunda kalsın... Böylece birlikleri birçok yöne dağılsın... Göreceğiz ki, buralarda karşımıza çıkan düşman sayısı oldukça az olacaktır.

Sunzi
Savaş Sanatı

Önsöz:
WASHINGTON, 7 Eylül

Savunma Bakanı Thomas H. Koestler ve Washington'daki diğer önemli kişiler için Pazar sabahları ya Talkshow'lara katılmak ya da bu programları televizyondan izlemek anlamına geliyordu. O Pazar günü Koestler Washington'ın banliyölerinden birinde bulunan gösterişli evinin mutfağındaki mermer tezgaha oturmuş, üzerine kalın bir peynir parçası koyduğu ekmeğini yerken, bir yandan da tavanda asılı duran tencere tava takımının altındaki küçük televizyonda "Meet the Press" programını izliyordu. Tim Russell sonunda Başkan Jefferson'un Güvenlik Danışmanı olan Joseph Praeger'ı kolundan yakalayıp programa çıkarmayı başarmıştı. Aslında "kolundan yakalamak" fiili doğru bir ifade değildi. Çünkü Koestler çok iyi biliyordu ki, Praeger'ın "Meet the Press"'te olmasının tek nedeni, programa kendisinin çıkıp "Tayvan meselesi" konusunda bizzat konuşmak istemesiydi. Koestler'le Praeger bu konu hakkında uzun süredir tartışıyorlardı.

"Meet the Press"'in yapımcıları programa davet etmek için Savunma Bakanı'na ulaşmaya çalışırlarken, Beyaz Saray'ın iletişim stratejistleri konuyla ilgili hemen haber almışlar ve programa yetkili kişi olarak

Praeger'ın katılması için teklif götürmüşlerdi. Praeger televizyonda çok fazla görünen biri değildi. Koestler bu mini söyleşiyi izlerken, "... öncelikle gündemi oldukça meşgul eden önemli konuy-

la başlayacağız... ardından biraz gevşeyeceğimiz sorular ve gazetelerden bazı alıntılar gelecek..." diyen Russell'ın bu klasik tarzı karşısında Praeger'ın kendini ne kadar tedirgin hissettiğini fark etmiş ve heyecana kapılmıştı.

"Evet, Bay Praeger," diye söze girdi Russell. "Söyleşimize Tayvan meselesiyle başlayalım. Birleşik Devletler Patriot tipi savunma roketlerini Tayvan'a göndererek Çin'i çileden çıkarmayı mı amaçlıyor?"

Praeger tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki, Russell hızla devam etti: "Öncelikle şuna bir göz atalım..." Aynı anda *Washington Times*'ta yayınlanmış bir makaleden bir paragraf ekrana geldi:

Tayvan Savunma Bakanı, ülkesinin, ABD tarafından geliştirilmiş Theater roket savunma sisteminin bir versiyonu olarak, Tayvan tipi bir roket savunma sistemi oluşturmayı düşündüğünü belirtmişti. Aslında bu yolla hassas bir konuyu gündeme getirmiş oluyordu. Bu, Tayvan'ın ABD'nin girişimciliğini üstlendiği Theater isimli roket savunma projesine ortak olma hedefiydi.

Savunma Bakanı, Tayvan'ın, yurt dışında kendi özel sistemlerini geliştirirken, aynı zamanda donanım elde edeceğini de ifade etmişti. Bu programa, bir erken uyarıcı radar sisteminin kurulması ve bununla birlikte Amerikan Patriot savunma sisteminin satın alınması da dahildi.

Yazı görüntüden kaybolduktan sonra gökyüzüne doğru yükselen bir Patriot roketinin resmi ekrana geldi.

Russell, "Evet, konuya açıklık getirirseniz seviniriz, Bay Praeger" dedi ve Güvenlik Danışmanı'na döndü. "Tayvan'a özel bir Patriot sevkiyatı mı söz konusu?"

"Öncelikle burada bir noktaya değinmek istiyorum..." diyerek söze başladı Praeger. "Patriot konusu henüz gündemde değil."

"Henüz değil" diye tekrarladı Koestler ve başını salladı. *Tipik bir Praeger cevabı,* diye düşündü. Praeger yine her zamanki gibi açık ve net bir cevap vermiyordu.

Koestler kahve fincanını eline aldı ve o an elinin titrediğini fark etti. Daha önce kendini hiç bu kadar yorgun ve halsiz hissetme-

mişti. Fincan yere düşüp kırıldı. O sırada ihtiyar siyah kedisi Sheba'nın uzun uzun, acıyla inlediğini duydu. Kedi sendeleyerek mutfağın önünden geçiyordu.

Bu arada Koestler öksürmeye başlamıştı. Öyle şiddetli öksürüyordu ki, bütün vücudu sarsılıyordu. Koestler kesik kesik nefes alabiliyordu. Boğazına daha önce hiç hissetmediği tarzda bir ağrı saplanmıştı. Ayağa kalktı. Yüzünü yıkamak için eviyeye doğru yöneldi, fakat ayaklarını hareket ettiremediğini fark etti. Yere düşmemek için tezgaha dayanıp sıkıca tutundu. Bütün vücudu titriyor, midesinden ağzına keskin ve kötü bir tadı olan bir sıvı geliyordu. Öğürmeye başladı. Ağzından ve burnundan kan geliyordu. İstifrağ ediyor, ettikçe ağzından kan gelmeye devam ediyordu. Bağırsakları delinmişti. Bacaklarından aşağı sıcak ve kötü kokan bir sıvı akıyordu.

Tezgahı tutan elleri kendiliğinden gevşedi. Artık bedenini daha fazla kontrol edecek gücü kalmamıştı. Bir kere daha öksürdü ve yine ağzından kan geldi. Bunun üzerine yüzünün sol tarafı yerdeki porselen kırıklarının üzerine gelecek şekilde yere düştü. Neyse ki, bağıracak gücü hala vardı. Bir an yakın bir yerlerde kedilerinin sesini duyduğunu zannetti. Oysa kedilerin dili çoktan tutulmuştu.

Yeniden bağırdı. Bu defa karısı Gertrude'nin arka arkaya kendisine seslendiğini duydu. Doktor Gert, diye düşündü. Beyni hala çalışıyordu. Karısı... Dr. Gertrude Koestler...

Gertrude Koestler koşarak kocasının yanına gelip yere çömeldi. Bir yandan ellerini kocasının göğsüne bastırıyor, bir yandan da suni tenefüs yapıyordu.

Bayan Koestler kocasını kalp masajı ve suni tenefüsle yaşatmaya çalışırken, aslında o an, otuz yıldır sevdiği adamın bedeninde neler olup bittiğini fark etmişti. Bu bir şarbon zehirlenmesiydi. *Bazillus anthracis* bakterisi Koestler'in bütün hücre zarlarına saldırıyor, onları tahrip ediyor ve birbiri ardınca tüm hücreleri tek tek savunmasız hale getiriyordu. Madde ölümcül bakterilere dönüşmüştü. O kadar hızlı çoğalıyorlardı ki, bağışıklık sistemi antikor üretememeye başlamıştı, ama çoktan felce uğramış olmasına rağmen işlevini hala sür-

dürmeye çalışıyordu. Bakterileri öldürüyor ve onları atık olarak lenf düğümlerine gönderiyordu. Ama sinsi düşmanlar yeniden hayat bulup çoğalıyorlar, zehirli madde üretip kan dolaşımına karışıyorlardı.

Doktor Gertrude Koestler ayağa kalktı ve duvardaki telefona sarıldı. Acil durum numarasını çevirir çevirmez, Koestler'in evde bulunduğu zamanlarda korumaların nöbet tuttukları odadaki ekranlardan birinde alarm yanıp sönmeye başladı. Bunun üzerine ellerinde kocaman Uzi'ler taşıyan iki adam hızla binaya girip yukarı doğru koştular. Biri uzaktan kumandayla kapıyı açıp yavaşça içeri girdi. Diğeri ise beklenmedik bir durumla karşılaşmaları ihtimaline karşı arkadaşına koruma sağlayabilmek için kapının önünde nöbet tutuyordu.

"İçeri gelin" diye bağırıyordu Gertrude Koestler. "Yardım edin."

Kadının çığlıkları üzerine her ikisi de odaya doğru koştular. İçeriye girmeden önce ellerindeki tüfeklerle odaya bir göz attılar.

Gertrude Koestler: "Tanrı aşkına elinizdekileri bir kenara bırakın da onu kanepeye yatırmam için bana yardım edin" diye bağırırken bir yandan da kocasını taşıyacakları çalışma odasının bulunduğu yeri gözüyle işaret etti.

Adamlardan biri elindeki makineli tüfeği mermer tezgahın üzerine bırakıp Koestler'in yanına çömeldi. Diğeri ise tüfeğini ısrarla elinde tutuyordu ve merakla sordu: "Burada neler oldu? İkiniz de kan içindesiniz."

Gertrude Koestler kocasına dokunduğunda üzerinin kana bulandığını o an fark etmişti. "Zannettiğiniz gibi bir durum yok ortada" diye cevap verdi Gertrude.

İkinci koruma da tüfeğini kenara bırakıp kollarını Bakan'ın titreyen bacaklarının altına koydu. Koestler'in gözleri kapalıydı ve ölümle savaşıyordu. Nefes alıp vermesi çok ağırlaşmıştı. Açık duran ağzından sürekli kan geliyordu.

Adamların gözlerindeki dehşet ifadesini gören Gertrude: "Korkmayın" dedi. Koestler'i yarı sürükleyip, yarı taşıyarak çalışma odasına getirmişler ve kanepeye yatırmışlardı. "Tom hariç hepimiz aşılanmıştık."

1
WASHINGTON, 9 Eylül

Beşinci sıradaki bankta bir haber editörüyle havacılık ve uzay uçuşu endüstrisi üzerine lobi faaliyetleri yapan bir kişi arasına sıkışmış olan Michael Santini, Ulusal Katedral'in büyük meydanında yankılanan konuşmayı dinliyordu.

"Başkan Yardımcılığı yapmış seçkin bir devlet adamıydı... Vatan Koruma Dairesi Başkanlığı, Kuvvet Komisyonları Başkanlığı ve Genelkurmay Başkanlığı görevlerinde bulunmuştu... Doğuştan bir liderdi... Bu saygıdeğer insan önüne çıkan fırsatları en iyi şekilde değerlendirmeyi bilmiş, ancak hayatının baharında aramızdan ayrılıp terör şehidi olmuştu... Ağabeyi ise Washington'da ileri gelen bir avukattı..."

Tüm bu övgülerin sahibi olan Thomas H. Koestler, iki seneyi aşkın bir süredir Savunma Bakanlığı'nda çalışıyordu. Washington'da bulunan binlerce federal devlet yetkilisi ve yakınları şarbona karşı aşılandıklarında, -ki Başbakan'dan hükümet konağındaki temizlik görevlilerine kadar herkese aşı yapılmıştı- sadece Koestler ve birkaç kişi aşı olmaya karşı çıkmışlardı. Koestler'in bu tutumu kamuoyuna açıklanmamıştı. Onu aşı olmaktan alıkoyan şey, güçlü dini inanışlarıydı. Yakın çevresine, her ne olursa olsun Tanrı'nın kendisini sağlıklı kılacağına inandığını söylerdi. Oysa böyle ciddi

bir tehlikeye karşı Tanrı'nın kendisine verdiği aklı kullanarak tedbir alması gerekirdi. Ama öyle yapmadı. Ve bundan tam üç gün sonra, şarbonun akciğerinde yol açtığı bulaşıcı hastalık ölümüne neden oldu. FBI, Koestler'in Washington'a kısa bir mesafe uzaklıkta olan Virginia'daki evinde şarbon izlerine rastladı. Şarbonun kaynağı ise büyük ihtimalle Koestler'in teras kapısının önündeki sandalyede uyuklarken üzerlerine zehirli toz püskürtülmüş olan iki kediydi.

Santini bu saygı dolu konuşmayı dinlerken bir anda irkildi. Hiç kimse ortadaki "cinayetten", yapılan "kötülükten" bahsetmiyordu. Sanki Koestler uyurken ölmüştü. Gerçi Beyaz Saray Koestler'in şarbon sebebiyle öldüğünü kamuoyuna açıklamıştı, ancak konuyla ilgili fazla detay verilmemişti. Santini ise bu konudan Başkan'ın isteği üzerine bir Gizli Servis ajanı tarafından haberdar edilmişti. Evin dışına yerleştirilmiş bir gözetleme kamerasının bantları incelendiğinde, Koestler'in bahçesinde yaprak toplayan bir adam dikkati çekiyordu. Adam, Koestler'in bahçe işleriyle ilgilenmek üzere anlaştığı şirketin nakliye aracını kullanıyordu. Başında, bahçıvanların giydiği türden ses koruyucu bir başlık ve hava maskesi vardı. Gözetleme kamerası bandına, elindeki aleti çalıştırıp teras kapısına doğru ilerlediği görüntüleri yakalanmıştı. Fakat bundan sonra ne yaptığı görülmesin diye sırtını kameraya dönmüştü. Birkaç saniye sonra elindeki aletle yeniden bahçedeydi. Şarbon zehirini anahtar deliğinden içeriye doğru püskürttüğü açıkça ortadaydı.

Tozun içeri püskürtülmesiyle Koestler'in ölüm anı arasında geçen süre, yaprak temizleyicisinin orada bulunduğu zamanla birebir örtüşüyordu. Koestler'in eşi Gertrude şarbon aşısı olduğu için kendisine bir şey olmamıştı. Ama kediler ölmüştü. Açıkça görülüyordu ki, FBI yine faili meçhul bir şarbon vakasıyla karşı karşıyaydı.

Santini bir yandan Katedral'deki konuşmayı dinlerken, diğer yandan da acaba kendisi hakkında neler söylerlerdi diye merak etti.

Zihni düşüncelerle doluydu. Hayatında hiçbir zaman tesadüfe yer olmamıştı. Her şeyin bir plana göre işlediğinin farkındaydı.

Her ne kadar kendi iradesini kullanıyor gibi görünse de, aslında, aldığı kararlar bu kaderin bir parçasıydı. Bu da, rahat olması için yeterli sebepti.

Kiliseler ona her zaman Boston'un kuzeyinde, St. Dominik'te gördüğü ilk kiliseyi hatırlatırdı. Bu, aile soyadına hürmeten ziyaret ettiği bir İtalyan kilisesiydi. Santini, iki ırka birden mensuptu. İtalyan çocuklar sarışın ve mavi gözlü olduğu için onu sevmezlerdi. Onlara göre İrlandalı oluşu yüzüne yansımıştı. İrlandalılar ise ismi "a" ya da "y" den başka bir harfle biten hiç kimseden hoşlanmazlardı. Sürekli olarak "Mick" ya da "makarnacı" diyerek onunla alay ediyorlardı. Ta ki o da hepsinden öç almaya karar verinceye kadar...

Hafızası onu bir an için Boston'da Frank Murphy'yi yere devirdiği ana geri götürdü. Çenesine bir yumruk indirmeyi ne kadar da istemişti! Ama tam o sırada oradan geçen bir polis onları görmüş, Santini'nin kollarını arkadan yakalamış ve şöyle demişti: "Eğer onunla dövüşmek istiyorsan, bunu erkek gibi yap ve ayağa kalkmasına izin ver." Santini'nin Murphy'yi dövme isteği bir anda kaybolmuştu. Polis ikisine de zorla el sıktırdı. Bir hafta sonra bir gençlik kulübünün basketbol takımında birlikte oynamaya başlamışlardı.

Santini lisedeyken futbol, basketbol ve beyzbol oynuyor, ama derslerine de vakit ayırıyordu. Son derece başarılı bir öğrenciydi. Bu başarısını aslında İrlandalı annesinin ve İtalyan babasının yıldırıcı etkisine borçluydu. Harvard için tam burs kazanmıştı ve ilk öğrenim yılının bitiminde üniversitenin futbol takımının kaptanı olmuştu. Futbol sezonu dışında da amatör boks yarışmalarında rakiplerinin gözlerini morartarak formunu korumaya çalışıyordu. Yeni İngiltere'nin (ABD'nin kuzey doğu eyaletleri) boks sıralamasında orta sıklet olarak derece almıştı.

Santini Harvard'daki eğitimini onur belgesiyle tamamladıktan sonra hukuk okumak için hazırlıklara başlamış, ama hemen ardından askere gitme kararı almıştı. O zamanlar Başkan Richard Nixon

idi. Ancak bu kararı almasında rolü olan kişi, "Vatanın için ne yapabileceğini sorgula!" diyerek halka çağrıda bulunan John F. Kennedy'den başkası değildi. "Vietnam'daki savaş hiç şüphesiz ki kötüye gidiyor" diye halka seslenen Kennedy, "ama belki de bu, bizim gibi insanların üzerlerine düşen görevi yapmamalarından kaynaklanıyor olabilir" diyerek Santini'nin bu önemli kararı almasına sebep olmuştu.

Santini diplomasını aldıktan altı ay sonra, Da Nang'ın kuzey batısında bulunan ormanlardaki düşman mevziilerini yerle bir etmek için bir taarruz birliğinin başına geçmiş, bir süre sonra askerleriyle birlikte Kuzey'in düzenli birliklerinin açtığı şiddetli bir çapraz ateş altında kalmıştı.

Bu çatışma sonrası tek hayatta kalan Santini olmuştu. Üç yılını ağır yaralı olarak, "Hanoi Hilton" olarak adlandırılan tüyler ürpertici işkence odasında geçirmişti. Günlerinin ve gecelerinin büyük bir bölümü bir metreye iki metre boyutlarındaki bir hücrenin içinde kemik kırıklarını iyileştirmeye çalışmakla geçiyordu.

1973 yılında Richard Nixon, basının da belirttiği gibi, bu "sevimsiz savaşın" bitmesinin vaktinin geldiğine karar verdiğinde, Santini diğer Amerikalılar'la birlikte serbest bırakılmıştı. Washington'a geldiğinde bedeninin çok zayıf düştüğü görülmüştü. Walter Reed Hastanesi'nde iyice tedavi gördükten sonra, hiçbir zaman kaybetmediği cesareti ve birlikte tutuklandığı arkadaşlarına gösterdiği üstün liderlik vasfından dolayı madalyalarla ödüllendirildi.

Santini kendisine gösterilen bu ilgi ve saygıdan dolayı çok gururlanmış, ama bunun kendisini şımartmasına asla izin vermemişti. Hemen hukuk okumak için Harvard'a geri döndü ve dönemin en iyilerinden biri olarak öğrenimini tamamladı. Hayatını devletine hizmet etmek gibi gibi şerefli bir göreve vakfetmeye karar vermişti. Bu nedenle, mezun olur olmaz siyasi kariyerini oluşturmaya başladı. Artık Massachusetts'te avukatlık yapma iznine de sahipti.

Boston'daki Amerikan barosunun ceza avukatları birliğine ka-

tıldı ve organize suçlara karşı gösterdiği faal yaklaşımdan dolayı tüm seçmenlerin dikkatini bir anda kendi üzerine çekmişti. Tony Labonti'nin uyuşturucu şebekesini yerle bir etmiş, Tony'nin rakiplerinin de New Orleans ya da Los Angeles'taki tehlikesiz bölgelere sürülmelerini sağlamıştı.

Ama Santini uyuşturucu şebekesi liderlerini demir parmaklıklar arkasına göndermekten daha fazlasını yapmak istiyordu. Olayların gidişatını daha büyük ölçüde etkileyecek şeylere imza atmanın hayalini kuruyordu. Bu nedenle gözünü Amerikan Senatosu'na dikmişti.

Santini kariyerinin en başından beri hep farklı bir politikacı olmuştu. Sert bir mizacı vardı; bağımsız ve namusluydu. Seçimlerde oy verdikleri kişilerin isimlerinin sonradan hep skandallara karışmış olmasına rağmen, Amerikan halkı hala ümidini kaybetmemişti. İnsanlar, Diyojen gibi birisinin çıkıp kendilerinin beklentilerini gerçekleştireceğine şiddetle inanıyorlardı.

Senato'nun hem İstihbarat Servisi'nde hem de Silahlı Kuvvetler Komitesi'nde çalışmak üzere seçilen Santini, terör olaylarının perde arkasının araştırılmasıyla işe başlamıştı. Böylece Almanya'daki Baader-Meinhof çetesinin, İtalya'daki Kızıl Tugaylar'ın, İspanya'daki ETA bölücü örgütünün masum sivillere nasıl silah doğrulttuklarını yakından görme imkanı olmuştu. Amerika sokaklarında da bir gün kitle katliamlarının gerçekleştirileceğine kesin gözüyle bakıyordu. Sadece tarih konusunda şüpheleri vardı.

Verdiği demeçlerde Amerika'nın gittikçe büyüyen siyasi ve dini radikalizm tehdidi karşısında gereksiz yere kendinden emin ve kayıtsız bir tavır takındığına dikkat çekiyor, terörizmin günün birinde teknolojiyi de kontrolüne alarak istenmeyen dehşetli olaylara yol açabileceğini her fırsatta dile getiriyordu.

Senato'daki çalışma arkadaşları Santini'ye ve onun fikirlerine her zaman saygı duyarlardı. Ama Amerika'nın böyle bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu tezine kibarca karşı çıkıyorlardı. Bazı köşe yazarları ise Santini'nin bu tezine daha sert tepki veriyorlar, böylesi-

ne karamsar fikirlerin, sahibinin içindeki hoşgörüsüzlüğü ve cesaretsizliği yansıttığını ifade ediyorlardı.

Sonuçta onun dedikleri dikkate alınmadı. Dolayısıyla kimse bu yönde bir tedbir alma ihtiyacı da hissetmedi.

Santini zamanla senatör olma heyecanını kaybetti. Aradan on iki yıl geçmişti. Senato'da zamanının çoğunu alan önemsiz konular artık iyice canını sıkıyordu. Sonunda iki seçim döneminin ardından istifasını verdi.

Diğer senatörlerin yaklaşık on, on iki tanesi de aynı şekilde Senato'dan ayrıldılar. Tabii Senato'yla ilişkilerini kesmek için hepsi benzer bahaneler öne sürüyorlardı. Dediklerine göre sözde hepsinin ya sağlık sorunları ya da ailevi veya parasal problemleri vardı. Ama kalplerinin derinliklerinde hepsi biliyordu ki, "dünyanın en güvenilir meclisi" olarak kendini tanıtan meclis artık iş göremez hale gelmişti. Onlar da hayatlarının geri kalanını, ölüme mahkum bir hastayı iyileştirmeye çalışan bir doktor gibi, boş yere meclisi düzeltmeye uğraşarak geçirmek istemiyorlardı.

Santini dışında hepsi Senato salonunda mükemmel ayrılık konuşmaları yapmışlardı. O ise, kişiliği gereği asla böyle bir şey yapmazdı. O güne kadar yaptıklarının kendisini en güzel şekilde ifade ettiklerine inanıyordu. Aynı zamanda, bu politik yarışa devam etmek isteyenlere çamur atmanın hiçbir mantıklı sebebi olmadığı kanaatindeydi. Onları rahat bırakıp güçlerine güç katmalarını seyretmenin en iyisi olduğunu düşünüyordu. Bu konuda oldukça ciddiydi. Massachusetts'teki insanların çok daha iyisini hak ettiklerine gönülden inanıyordu.

İçgüdülerinin ve talihinin onu yönlendirmesiyle Wall Street'te yeni bir iş imkanı elde etti. Bir arkadaşının teklifini kabul etmiş olması, küçük bir yatırım bankasında yönetici kademesine kadar yükselmesini sağlamıştı. İşadamı olarak çok fazla tecrübesi yoktu, ancak insanlar ona güven duyuyorlardı. Çünkü karmaşık olayları çözme konusunda oldukça yetenekliydi. İlk 1 milyon Dolar'ını kazandıktan sonra diğerleri kendiliğinden gelmişti. Tabii

ki bunda 11 Eylül saldırısından sonra hisse senedi piyasasındaki çöküşü atlatmayı başarmasının da büyük rolü vardı. Bu, sanki kısa süreli ve mutsuz geçen bir evliliğin ardından yaraları sarmaya benziyordu.

Şu anda Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olan eski Florida Valisi'nin davetini aldığında, henüz Koestler'in ölümünü içine sindirmemişti. Bradford Jefferson, ülkedeki istikrarı bir an önce sağlayabilmek için Pentagon'daki görevleri üstlenebilecek birine ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bunun için, hiçbir sorun çıkarmadan Senato'ya girebilecek bir aday gerekiyordu.

Santini on yıldan fazla bir zaman önce Senato'dan ayrıldığında, bir daha devlet hizmetinde bulunmayacağına dair kendi kendine söz vermişti.

Şu anda ise Wall Street'teki para makinesinin elinden kaçmasını çok da önemli görmüyordu. Peki neden? Cevabı çok basitti: Amerika saldırıya uğramıştı; tıpkı onun yıllar önce iddia ettiği gibi... Terörün kara bulutları ülkenin üzerini tamamen kaplamaya başlamıştı. Gökyüzünde patlayan uçaklar, tehlikeli kimyasal yük taşıyan trenlerin raylarından çıkması, posta yoluyla zarf içinde insanlara gönderilen ya da Tom Koestler vakasında olduğu gibi kedilerin sırtlarına püskürtülen şarbon mikrobu... Terör gelişen modern dünyanın en büyük düşmanıydı ve kötülük tasarlama konusunda açıkçası hiçbir sınır tanımıyordu.

Santini'nin vazifeden kaçması kabul edilebilir bir davranış olmayacaktı. Üstelik dünyanın en güçlü ordusunun ikinci komutanı olarak hizmet etme fırsatı kuşkusuz herkese nasip olmazdı.

Ancak Santini, adının, Jefferson'un takımındaki diğer üyeler tarafından çok iyi karşılanmayacağından emindi. Onlar, eskiler de dahil olmak üzere bütün senatörleri eğitimli primadonnalar olarak görüyorlardı. Santini'nin durumu ise çok daha vahimdi. Gereğinden fazla bağımsızdı ve baskıya hiç gelemeyen bir mizacı vardı. Bir de şu 'savaş kahramanı' sıfatına sahipti.

Ulusal Güvenlik Danışmanı Joseph Praeger'in Başkan'a tavsi-

yesi ise oldukça düşündürücüydü: "Gerektiğinde işten çıkartılamayacak birini asla işe almamalısınız." Santini'nin Hanoi Hilton'da yaşadıkları adeta cehennem azabı gibiydi. Ama olanlara bir de iyi tarafından bakılacak olursa, bu korkunç deneyim ona savaş kahramanı olma onurunu elde etmişti. Asıl önemlisi, eğer iç politikada ülkenin siyasi stratejisini ilgilendiren büyük bir anlaşmazlık ya da tartışma yaşanırsa, bu sıfat ona Başkan'ın karşısında artı bir güç kazandıracaktı. Ayrıca başkentte edindiği çevre de ona her zaman avantaj sağlayacaktı.

Başkan bütün bunlarla ilgili ince bir kar zarar hesabı yapmış, başka bir seçeneği olmadığı sonucuna varmıştı. O an için Santini bu göreve getirilebilecek en kalifiye kişiydi. Ve Başkan'ın kaybedecek zamanı da pek yoktu.

Orgun kolonlarından "Battle Hymn of the Republic" isimli marşın melodisi yükseliyordu. Bayrağa sarılmış tabutu üniformalı askerler taşıyorlardı. Herkes birbiri ardınca oturduğu yerden kalkıp kilisenin dışına doğru yürüyordu. Kilisenin içinde ise fısıltılar yankılanıyordu: "Acele etmem lazım. Dışişleri Bakanlığı'nda brifing var." "Evet, gazeteleri gördüm. Adeta yalan makinesi gibiler." "Öğle yemeğinde mutlaka biraraya gelmeliyiz."

Katedralin üst tarafındaki merdivenlerde insan yığını oluşmuştu. İnsanlar artık normal ses tonlarıyla konuşmaya başlamışlardı. Konular ise aynıydı. Gelen geçen tanıdıklarına gülümseyerek selam veren, ama tek bir kelime konuşmayan Santini bu insan kalabalığından ayrılarak tam merdivenlerden aşağıya inmişti ki, kendisine uzanmış bir mikrofonla karşılaştı: "Merhaba, CNN'den Higgins" dedi sert ve tanıdık bir ses. "İyi sabahlar, Sally" diye karşılık verdi Santini. "Ayin için biraz geç kalmadınız mı?"

Higgins, "Uzun zamandır ortalarda görünmüyorsunuz, Sayın Senatör" dedi, bu defa daha yumuşak bir ses tonuyla. "Size hala bu şekilde hitap edebilirim, değil mi, Efendim?" dedikten sonra bir an için bekledi ve yine profesyonel ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Hemen kamuoyunun çok merak ettiği konuya gelelim... Baş-

kan'ın teklifini kabul ettiniz mi? Yeni Savunma Bakanımız siz mi olacaksınız?"

"Sayın Başkan'la karşılıklı görüştük, ancak daha fazla bilgi veremem" diye cevap verdi Santini.

Diğer Limuzin'lerle birlikte girişte bekleyen arabasına doğru yürürken, 'aslında daha fazlasını da söyleyebilirdim' diye aklından geçirdi. 'Görevi kabul ettiğimi söyleyebilirdim. Nasıl olsa Beyaz Saray bunu yarın kamuoyuna açıklayacak. Atanmamın bir sonraki gün Senato'da kabul edileceğini de söyleyebilirdim. Ve şu anda şarbon aşısı olmak için Denizcilik Hastanesi'ne doğru yola koyulacağımı da söyleyebilirdim...'

2
WASHINGTON, Mart

Santini evinin kapısını açarken, koridorda bulunan bir gizli kamera "Road Runner"ın -bu onun kod adıydı- eve geldiğini haber veriyordu. Kaçınılmaz bürokratik tartışmalar ve Güvenlik Danışmanı Joe Praeger'in palavracılığı dışında Santini'nin canını sıkan çok fazla konu olmuyordu. Tuvalete bile giderken dört koruma tarafından çepeçevre kuşatılmak da buna dahildi. Ama bu yakın takipten sıkıldığı zamanlar da oluyordu. İşte böyle anlarda hızla koridordan aşağıya koşup, daha korumaları ne olduğunu bile anlamadan, alelacele bodrum katındaki garaja doğru fırlayıp arabasına atlıyordu. Arabasıyla sokaklarda dolaşıyor, Pennsylvania Caddesi ve 14. Sokak'ta gezip George Washington Park Yolu'nda gözden kayboluyordu. Yalnızlığın her anını iyice sindirdikten sonra da her zamanki gibi araba telefonundan kendisini sokaklarda bulmaya çalışan korumalarını arayıp, "Tamam, oyun bitti. On beş dakika sonra büroda buluşalım" diyordu.

Bu küçük muzipliğin yol açtığı tek sorun, adamlarının onun kayboluşunu ve kendi durumlarını bildirme zorunluluklarıydı. Tabii ki bu onlar için büyük bir haksızlıktı, ama onların da daha hızlı olmaları gerekiyordu. Eğer bu oyun esnasında ona yetişemiyorlarsa, bu demekti ki, herhangi bir terörist saldırısında da onu tam anlamıyla koruyamayacaklardı.

Bugün oyun oynamayacaktı. Santini apartman dairesinin girişindeki uzun gölgeliğin tam önünde duran zırhlı Limuzin'ine bindi.

Aracına biner binmez Curtis Preston Santini'ye PDB raporunun (President's Daily Brief - Başkan'ın Günlük Dosyası) bir kopyasını uzattı. Bu ince, uzun boylu ve kaslı bir vücuda sahip zenci, Santini'nin silahlı şoförüydü. Yaklaşık 12 sayfadan oluşan ve her sayfasında "çok gizli" ibaresi bulunan bu raporda Başkan Jefferson'a ve Ulusal Güvenlik Başkan'ına her sabah sunulan gizli servis dokümanları mevcuttu. Santini her zamanki gibi rapora hızla göz attı ve sayfaların kenarlarına birkaç not aldı. Kendisine ilginç gelen bazı hususlarla ilgili detaylı bilgi edinilmesini istiyordu.

Birkaç dakika sonra Limuzin Pentagon'un sahil girişinde durdu. Santini Curtis'e elindeki raporu verip arabadan indi. Curtis dokümanın gizli servis departmanında doğru kişilere ulaşmasını takip etmekle ilgilenecekti.

Santini geniş ve dik merdivenlerde bir an durup başını kaldırıp, görevi kabul ettikten sonra adeta kendi evi haline gelen binaya baktı. 1941'deki temel atma töreninden sonraki on altı hafta içerisinde inşası tamamlanan bu binanın proje halinden bitimine kadar her aşaması oldukça tartışmalı olmuştu: Yeri, büyüklüğü, dizaynı... Bilindiği gibi, bina, 600.000 kilometrekareden daha büyük bir yüzölçümüne sahip olup, yaklaşık on iki hektar alanı kaplamakta. Kongre üyelerinin, mimarların ve sendikaların bu konuda epey şikayetleri olmuştu. Ve şimdi... şimdi Pentagon kısmi olarak yaralıydı. Gerçi 11 Eylül günü oluşmuş yürek parçalayan ve kömürleşmiş çöküntüler onarılmış sayılırdı. Duvarlar yeniden inşa edilmişti. İnsanlar ise yeniden işlerinin başındaydılar. Dışardan bakıldığında bu yaranın izleri belki zor fark edilebilirdi. Oysa Pentagon öyle derin yaralar almıştı ki, bu yaralar asla iyileşmeyecekti.

Pentagon çok ihmal edilmişti. Binanın bakımı için yeterli miktarda fon ayrılmadı ve çürümeye terk edildi. Ancak 1991 yılında yenileştirme kararı alındı ve bakım çalışmalarına başlandı. Tabii bu biraz pahalıya patlayacaktı. Hatta hesaplamalar milyarlarca

Dolar'ın elden çıkartılması gerektiğini göstermişti. Çalışmaların tamamlanması ise on yıldan fazla sürecekti.

El-Kaide fanatikleri binaya bir Boeing 757 göndererek patlatana dek, yenileme çalışmaları tam hız devam ediyordu. İlginçtir ki, Boeing 757 henüz yeni tamamlanmış olan batı tarafına isabet etmişti. Demir kolonların ve ateşe dayanıklı duvar kaplamaların da dahil olduğu bu yenileme çalışmaları sayısız insanın kurtulmasına vesile olmuştu. Çünkü eğer uçak bu bölgeye değil de, binanın herhangi bir başka bölümüne isabet edecek olsaydı, ortaya çıkacak tablo çok daha vahim olabilirdi.

Bu terör saldırısında uçaktakilerle birlikte toplam yüz seksen dört kişi hayatını kaybetti. Gerçi New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırıda hayatını kaybedenlerle karşılaştırıldığında bu sayı oldukça az. Ancak El-Kaide teröristleri Amerikan Savunması'nın kalbinin tam ortasına bir eylem gerçekleştirmiş oldular.

Olaydan birkaç gün sonra, Santini'nin her an hissettiği acı ve öfke, bir grup denizcinin inşaat kasklarıyla Pentagon'un en tepesine çıkıp kocaman bir Amerikan bayrağını enkazın üzerinde göndere çektiklerinde biraz olsun dinmişti. Denizcilerin bu hareketi her şeyi açıklıyordu: "Biz hala buradayız. Ve çok yakında tepenize bineceğiz."

Pentagon dış süslemeleriyle gerçekten bir mimari mucizeydi; her ne kadar şu anda birkaç küçük yara izi olsa da... Girişlerdeki ve binanın cephelerindeki bol süslemeleri saymazsak, Amerikan Ordusu'nun bu beş katlı, beş cepheli ve beş daireden oluşan merkezi bütün dünyada henüz benzerine rastlanmamış işlevsel bir sadeliği temsil ediyordu.

Pentagon kendi içinde, kendi kendine yetebilen bir şehirdi. En iyi eğitimlerden geçmiş, tecrübeli ve vatanı için her şeyi göze almış, ölümle yaşam arasında geçen sınavlarda devletine olan sadakatini ispat etmiş Amerikan vatandaşlardan oluşan canlı ve hareketli bir şehir... Hepsinin misyonu aynı: Amerika'nın güvenliğini korumak.

Santini için Pentagon, sağlamlığı ve gücü temsil ediyordu. Bina çok temiz, net ve dayanıklıydı. Aynı Amerika gibi...

Burada geceli gündüzlü çalışan yirmi üç bin kadın ve erkek için Pentagon, uzun süre sadece önemli işlerin gerçekleştirildiği bir "bina"ydı. Ama şimdi bir sembol haline geldiği için, herkes buraya sadece "Pentagon" diyor. Burada her dakika insanların yaşamını - ya da ölümünü- ilgilendiren onlarca karar alınıyor.

Belki de, aynı bugün olduğu gibi, diye düşündü Santini. Her gün, çoğu bürokratik konularla ilgili olan bir dizi sorun ve onlarca karar Pentagon'un kocaman ve sınırsız arşivine eklenmekteydi. Ama dünyanın her yerinde her an büyük bir kriz baş gösterebilirdi. Ve İngiliz bir generalin de bir seferinde ifade ettiği gibi, böyle bir krizin gecenin bir yarısında patlak vereceği tahmin ediliyordu.

Birden Santini'nin kafasında bir hatıra canlandı. Senatörken iştirak ettiği bir savaş oyunu aklına gelmişti. Burada, mahzendeki simülasyon merkezinde oynadıkları bir oyundu bu. Oyunun senaryosu da İran'a yapılacak muhtemel bir işgaldi. Birbirinden cesaretli ve gözü pek takımlar oluşturulmuştu. Güç gösterisinde bulunmak ve tarihin akışını değiştirebilecek önemli kararlar almak için, hayali, ama bir o kadar da güzel bir fırsat ele geçirmişlerdi. Örneğin, Pentagon'a "denizcileri yola çıkarma" emri verebilirlerdi. Santini şu anda bunu aynen yapabilme yetkisine sahipti. Ve bu bir oyun da değildi.

Arkasına doğru döndü ve yüzünde çaresiz, bitkin bir gülümseme olan Üstçavuş Major Walker'la selamlaştı. "Bu sabah sekiz mil koşunuzu tamamladınız mı?" diye sordu Santini, cevabını bilmesine rağmen.

"Evet, Efendim" diye cevap verdi Walker. "Hiçbir sorun yok."

Santini Walker'in sabahları saat 04:30 gibi kalktığını ve Pentagon'dan akşam saat 20:00'den önce ayrılmadığını biliyordu. Walker evli ve iki çocuk babasıydı. Üç üniversite diploması vardı ve boş vakitlerinde doktor olarak çalışıyordu. Santini Walker'ın enerjisine çok imreniyordu. Mümkün olsa enerjisini şişelere doldurup kulla-

nabilmeyi çok isterdi. Aslında Pentagon'da bu enerjiye sahip daha pek çok kişi vardı.

Santini sahil girişindeki geniş merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Güvenlik kulübesinin arkasında oturan görevliye göstermek üzere bina giriş kartını çıkardı ve Eisenhower Koridoru'na doğru merdivenleri çıkmaya başladı. Kendi bürosunun arka girişinde nöbet tutan silahlı güvenlik görevlisinin önünden geçerek hızla futbol sahası büyüklüğündeki bir odaya girdi.

Odanın ortasında General Jack Pershing'in gösterişli maun çalışma masası duruyordu. Koyu kahverengi masanın çekmeceleri varak kaplamaydı ve o kadar ihtişamlı bir görünümü vardı ki, Santini'ye göre masayı taşıyabilmek için en az on kişiye ihtiyaç vardı.

Masanın üzerinde gün içinde kendisine sunulan çok sayıda önemli doküman bulunuyordu. Bu belgelerin masayı çizmelerini önlemek için ekstra dikkat sarf ediyordu. Çünkü bu, Santini için, bir çalışma masasından daha fazlasını ifade ediyordu. Bu masa, tarihin bir parçasıydı. Masanın ortasında, üzerine kırmızı ve beyaz çapraz çizgiler atılmış bir dosya vardı. Bu, dosyanın içinde çok önemli ve gizli bilgilerin olduğu anlamına geliyordu.

Santini haritayı öfkeyle kaldırdı. *"Hangi akılsız bunu masaya bu şekilde koydu?"* diye söylenmeye başladı. Santini her zaman gizlilik ve güvenlikle ilgili konularda aşırı titiz biri olarak tanınırdı. Bu durum ona göre tam bir rezaletti. Gizli bilgiler içeren dosyalar böyle ortalıkta durmamalıydı. Hemen dosyayı açtı. Ve o an gördükleri karşısında çok duygulandı. Çünkü dosyanın ortasında, özel sekreteri Margie Reynolds'un büyük harflerle *"Doğum gününüz kutlu olsun!"* diye yazdığı bir kağıt vardı.

Aman Tanrım, bir sene daha mı geçti, diye düşündü. Kum saatinin kumları hızla akıyordu.

Kağıda bir de şeffaf plastik dosya içinde bir kart iliştirilmişti. Kartta Santini'nin günlük programı yazılıydı. Program 06:00'da evden çıkmasıyla birlikte başlıyordu. 06:30-07:00 arasında keşif faaliyetleri hakkında bir brifing verecekti. 07:30-08:00 arasında 4. Bir-

lik'le, 08:00-08:30 arasında kurmaylarıyla toplantısı vardı. Saat tam 08:30'da Pentagon'dan Beyaz Saray'a gitmek üzere yola çıkması gerekiyordu. Günlük programı en son saat 19:00'da Bayan Amiral Conner'ı kabulüyle sona erecekti.

Santini evrak çantasını yere koydu ve resmi geçit meydanını gören yüksek pencerelerden birine doğru yürüdü. Oval Ofis'te ettiği görev yemininden bu yana ne çok şey yaşanmıştı.

Her şeyden önemlisi, Santini huzurluydu. Artık Senato'da olduğu gibi planların aksatılması ya da suya düşmesi gibi bir sorunla karşılaşmıyordu. Ya da Wall Street'te her an yaşadığı 'borsa düştü mü, çıktı mı' stresinden de kurtulmuştu. Emirlerinin tümü geciktirilmeden ve bir alternatif sunulmaksızın yerine getiriliyordu. Yeni gelenler bu duruma hemen ayak uydurabiliyorlardı, ancak bürokrasinin derinliklerinde sıkışıp kalmış insanlar muhalefet etmeye ve bir şeylere mutlaka karşı çıkmaya bayılıyorlardı. Tabii ki içlerindeki bu muhalefet arzusunu Bakan'a karşı hiçbir zaman açıkça dile getiremezlerdi, ama yine de işlerin hızını yavaşlatarak, karar alma aşamalarını kurallara ve talimatlara bağlayarak ya da yapılmak istenen değişiklikleri engellemek için kendilerine yardımcı olan güç sahibi milletvekillerinin yardımcılarıyla gizlice buluşarak Bakan'ın planlarını baltalama çabası içinde olabiliyorlardı.

Ayrıca bir sonraki Başkanlık seçiminden önce siyasi açıdan talep edilen programları, seçme hakkına sahip tüm federal devletlerde finanse edebilmek amacıyla Savunma Bakanlığı bütçesinden fon ayırmak için delicesine kararlı olan Beyaz Saray ve Tasarruf ve Mevduat Bürosu yetkilileriyle kıran kırana mücadele edilmesi de gerekiyordu. Artık hayatında buna benzer sıkıntılar kalmamıştı. Oysa Savunma Bakanlığı'ndaki özgürlüğü de, Senato'da etkin ve bağımsız bir oya sahip olma düşüncesi gibi gelip geçici ve hayaliydi.

"Sayın Bakanım?"

Santini başını çevirdi. Margie kapıda duruyordu. Yanında da uzun boylu, zayıf bir adam vardı. Adam siyah çerçeveli bir gözlük takmıştı. Asyalı görünüme sahipti. Santini bir an için 'Çin Büyü-

kelçiliği'nden davetsiz bir misafir' diye geçirdi aklından. O anda adamın boynundaki işaretleri fark etti. İşaretlerin renginden, adamın Savunma İstihbarat Örgütü (DIA) için çalışan biri olduğunu anlamıştı. Anlaşılan bu yeni biriydi.

"Sayın Bakanım, izin verirseniz sizi yeni Savunma İstihbarat Örgütü (DIA) muhabiriniz ArthurWu'yla tanıştırmak istiyorum."

"Teşekkür ederim, Bayan Reynolds" dedi Santini. Reynolds kapıyı kaparken, Santini Wu'ya doğru adım attı. O esnada Wu da bir iki adım atıp iyice Santini'ye yaklaşmıştı. Wu tokalaşmak için sağ elini ona doğru uzatmıştı ki, tam o anda protokol kuralları aklına geldi ve hemen elini geri çekti. SantiniWu'nun bocaladığını görünce, gülümseyerek elini ona doğru uzattı. Wu'ya Senatör tokalaşması nasıl olur onu gösterecekti: Sağ elle karşı tarafın eli sıkılıyor, sol elle de karşı taraftaki kişinin kolu tutularak dostça sıkılıyordu.

"Oturun, Kaptan Wu" dedi Santini, çalışma masasının sağ tarafındaki küçük yuvarlak sehpanın yanında duran iki koltuğu göstererek.

Wu askeri nizama uygun olarak dimdik oturuyordu. Gri takım elbisesi, beyaz gömleği ve kırmızı mavi çizgili kravatı üniforma gibi duruyordu. Birkaç hafta öncesine kadar Kaptan Wu Pensilvanya'nın Carlisle şehrindeki Kara Harp Okulu'nda Amerika'nın Çin politikası hakkında kurs veriyordu. Santini'nin yetenek avcılarından biri de Çin konusunda uzman birini ararken War College'a el atmıştı. Çünkü geleceğin generalleri ve amiralleri sertifikalarını ya oradan ya da Kaliforniya'nın Monterey şehrindeki Naval Post Yüksek Lisans Programı'ndan alabiliyorlardı.

Santini her sabah sivil bir Merkezi Haber Alma Teşkilatı (CIA) yetkilisi tarafından yenilikler hakkında bilgilendiriliyordu. Bu brifingi, Askeri İstihbarat Örgütü'nden bir ordu subayı ya da deniz subayının verdiği ikinci bir brifing izliyordu. Savunma Bakanı Robert S. McNamara DIA'yı o zamana dek ordu, donanma, deniz piyade sınıfı ve hava kuvvetleri tarafından verilen gizli servis hükümlerini koordine etmek amacıyla kurmuştu. Santini DIA'nın,

çok daha büyük bir yapılanma olan CIA'nın gölgesi altında çalıştığını biliyordu. Ama yine de her iki teşkilatın bazen birbirinden ayrılan farklı görüşlerini dinlemekten zevk alıyordu. Hatta kendi tavsiyesi üzerine Hava Kuvvetleri'nden General Hayes DIA'nın başına getirildiğinde, DIA'nın ve CIA'nın muhabirlerinin ellerindeki dokümanları birbirleriyle kesinlikle karşılaştırmamaları için kendisine talimat vermişti.

Santini'nin çalışma masasının arkasındaki üç televizyon ekranında sırasıyla CNN, MSNBC ve Fox News ayarlıydı. O anda üç televizyon kanalında birden reklamlar başladı. Santini ulusal güvenlik için önemli olan son dakika haberlerini genellikle gizli servis örgütlerine nazaran televizyondan çok daha hızlı öğreniyordu. "Evet, bakalım medya patronlarının elinde bugün neler var?" dedi Santini ve sessiz duran ekranlara baktı.

"Haberler benim görev alanıma dahil değil, Sayın Bakanım. Ama eğer arzu ederseniz..."

"Sadece şaka yaptım, Kaptan Wu. Size sadece Arthur diyebilir miyim?"

"Elbette, hatta bana lütfen sadece Art deyin."

"Yeni işinizden memnun musunuz?"

"Her şey yolunda, Efendim. Beni seçtiğiniz için size minnettarım. Ben..."

"Harp Okulu'na, okulun Çin konusundaki en iyi uzmanını DIA'de göreve alacağımı bildirdim. General Hayes'ten de sizi bir süre izlemesini ve iyi bir muhabir olup olamayacağınıza karar vermesini rica ettim. Kararı o verdi. Evet, bugün bana ne anlatacaksınız?"

Wu, aslında General Pershing'in mirası olan yuvarlak masaya iyice yaklaştı. Koltuğunda kımıldamadan otururken bir yandan da elindeki evraklarda yer alan bazı gece saldırılarının altını çizerek hazırlık yapıyordu.

"Hamas Kudüs'teki bir konser salonuna yapılan bombalı saldırıyı üstlenmiş. Yirmi ölü, yetmişten fazla da yaralı var. Rusya'da Çeçen bir kadın aracıyla bir apartmanın bodrum katındaki garajına

girmiş ve uzmanların tahminine göre iki yüz kilo patlayıcı maddeyi ateşlemiş. Kaç ölü ve yaralı olduğuna dair henüz kesin bir sayı yok, ama iki yüz kişiden fazla ölü olduğu tahmin ediliyor. Keşmir'de Müslümanlar ve Hindular arasında çatışma çıkmış."

Wu aynı tekdüze ses tonuyla istihbarat servisçiliğinin ana besin maddesi haline gelen şiddet olaylarını liste halinde okuyordu. Adam robot gibiydi.

En sonunda Kuzey Kore'yle listeyi tamamladı. Wu isimleri, istatistikleri, gizli operasyonları ve casusları anlatırken, dizleri üzerinde açık duran brifing kitabına bir kere bile bakmamıştı. Kitabı kapadı. "Çin'den dolayı, Efendim. Dünkü PDB (President's Daily Brief) raporunun nüshasında Çin'le ilgili iki konunun ve tabii ki Çin'in dış politikasıyla yakından alakalı bir Kuzey Kore meselesinin arka planı hakkında detaylı bilgi edinmek istediğinizi not ettiğinizi fark etmiştim."

"Bu soruşturmalar daha sonra DIA'in arka plan raporunda müzakere edilebilir. Şu anda bu konu hakkında kafa patlatmanıza gerek yok. Bunlar hazırlamış olduğunuz bu mükemmel rapor için gerekli konular değil" dedi Santini ve ayağa kalktı.

Wu da ayağa kalktı, Santini'ye teşekkür etti ve kapıya doğru yöneldi. Sonra tekrar arkasını döndü ve sanki bir şey yapmayı unutmuşcasına alnına vurdu ve dedi ki: "Sayın Bakanım, dün akşam geç vakitlerde *Washington Post*'un muhabiri Carole Minter bir mektup açmış. Bir arkadaşından geldiğini düşünmüş ve mühürü kırdıktan sonra içine üfleyerek zarfı açmak istemiş. Bir anda ortalığı beyaz bir toz bulutu kaplamış. Neredeyse boğulacakmış.

"Daha önce de onun başına böyle bir şey gelmemiş miydi?"

"Evet. Görünen o ki, birinin ona karşı bir düşmanlığı var."

"Ama anlaşılan o da zarfların içine üfleme huyundan bir türlü vazgeçemiyor. Peki her şey yolunda mı?"

"Şarbon üreme hücreleri üzerine yapılan ilk laboratuvar testlerinin sonucu negatif çıktı. Ama Salgın Hastalıklar Enstitüsü bugün tedbiren daha başka testler de yapmak istiyor. Sizin de bildiğiniz gi-

bi, şehirde dönüp dolaşan tüm mektuplar ışınlandı. Ama tabii ki bu mikrobun ışından hiç zarar görmemiş olma ihtimali de azımsanamayacak kadar çok."

Wu tam gidiyordu ki, Santini "Biraz daha bekleyebilir misiniz, Art?" dedi.

"Elbette. Bir şey daha mı var?"

"Konu bu şarbon meselesiyle ilgili." Santini küçük sehpaya doğru ilerledi ve Wu'nun da oturmasını ima etti. "Şarbonun Koestler'i yakalayış tarzında beni rahatsız eden bir şeyler var. Ve tabii ki olayın üzerinden yedi ay geçmesine rağmen failin kim olduğuna dair FBI'dan hiçbir açıklama yapılamaması da anlaşılır gibi değil."

Wu başını salladı. "Kanaatimce faili bulup ortaya çıkarmaları pek olası görünmüyor. Bu maddeden tonlarca var ve gizli laboratuvarlarında bunu üretebilecek yüzlerce art niyetli kişi var."

"Size bir şey soracağım, Art" dedi Santini. "Koestler'in aşı olmayı reddettiğini kaç kişi biliyordu?"

İlk defa Wu hızlı cevap veremiyordu. "O zamanlar burada görevli olmadığım için açıkçası bilemiyorum, Sayın Bakanım. Ama tahminime göre, sadece birkaç kişi olmalı." Wu düşünceli bir şekilde duvara doğru bakıyordu. "Karısı biliyordu muhtemelen. Yardımcısının biliyor olması gerekir. Ve büyük olasılıkla Pentagon'un başhekimi. Bir de Koestler'in hastalık raporlarının saklandığı klinikteki kişiler."

"Ama hala sınırlı birkaç kişiden bahsediyoruz burada, öyle değil mi?"

"Evet, Efendim." Santini'nin nasıl bir çıkarım yapacağını kestiremeyen Wu'nun sesi gittikçe endişeli bir hal alıyordu. "Ama bu raporların ne kadar güvenilir olduğunu bilemeyiz. Sizin de bildiğiniz gibi, Pentagon "hacker"ların sevdikleri bir yer. Bir günde yaklaşık binin üzerinde hacker saldırısına uğruyoruz. Bunlar gençler olabilir ya da..."

Santini, "Ya da teröristler..." diyerek Wu'nun düşüncelerini tamamladı.

"Evet, bu pekala mümkün."

Santini bir an için sustu ve Koestler'in başına ne gelmiş olabileceğini düşündü. Bu kısa sessizlik Wu'yu tedirgin etmişti. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

"Bir şeylere el atmamı ister misiniz? Dilerseniz daha fazlasını biliyorlar mı diye öğrenmek için FBI'dan Vic Sanders'i arayabilirim."

"Hayır. Sadece merak ediyorum. Birilerinin Koestler'in aşı olmadığı konusunda mutlaka bilgilendirilmiş olmaları gerekiyor. Koestler'in ölümünü isteyecek birilerinin." Santini ayağa kalktı ve iyice gerindi. "Bana böyle bir şey yapılmış olsa, şüphelenilmesi gereken o kadar çok kişi var ki."

Bunu esprili bir ses tonuyla söylemişti. Ama şu ana kadar yanında çalışmış olan korumalarının sayısını düşündüğünde, ne kadar büyük bir tehlike denizinde yüzdüğünü anlıyordu. "Sizi tuttuğum için özür dilerim. Yarın görüşürüz."

Santini'nin bu yeni genç adamla ilgili karmaşık hisleri vardı. Ama nedenini kendine de tam açıklayamıyordu. Hiç şüphe yok ki Wu onu çok etkilemişti. Zekiydi. Şuuru açıktı. Hırslı bir kişiliği vardı. Ayrıca sempatikti de. Ama yine de Santini'nin içine sinmeyen bir şeyler vardı.

Santini sezgilerine çok güvenen biriydi. Bazıları onun insanlar hakkında çok çabuk kanaate vardığını düşünürdü. O birini ya beğenirdi ya da tamamen defterden silerdi. Kimseye kanaatini değiştirmesi için ikinci bir fırsat tanımazdı. Ama içgüdülerinin onu yanılttığı da pek görülmüş bir şey değildi.

Koestler'in aşı olmayı reddettiğini kaç kişinin bildiğinden Wu'nun gerçekten de haberi yok gibi gözüküyordu. Ama yine de bu konuda savunmacı bir üslubu olmuştu. Onun da söylediği gibi, o zamanlar Wu Pentagon'da değildi. Ayrıca Koestler'in korkuları ya da dini inançları hakkında geniş bilgi sahibi olma gibi bir sorumluluğu da yoktu. Ama yine de bir istihbarat çalışanı olarak biraz daha meraklı olması gerekmez miydi?

Santini bir an 'belki de sadece benim aklıma böyle delice düşünceler geliyor' diye düşündü. Pentagon'da çalışmak, yangın musluğundan su içmeyi denemek gibi bir şeydi.

Olaylar o kadar hızlı bir tempoyla gelişiyordu ki, detaylı düşünmeye pek fırsat kalmıyordu. Santini de, kendisine tekrar hatırlatılana dek şarbon tehlikesiyle ilgili neredeyse hiçbir şey düşünmemişti.

Wu dışarı çıkmak için kapıyı açtığında Margie başını içeri uzattı ve dedi ki: "Genelkurmay Başkanı burada, Sayın Bakanım. Diğerleri ise yoldalar. Kendisini hemen içeri buyur edeyim mi?"

Santini *evet* anlamında başını salladı. Margie'nin sözünü ettiği "diğerleri" Santini'nin yardımcısı Sam Towers, Genelkurmay Başkan Yardımcısı General Bill Steiger ve George Wittier'in yardımcısıydı. Hepsi birlikte "Top Dört"ü oluşturuyorlardı ve her gün son yirmi dört saat içinde olan olayları ve kendi gündemlerindeki önemli konu başlıklarını gözden geçirmek için yarım saat biraraya gelip toplantı yapıyorlardı. Santini Whittier'i bekletmeyi kesinlikle istemezdi. O yüzden Arthur Wu'yla ilgili kararsız ve karmaşık hisleri hakkında düşünmeyi biraz ertelemek zorundaydı.

El sıkıştıktan sonra küçük konferans masasına oturdular. Whittier uzun boylu, kuvvetli ve tuttuğunu koparan bir Texaslı'ydı. Kariyerine pilot olarak başlamıştı, ama sonradan Özel Kuvvetler'e katıldı ve Genelkurmay Başkanlığı'ndaki görevine seçilene dek komutanlık mertebesine kadar yükseldi.

"Sayın Bakan" diye söze başladı Whittier. "Elektrooptik keşif uydularımızdan birinin son devir turunda hizmet dışı kaldığı duyumunu aldık. Bu işte Kuzey Kore'nin parmağı olduğu ihtimali üzerinde duruyoruz."

"Hizmet dışı kaldı demekle neyi kastediyorsunuz? Şu anda tekrar çalışıyor mu?"

"Evet."

"Peki ne olduğunu biliyor muyuz?"

"Henüz değil. Ulusal Keşif Ofisi'ndeki, Hava Kuvvetleri Uzay Komutanlığı'ndaki ve Ulusal Güvenlik Teşkilatı'ndaki bütün

adamlarımızı bu konuyla ilgili görevlendirdik. Lazer faaliyetleri veya başka bir sabotaj hakkında herhangi bir duyum almadık. Bir ihtimal mekanik bir arıza da bozulmaya yol açmış olabilir. Çünkü uydular oldukça eski."

"Bir şey sormama müsaade eder misiniz, Sayın Generalim. Daha önceleri de bu konuyu düşünmüştüm ve açıkçası bir çözüm üretememiştim." Santini elindeki kalemi masaya bıraktı ve ellerini kavuşturdu. "Kuş ihtimalini ya da diğer olasılıkları değerlendirecek olursak, bence baştan yenilmiş oluruz. Başka hangi alternatiflerimiz var?" Santini cevabı az çok tahmin edebiliyordu, ama yanılmayı umuyordu.

"Pek iyi bir alternatifimiz yok. Diğer uydularımızdan birinin yerini söz konusu alanı kapatmak için değiştirebiliriz. Ama bu sonu çoktan belli bir oyun. Herhangi bir yerde diğer bir noktadaki deliği kapatmak için başka bir delik oluşturalım. Sizin de bildiğiniz gibi, yıllardır uzay konusunda kör ve sağır davrandık. Yeni alanları her zaman daha küçük sistemlerle kapatmaya çalıştık. Oysa daha fazlasını yapmalıyız."

Aynısını on yıl önce de söylemişlerdi. Ancak o zamandan beri değişen hiçbir şey olmamıştı. "Ya da bu konuda daha az düşünüp, riske girmeyip, birtakım belirsizliklere göz yumacağız."

"Ben de bundan korkuyorum, Sayın Bakan. Bir U-2 casus uçağını Orta Doğu'dan getirtebiliriz" dediWhittier ve heyyere beraberinde götürdüğü defterine birkaç not aldı. "Yine de elimizdekiler bize tam yetiyor." Defterine bir not daha aldı ve konuşmaya devam etti: "Blackbird uçakları hâlâ orada olsaydı, acil durumlarda onların yerlerini de taktik keşifleri için değiştirtebilirdik. Ama onları çürüğe çıkardık."

"Lütfen bana bu konuyu hatırlatmayın. Kongre 1988'de benim itirazlarımı göz ardı edip, o ana kadar üretilmiş en hızlı casus uçağı olan SR-71'lerin alınmasını iptal etti. Kurşundan daha hızlı uçaklar. Pentagon'un hesap uzmanları işletme giderlerinin çok yüksek olacağını, uyduların daha çok işe yaradıklarını ve daha

ucuza mal olduklarını iddia etmişlerdi. Ama kimse bugünkü uyduları üretmenin ne kadara mal olduğunu ya da start anında patlayan uydu fırlatma roketlerinin üzerinde kaç tane uydunun yerle bir olduğunu düşünmemişti."

"Hava sınıfının eski bir mensubu olarak Blackbird'lerin faaliyetlerinin durduğunu öğrendiğimde nasıl üzüldüğümü size anlatamam" dedi General Whittier.

"Bir soru daha" diye ısrar etti Santini. Gizli Servis Komite Başkanı olarak Blackbird'leri kurtarma konusunda başarılı olamadığı için bu konunun bir an önce kapanmasını istiyordu. "Acil durumlarda ticari uydulardan birkaç tanesini geçici süreliğine alamaz mıyız?"

"Elbette alabiliriz. Ancak sorun şu, bu şekilde birinci sınıf bir çözüm elde etmiş olmayız. Hava bulutlu olduğunda ya da gece bir şey görmemiz gerektiğinde elimiz kolumuz tamamen bağlanır. Bu noktada bizim için bir başka önemli sorun ortaya çıkar."

"Yani?"

"Ticari uyduları ve bunların frekans dağılımını eksiklerini giderek kullandığımızı gizli tutmak bizim için oldukça zor olabilir. Çok geçmeden paraya sıkışık olduğumuz ve casus uçaklarımızın çağa uygun olmadığı dilden dile yayılacaktır. Ve dışarı bilgi sızdıranlara da bu şekilde gün doğacaktır."

"Kahretsin" diyerek küfür etti Santini. "O zaman Meclis'in önümüzdeki yıl Gizli Servis bütçesi için kesenin ağzını tamamen açması ve bir daha bütçeyi kesinlikle siyasi olarak değerlendirmemesine için dua etmeliyiz."

"Tamamen katılıyorum. Şu anda boğazımıza kadar pisliğin içine batmış durumdayız."

Kapının sessizce tıklaması her ikisinin de karamsar ruh halini bir anda dağıttı. Kapıdaki Margie'ydi. Santini'nin cevabını beklemeden kapıyı açtı ve neşeli bir şekilde beklenen kişilerin geldiğini haber verdi: "Diğerleri de geldiler, Sayın Bakanım."

"Tamam", dedi Santini. "Beyleri hemen içeri buyur edebilirsiniz."

3
MOSKOVA

Boeing 767 Moskova'ya varmıştı. Her yeri karla kaplı olan şehirde gün henüz yeni ağarıyordu. Uçağın Amerikalı pilotu eskiden Venezuella'da CIA'e ait olan bir havayolunda çalışıyordu. Kolunda büyük kadranlı bir altın saat taşıyordu. İkinci Rus pilot da Afganistan Savaşı gazisiydi. İkisi de fazla konuşmuyorlardı. Konuştukları zaman ise aralarında değişik bir Rus-İngiliz üslubu oluyordu ve tek konuları da bu uçuşlardan kazandıkları parayla neler yapacaklarıydı. Uçaktaki tek yolcu arka taraftaki koltuklardan birinde oturan Arthur C. Cartwright'tı. Cartwright New York Yatırım Bankası'nda müdür yardımcısıydı. Yanında, uçak kabininin zemininde bulunan raylar üzerinde sabitlenmiş düzineler dolusu beyaz çuval içinde, desteler halinde ABD Merkez Bankası New York City bandrollü, yeni basılmış ve el değmemiş 100 Dolar'lar duruyordu.

Cartwright koltuğunda dikleşti ve tepe ışığını yaktı. Derin bir nefes aldı. Yıllar önce, henüz yaşamanın çok sakin olduğu zamanlarda, Kaliforniya'da evlendiği ilk karısından öğrendiği gibi meditasyon yapmaya çalışıyordu. Bugün onun para taşıma uçağında korumacılık yaptığı son uçuş olacaktı. Artık hayatının normal bir akışı olmalıydı. Sağlığı açısından hiç sinirlenmemesi, huzurlu olması gerekiyordu. İş temposu tabii ki buna izin vermiyordu. New

York'a geri dönünce FBI onu iddia makamı için hazırlayan avukatlarıyla buluştuğu White Plains'teki büroya götüreceklerdi. Orada banker olarak her şeyi açıklayan baş şahit olacaktı.

Cartwright emniyet kemerini çözdü. Pilotlardan biriyle konuşmak için uçağın ön tarafına doğru yürüdü. Konu önemli değildi; mutlaka biriyle konuşması gerekiyordu. Ama tam kapı kolunu çevirecekti ki, o anda kapının özel bir güvenlik kilidiyle kilitli olduğu aklına geldi. Eğer farkında olmadan kapı açılmaya çalışılırsa, iki ayrı ülkede alarm devreye giriyordu.

Yerine geri döndü, küçük siyah çantasından içki şişeşini çıkardı, şişenin kapağını açıp, içkiyi kafasına dikti. Wladimir Berzin birinci sınıf bu votkayı son yolculuğunda ona hediye etmiş ve bunun dostlar için mükemmel bir votka olduğunu söylemişti. Cartwright çantasından fıstık ezmeli krakerlerini de çıkardı ve geri kalan votkasıyla birlikte krakerleri yiyip bitirdi. Berzin'in para taşıman uçağını ne zaman ve nereye çağıracağını önceden bilmiyor olmaktan nefret ediyordu. Bildiği tek şey bir yerlerden telefon geleceğiydi. Ne zaman geleceğini, nereden geleceğini ise bilmiyordu. Long Island'ın diğer ucundan mı, Moskova'dan mı, Smolensk'ten mi yoksa Almaata'dan mı? Cartwright bundan tamamen habersizdi. FBI'ya göre bu konuyla Ulusal Güvenlik Örgütü *NSA* ilgileniyordu. Bilmediği bir yerde uçaktan inecek, güvenli bir ofise götürülecek, sonra zırhlı bir arabayla Merkez Bankası'na ulaştırılacaktı. Bütün gerekli resmi evraklar orada olacaktı. Kennedy Havaalanı'nda da kendisine birtakım belgeler verilecekti ve bunun üzerine yeniden uçağa bindirilecekti. Bu arada biraz çukulata ya da bir paket krakeryemeye vakti olacaktı. Bir sonraki sefere cebinde acil durumlar için erzak taşımayı düşünüyordu. Ama sonra aklına geldi; bir sonraki sefer olmayacaktı.

US-Marshall Cartwright'a tanık koruma programını detaylı olarak anlattı. FBI'yla ve federal avukatlarla nihai müzakereler sonuçlanır sonuçlanmaz, onu, Svetlana'yı ve küçük Victor'u New York'taki Rus mafya örgütü *Mafiya*'dan uzak, güvenli bir eve yer-

leştireceklerdi. Dava süresince gerçek ismi ve gerçek kimliğiyle ifade verecekti. Davanın sona erdiği gün tekrar Roger Shadduck kimliğine bürünecekti. O ve Shirley Shadduck, ki Svetlana bu ismi çok beğenecekti, oğulları George ile birlikte Güney Karolayna'nın Greenville şehrinde yaşayacaklardı. Bay Shadduck US Marshall Servisi'nin Federal Defterdarlığı'ndan satın aldığı bir temizlik malzemeleri firmasının sahibi olacaktı. Bay Shadduck iflas etmiş olan bu şirketi müzayededen alacaktı. Kağıt üzerinde her şey mükemmel şekilde planlanmıştı. Peki Svetlana -ya da gizli görev ismiyle Shirley- ne olacaktı? Onunla beraber ne kadar kalacaktı, diye merak etti Cartwright. Giderken Victor'ı -ya da gizli görev ismiyle George'u- yanına alacak mıydı? Bay Shadduck'ın Shirley'nin peşinden gitme ya da boşanmaya karşı çıkma hakkı olmayacaktı. Gerçi bu konu, programda önceden netleştirilmemişti. Cartwright son bir kapak votka daha içti. Berzin haklıydı. Votka gerçekten çok iyiydi.

Uçağın alt takımları açıldığında Cartwright bir sarsıntı hissetti. Kumaş perdeyi aralayıp aşağıya baktı. İniş pistinin ışıkları karlı geceyi aydınlatıyordu. Nisan ayının en sert geçen ay olduğunu düşünenler muhtemelen Moskova'da Mart ayının nasıl geçtiğini bilmiyorlar herhalde, diye geçirdi aklından.

Kısa bir süre sonra uçak Moskova'nın elli kilometre güney batısında bulunan eski bir askeri havaalanına iniş yaptı. Boeing 767 yere iner inmez, iki S-serisi Mercedes Limuzin'in takip ettiği kırmızı beyaz renkli zırhlı bir kamyonet iniş pistine girdi. Uçak bir kamyona doğru ilerliyordu. Kamyondan siyah deri ceketli iki Rus adam indi. Şoför motoru kapadı, farları açtı ve uçağın içinde kaldı. Adamların ikisi de silahlıydı.

Cartwright arka kabin kapısını açtı. Üzerinde kapüşonlu siyah bir anorağı vardı. Pistte bekleyen Ruslar'dan biri silahını Cartwright'a doğrulttu. Diğeri ise Mercedes marka Limuzin'lere doğru döndü ve ilk aracı nişan aldı. Şoför farları üç kere açıp kapadı, ama adamın tüfeğini indirmeye pek niyeti yoktu. Her iki Limuzin, farları kapalı olarak uçaktan yaklaşık on metre kadar uzakta duruyorlardı.

"Mal geldi" diye aşağıya doğru bağırdı Cartwright, ağır aksak konuştuğu Rusça'sıyla. Silahlar onu çok da tedirgin etmemişti; bu programın bir parçasıydı. Sonra tekrar kabinin içine girdi. Pilot bir düğmeye bastı ve bir merdiven uçağın içinden piste doğru açıldı. Gecenin karanlığındaki tek gürültü merdivenin açılma sesiydi.

Aynı anda Limuzin'lerin kapıları da açıldı. Merdivenin başında duran diğer iki Rus gibi giyinmiş silahlı iki adam daha ikinci kamyondan indiler ve yavaşça uçağın merdivenlerine doğru yürüdüler. Diğer adamlarla karşı karşıya gelince, dördü de silahların indirdiler, ama parmakları hala tetikteydi. Keskin bakışlarla etrafı kolaçan ediyorlardı. Cartwright'ın FBI'daki ajanı, Berzin'in karanlık işlerinde Rus Özel Kuvvetleri Spetsnaz'ın çok büyük bir rol oynadığını anlatmıştı. "Bu adamlar eğitimli katiller" demişti ajan. "Kendi mesleklerinde birinci sınıflar." Birinci sınıf. Aynı Berzin'in hediye ettiği votka gibi.

Siyah sakallı iri bir adam uçağa daha yakın duran kamyonun sağ ön tarafından indi. Gri takım elbisesinin üzerine uzun siyah bir palto giymişti. Sağ eli paltosunun cebindeydi. Sol bileğine sabitlediği bir mikrofana konuşuyordu. O konuşurken, ikinci araba da sessizce öne doğru ilerliyordu. Her iki Limuzin de kamyonun etrafını sarmıştı. Silahlı dört adamın yüzü bir anda Limuzin'lerin farlarıyla aydınlanmıştı. Far ışıkları gözlerinin içine giriyordu, ama adamlar gözlerini kaçırmıyorlardı.

Elinde mikrofon tutan adam Mercedes'in sağ arka kapı kolunun altındaki deliğe üç parmağını soktu ve gizli kilidi çözerek kapıyı açtı. Uzun boylu zayıf bir adam araçtan indi. Adamın üzerinde kendinden çizgili koyu lacivert bir takım elbise ve onun üstünde de sadece siyah bir yağmurluk vardı. İnci grisi bir şapka takmıştı. Üzerindeki yağmurlukla donuyor olması gerekirdi, ama adamın sanki dışarıda kar yağmıyormuş gibi bir hali vardı.

Arabadan inen kişi Wladimir Berzin'di. Berzin bir gangsterdi. Zaten zevksiz, ama oldukça pahalı olduğu ilk bakışta anlaşılan olan takım elbisesiyle de tam bir gangsteri andırıyordu. Gangster

ya da değil, aslında bunun pek bir önemi yoktu. Sonuçta adam New York Yatırım Bankası'nın şu ana kadar sahip olduğu en iyi müşteriydi. Ama Cartwright her zamanki gibi bu düşüncelerini kendine saklıyordu. Berzin'in işlerine engel olmaya çalışan bankerler emekli maaşlarını bir daha alamıyorlardı. Hiçbir zaman kırpılmayan bu siyah gözler, diye düşündü Cartwright. Berzin'le sadece bu şekilde görüşüyordu. Bu görüşmelerin dışında hiçbir yerde karşılaşmamışlardı. Berzin Cartwright'ın karşısına hep Limuzin farlarının aydınlattığı karanlıklar içindeki Rus banker olarak çıkıyordu. Bu artık Cartwright'ın alıştığı bir durumdu. Her seferinde aynı gangster koreografisi sergileniyordu.

Ama bugün bir sürpriz olmuştu. Araçtan ikinci bir adam daha inmişti. Berzin'in arkasından onu takip eden bu adam Berzin gibi uzun boylu ve neredeyse onun kadar da zayıftı. Ama Berzin'den farklı olarak arkaya doğru yapıştırılmışsarı saçları vardı. Siyah kaşmir bir palto giymişti. Sarışın adam sinsi bakışlarla etrafını gözlüyordu. Cartwright uzakta durmasına rağmen adamın sinirli olduğunu ve işi hızlıca halletmek istediğini anlamıştı.

Adam hızlı adımlarla yürüyen Berzin'i iki adım arkasından takip ediyordu. Böylece Cartwright adamı daha iyi görebiliyordu. Bankerin çok iyi bir yüz hafızası vardı. Bu yüzden adamı ilk olarak gördüğünden emindi. Raporu için birkaç detay daha öğrenmek amacıyla merdivenin birinci basamağına çıktı. Adam modern ve şık giyimliydi. Modayı yakından takip ettiği çok belliydi.

Berzin hızlı bir şekilde Almanca konuşmaya başladı. Cartwright için ikinci bir sürpriz olmuştu. Uzun yıllar Berlin Yatırım Bankası şubesinde çalışmış olan banker dinliyor ve hafızasına bazı notlar alıyordu. FBI Cartwright'ın vücuduna dinleme cihazı yerleştirmeyi istemişti. Ama o bunu kabul etmemiş ve buraya bu şekilde gelirse beş dakika bile hayatta kalamayacağını söylemişti. Beş dakika bile...

"Gelebildiğine çok sevindim, Wolfgang" dedi Berzin yanındaki adama. Wolfgang Warner cevap vermedi. Sinirli görünmemeye

ve içinde duyduğu rahatsızlığı bastırmaya çalışıyordu. Çünkü kesinlikle bulunmak istemediği bir yerdeydi. Ayrıca soğuktan donuyordu.

"İş ortaklarımdan hiçbiri daha önce bunu görmedi" diye konuşmaya devam etti Berzin, karşı taraftan bir cevap beklemeksizin. "İşte benim uçan bankam. Buna *para uçuran* diyorum." Berzin sakallı adama göz kırptı. "Onlara söyle, paraları boşaltabilirler, Tago."

Tago bağırarak Rusça bir şeyler söyledi. Kamyondaki adamlar para çuvallarını almak için silahlarını da yanlarına alarak uçağa girdiler. Bu arada şoför kamyondan inmişti. Üzerinde Moskova Nakliye Güvenlik Servisi'nin üniforması vardı. Belindeki 9 mm'lik Baretta silahın kabzası görünüyordu. Şoförün görevi, aracın arka kısmında raflarla dolu duvarları olan, aydınlık bir bölmeye açılan kapının yanında durmaktı. Adam bu bölmeye girer girmez, adamlardan biri uçaktan döndü ve omzunda taşıdığı beyaz renkli çuvalı kamyonun çelik parmaklıklarla kaplı zeminine koydu.

"Bana bir dakika izin verir misin, Wolfgang" dedi Berzin ve Tago'ya kendi önünden merdivenleri çıkması için işaret etti. Cartwright Tago adındaki adamı iyice görmeye çalışıyordu. Ama adamın yüzü karanlıkta kalıyordu. Ayrıca sakalı da yüzünü tamamen gizliyordu.

Berzin Cartwright'a sert aksanlı İngilizce'siyle, "Tekrar görüşmek üzere" dedi. Elini uzattı ve saygıyla hafifçe öne eğildi. Tago'ya başıyla işaret ederek, Rusça, "Bay Cartwright'ı kamyona götürün" dedi. Omzunun üzerinden yana doğru baktı ve Almanca konuşarak: "Burada bekle Wolfgang. Uzun sürmeyecek."

"Ama ben... Ben kesinlikle buradan ayrılmıyorum..." diye kekeledi Cartwright. Cüsse olarak bankerden oldukça iri olan Tago Cartwright'ın arkasına geçti, kollarını arkadan kıstırıp, merdivenlerden aşağıya doğru itti. Cartwright aşağıya inerken Wolfgang adındaki adama korku dolu gözlerle bakıp konuşmaya başladı. Tago sol kolunu ve boynunu bükerek Cartwright'ı susturdu ve bu şe-

kilde Limuzin'lerden birine doğru götürdü. Limuzin'le gelen iki adam Berzin'ı bekliyor, aynı zamanda Cartwright ve Tago'yu takip ediyorlardı. Berzin'in davetini beklemeden, Wagner de onlara katıldı.

Tago Cartwright'ın anorağını parçalarken, diğer iki adam da onu sıkıca tutuyordu. Tago Cartwright'ın siyah evrak çantasını zorla elinden aldı ve Berzin'e verdi.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Cartwright kekeleyerek. "Neden?"

Tago Cartwright'ın beyaz gömleğini yırttı ve elini vücudunda gezdirip, "Dinleme cihazı yok" dedi Rusça.

"Demek ki doğruymuş" dedi Berzin. "FBI'nın dinleme cihazı yerleştirme fikrine karşı çıktınız. Çok akıllıca bir davranış."

"Ben... Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Neden bahsettiğimi çok iyi anladığınızdan eminim, Bay Cartwright" dedi Berzin. "Bagajı aç" diye emretti Rusça. Adam bagajın kilidini açınca bagaj kapısı yukarıya doğru açıldı. Bagajın içi siyah bir plastikle kaplanmıştı. Tago bagajın içine doğru iyice eğildi ve düzgün katlanmış beyaz bir mendil çıkardı.

Berzin göz ucuyla Wagner'in Mercedes'in bagajına nasıl dikkatle baktığını görmüştü. Tago'ya Cartwright'ı daha da öne doğru sürüklemesi için işaret etti. Tago Cartwright'ı dizi üzerine oturttu ve boynunu kırmak üzere çenesinden sıkıca yakaladı. Amerikalı bağırmaya çalışıyordu, ancak cılız bir sesten başka bir şey duyulmuyordu. Berzin ani bir hareketle mantosunun arka tarafından bir bıçak çıkardı. Bıçağı Cartwright'ın tenine bastırıyordu.

Wagner sabit bir şekilde bıçağa bakıyordu. Aklına birden Berlin'deki kız çocuğu geldi. Düşünceleri onu hafızasında karanlık bir yere sahip olan bu olaya benzer başka bir olaya götürdü. Wladimir, küçük bir dilencinin boğazına bıçak dayamıştı. Küçük kız kendisinden para istedi diye çok öfkelenmişti. Aynı zamanda sarhoştu da. Cebinden çıkardığı bir bıçakla kızın yüzüne, tam çenesinin hizasında, güzelliğini tamamen bozan boylu boyunca bir çizik attı. Ama burada durum daha farklıydı. Wladimir'in bıçağı daha derine

gitti ve bir atardamara isabet etti. Cartwrigt'ın boynundan kan fışkırıyordu. Uçak pistinde küçük bir kan gölü oluşmuştu.Adam kısa bir süre sonra yere yığıldı. Tago ve başka bir adam cesedi bagaja koydular. Bu arada cesetten akan kanın siyah plastik folyonun kıvrımları içine akmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Tago kanın büyük bir kısmını da mendille sildi, mendili bagajın içine attı ve cesedi sıkıca folyoya sarmaya başladı.

Berzin'in böyle bir şey yapması Wagner'ı çok korkutmuştu. Arkadaşının bu tür şiddet olaylarına yatkın biri olduğunu Wagner önceden de biliyordu. Ancak bu çok büyük bir olaydı. Wagner bir cinayete tanık olmuştu. Kendini çok kötü hissediyordu, çünkü ister istemez o da bu cinayete suç ortağı olmuştu.

"Evet, dostum, durumu anlamışsındır... Bir sorun yok, değil mi?" Aslında bu bir soru değildi.

"Yok demem mi gerekiyor? Beni böyle bir pisliğe nasıl bulaştırırsın?"

"Ah, Wolfgang, hassas Alman ruhun nasıl da bir anda ortaya çıktı." Berzin gülümsedi. "Adamı öldürmemiz gerekiyordu, çünkü bir ispiyoncuydu. FBI'yla işbirliği yapıyordu."

"Tamam, ama beni neden bu işe bulaştırdın?"

"Kolayca bütün parayı alıp, elini hiçbir pisliğe bulaştırmadan bu işten sıyrılacağını mı sandın yoksa? Kazancın tamamını alacaksın, ama hiç riske girmeyeceksin, öyle mi? Şu ana kadar benim için çok da değeri olmayan bir ortaktın, Wolfgang. Şimdiyse gerçekten değerlisin."

Aslında Wagner bu ani ve istenmeyen gelişmeler karşısındaki memnuniyetsizliğini açıkça belli etmemesi gerektiğini de düşünüyordu. Çünkü Berzin bir anda ona karşı da cephe alabilirdi. Rus, kaslı kolunu Wagner'in omzuna koydu ve birlikte Mercedes'e doğru yürüdüler. "Gel ortak, yapacaklarımızı konuşmak için daha sakin bir yere gidelim."

Tago ve diğer adamlar ikinci arabaya bindiler. Kapılar hızla kapandı. Sadece tek bir kapı açık kalmıştı.

Tek elinde Cartwright'ın siyah evrak çantasını taşıyan Berzin, Wagner'i, beyaz para çuvallarını arabaya yükleyen adamların olduğu yöne doğru çekti. "Evet Wolfgang, ben gidiyorum..."

"Ama Wladimir, peki bu adam..." diye Berzin'in sözünü kesti Wagner. "Bu adam ne olacak?"

Berzin arkasını döndü ve Wolfgang Wagner'in gözlerine baktı. Yüzü aynı bir kurukafanınki gibi boş ve anlamsızdı. "Senin asil aristokrat dostlarınla dolu sevgili vatanın Berlin'de değiliz şu anda. Burası Rusya. Burada kuralları biz koyarız ve istediğimizde de değiştiririz."

Bu arada bütün para çuvalları zırhlı araca yüklenmişti. Adamlar kamyona bindiler ve çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Kapı, rayında hareket etmeye başladı ve kilitlendi. O sırada yerden sarı siyah renklerde, dikenli bir tekerlek kapanı ortaya çıktı. Bunun üzerine güvenlik kabininden kot pantolon ve Kızıl Ordu'nun amblemini taşıyan bir hırka giymiş yaşlı bir adam çıktı. Şoförün üzerine silah doğrulttu. Ama içinden sürekli küfreden şoförün, cebinden çıkardığı yüz Dolar'lık banknotu güvenlik görevlisine vermesiyle birlikte, konu birden halloldu.

Olayı kendi Limuzin'inden seyreden Berzin güldü ve Wagner'e doğru dönerek: "Gördün mü, Wolfgang. Herkes vergisini ödemek zorunda."

4
PEKİN

General'in bir Pazar sabahı bürosunda çalışıyor olması alışılmadık bir şey değildi. Sorumlulukları büyük bir özveri gerektiriyordu. Bürokrasiye takılan bütün detaylarla bizzat kendisi ilgileniyordu. Ayrıca çalışmak onun için bir yük değildi. Ülkesini, başkalarının hain tuzaklarından koruyan bir kalkan kılan bir afrodizyak etkisi vardı çalışmanın...

Bürosunun penceresindeki jaluzinin tozlu aralıklarından dışarı bakıyordu. Jaluziler oldukça eski ve leke içindeydiler. Uzun süre önce yenilenmeleri gerekiyordu, ama o bunu çok gereksiz görüyordu. Durduk yere masraf çıkarmanın anlamı yoktu ona göre. Makamı itibariyle çok daha büyük ve iyi döşenmiş bir ofisi olabilirdi, ancak lüksten ve gösterişten her zaman kaçınırdı.

Hava kapalıydı. Dışarıdaki insanların kürk şapkalarını ve paltolarını giyinmiş olmaları, bir fırtınanın yaklaştığının habercisiydi.

Çalışma masasının arkasındaki raflardan bir kitap aldı. Kitaba çok fazla not alınmıştı ve satır satır altı çizilmişti. General kitapta bulduğu bazı cümleleri içinden sessizce tekrarladı:

Rüzgar gibi gel, şahin gibi vur ve yıldızların altında bir ruh gibi yoluna devam et.

Bunlar anlamını hiçbir kaybetmemiş tarihi sözlerdi.

Misyonerlik hırsı içerisinde ivme kazanan ve dünya çapında bir haçlı seferi yapmaya endeksli yüksekten uçan planları yerle bir etmesi için daha çok şey yapması gerekiyordu. Irak'ta olanlar ne kendileri ne de İngiliz müttefikleri için pek iyi sayılmazdı. Galibiyetlerini ilan ettikten sonra intihar saldırılarının korkusuyla beton barikatların arkasına saklanmak zorunda kalmışlardı. Öyleki, sonunda Birleşmiş Milletler'den yardım talep etmeleri gerekmişti. Olaylar beklendiği gibi cereyan etmemişti. Bütün dünya onlara karşı tavır aldı. Amerika'nın yaraları sarması gerekiyordu. Emperyalistler bir anda neye uğradıklarını şaşırdılar. Gerçekten yapması gereken çok fazla şey vardı ve hepsi için hazırdı.

Birden kapıya vurulduğunu duydu. General aniden içine daldığı hayal dünyasından uyanıverdi. "İçeri buyurun."

Yardımcılık görevine getirilmiş genç bir subay kapıyı açtı. Önce General'i selamladı, sonra da amiri ona çalışma masasının karşısındaki rengi solmuş hasır bir sandalyeye oturması için işaret edene kadar dimdik ayakta bekledi.

"Sayın Generalim, sabah elimize ulaşan bir haber getirdim size. Öncelikli olarak tercüme edilmesi gerekiyordu."

"Peki bu görevi kim üstlendi, Albay?" diye sordu. Sesinde ciddi bir merak dikkati çekiyordu.

"Ben, Generalim. Mutlak gizliliğin önemini çok iyi biliyorum. Yazılı olarak mevcut bulundurduğum tek şey elimdeki şu notlar." Subay elindeki bir sayfayı havaya kaldırarak General'e gösterdi. "Bunun dışında yazılı hiçbir belge yok."

"Mükemmel, gerçekten mükemmel. Buyrun, lütfen devam edin."

"Bunun ne anlama geldiği konusunda tam da emin değilim, Sayın Generalim. Bir çeşit şifreye benziyor. Metin şu şekilde: "Kek yakın zamanda teslim edilecek, dostum. Her şey bir plana göre işliyor. Aşçılar gerçekten en iyi malzemelere sahip olup olmadıklarını kontrol ediyorlar. Kaliteli bir ürün ortaya çıkarmak konusunda son derece heyecanlılar. Hiçbir şeyi sorun etme. Gecikme olmayacak. Yükleme sözleştiğimiz gibi gerçekleşecek."

"Teşekkürler, Subay, çok iyi iş çıkarmışsınız" dedi General ve kağıdı alabilmek için elini uzattı. Konuşmasına, "Bu gerçekten de önemli bir haber" diye devam etti. Bir yandan da yardımcısına kapıya kadar eşlik ediyordu. "Çok gizli bir belge bu. Ulusal güvenliğimizin menfaati açısından bunu ikimizin dışında kimsenin öğrenmemesi gerekir."

"Emredersiniz Generalim."

General, yardımcısının kolundan sıkıca kavrayarak tehditkâr bir üslupla, "Güvenliğin sarsılması çok ciddi sonuçlar doğurabilir" dedi. Subayın kolunun nasıl da gerildiğini hissedebiliyordu. Genç adamın kendisini anladığından emindi artık. Asfaltlı yola bakan pencerenin önüne geldiğinde kar yağmaya başladığını gördü.

Her şey planlandığı gibi gerçekleşiyordu. Rus dostunun ev ödevlerini yaptığını ve görev için doğru kişileri bulduğunu umuyordu.

5
HOLLOMAN, NEW MEXICO

New Mexico'yu ziyaret edenler, güneşin yüzünü sıkça gösterdiği bu uçsuz bucaksız ülkenin çok kederli bir havası olduğu konusunda hemfikirdirler. Ancak şu da var ki, onlar New Mexico'yu Hal Prentice'nin tanıdığı gibi tanımıyorlar. Hal Prentice'ye göre ülkesi, tehlikeler ve sırlarla dolu bir yerdi. Ama aynı zamanda hayat doluydu. Burayı ilk defa gezmeye gelen turistlere 'burası sihirler ülkesi' diye anlatırdı.

Prentice bütün hayatını New Mexico'nun çöllerini, ormanlarını ve dağlarını gezerek geçirmişti. Gençken İspanyollar'ın ölüm geçidi olarak adlandırdıkları yılanların istila ettiği Jornado del Muerte Yolu'ndan geçerek dağlarda yolculuk yapmıştı. Alamogordo'nun kuzey batısındaki çölde dolaşmış ve 1945'te atılan ilk atom bombasının patlaması sonucu yerde açılmış olan koca deliği incelemişti. Atom bombası çölde sabahın alacakaranlığında patlamış, yerde koca bir krater oluşturmuştu. Patlamayla birlikte kum yığınları garip bir yeşil renge sahip cam kümelerine dönüşmüştü. Prentice bu cam kümelerinden bir parça almıştı ve hala evinde anı olarak muhafaza ediyordu.

Prentice İspanyollar'ın kıtaya gelmelerinden uzun yıllar önce içinde Kızılderililer'in yaşadıkları eski Pueblolar'ı keşfetmişti. Pek

çok gece yirmi binden fazla insanın yaşadığı yerlerde kurulmuş olan Pueblolar'da uyumuştu. Bazı tarihçiler, uzun yıllar önce tarihten silinmiş olan bu halkın, Kuzey Amerika'da izlerine rastlanan en eski yerli kabile olduğunu iddia ediyordu. Bu, Hal Prentice'nin oldukça hoşuna gitmişti. Amerika'nın başlangıcı olan bir yerde yaşıyor olma fikri onu heyecanlandırmıştı. Bu eski halkı kendi türünün insanları olarak gözünde canlandırmıştı. Yani *Beyazlar* olarak...

Pikabını hiçbir haritada var olmayan izbe bir sokaktaki bir çam ağacının altına park ederken de, ilk yerliler Beyazlar olmalı, diye düşünüyordu. Koltuğun arkasından M-16 marka av tüfeğini ve küçük sırt çantasını aldı. Sacramento Dağları'nın kayalıklarına doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra yol iyice dikleşmiş ve zikzaklar şeklinde seyretmeye başlamıştı. Prentice nefes nefese kaldı. Bir metrede bir durup dinlenmesi ve alnındaki teri temizlemesi gerekiyordu.

Yıllar önce bu yolu sırtındaki on üç kilo ağırlığındaki çantayla çıkan genç ve zayıf adam değildi artık. Tıknaz ve kiloluydu. Çantası yerine on üç kiloluk bir bira göbeği taşıyordu artık. Başında siyah bir kovboy şapkası, üzerinde üniforması vardı. Yanaklarını ve çenesini tamamen kaplayan siyah sakalı hafifçe ağarmaya başlamıştı. Ayakları ağrıyordu. Askeri tarzdaki bu siyah çizmeler yerine bir çift rahat terlik giyebilmek için nelerini vermezdi. Ama durmak yoktu. O Akrep Milisleri'nin komutanıydı ve bir görev üzerine yola koyulmuştu.

Patika yol kapalı bir kanyona doğru ilerliyor, dar bir oyukla vadinin zemininde kayboluyordu. İleride alçak bir binanın bacasından dumanlar yükseliyordu. Prentice yüz elli metre kadar gittikten sonra bir erkek sesi duyuldu: "Hareket etme." Prentice olduğu yerde durdu ve yukarı doğru baktı. Dağ geçidinin duvarları yaklaşık yirmi beş metre yükseklikteydi. Sesin nereden gelmiş olabileceğini anlamak için sola doğru baktı ve kaya parçalarının arkasında üzerine doğrultulmuş bir tüfek gördü.

"Kahrolası tüfeğin araba farı gibi parlıyor, Frank" diye bağırdı Prentice yukarı doğru. Gürleyen sesi kanyonda yankılanıyordu.

Kovboy şapkalı ve kamuflaj kıyafetli bir adam bir taş yığınının arkasından çıktı. Bir dürbünle Prentice'yi izliyordu. "Sizin olduğunuzu tahmin etmiştim, Amirim" dedi ve el salladı. "Sadece emin olmak istemiştim."

Prentice hiçbir şey söylemedi. Yürümeye devam etti ve üst kısımları dikenli tellerle kaplı yüksek bir çitin kapısına tutundu. Çit kanyon boyunca uzanıyor ve ileride kayalıklar arasında gözden kayboluyordu.

Prentice gibi giyinmiş olan ve elinde dürbünlü tüfek taşıyan göbekli bir adam kapıya geldi. "Parola, Amirim?" diye sordu.

Prentice kısa bir süre bocaladı. Parolanın ne olduğunu tam hatırlayamıyordu ki, bir anda kelime aklına geliverdi. "Özgürlük" dedi hemen.

Bekçi başını sallayarak kapıyı açtı. Beyazlatılmış taşlarla kaplanmış yolun sonunda kesinlikle onarıma ihtiyacı olan eski bir çiftlik vardı. Giriş kapısının yanındaki duvara bir Amerikan bayrağı asılmıştı.

Evin arkasında bir samanlık vardı. Yaprakları açık yeşil renkteki kavak ağaçları, kanyondaki bir oyuğun içinden akan derede yetişiyordu. Ağaçların altında Prentice'nin "Özgürlük Akademisi" olarak adlandırdığı ve Akrep üyelerinin çocukları için yatılı okul olarak hizmet veren küçük kulübeler vardı. Bir bayan yanındaki birçok çocukla beraber bu kulübelerden birinin önünde toplanmışlardı. Kadın, Prentice'nin onlara doğru yaklaştığını görünce el salladı. Prentice bir an için tereddüt etti, ama sonra kadına doğru iyice yaklaştı.

"Merhaba, Martha" dedi. "Dersler nasıl gidiyor?"

"Çok iyi gidiyor, Efendim" diye cevap verdi kadın. Yaklaşık yedi yaşlarındaki küçük bir erkek çocuğuna işaret ederek: "Sam, Sayın Albay'a nerede yaşadığını söyle bakalım."

Sam ayağa kalktı. Prentice'e yabancılayan bakışlarla bakıyordu. "Gerçek Amerika'nın Bağımsız Cumhuriyeti'nde yaşıyorum, Efendim." dedi.

"Yani Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyorsun, değil mi Sam?"

"Hayır!" dedi Sam. "Gerçek Amerika'da yaşıyorum."

"Peki, on altı yaşına geldiğinde ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Akrep Milisleri'ne yazılacağım" diye cevap verdi küçük çocuk, "aynı babam ve Fred amcam gibi."

"Peki miliste ne yapacaksın?"

Küçük çocuk kollarını havaya kaldırdı ve sanki tüfek taşıyormuş gibi bir hareket yaptı. "Ülkemi elimden almaya çalışan herkesi teker teker öldüreceğim. Ve gerçek Amerika'yı daha da büyüteceğim." Kollarını indirdi, çevresine baktı ve konuşmaya devam etti: "Şimdikinden çok daha büyük olacak."

Prentice kadına ve diğer çocuklara başını sallayarak selam verdi. "Çok güzel çalışmışsınız, çocuklar. Eğer kabul ederseniz, Martha, küçük arkadaşlarıma bir şeyler söylemek istiyorum."

Martha tamam anlamında başını salladı, ama Prentice zaten bir an bile duraklamamış, konuşmaya devam etmişti: "Buraya gelirken yolda ilk insanların kimler olduğu konusunda epey düşündüm. Bilim adamları ilk insanların binlerce yıl önce burada yaşamış olduklarını söylüyorlar. Ve biliyor musunuz, çocuklar? Bu ilk insanlar kesinlikle Mescalero arazisindeki Kızılderililer değildi." Bu esnada o araziye doğru işaret ediyordu. "Kesinlikle Kızılderililer değildi bu ilk insanlar. İncil'i okursanız, ilk insanların Adem ve Havva olduğunu görürsünüz. Bütün insanlık onlardan gelmektedir. Onlar bütün yeryüzünün hakimiyetiyle görevlilerdi. İşte siz de aynı bunu yapacaksınız. Savaş böyle başlayacak!"

Prentice konuşmaya devam edip etmeme konusunda tereddüt etmişti. Bir süre sonra çiftliğe geri dönmek üzere yola koyuldu. Aşınmış merdivenleri çıkarken, girişte duran bir adam Prentice'yi selamladı ve kapıyı açtı.

Prentice mutfağa ve devamında da bir yatak odasına bağlanan bir koridora adım attı. Koridorun sağında ve solunda geniş odalara açılan kapılar vardı. Prentice sağ taraftaki odaya girdi. Uzun bir

masanın etrafında iki adam oturuyordu ve propaganda ilanlarını zarflara koyuyorlardı. Prentice onlarla kısa bir süre sohbet etti ve soldaki kapıya doğru ilerledi. Kapı kapalıydı. Prentice kapıya vurdu ve, "Ben, Albay Prentice" dedi.

İç taraftan bir sürgü çekildi ve kapı açıldı. Girişte kot pantolon ve kolları kıvrılmış mavi renkte bir iş gömleği giymiş, uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu. Kot pantolonun kemer kısmında 45'lik bir silah görünüyordu. "İyi günler, Hal" dedi adam. "Her şey yolunda mı?"

"Selam, Charles" diye karşılık verdi Prentice. Ama Charles ona "Albayım" diye hitap etmeyi unuttuğu için hafifçe kaşlarını çatmıştı. "Evet, her şey yolunda" dedi Prentice kısaca. "Tarihi biliyor muyuz?"

Charles gülümsedi. İyi görünümlü bir adamdı. Askeri usülde kesilmiş kısa sarı saçları vardı. Hafif bir kafa hareketiyle, masada duran diz üstü bilgisayarına iyice kendini kaptırmış olan, delikanlılık çağlarındaki bir erkek çocuğunun taburede oturduğu tarafa doğru işaret etti. Bilgisayar kabloları etrafa saçılmıştı.

Prentice Charles'la birlikte delikanlıya doğru ilerledi. Delikanlı ikisini de fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Hal'a neler yaptığını göster, Bobby" dedi Charles. Genç adamın ensesini sıvazlamaya başladı. Güneşten rengi açılmış uzun saçlı delikanlı yavaşça arkasına baktı ve onları gördü.

Prentice bilgisayara doğru uzanarak bildiği tek komutu gerçekleştirmek için iki tuşa bastı.

Ekranda Akrepler'in internet sitesinin ana sayfası açılmıştı. Sayfanın en tepesinde kalın ve büyük harflerle Akrep Milisleri yazılıydı. Sayfa hazırlık aşamasındayken Prentice'nin daha çok hoşuna gitmişti. Şu anda çok basit ve alelade görünüyordu. Hiçbir resim hareketli değildi. üstelik renkli de değildi. Ama Bobby bunun iyi bir ilerleme olduğunu ve bu vesileyle birçok yeni üyenin aralarına katılacağını söylemişti. Prentice'nin hoşuna giden tek şey *Tanrı Amerika'yı Korusun* sözünün üzerinde dalgalanan Amerikan

bayrağı olmuştu. Öyle ki, sanki gerçekten bir rüzgar bayrağı hareket ettiriyor gibiydi. Sayfanın en alt tarafında ise, sayfanın açılmasından itibaren sürekli akıp giden ve Prentice'nin uzun bir zaman önce kaleme aldığı şu cümle yer alıyordu:

Cesurluk inançtan gelir.

"Eğer uygun görürseniz internet sayfası için birkaç fikrim var, Bay... Albay Prentice" dedi Bobby.

Prentice sırt çantasını açtı ve içinden iki tane Powerpack bilgisayar pili çıkartıp masaya koydu. "Şimdi anasayfada gezinti yapmayı bir kenara bırak, genç adam. Asıl işimize yoğunlaşalım. Charles'ın dediklerini yap ve neler olduğunu bana göster."

Genç adam tekrar bilgisayarın başına döndü ve birkaç tuşa bastı. Ekranda hızlı bir şekilde sırayla resimler açılmıştı. "Sadece pille çalışmak zorunda olmak gerçekten çok zor, Albayım. Şarj cihazını takabileceğiniz hiçbir yer yok. Hatta eski bir jeneratör dışında elektrik dahi yok ve internete de Charles'ın bana vermiş olduğu cihazla uydu bağlantısı üzerinden girmem gerekiyor. İşte oldu..."

Gök mavisi bir fonun üzerinde beyaz harflerle yazılmış bir yazı ekrana geldi:

Amerika Hava Kuvvetleri Üssü, Holloman, New Mexico

UYARI

Bu Amerikan Hükümeti'nin gizli bir bilgisayar iletişim ağının korunaklı bir bağlantısıdır. İnternete ait değildir! Eğer yanlışlıkla bu sayfaya girdiyseniz, BAĞLANTINIZI HEMEN KESİNİZ!!! Eğer yetkili bir kullanıcı değilseniz ve bu uyarıyı dikkate almazsanız, cezalı hükmünde olursunuz. Bu ağ gizli bilgiler içermektedir. Bu bilgiler casusluk kanunları ile ilgili ceza kanununun 18. Bölüm, 793, 794 ve 798 maddeleri uyarınca Amerika Birleşik Devletleri'nin ulusal güvenliğini ilgilendirmektedir. Bu kanun bu bilgilerin içeriğinin yetkili olmayan kişilere aktarımını kesinlikle yasaklamaktadır.

Genç adam çok fazla bağlantı seçeneği olan başka bir yere tıkladı. "Bakım planı"nı seçti, bu alt seçeneği açtı ve görev planını buldu. Görev planını Üstçavuş William Johnson'un adını yazarak aramıştı ve hem ismini hem de Johnson'un kimlik numarasını bulmuştu. "Personel" diye isimlendirilmiş bir bölüme girdi ve Johnson'un kimlik numarası yardımıyla üstçavuşun personel dokümanlarını ve fotoğrafını buldu.

"Haklısınız, Efendim" dedi Bobby. "Gerçekten de size çok benziyor."

"Daha da önemlisi, aynı bizim gibi düşünüyor olması" dedi Charles ve Bobby'nin omzuna kolunu attı. "Bize yardım edeceğini bildirdi. Şimdi bakım planına geri dön. Bak bakalım, Alman Tornadoları 10 Mart'ta bakım için görev dağılımı yapmışlar mı?"

Bobby klavyede birkaç tuşa bastı ve büyük bir takvim gibi görünen bir resim ekrana geldi. Üzerinde 10 Mart yazılı olan kutucuğa tıkladı. Bir anda ekranda yeni bir sayfa açıldı. "Evet, Efendim" dedi Bobby. "Tornadolar o gün rutin bakım çalışmaları için görevliler."

"Şimdi bir sonraki güne gir" diye emretti Prentice keskin bir ses tonuyla. Herhangi birine ya da herhangi bir şeye bağlı olmaktan nefret ederdi. Oysa şimdi büyüme çağındaki bir delikanlıya bağımlıydı ve bu onu çok rahatsız etmişti.

11 Mart'ta uçuş gösterisi olacaktı.

Prentice ve Charles bakıştılar. Prentice gülümsedi ve Charles da yeniden bilgisayar ekranına baktı.

Prentice ziyaretinin geri kalan zamanının büyük bölümünü küçük gruplar halindeki adamlarla kavak ağaçları altında sohbet ederek geçiriyordu. Emin değildi, ama FBI'ın bir şekilde milislerin arasına karışmaya çalıştığını hissediyordu. Hiçbir şey ispatlayamıyordu, ama geçen hafta Phoenix'teki bir motelde diğer bazı milis yöneticileriyle görüşmüş ve onlardan bazılarının FBI ajanlarıyla görüşmüş olabilecekleri kanaatine varmıştı. Açıkça görülüyordu ki, FBI "barışçı" milisleri terörist çizgideki diğerlerinden ayırmaya çalışıyordu.

"Tamamen saçmalık! FBI bizi parçalamak istiyor. Aynı bir klan gibi" dedi Prentice kavakların altında. Her zamanki gibi kendinden emin ve kibirliydi. Gerçi içi içini yiyordu, ama hiçbir şey belli etmiyordu. "Terörist çizgi mi? Biz vatanseveriz. Bunu unutmasınlar!"

Charles bir süre daha Bobby'nin internetten bilgilere nasıl ulaştığına baktı. Daha sonra büyük odanın köşesindeki küçük bölmeye geçti. Kapıyı kapadı ve ışığı açtı. Charles macunu andırır bir maddenin makaralarıyla küçük siyah bir kutucuktan oluşan AA-bataryalarının parçalarını tezgahta birleştirirken, jeneratörle çalışan lamba da yanıp sönüyordu.

Günün sonuna doğru Prentice kanyona uzanan patikaya doğru yürüyordu. Charles sakat olan bacağını sürüyerek arkasından geliyordu. Durması için ona seslendi. "Gün ışığı bitene kadar aşağıda kamyonda olacağım" dedi Prentice. "Ne oldu?"

"Bir şey yok" dedi Charles sakince. "Bobby demin bir resim indirdi ve çıkışını aldı. Senin de görmek isteyeceğini düşündüm. Eğer Holloman'da neler olduğuna dair hala bazı şüphelerin varsa."

Prentice'e elindeki çıkışı uzattı. Kağıtta direkler üzerinde yan yana dalgalanan bir Amerikan ve bir Alman bayrağının resmi vardı. "Bunu uçuş gösterisi esnasında dağıtacakları programın baş sayfası için hazırlamışlar."

Alman bayrağı Amerikan bayrağından yaklaşık bir metre kadar yukarıda dalgalanıyordu. "Burası kimin ülkesi, Tanrı aşkına?" dedi Prentice. Çok sinirlenmişti. Elindeki resmi buruşturup yere fırlattı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin" diyerek bağırıyordu.

"Sabırlı ol, dostum, sadece biraz sabırlı ol" dedi Charles.

6
MOSKOVA

Berzin'in Mercedes'i havaalanının yanındaki bir deponun önünde durduğunda, oraya henüz ulaşmış olan Tago araca bindi ve sağ arka kapıyı açtı. Berzin araçtan indi. Wagner de onu takip ediyordu. Moskova'dan havaalanına doğru giderken yolda hemen hemen hiç konuşmamışlardı. Wagner aracın bagajına bakmaktan kendini alamıyordu. Hafızasında sürekli Cartwright'ın yüzü canlanıyordu. Berzin ise durumun farkındaydı. Wagner'e baktı ve omuzlarını silkti.

Tago yan kapılardan birinin asma kilidini açtı, ışığı yaktı ve Berzin'le Wagner'in içeri binebilmesi için yer açtı. Yanıp sönen tepe ışığı duvardaki raflara düzenli olarak yerleştirilmiş olan sandıkları aydınlatıyordu. Wagner bazı etiketlerin üzerinde yazanları okuyabilmişti: *Panasonic TV, JVC Video, Sony X512 Video, Baba Filmi DVD Koleksiyonu, Samsung DVD.*

"Bu Tago'nun yan işi" dedi Berzin Almanca ve raflara işaret etti. "Küçük çaplı kaçakçılık ve hırsızlık işleri yapmak onu formda tutuyor. Özel hayatına ancak bu şekilde para yetiştiriyor. Fazla açgözlü olmadığı sürece kazancı tamamen ona bırakıyorum."

Berzin Wagner'in önünden helezonlu bir merdivenden yukarı çıktı. Bu merdivenlerden deponun asma katına çıkılabiliyordu. Üç

tane spot ışığı üzerilerine doğrultulmuştu. Wagner bu spot ışıklarının arkasında kalan karanlık bölümde en az bir korumanın olduğunu hissediyordu. Asma katın bitiminde bir kapı vardı. Berzin bu kapıyı yeleğinin içinde asılı duran altın bir zincirin ucundaki bir anahtarla açtı.

Wagner hayatında gördüğü en büyük odalardan birine adım atmıştı. Duvarların yüksekliği en az on metre kadardı. Odanın aydınlığı bir an için Wagner'i sersemletmişti. Her yerde ışık vardı. Tavanın gizli bir yerine bir lamba yerleştirilmişti. Bu lamba, aynı güneş gibi yuvarlak ve ışıl ışıldı. Öyle aydınlıktı ki, odadaki eşyaların en ufak ayrıntıları dahi rahatlıkla görülebiliyordu. Odanın içinde siyah metalden bir masa vardı. Masanın üzerinde de paslanmaz çelikten parlak cilalı bir satranç tahtası yer alıyordu. Masanın etrafındaki iki sandalyenin krom ve deri karışımı bir kaplaması vardı ve sırt koyma yerleri de yüksekçeydi. Kenarda siyah deriden bir kanepe duruyordu. Kanepenin önüne uzun bir cam masa yerleştirilmişti. Bu masanın sandalyeleri de krom ve deri karışımındandı. Masanın tam ortasında içinde altı tane beyaz lilyum bulunan uzun siyah bir vazo duruyordu. Bu vazo da özel bir spot tarafından aydınlatılmaktaydı. Kanepenin arkasındaki duvarda bir dizi televizyon ekranı bulunuyordu. Her bir ekranda sessiz olarak farklı görüntüler yer alıyordu. Ekranlardan birinde CNN açıktı. Yorumcunun acımasız yüz ifadesi sessiz görüntüde daha da belirginleşmişti. Bir diğerinde Moskova'daki bir Bolşoy bale gösterisinden bir kesit yer alıyordu. Bir başka ekranda siyah beyaz görüntülerde bir Amerikan kovboy filmi oynuyordu. Bunun dışında, gizli bir yere monte edilmiş hoparlörlerden yayılan Moskova Senfoni Orkestrası'nın müziği bütün odada yankılanıyordu.

Berzin Wagner'i siyah metal masaya doğru götürdü. Karşılıklı oturdular. Berzin duvardaki bir düğmeye bastı. Yüksek tavandan aşağıya doğru ışıklı beyaz bir kubbe indi ve her iki adamın da başlarının yaklaşık birkaç santimetre üzerinde durdu. Bu kubbeden gelen hafif bir uğuldama dışında her yere yoğun bir sessizlik ha-

kimdi. "Burada kimse bizi rahatsız edemez, rahatça konuşabiliriz. Bu gürültülü gezegende bunu başarabileceğimiz birkaç yerden biri de burası olsa gerek."

Berzin bu sessiz kubbeden dışarı çıktı ve duvarın içine yerleştirilmiş bir dolabı açıp, içinden bir raf çekti. Rafın üzerinde gümüş bir tepsi, tepsinin üstünde de soğuk bir içki, iki kadeh, içi havyar dolu gümüş bir kap, kara ekmek ve bir de limon dilimleri vardı. Berzin yeniden kubbenin içine girdi, tepsiyi üzerindekilerle birlikte masaya koydu ve Wagner'e içki ikram etti.

"Bu oda ilk bakışta fark edilenden çok daha fazlasına sahip" dedi Wagner şaşkınlıkla.

Berzin başını geri atarak gülmeye başladı. "Asıl rahatsız edilmemek ve güvenlik içinde olmak büyük bir konfor" dedi Berzin. "Burada her ikisine de sahibim. Ve bu konforu her yerde elde etmeye çalışıyorum."

Kubbeli mekanda Berzin'in kahkahası öyle bir yankılanıyordu ki, Wagner sanki bir korku filmi seyreder gibi büyük bir gerilime kapılmıştı. Kendini, ayrı bir ruhlar alemine girmiş gibi hissediyordu. Berzin'in ışık ve ses üzerindeki hakimiyeti çok farklıydı. İstediği zaman başka bir dünyaya geçiş yapıyordu.

Wladimir Berzin aynı zamanda, önemli görüşmelere başlamadan önce biraz havadan sudan konuşmak gerektiğini bilecek kadar iyi bir işadamıydı. Bu nedenle ikisinin de geçmişte ortak yaşamış oldukları anıları hatırlatarak hafif bir sohbet başlattı. Wagner oldukça rahatlamış görünüyordu. Bir yandan içkisini yudumluyor bir yandan da Berzin'in sohbetine katılıyordu. Berzin ile Wagner birbirlerini daha çocukken Doğu Almanya'da tanımışlardı. Wagner'in babası avukattı, Berzin'in babası da Kızıl Ordu'da gizli görev subayıydı. Sonrasında da Sovyet İrtibat Ofisi'ne atanmıştı.

Sohbet ederken Almanca konuşuyorlardı. Zaten Berzin'in Almancası anadili gibiydi. Wagner bir an Berzin'in ona küçükken nasıl Almanca küfürler öğrettiğini anımsadı. Wolfgang'ın babası Do-

ğu Almanya resmi makamlarının isteği doğrultusunda, Batı ve Doğu Alman casuslarının değiş tokuş edilmesini organize ediyordu. Ayrıca Doğu Almanyalılar'ın Batı Almanya'ya göç etmeleri için Batı Almaya Hükümeti tarafından ödenen göç paralarıyla kendine epey bir servet edinmişti. Kurnaz olması işini kolaylaştırıyordu. Buna rağmen insanların ona güven duymaları ise şaşırtıcıydı.

Berzin'in babası GRU'nun, yani Sovyet Askeri Gizli Servisi'nin "sorgu uzmanı"ydı. Berzin Alman okullarında okumuştu. Wagner'le de bu okullardan birinde tanışmışlardı.

Gençlik günlerinde Wagner, Alman kimliği üzerinde her zaman bir Rus gölgesinin varlığını hissediyordu. Babasının işi gereği birçok resmi Sovyet makamıyla bağlantı kurması gerekiyordu. O zamanlar Almanya'nın geleceğinin Sovyetler Birliği'nin inisiyatifinde olduğu telkinini almıştı, ancak buna pek de inanmıyordu. Wagner büyüdükçe babasının Siyonist kimliğini daha iyi anlamaya başlamıştı.

Babasının da teşvikiyle Wagner acemi Wladimir Berzin'i kanatları altına aldı ve onu gerçek bir Alman haline getirdi. Bölünmüş şehrin sokaklarında ve lağım kanallarında başının çaresine bakabilecek gerçek bir Doğu Berlinli genç adam olması için uğraş vermişti. Berzin o kadar akıcı Almanca konuşuyordu ki, Sovyet yaşıtları onu Rus'tan çok bir Alman'a benzediği için sürekli azarlıyorlardı. Bu ayıplamalarla ilgili haberler babasının personel dokümanlarına da kaydedilmişti.

Ama bunlar babasını rahatsız etmiyordu. Birçok GRU subayıyla ilgili gerektiğinde onları şah mat edecek bilgilere sahipti. Bunu Berzin de biliyordu. Berzin daha dokuz yaşındayken, babasına hayatında hiçbirini öldürüp öldürmediğini sormuştu. Babası oğlunun bu sorusu karşısında gülmüş ve GRU subaylarının görevleriyle ilgili hiçbir yerde ve hiçbir zaman konuşmadıklarını anlatmıştı. Ve sonrasında ona bir hikaye anlatmaya başlamıştı. Bir keresinde GRU bir bilim adamına kanun dışı yollarla yabancı bir ülkeye gitmesini ve GRU için bilimsel teknik bilgiler toplamasını emretmiş-

ti. "Bilim adamı görevi kabul etmişti" dedi Berzin'in babası, "ama gideceği ülkenin dilini konuşmayı bilmediği için endişeleri vardı."

Bilim adamını yönlendiren subay, "Sorun değil, dilsiz taklidi yaparsınız" demişti.

"Peki, ya uyurken konuşursam?" diye sormuştu bilim adamı.

"Bir şey olmaz" demişti GRU subayı. "Çünkü eğer böyle bir şey olursa, dilinizi keseriz."

Berzin'in babası sırıtıyordu. Yüzünde çok garip bir sırıtma vardı ve ne zaman bu tür hikayeler anlatsa aynı ifade yüzünde tekrar oluşuyordu. Berzin bir daha babasına işiyle ilgili hiçbir şey sormadı.

GRU subaylarının oğulları kendilerine GRU haylazları adını takmışlardı. Diğer birçok GRU haylazı gibi Berzin de babasının adımlarını izlemeye uygun görülmüştü. GRU'da bir yer edinebilmek amacıyla Moskova Askeri Akademisi'nden mezun olmuş, Sovyetler Birliği parçalandığında da Ryazan Hava Harp Okulu'nda Spetsnaz eğitimini tamamlamıştı. Bir Spetsnaz Subayı olarak paraşütçü ve dalgıç ehliyetine sahipti. Bomba yapımı, sabotaj ve suikast olaylarının her türlü inceliklerine hakimdi. Ryazan'daki eğitimcilerinden biri, 1979 yılının Aralık ayında Sovyet işgalinden önce KGB'nin emriyle Afganistan Başkanı'nı öldüren birimin başıydı.

Berzin casusluk kariyeri için eğitim görmek amacıyla Moskova'ya gidince, Wagner'le yolları ayrılmıştı. Birlikte büyüyen, ama sonra yetişkin olmaya adım attıkları yıllarda yollarını ayıran diğer gençler gibi, yüzeysel bir diyalogun dışında hiçbir bağlantıları kalmamıştı.

Aylar, hatta yıllarca birbirlerinin sesini bile duymamışlardı. Ama bir telefon konuşmasının ardından bir meyhanede buluşmuşlar ve bıraktıkları yerden dostluklarına devam etmeye başlamışlardı.

1989 yılının Kasım ayında Berlin Duvarı'nın yıkılmasından kısa bir süre sonra Wagner'in babası ailesiyle birlikte Batı Berlin'e taşındı. Yaşlı Wagner'in Doğu Alman rejimiyle olan suç ortaklığını aslında Batı Alman Hükümeti de pekala biliyordu, ama hukuki ya

da siyasi alanda ona karşı elleri kolları bağlıydı. Çünkü gizli Doğu-Batı ilişkileri hakkında çok önemli ve açıklandığında ciddi sorunlar doğurabilecek bilgiler biliyordu. Bu sayede ailesiyle birlikte yeni Almanya'nın hızla yükselen orta sınıfı arasında kendine kolayca yer edinebilmişti.

Wolfgang Wagner babasının bağlantılarının yardımıyla, eski Doğu Almanya ve Batı arasındaki iletişim sistemlerinin yeniden birleştirilmesi projelerinde yer almaya başlamıştı. Babasının gizli kişisel serveti sayesinde yeniden birleşen Almanya'nın telekomünikasyon alanında baskın bir role sahip oldu. Finans kaynakları onu Almanya'nın en etkin finansçılarından biri olan Baron Eric von Heltsinger'in yasal varisi olarak tanıttılar. O dönemde Berzin yeniden Wagner'in hayatına girmişti.

Wagner, eski arkadaşından telefon alıncaya ve Berzin onunla ortak bir girişim hakkında konuşmak için onu davet edene kadar, Berzin'i çok da fazla düşünmemişti. Bu buluşma aklına babasının bir sözünü getirmişti: "Beklenmedik her gelişme kaçınılmaz sonuçlar doğurabilir."

Wagner finans çevrelerinde arkadaşı hakkında gizli araştırmalar yaparken, eski dostunun yeni Rusya'da kendisi gibi bir kapitalist olduğunu öğrenmişti. Ama soruşturmalarının sonucunda anlamıştı ki, Berzin herhangi bir kapitalist değildi. Aynı zamanda toplam yarım milyon çalışanıyla bir finans ve sanayi şirketinin başında bulunuyordu. Çok yüksek devlet yetkilileriyle görünmez bağlantıları olan bir işadamıydı. Oligarşik gücün kanlı gerçeğiyle tanışmış olan insanlar için o aslında tam anlamıyla bir mafya babasıydı.

Paranın 'hayatta kalmak' anlamına geldiği bir Rusya'da, Berzin, Spetsnaz'ın bir ajanı olarak bütün yeteneklerini satmıştı. Moskova'da bir mafya çetesi için muhafız olarak çalışmaya başlamış, bu yolla yeraltı dünyasıyla tanışmış ve 'insanları kaybedebilen adam' olarak bir efsane haline gelmişti. Bu şu demekti: Mafyada birçok sabıkalı adam vardı. Ama onları satabilen tek kişi vardı; o da Berzin'di.

Yeni Rusya'da mafyayı yasal olarak hakim olan sınıftan ayırt etmek oldukça güçtü. Berzin, polislerin, tüccarların mafyaya ödedikleri haraçları görmezden geldikleri yeraltı dünyasından çıkmış, politikacıların seçim savaşlarını mafyanın parasıyla finanse ettikleri, insafsızların ve vicdansızların kolayca zengin ve ünlü oldukları, kıyafetleri için ödedikleri beş bin doların Moskova'da çalışan dürüst bir işçinin iki yıllık maaşına denk geldiği, suç ve kapitalizm arasında gidip gelen bir topluluğun içine girmişti.

Wagner'le Berzin geçinişteyaşadıkları anıları birbirlerine hatırlatıp karşılıklı gülüşüyorlardı. Wagner genel olarak sessiz kalmayı tercih ediyordu. Bir ara Berzin gerindi ve saatine baktı. "Ben böyle geç vakte kalmaya alışık değilim, Wolf" dedi. "Uyumam lazım."

"Sen ve yorgun olmak, öyle mi?" diye takıldı Wagner. "Miya'yla buluşmayacak mısın?"

"Hayır" dedi Berzin.

"Miya... Takala. Doğru söyledim, değil mi? Hani Başkan Kiepler'in Ocak ayında Başkan Gruschkow için verdiği akşam yemeği davetinde tanışmıştın. O sevimli Finli."

Berzin bir anda heyecanlanmıştı. Yüz ifadesi bir saniye içinde ciddileşmiş ve yanaklarında kırmızı lekeler oluşmuştu. "Yoksa beni takip mi ettirdin? Eski dostunu?"

"Hayır, hayır, hemen kızma. Sadece birilerinden duydum. Anlarsın ya, dedikodu işte."

Wagner'in açıklaması pek de tatmin edici değildi. Bir kere böylesine bir dedikoduya itibar edecek biri değildi Wagner. "Benimle alaya etmeye çalışma, Wolfgang" dedi Berzin tehditkar bir üslupla.

"Tamam, tamam, kızma" diye geri adım attı Wagner. "Evet, takip ediliyorsun, hem de Alman Gizli Servisi BND tarafından. Eğer bana gelen duyumlar doğruysa tabii..."

"BND mi? Ama onlar sadece casus ve teröristlerle ilgileniyorlar."

"Sadece onlarla sınırlı kalmıyorlar, dostum. BND bir Rus Güvenlik Birimi olan FSK ile bir anlaşma yaptı. Organize suçlarla mücade-

lede birlikte çalışıyorlar. BND'den herhangi biri seninle ilgili ve ikimizin uzun yıllara dayanan arkadaşlığı hakkında bilgiler edinmiş."

"Demek FSK. İnanamıyorum!" diye bağırdı Berzin. Wagner'den iki üç adım uzaklaştı ve sonra tekrar hızla ona yaklaştı. Aralarında birkaç santimetre uzaklık kalmıştı. "İki ihtimalden yola çıkabilirim. Ya Alman Gizli Servisi kendiliğinden Wlad-Wolf bağlantısını çözdü. Ya da sen BND'ye benim hakkımda öttün."

"Bu dediğin çok saçma. Benim BND'yle bir işim olmaz."

"Peki, ama arkadaşın Baron Eric von Heltsinger'den ne haber? Gehlen'in casus organizasyonunu savaş sonrası Batı Almanya'ya devredişinden sonra Eric von Heltsinger BND'nin aracısı konumunda olmuştu. Ve tabii ki sen de BND hakkında epeyce bilgi sahibisin. Baban savaş sırasında Gehlen için çalışmıştı."

"Gehlen bir vatan hainiydi" diye bağırdı Wagner. Öyle haykırmıştı ki, kendi sesinden heyecanlanmıştı. Okul yıllarındaki Doğu Alman vatanseverliği birden hafızasında canlanıvermişti. Onlara İkinci Dünya Savaşı'nda Doğu cephesinin Alman Askeri Keşif Birimi Şefi olan General Reinhardt Gehlen'in, Sovyet Kurtuluş Kuvvetleri Doğu Almanya'ya hücum ettikleri zaman, bütün belgelerle Batı'ya kaçtığı öğretilmişti. Gehlen BND'nin ilk başkanı olmuştu.

"Amerikalılar nasıl CIA ya da FBI'ı biliyorlarsa, ben de BND'yi biliyorum tabii ki. Benim kasdettiğim..."

"Senin kasdettiğin" diye söze atladı Berzin, "senin bir BND muhbiri olmadığın. Evet, çok etkilendim doğrusu. Eminim BND kendi kendine Wladimir ve Wolfgang bağlantısını kurmuştur."

"Kimseye güvenmiyorsun, değil mi?" dedi Wagner. "Bu huyundan hiç vazgeçmedin."

"Bu doğru değil, Wolf. Sana güveniyorum, çünkü şu anda sana güvenebileceğimi biliyorum."

"Ve ben de şu andan itibaren, soğukkanlılıkla bir cinayet işlemiş olan bir adama güvenmek durumundayım." Kısa bir süre sustu ve bir cevap bekledi. Ama bir cevap alamadı. "Soğukkanlılıkla" diye tekrarladı.

"Ve?" diyesordu Berzin.

"Bu her zaman böyle olmuştur, Wlad. Güvensizlik. Suç işlemek sende bir alışkanlık olmuş. Bu aileden gelen bir özellik. Damarlarında babanın kanı akıyor."

"Babalarımıza" diyerek elindeki kadehi kaldırdı Berzin.

"Babalarımıza" diye takrarladı Wagner ve Berzin'le kadeh tokuşturdu. Her ikisi de içkilerini kafaya diktiler.

Berzin kadehleri yeniden doldurdu. "Ve geçmişimize... Eski günlere..." dedi ve yine kadeh kaldırdı.

"Geçmiş günlere..." diye tekrarladı Wagner ve içkisini içti. "Ama artık geçmişten bahsetmeyi bir kenara bırakalım, Wlad. *Bugünümüzü* konuşmalıyız. 'Para uçurucu'dan bahsedelim. Ve... ve neler olduğundan... ve neler gördüğümden."

Berzin yine kahkahalara boğuldu. "Gördüğüm kadarıyla eski çocuksu vicdanın hiç değişmemiş" dedi. "Sen çok, hem de çok *Alman*'sın. Son kelimeyi uzatarak söylemişti. "Bu akşam hiçbir şey olmadı, eski dostum. Lütfen iyi çocuk ol ve şunu kafana iyice sok: *Hiçbir şey* olmadı."

Tago görünmez bir kapıdan içeri girmişti, boş içki şişesini yenisiyle değiştirmiş ve yine gözden kaybolmuştu. Wagner'in o kadar alkolle arası yoktu. Bu yüzden içerken çok kontrollü olmaya gayret ediyordu. Gecenin sonlarına doğru yaklaşırken içki konusunda iyice yavaşlamıştı.

"Hiçbir şey mi? Bir cinayet nasıl hiçbir şey olabilir?"

"Bu bir cinayet değildi, dostum. Bir hainin ipinin çekilmesiydi sadece."

"Gördüklerimi unutmayı ve dediklerine inanmayı deneyeceğim" dedi Wagner. Berzin Wagner'ın kadehini doldurmak istemişti, ama Wagner eliyle kadehin üzerini kapatarak buna engel oldu.

"Bana 'para uçurucu'dan bahset" diye konuşmaya devam etti ve iğneleyici bir şekilde kendi sorusuna kendi cevap verdi: "Eminim her şey tamamen yasaldır."

"Evet, tamamen yasal" diye onayladı Berzin. "Ama belki senin yüksek finans çevrelerin bunu bilmiyordur."

Berzin büyük bir ciddiyetle para uçurucunun nasıl bir sistemle çalıştığını anlatmaya başladı. "En başından başlayalım" dedi. "Sovyetler Birliği parçalandıktan sonra, Amerikan Dolarları yeni Rusya'ya akmaya başladı. Hiçbir kural ya da kanun yoktu. Rusya'nın milyarlar, hatta trilyonlar değerinde önemli kaynakları vardı. Örneğin, yağ gibi. Bu kaynakların hepsi devlete aitti. Biraz buraya, biraz da oraya rüşvet vererek bu kaynaklardan bazılarının üzerinde hakimiyet kurmaya başladım. İşlerimi Ruble değil de, Dolar üzerinden yapmak istiyordum ve bu konuda bir sorun çıksın da istemiyordum.

Diyelim ki, ben Rotterdam'daki hammadde pazarından 100 milyon Dolar'a satın aldığım yağı satıyorum. Rotterdam'daki insanlar 100 milyonları Londra'daki belli bir bankaya yatırıyorlar. Sonra Moskova'da bana ait olan bir banka NewYork'taki Yatırım Bankası'na haber yolluyor -onlar bu ilişkiye *Şebeke* diyorlar- 100 Milyon Dolar rica ediyorlar. Yatırım Bankası da 100 Milyon Dolar'ın Amerikan fonundan havale edilmesini emrediyor ve kendisi için de Amerikan İhraç Bankası'ndan 100 Dolar'lık banknotlar halindeki orijinal paketlerdeki dövizleri satın alıyor. Aynı zamanda Yatırım Bankası 100 milyon Dolar'ın Londra'daki bir bankadan Yatırım Bankası'na havale edilmesi için bir karar çıkartıyor. Makbuzlar sadece bankadan bankaya yapılan işlemleri gösteriyor. Kimse paranın benimle olan alakasını anlayamaz. Yatırım Bankası satıştan ve dövizin transferinden komisyon alıyor ve paranın bir uçağa yüklenmesi ve Moskova'ya güvenli bir şekilde gönderilmesiyle ilgileniyor. Her şey bu kadar basit."

"Bu kadar basit demek?" dedi Wagner ve başını salladı. "Ama bunların hepsi ne için, Wlad? Bu kurnaz sistemin asıl maksadı ne? Elindeki yağla istediğini yapabilmek için yeterli güce sahip olman gerekir. İstesen yasal temellere dayanan bir şirket de kurabilirdin. Kara para aklamana ne gerek var? Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyuyorsun?"

"Sevgili Wolfgang, kazanç getiren işlerim var. Öyle ki, Rus kanun koyucuları bile yaptığım işler karşısında yüzlerini ekşitiyorlar, ama ellerinden hiçbir şey gelmiyor. Belli alışkanlıkları olan bazı insanlar var. Ve bu alışkanlıklar için de bir pazar var. Örneğin kalp ya da böbrek gibi özel ihtiyaçları olan bazı insanlar var."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Wagner.

"Sakin ol, Wolfgang. Ben elimi bu tür işlerle kirletmem. Ben bir aracıyım, işleri düzenlerim ve aynı bankalar gibi komisyonumu alırım. Çalıştığım insanlar 100 Dolar banknotlar halinde iş yapmak istiyorlar. Bu yüzden bu değerli yeni banknotlar aynı yağ gibi bir servet hükmünde."

"Ama sen bu banknotları Amerikan Hükümeti'nden alıyorsun. Bu onlara da çok şüpheli görünüyor olmalı. FBI Cartwright'ı ve para aklama konusunu..."

"Sana şaşırıyorum, Wolf. Almanya'daki maliye birimi bu modern hileleri bilmeyecek kadar eskidi mi? Euro sizin kafanızı bu kadar bulandırmış olamaz." Berzin her iki kelimede bir kekeliyordu. Ama konuşmaya devam etti.

"Amerikan Hükümeti birçok bölümden oluşuyor. Maliye Bakanlığı bu bölümlerden bir tanesi. FBI başka bir bölüm. Tabii ki para aklamaya karşı soruşturmalar yürütülüyor. Dolarlar teröristlerin eline de geçebildiği için, FBI Dolarlar'ın nerelere aktığını ortaya çıkarmaya çalışıyor. Ama inan bana, Wolf, Cartwright'ın bankası hakkında yürütülen soruşturma bir çocuk oyuncağı. Bu bankanın teröristlerle hiçbir bağlantısı yok. Bu demektir ki, FBI yakın zamanda bu yöndeki şevkini kaybedecek. Bugün FBI'da yer edinmek istiyorsan, terörizmle savaşman gerekiyor."

"Ve hükümetin diğer bölümü Maliye Bakanlığı mı?" diye sordu Wagner.

"Unutma, Wolf, konu bankadan bankaya yapılan işlemler. 100 Dolar'lık bir banknotu basmak Amerikan Hazine Dairesi için 4 Cent'e mal oluyor. Rusya'ya uçan her yeni yüz dolar banknotları Hazine Dairesi için 99,96 değerde. Bu paralar Rusya'da dönüp du-

ruyor. Aslında bunlar Rus parasının bir parçası haline geliyor. Sana Amerikan Maliye Bakanlığı'ndan, Dışişleri Bakalığı'ndan, İhraç Bankası'ndan resmi raporlar gösterebilirim. Hepsinde aynı şey yazılı: Amerikan dövizinin Rusya'ya satışı ve transferi, piyasalar ve her iki devlet arasındaki ilişkiler açısından son derece faydalı. Amerikan Hazine Dairesi yurt dışına yapılan Dolar satışlarından yılda yaklaşık on beş milyar dolar kazanıyor. Benim satın aldığım her dolar Birleşik Devletler'e verilen bir avans hükmünde. Ben Birleşmiş Devletleri seviyorum."

Berzin konuşurken, Tago bir kere daha görünmez mutfaktan çıktı. Bu sefer Tago içki şişesini ve kadehleri kaldırıp ikisi için de kahve getirmişti. WagnerTago'nun nasıl bu kadar isabetli zamanlarda ortaya çıktığını ve tam gerektiği zamanlarda gerekli ikramda bulunabildiğini merak etmişti.

Wagnerkahvesinden bir yudum aldıktan sonra Berzin'in gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Işıklar o kadar loştu ki, Berzin'in yüzünün yarısı karanlıkta kalıyordu.

"Verdiğiniz konferans için teşekkür ederim, Bay Profesör. Ben bu tarz şeyleri sadece teorik olarak biliyordum. Bu konuda uzman biriyle konuştuğum için onur duydum. Her şey son derece yasalmış, anlıyorum. Peki bana biraz da Bay Cartwright'tan bahset."

"Hani konuyu unuttuğunu söylemiştin." Berzin öne doğru eğildi.

"Konuların mahiyetini öğrendiğim zaman, unutmam daha kolay olur" diye karşılık verdi Wagner.

"Anlıyorum. Biraz açıklayayım o zaman. Bay Cartwright New York'taki bazı dostlarımı kızdırmıştı. Paranın bir kısmı tabii ki dikkatsiz bir şekilde bu ortaklara geri dönüyordu. Tescil numaraları paranın yanlış yerde olduğunu gösteriyordu. Tabii ki hoş olmayan bir durum.

Bu Ruslar, ABD'de çalışmak isteyen paralı insanlar. Brooklyn'de Brighton Beach'te oturuyorlar. Bir dahaki sefere NewYork'a geldiğinde onları mutlaka ziyaret etmelisin. Bu konu hakkında daha

fazla bir şey kesinlikle bilmemelisin. Senin de dediğin gibi, saat gittikçe ilerliyor, buluşmamızın asıl nedeni hakkında konuşalım."

Berzin Wagner'e yeni fikrinden bahsetmeye başladı. Konu bilgisayar bankacılığıydı. Bu Rus bankacılığını *Mafiya*'dan kurtarmak için geliştirilmiş bir alternatif olarak görülüyordu. Berzin bu yeni girişimin büyük ve uluslararası bir potansiyeli olduğunu düşünüyordu. Berzin Wagner'e bu konuda ortaklık teklif etti. Bu sistemin Almanya'ya, sonra Avrupa'ya ve en sonunda da bütün dünyaya yayılmasını sağlayacaklardı. Bu teşebbüsün temeli bilgisayar ve uydu bağlantılı telekomüniskasyon sistemlerine dayandığı için, Wagner'in bağlantıda olduğu telekomünikasyon şirketleri çok işlerine yarayacaktı.

"İlginç, çok ilginç. Ama..."

"Ama sen kendi paranı ve arkadaşın olan Baron'un parasını bir gangsterin şirketine yatıramazsın."

"Demek istediğim bu değil, Wlad. Ben sadece bu fikri biraz sorgulamak istedim. Rusya bilgisayar teknolojisinde en önde gelen devletlerden biri değil şüphesiz. Ben Almanya'daki ve Birleşik Devletler'deki ortaklar ve rakipler gibi benzer bir sistemde çalışıyorum. Bunun dışında senin beni buraya getirmenin nedeni bu değil elbette. Sen beni böyle eski günlere götürüp, beynimi iyice uyuşturup, sonra da en zayıf anımda beni bir şeylere dahil edecek kadar alçak bir adamsın. Seni tanımaz olur muyum ben. Kim bilir kafanda neler dolanıyordur senin. Sen az kulağı kesik değilsindir, Wlad."

"Tamam, kabul ediyorum, az da olsa, suçluyum. Yalnız bilgisayar bankacılığı gerçekten iyi bir fikir, Wolf. Ama haklısın, burada buluşmamızın çok daha önemli bir nedeni var."

Berzin satranç tahtasını masanın ortasına koydu ve taşlarla oynamaya başladı.

"Söyle bana, Wolf, Almanya'yı elli sene sonra nerede görüyorsun?" diye sordu Berzin.

"Elli sene sonra?" Wagner güldü. "Almanya'nın elli sene değil,

beş sene sonra bile nerede olacağı hakkında en ufak bir fikrim yok. Bir tahminde bulunmamı istiyorsun. Bir şirket hakkında belki böyle bir tahminde bulunulabilir. Ama bir ülke, hem de kendi ülkem hakkında böyle bir tahminde bulunmam imkansız. Ben kahin değilim."

Ama Berzin'in konuyu kapatmaya pek niyeti yoktu. Satranç tahtasındaki siyah atlardan birini aldı ve onunla beyaz bir piyonu devirdi. "Ben çok ciddiyim. Bu konuyu düşünmen gerekiyor" dedi Berzin. "Geleceği nerede görüyorsun? Bütün dünyayı gözden geçir. Ne görüyorsun?" Bir an için sustu ve başka bir örnek düşündü. "Örneğin, Amerika'ya bak. Sık sık orada bulunuyorsun. Senin kadar sık gitmesem de ben de oraya kaç sefer gittim. Ama ben belki de senin hiç görmediğin bir Amerika görüyorum. Ve benim gördüğüm Amerika parçalanmanın eşiğinde bir Amerika. Her yerde vahşice teröristleri katleden ve yıllarca izlediği çizgiden hızla ayrılan bir Amerika.

Ülkenin ahlaki gücü gitgide sarsılıyor. Uyuşturucu, fuhuş, kaçakçılık ülkeyi mahvediyor."

"Eminim ki Spengler'i okumuşsundur. Hiçbir millet ölümsüz değildir ve ölümsüzlüğe ulaşan hiçbir millet yok tarihte. Bu konuda bana katılırsın umarım. Dün var olan, bugün olmayabilir. Ve bugün bir hiç olan, yarın önemli bir yere gelebilir. Elli yıl içinde Amerika bir çöplüğe dönüşecek. Dünyanın bütün kaybedenlerinin üzerinde tepinecekleri bir çöplük..."

Uzun bir kibrit yardımıyla Berzin bir Davidoff yaktı. Bu Davidoff'ları düzenli olarak Küba'dan getirtiyordu. Bunu bir hobi haline getirmişti.

"Kesinlikle haklısın" dedi Wagner. "Ama geceleri uyanık kalıp Amerika'nın sorunlarıyla ilgili ya da Amerika'nın dünyanın sonuna kadar bir süper güç olarak kalıp kalmayacağı konusunda kafa patlatmıyorum."

"Vizyonu olmayan insanlar bir gün mutlaka yok olur, bunu unutma, Wagner" dedi Berzin. "İncil'de de benzeri bir ifade vardı,

değil mi? Kendi geleceğin hakkında düşünmelisin, Wolf. Hayal kuranlar ödüllendirilirler. Ve ben çok büyük bir ödülden bahsediyorum."

"Neden bahsediyorsun, Wladimir? Ne ödülü? Ne kadar büyük?"

"Şu anda hem Almanya hem de Rusya tamamen Amerika Birleşik Devletleri'ne bağımlılar. ABD'nin de İsrail'le çok yakın ilişkileri var. Bir düşün. Küçük kuyruk, köpeklerin en büyüğüyle aşık atıyor. Ve bizim elimizden onları izlemekten ve kendi kendimize acımaktan başka bir şey gelmiyor.

Yakın Doğu'da barış hiçbir zaman gerçekleşmeyecek, Wolf, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Yahudiler ve Araplar yüzyıllardır savaşıyorlar ve bir süre daha savaşmaya devam edecekler gibi görünüyor. Çok fazla insan çok fazla nefretle çok az bir kara parçası için birbirlerini katlediyorlar. Nefret o kadar fazla ki, terörizm onunla rahatça besleniyor. Bu ülkelerde sürekli teröristler yetişiyor. Bölgede yeni bir savaş olacak. Amerikalılar Almanlar'ın bu yükün altına girmeleri için ısrar edecekler ve Irak'ta olduğu gibi çok da göz önünde olmayacaklar. Ama İran ve diğer ülkeler ne olacak? Onlar çok daha iyi silahlanmış ve çok daha hazırlıklı olacaklar. Petrol musluklarını kapatacaklar. Peki bu durumda Batı nasıl bir tavır takınacak?"

Berzin gülüyordu ve elindeki satranç taşlarını hiçbir kural gözetmeden ileri geri doğru hareket ettirerek, adeta bütün kurallarını hakimiyeti altına aldığını ispatlamaya çalışır gibi hareketler yapıyordu. Düşünceleri de aslında bir satranç oyunu gibiydi. "Vezirimi görüyor musun? Onu Çin Devleti olarak düşün. Nasıl korunaklı olduğunu görebiliyor musun?" Siyah atlarını ve her iki beyaz atı alarak vezirin etrafına sıraladı. "Atlarımın vezirin çevresini nasıl sardığını görüyor musun? Yeni yüzyılın gücü o olabilir. Birleşik Devletler ya da Japonya değil. Amerika çok gevşedi, çok rahata daldı. Üstelik bu şekilde mutlu görünüyor.

Amerikalılar, Wolf, aslında savaşçı değiller. Ellerinden bilgisayarlarını, lazer oyuncaklarını ve uydularını al, bak bakalım geriye ne kalıyor. O büyüklükten bir şey kalıyor mu?"

"Afganistan'da ve Irak'ta ciddi iz bıraktılar ama" diye karşılık verdi Wagner.

"Gerçekten mi?" diyerek dalga geçti Berzin. "Sana öyle göründüler, çünkü sen savaştan hiçbir şey anlamıyorsun. Onlar geceleri bombalarını fırlattılar. Ama bütün bu teknolojileri onları intihar saldırılarına karşı korumaya yetmedi. Kara Şahin helikopterleri cansız sinek gibi gökten yere düştüler.

Peki sonra ne oldu? Ünü bütün dünyaya yayılmış olan disiplinleri ve moralleri yavaş yavaş çökmeye başladı. Siyasi liderler başkalarından da yardım talep ettiler, ki böylece tek başlarına hedef olmaktan kurtulsunlar.

"Rusya onlara Afganistan'da yardım etti" diye cevap verdiWagner.

"Afganistan! Taliban... Mağaralarda saklanan silahsız pigmeler!" diye bağırdı Berzin. "Afganistan'ın Birleşik Devletler için büyük bir zafer olduğunu mu düşünüyorsun? Bin Ladin'in adamları Amerika'nın güç sembollerini yerle bir ettiler diye, sermaye piyasası tabana vurdu. Binlerce şirket iflas etti. Kongre Fort Knox'taki altınlara kadar her şeyi yağmaladı ve korkudan her aileye şarbon aşısı ve gaz maskesi dağıtmaya karar verdi!

Evet, Rusya yardım etti tabii. Ama her şeyin bir karşılığı vardır, haksız mıyım, Wolfgang?" Berzin geriye doğru bir el hareketi yaptı. Sonra da elindeki siyah şahı havaya fırlatıp tutmaya başladı.

"Peki Afganistan ne olacak?" Berzin gülüyordu. "Afganistan'ın geleceği savaş efendilerinin ellerinde. Kabil muhtemelen düşecek. İnan bana, Amerikalılar'ın hiç tahammülü yoktur.

Çin Orta Doğu'da önemli bir politik güç. İster on adam, isterse on bin adam kaybetsinler. Hiç umurlarında olmaz. Başka bir atom bombası deneyi yapmak isterlerse, dünya buna nasıl karşı koyacak? Belki de yarın ayda iskan kuracaklar. Amerikalılar'dan çok daha önce orada olacaklar bence. Sonra sırada ne var kim bilir?"

"Yani gelecek Çin'in mi demek istiyorsun?" diye sordu Wagner.

"Tabii eğer biz müsaade edersek."

"Yani?"

Berzin purosunu tellendiriyordu. Düşüncelere dalmıştı. "Eğer Almanya Fransızlar'dan ve Fransızlar'ın Avrupa Birliği rüyasından kurtulabilecek kadar aptal olursa, bu hiç de fena olmaz. Fransızlar zayıftırlar. Almanlar'ın onların zeki olmaktan ziyade kurnaz olduklarını düşünmeleri gerekir. Onlara kesinlikle güvenilmez."

"Bir daha soruyorum... Çin'in yükselen yıldızı hakkında ne düşünüyorsun?"

İlerleyen on dakika boyunca Berzin düşüncelere boğulmuştu.

Yeniden kendine geldiğinde, Wagner oturduğu yere iyice kurularak şöyle söyledi: "İlginç, ama Amerikalılar buna asla izin vermeyeceklerdir." Berzin'in tarih fantezileri artık Wagner'i fazlasıyla sıkmıştı. "Biz en iyisi yine şu senin para uçurucuna dönelim. O uçuyor. Sen kazanıyorsun. Bu kadar basit, öyle mi?"

Berzin tam o anda bir elindeki siyah şahı diğer eline atmıştı ki, Wagner şahı havada yakaladı ve dedi ki: "Almanya ve Rusya. Teorik olarak ilginç bir aranjman." Wagner elindeki şahı yeniden satranç tahtasının üzerine bıraktı. "Ama bunu gerçekleştirmek imkansız. Ben Başbakan'ı çok iyi tanıyorum. Her taraftan sıkıştırılacaktır. Onun başa çıkması gereken sorunlara bir bak. Sağda milliyetçiler, solda Yeşiller var. Bir de, Amerikalılar'ın gözünden tamamen düşmüş. Partiler arasında şiddetli muhalefet var. Bu öyle feci bir durum ki, Alman politikasının Balkanlaşmasına yol açabilir.

Şu anda bu Başbakan Birleşik Devletler'in bir kez daha şaşırtmayı riske etmeyecektir. Almanya'nın her türlü yardıma ihtiyacı var. Ve çok güçlü bir Almanya hakkındaki eski korkuları gündeme getirip, insanları kışkırtmayı göze almayacaktır. Sence de öyle, değil mi? *Güç* kelimesini ağzına almaya dahi cesareti yok. Niye? Çünkü Hitler bu kelimeyi vaktinde çok söylemiş diye. O büyük riskleri göze alabilecek bir adam değil. Hayır, böylesine bir fikre hiçbir zaman müsaade etmeyecektir. Tabii ki Ruslar'ı sever. Hatta NATO'ya daha da yakınlaşmaları için yardımda da bulundu. Ama bunun asıl nedeni gereksiz yere düşman edinmemek."

Berzin kahvesini yudumladı ve başını salladı. "Bizim, Başbakan'ın ya da bir başkasının iznine ihtiyacımız olduğunu da nereden çıkardın?" diye sordu Berzin. "Bugün politikacıları teşvik eden güç, sanayi. Riske giren ve huzur ortamı oluşturmaya çalışanlar bizleriz. Berlin'deki ya da Kremlin'deki ya da Pekin veya Washington'daki bürokratlar değil. Siyaset yapan bizleriz. Onlar da buna uyum sağlıyorlar. Biz girişimde bulunuyoruz, onlara ise tepki göstermek kalıyor."

"Böyle bir aranjmanı düşünmek bile insana şaka gibi geliyor, Wlad. Bu hiçbir zaman gerçek olmayacak."

"Kesinlikle hiçbir zaman dememelisin."

"Ama ben diyorum, çünkü demem gerekiyor: Hiçbir zaman, hiçbir zaman, hiçbir zaman. Almanlar hakkında bir efsane dolaşır dilden dile. Biz küçücük bir girişimde bulunmaya görelim, dostlarımız hemen konuşmaya başlarlar: 'İşte Almanlar yine bir şeylere girişiyorlar. Kafalarında neler dolaştığını biliyoruz. Zaten başka bir şey de yapamazlar. Hesseliler yeniden doğdular.'"

Berzin yeniden satranç tahtasına yöneldi ve beyaz kalelerle atları dışarı koydu. Sanki gerçekten satranç oynuyormuşçasına iki kaleyi beyaz şahın yanına yaklaştırdı ve bağırdı: "Şah-mat."

Wagner şaşkınlıkla satranç tahtasına bakıyordu. Berzin sadece kendisinin anladığı ve kurallarını da kendisinin koyduğu bir oyun oynuyordu. Başını kaldırdığında, arkadaşının tam gözlerinin içine baktığını gördü. "Wolf," dedi, "biz yeniden büyüyebiliriz."

"Peki bu nasıl olacak?" diye sordu Wagner. Şüphe dolu bakışlarla Berzin'i izliyordu Wagner.

"Kendimi değiştireceğim, Wolf. Bu benim para uçurucuyla yaptığım son yolculuktu. Rus banka sisteminden son kez kazanç sağladım. Artık yepyeni biri olmak istiyorum. Rusya Devlet Başkanı olacağım. Sen de Almanya'nın en güçlü adamlarından biri olacaksın."

Wagner eski arkadaşını dikkatle gözlemliyordu. Sanki gerçekten değişmeye niyeti var gibi görünüyordu. "Sen delisin, Wlad. Ko-

rıuşup duruyorsun, hayal kurmaktan da çekinmiyorsun. Ama biz hayalde değil, gerçek bir dünyada yaşıyoruz. Birçok engelin yanı sıra, bir de karşımızda Amerika Birleşik Devletleri gibi bir güç var. İstediğin kadar hayal kurabilirsin. İstersen kendini değiştirebilirsin. Ama Amerika olduğu sürece, bunun gerçekleşmesi imkansız."

Berzin ayağa kalktı. Tago da sessizce odaya girmişti. "Çok şaşıracaksın, Wolfgang." Berzin saatine baktı. Altın kayışlı bir Rolex takıyordu. "Babamın Soğuk Savaş döneminde söylemiş olduğu bir söz aklıma geldi: "Kartallarla baş etmek istiyorsan, uçabilmen gerekir." Yakında, Wolfgang, Amerika'nın uçup uçamayacağını göreceğiz."

7
HOLLOMAN, NEW MEXICO

"Politikacılar! Alçaklar!" Konrad Stiller gülerek elindeki Coca Cola şişesini ağzına dayadı. Berlin ile Washington arasında ne kadar farklılık varsa, her iki ülkenin askerleri arasında bir o kadar farklılık yoktu.

Normal şartlarda şu anda Stiller'in pilot arkadaşlarıyla beraber kupa kupa bira yuvarlaması gerekiyordu. Ama ertesi sabah VIP konuklarına büyük bir gösteri sunacaklardı ve bunun başarısızlıkla sonuçlanmasını göze alamazdı. Ses hızında uçaklarıyla dimdik gökyüzüne çıkacaklar, sonra yine dimdik aşağıya doğru uçacaklardı. Bu gösteride hataya yer yoktu.

"Haklısın" diye bağırdı Yüzbaşı Ken Dugan. "Ama belki bir gün senin de yolun o kulvara düşer."

"İşte o zaman kork benden" diye karşılık verdi Stiller. Yine gülüyordu, ama bu sefer sesi daha boğuk çıkıyordu. Gerçek bir çatışmada hiç bulunmamış olmasını dert ediniyor, ama bunu kimseye belli etmemeye çalışıyordu. Kim olduğu fark etmez, bir gün mutlaka bir düşmanla karşı karşıya gelmek istiyordu. Bu herhangi biri olabilirdi. Almanya'nın hiç savaş kahramanı yoktu. Bir gün savaş kahramanı olabilmeyi hayal ediyordu.

Politikacılar yarın onun ve takımının Amerika'nın en iyileriyle nasıl baş edebildiklerini göreceklerdi.

Bu akşam arkadaşlarla film seyredip biraz rahatlamayı düşünüyordu. Film yetişkinlere yönelikti. İçinde aksiyon ve şiddet vardı. Sıcakkanlı savaş pilotları için ideal bir filmdi.

Charles Burkhart, üssün yıllar önce anlaşma yaptığı bir temizlik firmasında çalışıyordu. Üç Alman uçağının bakımını üstlendiği hangarda çektiği ağrılar nedeniyle ayağını sürüyerek yavaş yavaş yürürdü.

Charles kısa bir süre önce bu firmada çalışmaya başlamış, ama askeriyenin güvenini hemen kazanmayı başarmıştı. Daha önce orduda da hizmet etmiş ve bu hizmetleri esnasında, sonrasında kendisine şerefli bir itibar kazandırmış olan ciddi yaralar almıştı. Üniformalarını gururla taşıyan askerler onu da kendilerinden biri olarak görüyorlardı.

Bazı araştırmalar Charles'ın patlayıcılar konusunda derin bir eğitime sahip olduğunu ve Fort Bragg'de zenci askerlerle beraber ırkçı kökenli dövüşlerde yer aldığını ortaya çıkarmıştı.

Hayatının günlük akışı çok rutindi. Her gün düzenli olarak tuvaletleri temizliyor ve yerleri siliyordu. Gece yarısından bir saat önce akşam nöbeti için görev başına geliyor ve sabah saat yediye kadar büyük bir görev bilinciyle uyanık kalıyordu. Çok fazla konuşmuyor, hiçbir zaman hiçbir şeyden şikayet etmiyordu. Üs personeli onun bu uzak ve soğuk tavrını savaş tecrübelerine bağlıyor ve o yüzden de hiç üstüne gitmeyip onu rahat bırakıyorlardı.

Ama bu gece her şey daha farklıydı. Charles son derece çevik hareket ediyordu. Silahlı devriye askerlerinin tasmalı çoban köpekleriyle dışarıda devriye gezdiklerini bilmesine rağmen, Charles hızla Tornadolardan birine doğru koşmuştu. Küçük bir merdiven yardımıyla elinde bir tornavidayla yukarı çıkmış ve birkaç saniye içinde kapıyı açarak uçağın içine girmeyi başarmıştı. Çavuş William Johnson ihtiyaç duyabileceği her şeyi onun için temin etmişti.

Yaptığı şey çok kolaydı. Hatta çocuk oyuncağıydı. Bir kerpetenle oksijen deposuna giden boruyu bükmüştü. Sonra da macun ku-

vamındaki bir maddeyle, çatlayan kısmı son derece profesyonel bir şekilde kapamıştı. Öyle ki, çatlak, borunun kendisinden teknik olarak ayırt edilemiyordu. Bu madde, Çek Cumhuriyeti'nde üretilen, uzmanların kullandığı patlayıcı bir maddeydi.

Sonrasında da, silindirimsi bir zaman sayacından çıkan tellerden birini alıp camını kırdığı küçük bir cep feneri ampulunun tellerinden birine sabitlemişti. Bu bir sigorta görevi görecekti. İkinci teli de patlayıcı maddeye bağlamıştı. Sistemi ertesi gün saat tam 13.15'te patlayacak şekilde ayarlamıştı. Charles pilotların genel provasını izlemişti. Almanlar neredeyse aralarına incecik bir kağıdın bile girmeyeceği kadar birbirlerine yakın uçuyorlardı. Yaptıkları gösterinin başarılı olmasının anahtarı zamanlamadaki titizlikti. Tabii ki kendi yaptığı işte de.

Bu bir cinayet gösterisi olacaktı.

Charles kendisini kimsenin görmemiş olduğunu garanti altına alabilmek için her tarafa dikkatlice bakmıştı. Sonra hızla merdivenden aşağıya inmiş ve hemen yerine dönüp kaldığı yerden görevine devam etmişti. Ertesi günün öğle vaktine kadar Meksika'da olmalıydı.

Dışarıda iki nöbetçi asker çoban köpekleriyle birlikte çit boyunca yürüyorlardı. Çöl havası serin oluyordu. Ay gökyüzünde parıldıyordu. Uzaktaki klüpten savaş pilotlarının kahkahaları geliyordu.

"Eğleniyorlar herhalde" dedi nöbetçilerden biri.

"Evet, herhalde..." diye karşılık verdi diğeri içini geçirerek.

"Televizyonlarınızı açın, ey insanlar ve size sürekli anlattığım şeyleri kendi gözlerinizle görün" dedi araba radyosundaki kaba ses. "Şu anda CNN'deki haber şöyle: Küresel Proje'nin, yani ABD'nin Birleşmiş Milletler'in koruması altındaki küçük bir devlet haline getirilmesi amaçlı finans birliği planının başlatılması."

"Hep aynı şeyler" dedi Binbaşı Sally Jackson, hafifçe kendi kendine söylenerek. "Radyoyu kapatın, Jeff" diye emretti şoföre.

"Hayır, lütfen açık kalsın" diye rica etti Senatör Clarence Granonski. "Beni bu konuda aydınlatın lütfen. Almanya karşıtı bu kampanya hakkında bir şeyler duymuştum. Ama hazır buradayken, üssün basın subayı tarafından birinci ağızdan bilgi alabilirim."

Radyodaki ses konuşmaya devam ediyordu. "Televizyonunuzu açın ve Alman bayrağının bizim bayrağımızdan ne kadar yüksekte, evet doğru, ne kadar yüksekte olduğunu kendi gözlerinizle görün. Ve bu Almanlar'ın nasıl resmi geçit yürüyüşü yaptıklarına bir bakın. Birazdan bu konuyla ilgili daha detaylı açıklamalarda bulunacağız. Şimdi ise bugüne kadar gördüğüm en iyi huzureviyle ilgili hazırladığımız habere geçiyoruz..."

Araya reklam girdiğinde, Hava Kuvvetlerine ait mavi araç Holloman Hava Kuvvetleri üssünün ana kapısından yaklaşık yirmi metre uzakta durmuştu. Senato'nun Silahlı Kuvvetler Komitesi Başkanı olan Granonski pencereden dışarıya bakıyordu. Şerifin altı vekili, haki renkli üniformaları ve kovboy şapkalarıyla caddenin sağında ve solunda yaklaşık yüz kadar insanın karşısında duruyorlardı. İnsan topluluğunun çoğunluğu erkeklerden oluşuyordu ve neredeyse hepsi de kovboy şapkası takıyorlardı. Aralarında, elinden tuttuğu çocuğuyla beraber bir de bayan görünüyordu. Birkaç delikanlı arabalarının kaportasının üzerine oturmuş, hem gülüyorlar hem konuşuyorlar, bir yandan da radyodan Rap müziği dinliyorlardı. En ön sırada ellerindeki Amerikan bayraklarını sallayan erkekler ve kadınlar vardı. Slogan atıyorlardı: *Sığıntılar dışarı! ABD çok yaşa! Yeni Dünya Düzeni'ni durdurun!* Camlar kapalı olmasına ve klimaların gürültüsüne rağmen dışarıdaki topluluğun attığı sloganlar rahatlıkla duyulabiliyordu.

Bir CNN kameramanı Senatör'ün aracının önünde duran bir steyşın vagondan aşağıya atladı ve topluluğu görüntülemeye başladı. İri ve güçlü bir adam olan Granonski Jackson'la kendi koltuğu arasındaki küçük ve taşınabilir televizyonu izleyebilmek için başını çevirmişti. Ekrandaki görüntüler pencerenin önündeki

rengarenk gürültü patırtıyı kısa bir süreyle siyah beyaz olarak yansıtmıştı. Sonra ekranda tam karşılarındaki ana kapı görünmüştü. Kapının önünde omuz omuza duran askeri polisler duruyordu. Başlarında beyaz miğferleri, ellerinde de plastik kalkanları vardı.

Granonski'nin kaçamak bakışları dikkatinden kaçmayan Jackson üniformasının eteğini hafifçe yukarı doğru çekmişti. Televizyonun kendisiyle, eşlik ettiği VIP konuğu arasında bulunmasından dolayı son derece memnundu. "Radyoda konuşan bu adam" diye anlatmaya başladı, "bu bölgenin en popüler talkshow sunucusu. Yaklaşık iki haftadır durmaksızın propaganda yapıyor. Bu onda bir saplantı haline geldi adeta. Almanlar'ın burada bulunma nedeninin, içine hem Dünya Bankası'nın, hem Birleşmiş Milletler'in, hem de Beyaz Saray'ın karıştığı bir komplonun parçası olduğunu iddia ediyor. Taraftarlarına, -ki bunların arasında birtakım silahlı milis grupları da var-, komplocuların bir darbe hazırlığı içinde olduklarını, bu yolla ABD'yi Birleşmiş Milletler'in kontrolü altına sokmayı hedeflediklerini anlatıyor. Bu plan, New Meksiko'nun da BM'ye alınmasıyla birlikte burada başlayacak."

"Olabilir. Biz bu tür söylentileri New Jersey'deki bazı kaçıklardan da duyuyoruz" dedi Granonski gülerek. "Siyah helikopterler... İçme suyu kaynaklarına sakinleştirici ilaç katılması... Kahvaltı davetlerinde şarbon şüphesi... Bunların hepsi paranoyakların fantastik dünyalarında oluşturdukları senaryolar."

"Ama burada, Senatör, biz sadece bunları duymakla kalmıyoruz. Aynı zamanda bunlarla yaşamak zorundayız. Esas mesele Almanlar'ın burada olmaları. Ve gerçek inançlılar Beyaz Saray'ın bunları, BM Fırtına Birlikleri'nin protestocu Amerikan vatandaşlarına müdahele etmesi ve toplama kamplarına tıkması nedeniyle buraya getirdiğine inanıyorlar. Onların kanaatine göre hükümet, Amerikan birliklerinin taşralılara ateş etme emrini aldıkları anda ayaklanma başlatacakları ihtimali üzerinden yola çıkıyor. Buna karşılık Almanlar BM'nin emirlerini yerine getirecekler."

"Bu tür bir şeye inanan insanların olduğunu biliyordum. Ama

yine de böyle insanların gerçekten var olduklarını görmek çok şaşırtıcı."

"Böyle insanlar, Senatör, sadece radyoda değil, aynı zamanda bizim yakınımızda da varlar. Milisler bizim internet sitemize saldırdılar, telefon ve faks hatlarımızı bloke ettiler ve hattá daha da ileri giderek üssün dışında oturan Alman vatandaşları tehdit ediyorlar. Alman bayraklarını parçalayarak bu nefretlerini göstermeye çalışıyorlar. CNN ve MSNBC bugün bu görüntüleri iki üç kez ekrana getirdi ve tören henüz başlayamadı."

"O zaman bayraklar hakkında söylenenler de doğru. Hani şu Alman bayrağının Amerikan bayrağından yüksekte dalgalanması meselesi."

"Bu doğru değil, Senatör. Bir Amerikan üssünde Amerikan bayrağına böyle bir saygısızlığın yapılmasına asla izin verilemez. Ama Amerikan bayrağının başka bir milletin bayrağıyla yanyana aynı yükseklikte dalgalanması son derece normal bir durum. Ama her iki bayrağa da belli bir açıdan bakıldığında, insan bir tanesinin diğerinden yüksekte dalgalandığı hissine kapılabilir. Bu bir göz yanılmasından ibaret. Aynı bizim açılış törenimizde yaşandığı gibi."

Bu bayrak meselesi ateşli vatanseverlerin Almanlar'ın Amerika'yı işgal edeceklerini iddia etmelerine bile sebep oldu. Buna karşılık biz de oldukça etkili bir karşı-kampanya başlattık. Vatandaşlarımıza, dokuz yüz Alman askerine bir eğitim üssü temin etmemize yönelik yaptığımız anlaşmanın bölgeye yaklaşık iki bin kişi getireceğini ve bunun da ekonomimiz açısından milyonlarca Dolar'lık bir kazanca yol açacağını anlattık. Hatta üssün alışveriş noktalarındaki fiyatları üssün dışındaki mağazalardakilerle uyumlu hale getirdik ki, Alman ailelerin 'gerçek Amerikan vatandaşları'ndan daha ucuza yaşadıklarına yönelik bir iddia oluşmasın.

Ama dört yıl sonra, tam da her şeyin yoluna girdiğini düşündüğümüz bir sırada yerel bir kablolu kanalda bu bayrak meselesi yeniden gündeme getirildi. İnsanlar yeniden bu konu hakkında konuşmaya başladı. Resmi internete koydular, bunu çoğaltıp elekt-

ronik posta yoluyla herkese gönderdiler. Şehrin her yerine bu resmi afiş yaptırıp astılar. Sanki her şey bugünkü gösteri için özel planlanmış gibi görünüyor."

"Evet" dedi Granonski abartılı bir gülümsemeyle. "Suçu komünistlere atamayacağınız belli. Peki başka şüpheliler var mı?"

"Milis grupları, özellikle de bir tanesi. Kendilerine *Akrepler* diyorlar. Ama yetkililer onlara ilişmek istemiyorlar."

"Senato yoluyla bir tahkikatı hesaba katıyor musunuz, Binbaşı? Senatörler aynı şerifler gibi seçilmeli."

Araç yola devam etti. Kapının önünde sıra sıra dizilmiş askeri polisler vardı. Bir çavuş selam verdi ve Jackson her zamanki gibi kimlik istedikten sonra aracın içeri girmesine izin verdi. Bir seyirci tribününün önündeki beyaz çardağın altında durdular. Granonski ve Jackson araçtan indi. Tuğgeneral Paul Desmond öne çıktı, Senatör'e dostça elini uzattı ve birlikte tribünün arkasındaki Amerikan bara doğru yürüdüler.

Amerikan bardaki görevli Granonski'nin her zamanki yüz ifadesinden Alman birası istediğini anlamıştı. Granonski'ye hemen bir kupa bira ikram etti. Desmond'a da bir bardak Coca Cola vermişti. Tam o esnada Desmond'un Alman meslektaşı Tümgeneral Erich Königsberg, yanında bir grup Alman subayıyla görünmüştü. Saat tam 12.30'du. Desmond emri altındaki subayları oldukça dakik yetiştirmişti. Orta derecede Almanca konuşuyordu ve üsteki komutanlık görevini de Alman Hava Kuvvetleri Birliği'nin Holloman'a taşınmasından kısa bir süre önce elde etmişti.

Desmond için bu gösteri programı bir dönüm noktasıydı. Tabii ki Almanlar'a karşı pankart sallayan göstericilerle kamusal problemleri vardı. Ama her şey Jackson'un kontrolü altındaydı. Desmond'u ve Königsberg'i, Amerikan ve Alman Hava Kuvvetleri'nin birlikte düzenleyecekleri ilk uçuş gösterisi hakkında konuşmak üzere bir sabah şovuna çıkarmıştı. Ve bütün ileri gelenlerin de şova iştirak etmelerini sağlamıştı. Gelenler arasında Alman askeri ataşesi ve kurmayları, Amerikan Hava Kuvvetleri'nin Genelkur-

may Başkanı Yardımcısı, New Meksiko Vali Yardımcısı, yerel politikacılar ve tabii ki Amerikan Hava Kuvvetleri için toplanan paralarla ilgili yasa tasarısını onaylayan Granonski vardı. Bunun dışında tribünleri dolduran bütün yerliler Jackson tarafından büyük bir titizlikle seçilmişti. En iyi yerlerde de özellikle şirket sahipleri, bankerler, emlakçılar ve otel sahipleri gibi -tabiri caizse- Alman avantacıların oturmaları sağlanmıştı.

Desmond, Königsberg ve Granonski'yi tanıştırmayacaktı; Senatör Alman generalle bir Kongre delegesinin Alman-Amerikan ilişkilerini teftiş etmek için Holloman'ı ziyareti esnasında iki kere karşılaşmıştı. Ne Königsberg ne de diğer subaylar bira içmiyorlardı. Granonski ona bu yüzden espri yaptığında, Königsberg hafifçe kaşlarını çatmıştı. Königsberg Amerikan esprilerini anlamıyordu, özellikle de Kongre üyelerinin kendi aralarındaki esprileri. Donuk bir gülümsemeyle Senatör'e üç Amerikalı meslektaşlarıyla birlikte gösteriyi başlatacak olan üç Alman pilotu tanıştırdı.

Granonski pilotlardan ikisiyle el sıkışarak selamlaştı. Üçüncü pilotun adının Konrad Stiller olduğunu öğrenince hemen BND'nin Başkan yardımcısı Christoph Stiller ile bir akrabalığı olup olmadığını sordu. İkisinin kardeş olduklarını öğrenmişti.

"Ağabeyiniz bize birçok önemli meselede çok yardım etti" dedi Granonski. "Umarım kendisi iyidir."

"Ağabeyim çok iyi, Senatör" diye cevap verdi Stiller akıcı bir İngilizce'yle. "Yalnız neler yaptığını ne yazık ki bana hiç anlatmıyor. Ama yaptığı işlerin önemli olduğunu duyunca gurur duyuyorum. Ben küçük bir çocukken, sadece kızlara ilgilenen biriydi. Ailem onun hiçbir zaman ciddi bir iş yapamayacağını düşünüyordu."

Königsberg yeniden kaşlarını çattı ve çelik mavisi gözlerini Stiller'e çevirdi. "Uçağınızın son kontrolleri için acele edin" dedi Almanca konuşarak. Stiller selam verip oradan ayrıldı.

"İyi birisi" dedi Granonski. "Tarzı hoşuma gitti. Günün birinde generalliğe yükseleceğine bahse girerim."

"Belki" diye karşılık verdi Königsberg.

Saat 13.10'da zaman planlamasına uygun bir şekilde üç gümüş rengi Alman Tornadosu alanda yerini almıştı. Uçaklardan her birinde bir pilot ve bir de gözlemci bulunuyordu. Birkaç saniye sonra Amerikan Hava Kuvvetleri'den üç F-117 Gece Şahini (Nighthawk) uçuş pistine çıkmıştı. Onlar da arka arkaya sıralandılar. Siyah Gece Şahinleri yarasa kanatlarıyla Tornadoların üzerinden uçuyorlardı. Altı savaş uçağı o kadar yakınlaşmışlardı ki, çıkardıkları sesler tribünden adeta şiddetli bir gökgürültüsü gibi duyuluyordu.

Bir CNN kameramanı tribünün basın bölümünden gösteriyi tüm detaylarıyla çekmeye çalışıyordu. İki sıra arkada oturan Jackson gösteriyi kendi yanındaki koltuğun üzerindeki küçük televizyondan izleyebiliyordu. Bu gösteriyi canlı yayınlama hakkını CNN'e vermişti. Bunun üzerine diğer yerel televizyonlar uçuş gösterisini boykot etmişlerdi. Ama anlaşmaya göre CNN gösterinin dört dakikalık bir bölümünü yerel televizyonlara verecekti. Jackson gökyüzündeki bu muhteşem şovu onların da kaçırmak istemeyeceklerinden adı gibi emindi.

"Bir zamanlar gökyüzünde Almanya Hava Kuvvetleri'ne karşı savaşmış olan Amerikan Hava Kuvvetleri'nin milli duyguları yine depreşti" dedi CNN muhabiri. "Ama İkinci Dünya Savaşı bugün neredeyse herkesin hafızalarından silinmiş durumda. Ve Bosna'da Amerika Birleşik Devletleri'yle yan yana çarpışan Almanya artık güvenilir bir NATO üyesi."

Üç Tornado Gece Şahinleri'nden ayrıldı ve havada V oluşturdular. Bu arada birbirlerine o kadar yaklaştılar ki, uçakların arasından gökyüzü görünmüyordu. Kendi V formatlarında uçan Gece Şahinleri Alman Tornadoların oluşturduğu V şekline burun kısmından yaklaşmışlardı. Yerden bakıldığında altı savaş uçağı sanki tek bir uçak gibi görünüyordu. Uçaklar çifte V formatı şeklinde uçarken üç Alman uçağı bir anda dimdik bir şekilde daha yukarı doğru havalandılar ve yine dimdik aşağıya doğru inerek aynı şekli oluşturdular. Tam bu esnada insanların donup kalmalarına neden

olan o olay oldu. CNN muhabiri ne diyeceğini şaşırmıştı. Jackson şaşkınlığın etkisinden hala gökyüzüne bakmıyor, olan biteni ekrandan izliyordu. Zaten ilerleyen günlerde dünyanın bütün ana haber bültenleri bu görüntüleri sayısız kereler yayınlanacaklardı.

En öndeki Tornado bir anda infilak etmiş ve saniyenin neredeyse onda biri gibi kısa bir sürede ondan çıkan alev bulutu diğer Tornadoları da sarmıştı.

Patlamanın korkunç sesi ve şok dalgası tribüne ulaştığında Jackson şaşkınlıkla olanları izliyordu. Tribündeki koltuklar şiddetli bir şekilde titremiş ve asılı duran bayraklar da hızla dalgalanmaya başlamıştı. Bu arada simsiyah olan duman bulutu tribünün üzerine çökmüştü. Diğer iki Tornado da ciddi şekilde zarar görmüştü. Birinin kanadı, diğerinin gövdesi parçalanmıştı. Gökyüzünden metal enkaz parçaları düşüyordu. En sonunda üç Tornado da yere çakılmıştı.

Patlama ve düşen metal seslerinin dışında tribünden en ufak bir ses çıkmıyordu. İnsanlar büyük bir şok içindeydiler. Tribündeki davetliler tam şaşkın gözlerle yerdeki enkaza bakarken, aniden metal yığını patladı. Metreler boyu alevler yükseliyordu. Enkaz bir anda odun yığını haline gelmişti.

8
WASHINGTON

Santini yeni güne başlarken kendini pek iyi hissetmiyordu. Nedenini açıkçası kendisi de bilmiyordu. Uykusunu da almıştı. Tabii dört buçuk saatlik uyku aslında çok da fazla sayılmazdı. Ama her zamankinden daha derin uyumuştu. Sabah sabah trajik bir olay da yaşanmamıştı. Pentagon'dan acil bir telefon da gelmemişti. Üstelik bir saatini spor salonunda geçirmiş, her zamanki boks idmanlarını yapmış, yirmi dakika boyunca kum torbasını yumruklamış, sonrasında da yarın saat koşu bandına binmiş ve ağırlık çalışmıştı. Onu bu eziyeti çekmeye iten güç gurur muydu, yoksa gösteriş merakı mıydı, o da tam olarak bilmiyordu. Ama yine de şimdiden bunun meyvelerini almaya başlamıştı. Olduğundan en az on-on beş yaş genç gösteriyordu.

Duşunu aldı, giyindi, hemen bir fincan kahvesini içip, arabasına binmek üzere yola koyuldu. Yine de tam havasında değildi. İçinde bir sıkıntı hissediyordu, öyle ki bu sıkıntının onun peşini bırakmaya pek niyeti yoktu.

Santini'nin Senato'dan ayrılışından sonra dünya sanki daha karmaşık ve daha tehlikeli bir hale gelmişti. *Washington Post* muhabirlerinden biriyle yapmış olduğu bir ropörtajda Amerika'nın Sovyetler Birliği'nin yıkıldığına günün birinde üzüleceğini tahmin

ettiğini söylemişti. Muhabir, Santini'nin karanlık önsezilerine pek katılmamıştı. Makale şöyle başlıyordu: *İstihbarat Servisi Başkanı karamsar bir şekilde Soğuk Savaş günlerini yadediyor.*

ABD, yıllık 500 milyar dolarlık savunma bütçesiyle her zaman için bir süper güç olduğunu iddia etmekteydi. Ekonomik ve kültürel anlamda kimse onunla global pazarda yarışamazdı. NATO üyeliği, kurutma kağıdı üzerinde yayılan mürekkep gibi gitgide genişliyordu. Demokrasinin tohumları Rusya'da, Güney Amerika'da ve Orta Asya'nın bazı kısımlarında filizlenmeye başlamıştı. Etnik ve dinsel nefretin kökü ise daha derinlere kadar iniyordu ve çok daha büyük bir tehlike arz ediyordu. Örneğin, Bosna, Kosova, Çeçenistan, Afganistan, Hindistan, Pakistan, Filipinler ve Endonezya'da bu doğrultuda büyük bir zulüm yaşanmaktaydı. Bu arada muhtemel bütün devletlerin biyolojik silah kullanmalarını önlemek konusunda zamana karşı bir yarış söz konusuydu. Yakın zamanda ya da gelecekte fanatikler yeniden harekete geçeceklerdi. Burada şunu sormak gerekiyor: Ne zaman ve ne ölçüde? İçerik olarak zenginleştirilmiş tonlarca uranyum ve plütonyum eski Sovyetler Birliği'nde stok halinde bulunmaktaydı. Bunların çoğu ya basit tel örgülerle ya da sadece bir asma kilitle korunmaktaydı. Nükleer terörizm önemli bir tehditti ve pusuda beklemekteydi. Belki de Washington'daki metro istasyonlarının temizliğinden sorumlu olan bir temizlik şirketi birkaç saat ya da birkaç gün içinde binlerce insanın ölümüne yol açacak ölümcül bir gaz yayabilir veya virüs püskürtebilirdi.

CIA ve FBI her türlü ihtimali göz önünde bulunduruyordu. Hava haberlerinden bile çıkarım yapıp tedbir alıyorlardı. Kıyamet Günü yaklaşmıştı! Öyle bir zamana gelinmişti ki, sürekli yalancı peygamberler türüyordu ve bunlar da dünyanın sonuyla ilgili insanları tedirgin edici izahlarından dolayı timarhaneye kapatılıyorlardı. Oysa artık insanlara felaketlerin kapıda beklediğini söyleyen bizzat Amerikan Hükümeti'ydi. Ama her şeye rağmen insanlar panik olmamalıydı. Hatta sakince ellerindeki kredi kartlarıyla alışveriş

merkezlerinde vakit öldürmeye devam etmeliydiler. Dünya iyice delirmişti.

Santini bu karanlık bulutları dağıtmak zorundaydı. Ruhunun derinliklerine nedense her zaman bir melankoli hakimdi. Acaba yarı İrlandlı olmasının bunda bir payı var mıydı? Ya da bu bir İtalyan fatalizmi miydi? Bunu o da tam olarak bilemiyordu. Bu tür bir ruh hali her seferinde kısa sürüyor, sonrasında yerini hayatta kalma içgüdüsüne bırakıyordu. Hatta olumsuzlukların çekim gücüne kendini kaptırmayacak kadar kuvvetli bir güç oluşuyordu içinde.

İşine konsantre oldu ve masasında yığın halinde duran kağıtlara göz atmaya niyetlendi. Hemen hemen hiçbir gün olaysız geçmiyordu. Denizde bir çatışma olmuştu. Sivil bir uçak havada kaza yapmıştı. Okinawa'da on altı yaşındaki bir kıza tecavüz edilmişti. Kuzey Carolina'daki bir barda zenci bir deniz piyade eri adamın tekini dövmüştü.

Santini önce günlük görüşmelerini yapmış, sonra Senato ve Temsilciler Meclisi Kabul Komisyonu'nun önemli üyelerinden oluşan bir gruba bir iş yemeği davetinde ev sahipliği yapmıştı. Akşamüstü de NATO Genel Sekreteri'yle bir telefon konuşması gerçekleştirmişti. O esnada Santini'nin yüksek askeri danışmanlarından olan Koramiral Scott O'Neill aniden odaya girdi. "Televizyonu açın" dedi. Santini'ye her zaman *Efendim* diye hitap ederdi, ama bu sefer bu şekilde hitap etmemişti.

Santini ayağa kalktı ve eline aldığı kumandayla çalışma masasının arkasında bulunan televizyonlardan birini açtı. O'Neill hemen masanın yanında duruyordu. Bir yandan da olayı anlatıyordu.

"Holloman Hava Üssü'nde üç Alman jet avcı uçağı havada inflak etti."

"İnflak etti demekle neyi kastediyorsunuz?"

Bu sorusuna cevap olarak ekranda kırmızı ateş topları belirdi. Uçak mürettebatıyla birlikte yerle bir olmuştu.

"Ne olduğunu tam olarak biz de bilmiyoruz" diye cevap verdi

O'Neill. "Elektrik tertibatında veya akaryakıt sisteminde bir bozukluktan kaynaklanmış da olabilir."

"Aynı anda üç uçakta da mı? Çok saçma, Scott. Başka bir tahmininiz var mı?"

"Ya da -ki bu çok daha olası gözüküyor- sabotaj söz konusu olabilir."

"Terör saldırısından mı bahsediyorsun?"

"Evet, Efendim."

"Kahrolası teröristler üsse nasıl girebiliyorlar?"

"Bilmiyorum."

"O zaman bunun cevabını bulmakla işe başlayabilirsiniz" dedi Santini, gözünü ekrandan bir an bile ayırmadan.

Bir saat sonra O'Neill yeniden büroya geldi. Ama bu sefer geleceğini önceden telefonla bildirmişti. Santini oturması için eliyle bir koltuğa işaret etti, ama O'Neill oturup oturmamak konusunda tereddüt etmişti. Önemli bilgiler edinmişti ve bunları Santini'ye hemen söylemek istiyordu.

"Konu Holloman'la ilgili, Efendim. Önemli bir şey öğrendim ve bunu da size bizzat kendim söylemek istiyorum." O'Neill bir an sessiz kaldı, sanki vereceği haberi biraz yumuşatmak ister gibi bir hali vardı. "BND'den arkadaşınız Cristoph Stiller..."

"Evet, ne olmuş?" Santini'nin ses tonundan, bir soru yöneltmediği, aksine O'Neill'in konuşmaya devam etmesini istediği anlaşılıyordu.

"Ölen pilotlardan biri Stiller'in en küçük kardeşi Konrad'mış."

Santini oturduğu koltukta önce dikleşmeye çalıştı, ama iyice iki büklüm hale geldi. O'Neill'den aldığı haber oldukça sarsıcıydı.

"Cristoph'un bundan haberi var mı?"

O'Neill başını hafifçe salladı. "Hayatta kalan kimse olmadığı netleşir netleşmez haberdar edilmiş."

"Tamam. Onunla mutlaka görüşmek istiyorum. Ben Beyaz Saray'dan ayrılmadan önce mutlaka bir telefon bağlantısı kurun."

"Anlaşıldı, Efendim" dedi O'Neill canlı bir ses tonuyla ve Santini'yi selamlayıp odadan çıktı.

O'Neill gittikten sonra, Santini sekreterini çağırdı. "Bir sorum var, Margie."

"Buyrun."

"Depoda gerçekleşen bu görüşme hakkında ne biliyorsunuz? Tam da gündemde değildi çünkü."

"Bildiğim kadarıyla konu Rus para aklayıcılarıyla ilgiliydi."

"Para aklama mı? Kahrolası Savunma Bakanlığı'nın bu konuyla ne alakası var? Bu Adalet Bakanlığı ve FBI'ı ilgilendiren bir durum."

"Bu soru, Efendim, siz de takdir edersiniz ki, benim bilgi düzeyimi aşıyor."

9
BERLİN

Federal Almanya Başbakanı Klaus Kiepler bugün genel halinden biraz telaşlıydı. Kendisi aynı zamanda Berlin'in eski Belediye Başkanı'ydı. Uzun boylu ve zayıf bir insandı. İnsana güven veren bir duruşu vardı. Kiepler'in omuzlarına kadar dökülen gri saçları vardı. Oldukça gelişmiş bir hitap kabiliyeti vardı. Ruhunun derinliklerinden konuşabilme ve halkını istekleri doğrultusunda yönlendirebilme yeteneği onu insanların gözünde daha da saygın bir hale getiriyordu. Kendi hayatının ve bütün vatandaşlarının hayatının gün geçtikçe çok daha güzelleşeceği umudunu herkese aşılamayı başarabilmişti. Hiç şüphesiz ki, halkının onu bu göreve layık görmesinde bu özelliğinin katkısı çok büyüktü.

Tabii ki bu onun sadece kamuoyuna gösterdiği yüzüydü. Aslında tam bir hayalperestti. Bütün ipler tamamiyle elindeymiş izlenimi vermekten çok hoşlanıyordu. Alman halkını uzun yıllardır taşımak zorunda kaldığı suçlar zincirinden kurtaracak ve yeni yüzyılda Almanlar'a hak ettikleri konumu kazandırabilecek biriymiş gibi davranıyordu. Oysa vaatleri bir türlü fiiliyata dönüşmüyordu. Hitabet gücü onun bu göreve gelmesine epey yardımcı olmuştu; ama gerçekler onu dibe çekiyordu.

Kiepler çalışma masasının arkasındaki dolabın üzerinde duran

Bismarck büstüne bakıyordu. Hafifçe gülümsüyordu. Demir Başkan olarak bilinen Bismarck onun ilham kaynağıydı. Stratejik bir dahiydi. Acıma hissinden tamamen yoksundu. Kiepler oturduğu yerden ayağa kalktı ve koltuğunu çalışma masasından geriye doğru itti. Masa maun ağacından yapılmıştı. Ön tarafında 1205'te Papa III. İnosans'ın tarikatının emrine verilmiş beyaz üniformalı ve siyah haçlı yedi Alman şövalyesinin oymadan yapılmış figürü vardı. Alman Şövalyeleri Birliği'nin yeniden kurulması için hazırlanmış imparator fermanı vesilesiyle 1834 yılında yapılmıştı. Bu masa Ortaçağ'ın ve Kiepler'in ailesinin izlerini taşıyordu. Habsburger İmparatorluğu 1918 yılında parçalandığında, bu yazı masası da, asıl sahibinden, bu masayı yapan marangozlardan birinin torunu olan Kiepler'in büyükbabasına geçmişti. Kiepler bu marangozun torunlarının ve onların da torunlarının ne kadar asil köklere sahip olduğunu sürekli vurgulamak için sık sık bu mobilyanın hikayesini anlatırdı. Tabii kendisi de bu asil ailenin torunlarından biriydi ve şu anda da Federal Almanya Cumhuriyeti'nin Başbakanı'ydı.

Odasındaki şöminenin önünde ileri geri yürüyordu. Şömine gerçek değildi. İnsanda gerçek hissi oluşturan yeni moda aksesuvarlardandı. Metal bir perdenin ardında suni kıvılcımlar çıkararak yanıyormuş gibi görünen odunlar vardı. Ne kadar parlak bir fikir, diye düşündü Kiepler.

Kendi hazırladığı anketin sonuçları *Der Spiegel* dergisinde yayınlanacaktı. Kabineden bilgilerin dışarı nasıl sızdığı şaşılacak bir şeydi. Almanya'nın askeri harcamaları uzun zamandır o kadar azdı ki, Lüksemburg gayri safi milli hasılasının bundan çok daha büyük bir yüzde payını sırf savunma için harcıyordu. Lüksemburg gibi bir ülke! İnanılacak gibi değildi. Bu ülkenin küçük bir polis birliğinden başka bir güvenlik gücü dahi yoktu. Doğrusu Almanya'daki koalisyon partisi Yeşiller, Almanya'nın Avrupa'da alay konusu olması için epey çaba sarfetmişlerdi. Diğer politik muhalifler de kinayeli karikatürleri ve komedi programlarını gördükçe Almanya'yı rezil etme konusunda günden güne daha da cesaret kazanıyorlardı.

Kiepler'in seçim vaatleri tuzla buz olmuştu. Peki ama ne yapmalıydı? O geçmişin hatalarının bir esiriydi. Efsanevi Alman disiplini Büyük Avrupa Birliği Projesi kapsamında ününü tamamen kaybetmişti. İhracatta artış oluyordu, ama ekonomi motoru gitgide tekliyordu. İşsizlik öyle bir safhaya gelmişti ki, böyle bir durum geçmişte kesinlikle tahmin bile edilemezdi.

Biri kapıya sessizce vuruyordu. Kiepler bu sesle bir anda daldığı düşüncelerden uyandı. Son zamanlarda yaşanan sorunlar onu böyle derin derin düşündürüyordu. Kapıdaki zayıf ve havalı bayan Elke'ydi. Elke, Kiepler henüz belediye başkanıyken de onun özel sekreteri olarak çalışmıştı. Elinde Fas Kralı VI. Muhammed'in hediyesi olan, varakla süslü deri klasör içinde taşıdığı bir deste kağıtla içeri girdi. "Bunların bugün imzalanması gerekiyor" dedi ve klasörü çalışma masasının sağ tarafına bıraktı. "Ve Bakan Joffe geldiler. İçeri buyur edeyim mi?"

Kiepler daldığı sıkıntı dolu hayallerden uyanmış olmanın mutluluğu içinde başını sallayarak Bakan'ın içeri gelmesini onayladı. Günther Joffe içeri girince, Başbakan Savunma Bakanı'nı selamlamak için ayağa kalktı. Her ikisi de Federal Almanya Cumhuriyeti'nin Kara Ordusu'nda beraber görev almışlar ve daha sonra Federal Parlamento'ya girmişlerdi. Her ikisinin de kalbinin derinliklerinde Alman Ordusu'nun soğukluğu mevcuttu. Kamuoyunda, sağlık ve sosyal konular için askeriyeden daha fazla harcama yapılması gerektiği yönünde kanaatin oluşması, onları oldukça hayal kırıklığına uğratmıştı. Tabii ki bu öncelikler, bütün Avrupa ülkelerinin entegrasyonuyla beraber, Kiepler'in de tasavvur ettiği gibi, ordunun modernleştirilmesi için çok az bir imkan sağlıyordu.

Başbakan deriden bir köşe oturma grubuna işaret etti. "Gel" dedi ve Joffe'nin omzuna kolunu attı. "Şurada daha rahat otururuz." Önünde oyma süslemeli bir sehpanın durduğu koltuklara oturduklarında, kapı açıldı ve siyah pantolonla beyaz ceket giymiş bir hizmetli içeri girdi. Elindeki tepside taşıdığı kahve ibriğini, kahve fincanlarını ve tatlıları sehpaya bırakıp sessizce odadan çıktı.

"Kaç tane şeker alırsın, bir mi, iki mi?" diye sordu Kiepler. "Bu kadar sene sonra bu tarz detayları pek hatırlayamıyorum."

"Kafanda çok daha önemli konular olduğu içindir, Klaus." Aaralarında hiç resmiyet yoktu. "Bir şeker yeterli" dedi ve tabaktaki tatlılardan küçük bir parça aldı. "Bu kadar erken vakitte çok şeker tüketmek istemiyorum."

"Anlıyorum" dedi Kiepler ve o da tatlı konusunda kendini mümkün olduğunca frenlemeye çalıştı. "Peki, söyle bakalım, Günther, Holloman'daki hadiseyle ilgili yeni bilgiler var mı?"

"Elimde çok fazla olmasa da biraz bilgi var ve haberler pek de iyi sayılmaz. Üsteğmen Stiller'in cesedi tanınmayacak şekilde yanmış. Yanındaki garnizon arkadaşınınki de aynı şekilde. İkisi de uçaktan atlamamışlar ve ikisinden de geriye hiçbir şey kalmamış. Teğmen Frauwirth'in ve onunla birlikte uçakta olan Hans Gerhardt'ın cesetleri de birkaç metre uzakta bulunmuş. Paraşütleri açılmış, ama belli ki doğru zamanda değil. Üçüncü uçaktaki cesetler ise henüz bulunabilmiş değil. Arama çalışmaları arttırıldı. Amerikalı subaylar bu konuda ikna edilmişler. Ama cesetler bulunsa bile, hemen ülkelerine yollanmaları mümkün değil."

"Neden?"

"Hukuki bir sorun var ortada" dedi Joffe. "New Meksiko'da adli tıp uzmanı olan bir adliye memuru var. Sorun çıkartan kişi o. Cesetler teorik olarak hiçbir resmi makamın yetkisi dahilinde olmayan üs alanının dışında bulunduğu için, adli tıpçı, otopsi raporu hazırlanana dek cesetleri vermek istemiyor. Bu da sanırım oldukça zor bir işmiş. Otopsi çalışması haftalarca sürebiliyormuş. Ama her şeye rağmen Amerikan makamlarının söz hakkı olduğunu da söylediler."

"Hemen bizim büyükelçiyle ya da en iyisi Başkan Jefferson'la konuşayım. Eminim o bu konuyu hızlandırabilir" dedi Kiepler. Elindeki kahve fincanını sehpaya bıraktı ve sohbetin bittiğini ima edercesine sustu. Ama aniden aklına bir şey gelmişti. "Amerikalılar bir şeyleri örtbas etmek istiyor olabilirler mi? Bizimle oyun mu oynuyorlar acaba?"

"Pekala mümkün. Benzer bir olayın Başkan Kennedy'nin öldürülmesinden sonra da yaşandığını görmüştüm. O zaman da Texas'taki bir memur cesedin Washington'a naklini engellemişti."

"Ama bunlar Alman, Günther, Amerikalı değil. İnsanlar evlatlarından geri kalanları istiyorlar, ama aylar sonra değil!"

Kiepler her iki eliyle şakaklarına masaj yapıyordu. "Dün Beyaz Sarayı aradım ve bizzat Başkan Jefferson'la konuştum. Olayı "kaza" olarak yorumlama konusunda son derece ısrarcı. Sen ne düşünüyorsun, Günther? Ne tür istihbarat bilgileri var elimizde?"

"Bizim insanlarımız olayın kaza olmadığına inanıyorlar. Ölen kişiler bizim en iyi savaş pilotlarımızdı. Bunların birbirleriyle çarpışmış olmaları tamamen imkansız görünüyor. Amerikan basını komuta uçağının havada infilak ettiğini, diğer uçaklarla yakın mesafede uçarken alevlerin ve diğer uçak parçalarının onları da patlattığını yazmış."

"Bu mümkün mü peki? Bunlar bizim en yeni uçaklarımızdı."

"Her şey düşünülebilir, Klaus. Montajdan yeni gelmiş makinelerde dahi her türlü hata baş gösterebiliyor." Joffe kahvesinden bir yudum aldı. "Ama bizim gözlem ekibimizdeki kişiler üç uçağın patlama anında birbirlerine o kadar da yakın olmadıklarını ve hepsinin aynı anda patladıklarını rapor ettiler. Tabii ki elimizde net deliller yok, ama içimden bir ses bunun sabotaj olduğunu söylüyor. Bizi hedef alan bir terör eylemi."

"Peki ama niye biz?" diye sordu Kiepler. "Biz Afganistan'ı ya da Irak'ı bombalamadık ki. Dünya üzerindeki bütün İslam-dışı İslamcılar'ı katletmeye kilitlenmiş olan Schwarzenegger'in terminatörü gibi davranmıyoruz ki biz. Peki hedef niye biziz o zaman?"

"Ama Amerikalılar'ın bizden talep ettiği her şeyi yaptık. Bütün istihbarat bilgilerini onlara aktardık. Sırf aramızı iyi tutmak için. Öyle ki, belki de gereğinden çok hatırşinas davrandık, Klaus. Belki bu şekilde Amerika'nın düşmanlarını da üzerimize çektik. Ya da daha kötüsü, belki bizi de aynı İngilizler gibi Amerika'nın fino köpeği olarak görüyorlar." Joffe öfkelenmişti. Sözlerinin arasına zaman zaman küfürler serpiştiriyordu.

"Açıkçası bu beni incitmiyor, Günther" dedi Kiepler ve elini hafifçe Joffe'nin dizinin üzerine koydu. "Nitekim anketleri de gördüm. Anti-Amerikan hissiyatı hemen her yerde yayılmış durumda, yani Almanya da bir istisna teşkil etmiyor."

"Üzgünüm, Klaus, ama bu şekilde her şey daha zorlaşıyor. Fransız dostlarıma çok da güvenmediğimi bilirsin. Ama bana yıllardır dünyayı itaatli hale getiren bir "Hipergüç" tehlikesinden ve onlara karşı koalisyon kurmanın öneminden bahsediyorlar. Hiç istemeyerek de olsa onların bu dediklerine katıldığımı söylemeliyim aslında. Amerikalılar terörizme karşı yürütecekleri kutsal savaş için bizi konunun tamamen dışında tutuyorlar. Onlar gerçek savaşçılar, biz de barış yanlılarıyız. Onlar bizim çağ ötesi silah cephaneliğimizle suçsuz insanları öldürünce, iş işten geçtikten sonra bu alçaklığa bir son vermek isteyecek kimseler olarak görüyorlar bizi. Açıkça dağ aylarının geçit törenine katılan sokak züppeleri zannediyorlar bizi. Ama Almanya çok daha iyi şeyler hak ediyor." Joffe susmuş dinliyordu. Hayal kırıklığı bir anda alevlenmişti.

Başbakan Kiepler uzunca bir süre suskun kaldı. Jefferson'la sohbeti sırasında ortaya çıkan anlaşmazlıklar hakkında Joffe'ye hiçbir şey anlatmamıştı. Çünkü Amerikalılar Almanya'yı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin daimi bir üyesi yapmamak için kolları sıvamışlardı. Jefferson'un "coğrafi uyumun" gerekliliği olarak tarif ettiği nedenlerden dolayı Amerika, Hint talebinin desteklenmesi için Almanya'ya muhalif bir karar almıştı. Acaba bu, önleyici savaşlarda karşı koyan Almanya'ya bir misilleme miydi? Beyaz Saray'dakiler tam olarak ne düşünüyorlardı? Daha kaç küçük yemi mideye indireceklerini mi?

Bir anda Kiepler konuşmanın sona erdiğini belirtmek için ayağa kalktı. "Haklısın, Günther. Onların kucağından kurtulup kurtulamadığımızı bekleyip göreceğiz. Jefferson'u yine arayacağım. Neler olduğunu anlamamız lazım. Ancak vatan koruma programının yeniden bozulduğunu hiçbir zaman itiraf etmeyeceklerdir. Muhtemelen bunu pilot hatası olarak lanse edeceklerdir. Bunun olmasına daha fazla izin vermemeliyiz."

10
WASHINGTON

Santini'nin Limuzin'i Beyaz Saray'ın batı kapısı girişinin alt tarafında durur durmaz, Santini araçtan indi ve bir güvenlik görevlisinin eşliğinde çardaklardan birinin altından geçerek kapıya doğru ilerledi. Binaya tek başına girdi. Beyaz Saray'ın Gizli Servis ekibi kendi bölgelerini kabine üyelerinin güvenlik görevlileriyle paylaşmaktan pek hoşlanmazlardı.

Santini klasik anlamda yakışıklı bir adam değildi. Pek düzgün bir burnu olduğu söylenemezdi. Çünkü bir defasında boks ringinde, bir de Kuzey Vietnamlılar'ın ellerinde işkence görürken toplam iki kez burnu kırılmıştı. Aslında uzun boyluydu, ama kısa ve kalın ensesi onu daha tıknaz gösteriyordu. Onun en belirgin yönü, genel duruşuydu. İçeri girdiği her odayı varlığıyla doldurabilen ve herkesin dikkatini bir anda üzerine çekebilen bir adamdı.

Öfkeli bir mizacı vardı ve bunu sürekli kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ama bu yönünü ortaya çıkarması gerektiğinde de, kendi menfaati doğrultusunda bundan hiç çekinmiyordu. Genellikle insanlar, savaş esiriyken edindiği bütün olumsuz yönlerini görmezden gelmeye çalışırdı.

Öncelikle küçük bir bekleme odasına girip içerideki bir kapıya doğru ilerledi. Bu kapıda Gizli Servis'in üniformalı bir nöbetçisi du-

ruyordu. Görevli ona sadece başını sallamıştı. Beyaz Saray'ın kurallarına ve geleneklerine göre kabine üyelerinden kimlikkartlarını göstermeleri istenmiyordu. Santini bu nöbetçinin önünden geçerek, duvarları Başkan Jefferson tarafından Beyaz Saray'ın özel fotoğraflarıyla kaplanmış olan uzun bir koridorda yürümeye başladı. Sol tarafta bir asansör vardı. Santini birkaç adım daha ilerledi ve kısa bir merdivenden yukarı çıkarak görüşme odasının kapısına ulaştı. Apoletlerindeki altın rozetlerden emir subayı olduğu anlaşılan Bahriyeli bir deniz önyüzbaşısı hemen ayağa kalktı, Santini'yi selamladı ve kapıda bekleyen piyade erine Santini'yi içeri buyur etmesi için işaret etti.

İşte görüşme odası burasıydı. İnsanlar hayallerinde burasını içinde üç metre genişliğinde plazma ekranların bulunduğu ve bu ekranlardan uydu görüntülerinin detaylarının kolaylıkla izlenebildiği koskocaman bir konferans salonu olarak canlandırıyordu. Oysa bunların hepsi hayaldi. Odanın içinde, etrafında on kişinin siyah alçak deri sandalyelerinde oturabileceği küçük, dikdörtgen bir konferans masası ve duvarda da büyük bir ekran vardı. Dünyanın en güçlü milletinden ziyade, kariyerinde yeni yeni yükselen genç bir avukatın yazıhanesi olmaya yakışır bir yere benziyordu.

Başkan'ın Güvenlik Danışmanı Joseph Praeger masanın baş köşesinde oturuyordu. Gücü temsil eden yerde. Bu şekilde, Başkan'ın sadece özel danışmanı olmasına ve bir kabine üyesi olmamasına rağmen, bu odanın kendisine ait olduğunu ve içeride bulunanların da kendi emri altında bulunduğunu hissettirmek ister gibiydi.

Oysa onun konumu daha farklıydı. Praeger sadece bir koordinatördü. Karar verme ve siyaset yapma yetkisi yoktu. Onun rolü, kabine üyelerinin istek ve tavsiyelerini Güvenlik Konseyi'nde birbiriyle uyum haline getirmekten ibaretti. Herkesin ortak bir kanaate varabilmesi için onlarla müzakerelerde bulunuyordu. Bu sayede Başkan'ın Dış İşleri Bakanı, Savunma Bakanı, Maliye Bakanı ve Adalet Bakanı arasında her gün hakim rolü oynaması önlenmiş oluyordu. Yine de Başkan'ın onların tavsiyelerini kabul etmeme ya da değiştirme hakkı her zaman mevcuttu. Ama oy birliği ile bir ka-

bine karan alındığı takdirde, Başkan bu yetkisini kullanmayı pek tercih etmiyordu, çünkü bunu gerekli görmüyordu.

Praeger kabine üyeleri arasında mutabakat sağlayamadığı takdirde, onlarla yaptığı müzakereleri Başkan'a iletmekle sorumluydu. Bu şekilde Başkan'ın onların bakış açılarını görme fırsatı oluyordu. Tabii bu tür durumlar çok sık olmuyordu. Santini elinden geldiğince takım oyuncusu olarak davranmaya gayret gösteriyordu. Ancak onun sadakatinin de sınırları vardı. Örneğin, bugün, Dış İşleri Bakanlığı'nın Amerikan askerlerinin barışı sağlamak amacıyla İsrail'e gönderilmesi kararını onaylamayacaktı.

"Bir istisna olarak Avrupalılar yükü kendi üzerlerine almayı bir deneseler" dedi Santini. Bunun üzerine, konuyu Başkan'a kadar götüreceğini ilan etmek ve Güvenlik Konseyi'ndeki ağırlığını vurgulamak istercesine yumruğunu masaya vurdu.

Sert ve keskin bir yüz ifadesi olan Praeger, Santini'yi itidalli olmaya davet etti. "Ruhumuzdaki iniş çıkışları buraya yansıtmamaya dikkat etmeliyiz, beyler. Hepimiz yetişkin insanlarız. Öfkelenmeyi bir kenara bırakalım da, asıl yapmamız gerekenlere konsantre olalım." Praeger'in söyledikleri doğruydu, ancak kendisinin de iradesine güç yetiremediği durumlar oluyordu ve o da çoğunlukla patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Tabii ki bu kadar kişinin içinde akılcı ve kendine hakim bir tavrının olması için gayret sarfediyordu.

"Jefferson'ın Amerikan halkına seçim kampanyası sırasında, yeni takımının 'kurtuluşu ve barışı' sağlayacağına dair yaptığı açıklamaları, beni gerçekten son derece heyecanlandırdı" dedi Santini. "Askeri birliklerimizin artık pahalı barış oyunlarında bir oyuncak gibi kullanılmayacaklarını duymak güzel. Seçim konuşmalarında kaç kere *'askerlerimizin polis eğitimi almayacaklarını, sadece bizi öldürmeye yeltenenleri öldürme yetkilerinin olacağını'* söylediğini duymuşuzdur. Ve şimdi siz bunların hepsini askerlik hizmetinden çıkartacaksınız. Bedelli askerlik parası gittikçe azalıyor. Görev süresi de kısalıyor. Ne zaman bu duruma bir son verecekler, Tanrı aşkına?"

"Bu riyakar sözlerinizle lütfen vaktimizi almayın, Santini! Burada kararları veren kişi siz değilsiniz. Bildiğim kadarıyla karar verme yetkisi hala Başkan'da. Belki de esasiye hukukunda buna tam dikkat etmemişsinizdir. Pentagon'daki sersemler için "yalnız savaşçı" oyununuzu oynayabileceğinize inanıyor olabilirsiniz. Ama burada bir takıma dahilsiniz. Kimse sizi bu görevi almanız için zorlamadı."

"Bahsini ettiğiniz sersemler, siz bütün dünyaya strateji dehaları olduğunuzu kanıtlamaya çalışırken, burada rahatça parmaklarınızı emin diye şu anda cephede yaşıyorlar."

"Beyler..." diye söze girdi Dış İşleri Bakanı Douglas Palmer. Her zaman İngiliz marka takım elbise ve içine de manşetli gömlek giyen bu şık soyluzade ayağa kalktı, girişin yanındaki küçük masaya doğru ilerledi ve masadan bir kahve fincanı aldı. "Joe haklı, Michael. Çok daha ciddi konular hakkında tartışmamız gerekiyor."

"Çok asilsiniz, Douglas" dedi Santini ve cevap vermekten de geri kalmadı. "Dış İşleri Bakanlığı bizi Hamas ve Hizbullah'ın bombacıları için yem olmak üzere görevlendirmek istiyor."

"Amerikan askerlerini oraya gönderme fikri en az sizin kadar benim de hoşuma gitmiyor. Vaktinde ben de sizin gibi aynı muhteşem üniformayı giymiştim, Michael."

"Hatırladığım kadarıyla siz bu muhteşem üniformayı Havaii'de bir yazı masasının arkasında otururken giymiştiniz. O zaman ne görevdeydiniz? Gazeteci miydiniz? Yoksa propaganda subayı mı?"

Palmer Santini'nin kendisini köşeye sıkıştırma gayretini görmezden geliyordu. "Vietnam'da başınıza gelenlerden ötürü gerçekten üzgünüm, Michael" dedi.

Söz düellosu devam ederken, odaya Merkezi İstihbarat Direktörü (DCI) Jack Pelky girdi. Bu yeni oluşturulmuş bir görevdi ve bu kişi bütün istihbarat servislerinin bir nevi koordinatörü konumundaydı. Onunla birlikte FBI Direktörü William McConnell ve Adalet Bakanı Gregory Faibanks da içeri girdi. McConnell'in sağında ise Santini'nin ilk bakışta anımsadığı bir bayan vardı.

En son Leslie Knowles'le arkadaşlık etmesinin üzerinden yaklaşık dört yıldan fazla bir zaman geçmişti. Birbirlerini Konsey'in New York'ta dış ilişkilerle ilgili düzenlediği bir toplantıda tanımışlardı. O zamanlar Leslie Knowles FBI'nın uyuşturucu suçlarıyla mücadele için oluşturduğu özel bir ekipte görevliydi. Ondan Konsey'in huzurunda New York'ta da son derece aktif olan suç grupları hakkında bir konuşma yapmasını istemişlerdi.

Santini onu görür görmez o ana kadar tanıdığı diğer FBI ajanlarından çok daha farklı olduğunu düşünmüştü.

Zayıf ve çok sportif bir görünümü vardı. Son derece havalı giyinmişti. Sol bileğindeki altın Cartier saat Santini'ye kadın hakkında daha fazla detay düşündürmüştü. Ya normal memur maaşının dışında ek bir ücret alıyordu ya da ayağını yorganına göre uzatmayıp imkanlarının çok daha üzerinde bir hayat yaşıyordu. Her nedense Santini'ye ikinci olasılık daha makul gelmişti. Belli ki FBI'nın iç casuslarının dikkatini çekmeyi başaramamıştı. Yoksa bu kadar bariz bir durumu nasıl görmezden gelebilirlerdi?

Leslie'nin fiziksel görünümü asıl belirgin olan zekasıyla birleştiğinde anlam kazanıyordu.

Santini kadını Wall Street bankerleri ve ileri gelen medya temsilcileriyle kendisinin de bizzat içinde bulunduğu bir sohbete dahil etmeyi başarmıştı. O sohbet sonrasında kimsenin duymadığı bir anda onu bir şeyler içmeye davet etmişti.

Ancak arkadaşlıkları uzun sürmedi. Santini Leslie'den dostça ayrılmıştı. Leslie çok incinmesine rağmen, hiçbir zaman bunu ona hissettirmedi. Ve şimdi Santini'ye, kendi profesyonelliğine yakışır bir şekilde, son derece soğukkanlılıkla bakıyordu. Öyle ki, dışarıdan bakanlar birbirlerini ilk defa gördüklerini sanırdı.

Santini en akılcı hareketin Leslie'yle olan göz temasını mümkün olduğunca en aza indirmek olduğuna karar vermişti.

Herkesin önünde mavi bir FBI dosyası duruyordu. Pelky Santini'nin yanına oturmuştu. Merkezi İstihbarat Direktörü'ne doğru eğilerek fısıldadı: "Konu ne?"

"Eğer McConnell'i doğru anladıysam, bir para aklama meselesi."

"Siz bu tür konularla ilgileniyor olabilirsiniz, ama beni alakadar eden çok daha mühim konular var. Örneğin, İran'daki Özel Kuvvetler gibi" dedi Santini, herkesin rahatça duyabileceği bir ses tonuyla. Masanın diğer tarafında oturan Fairbanks'in merak dolu bakışlarını fark etmişti. Onu iyice kışkırtmak istiyordu. "Kahrolası neyimi kaybettim ben burada?"

"Michael!" diye bağırdı Fairbanks yüksek bir sesle. Oxford'da uzun süre burslu olarak kalmasının etkisiyle, hafif İngilizvari bir aksanı vardı. "Günaydın. Her zamanki gibi yine mızmızlığınız üstünüzde. Gülümseyin! Bakın burada bir misafirimiz var." Fairbanks Knowles'a doğru döndü. "Size Müfettiş Leslie Knowles'u tanıştırayım."

"Hemen başlayalım" diye araya girdi Praeger ve saate baktı. "Vereceğiniz haberin son derece önemli olduğu konusunda bana garanti vermiştiniz." Knowles'e yan bir bakış attı, "Tam tamına 18 dakika vaktim var." Bir an bekledi ve kaşlarını çattı. "Evet, Greg?"

Fairbanks başını salladı. "Bu önemli haber hepinizin tam önündeki dosyalarda mevcut."

Santini kendi önündeki dosyaya baktı. Aynı FBI'daki dosyalar gibi görünüyordu. Dosya mavi renkteydi, üzerinde FBI mührü ve ÇOK GİZLİ ibaresi bulunuyordu. Konu başlığı olarak da *Barbar Devletlerdeki Suç İşleme Oranları* yazılıydı. Santini dosyayı açtı ve sayfaları çevirmeye başladı. Bazı sayfalarda Çin roketleri, Rus helikopterleri ve benzeri birtakım şeyler yazılıydı. Bu tür kavramlar Santini'nin gözüne takılmıştı. Birleşik Devletler haritasında da Boston, New York, Newark, Philadelphia, Los Angeles, Miami ve ABD'nin diğer birçok eyaletindeki Rus Mafyası hakkındaki FBI tespitleri bulunuyordu.

Fairbanks raporunu sunmaya devam ediyordu. Bu esnada Santini'nin dikkatini çeken bazı kelimeler kullanıyordu. Anlattıkları Praeger'in haklı olduğunu gösteriyordu, ancak yine de bunlar kabine için söz konusu materyaller değildi. "Konuyu daha fazla uzat-

madan sözü FBI Direktörü McConnell'e vermek istiyorum" diyerek konuşmasını bitirdi Fairbanks ve yerine oturdu. Hafifçe Leslie Knowles'in koluna dokundu. Çatık kaşları yüzünün tüm ifadesini bir anda değiştirmişti.

FBI Direktörü olmadan önce Boston'da polis şefi olan McConnell konuşmak için ayağa kalktı. Fairbanks bir keresinde Santini'ye McConnell hakkında bilinmesi gereken tek bir şey olduğundan bahsetmişti. O da, Boston'daki veda ziyaretinde hediye olarak aldığı, sırtında *FBI*, ön kısmında da *Ateşle* yazan siyah *sweatshirt*tü!

McConnell köşeli çenesini Praeger'e doğru çevirdi ve, "Adalet Bakanı kendi söz hakkını size benim sözüm yüzünden verdi, Joe. Konuşmanın sonunda bütün bunların bir zaman kaybı olduğunu düşünürseniz, suçu bana atarsınız." Masanın üzerinden Santini'ye doğru baktı. "Ve siz de birazdan neden davet edildiğinizi öğreneceksiniz, Michael."

McConnell Leslie Knowles'in olduğu yöne doğru başını salladı. "Müfettiş Knowles FBI adına konuşacak. Kendisi bütün önemli bölümlerde görev almış ve sadece çok az kişinin bilgi sahibi olduğu birçok başarılı gizli faaliyette bulunmuş. Kendisi bizim en iyilerimizden biri... Ölümle burun buruna geldiği son görevi de Moskova'daki bir ataşeyle ilgiliydi. Çünkü kendisi suçlulardan birkaçının kovanına çomak sokmayı başarmıştı. Bütün bunlar Amerikan ve Rus Dış İşleri Bakanlığı tarafından ustalıkla gizlenmişti. Ancak Ruslar en sonunda Bayan Knowles'u evine göndermemiz için epey rica ettiler. Şu anda kendisi, karargahtaki kişilerin çok gizli bir yer olduğunu bildikleri için sadece 'Belge-X-Bürosu' olarak adlandırdıkları bir yerin başında bulunuyor. Bu büro barbar devletlerdeki suça eğilimle ilgili çalışmalar yürütüyor ve bunun o kadar gizli tutulması gerekiyor ki, aksi takdirde Doug Palmer'in bölgesinde ruhsatsız avlanıyormuşuz gibi bir izlenim doğar." Dış İşleri Bakanı'nın arkasında oturan zabıt katibi de konuşulanları hummalı bir şekilde yazmaya başlamıştı.

McConnell yeniden resmi ses tonuna döndü. "Müfettiş Know-

les'a konuyu kabine gündemine getirmesi için bizzat kendim rica ettim. Çünkü inanıyorum ki, Rusya'daki organize suç faaliyetleri, özellikle de *Bahçe* olarak bilinen örgütün faaliyetleri birçok açıdan Birleşik Devletler'in ulusal güvenliği için önemli bir tehdit oluşturmakta. *Bahçe* adlı örgüt dışarıya karşı ABD'ye yakınmış izlenimi veren Rusya gibi bir ülkede rahatlıkla faaliyet yürütmekte. Bu ülkedeki mafya ise Rusya'da yaşamın her anını hakimiyeti altına almış durumda.

Bahçe'nin aslında önemli bir anlamı var. Örgüte bu isim konulurken, Çehov'un *Vişne Bahçesi* adlı eserinden esinlenilmiş. Çehov şöyle diyor: "Bütün Rusya bizim bahçemizdir." Bu örgütün kolları ülkenin her yerine, hatta bütün dünyaya uzanıyor. *Bahçe* insan kaçakçılığı, döviz dolandırıcılığı, uyuşturucu ticareti, şantaj, sahtecilik ve fuhuş gibi işlerle iştigal ediyor. Ve şimdi gelelim, neden sizin burada olduğunuza, Michael. Biz *Bahçe*'nin nükleer silah ticareti işine de karıştığını düşünüyoruz." McConnell Knowles'e doğru döndü. "Evet, Leslie, siz devam edin lütfen."

Leslie Knowles ayağa kalkmadı. Eline kumandayı aldı, televizyonu açtı ve büyük ekran üzerinde bir dünya haritası beliriverdi. Santini içten içe sırıtıyordu. Çünkü bu ekranı açmaya çalışıp da başarılı olamayınca utancından kıpkırmızı olan kaç tane general görmüştü. "Şu anda ekranda barbar devletlerden zemin bulan suçların bütün dünya üzerindeki merkezlerini görüyorsunuz" dedi Knowles. Haritada Moskova, St. Petersburg, Kabil, Hong Kong, Taipe, Bangkok, Yunnan, Caracas ve Bogota kırmızı noktalarla işaretlenmişti.

Şu ana kadar bir sürpriz yok, diye düşündü Santini. Peki ama ya Frankfurt, Londra, Vancouver, Toronto, New York, Miami, Los Angeles ne anlama geliyordu?

Knowles Santini'nin kaşlarının çatıldığını hemen farketmişti. "Tabii ki Almanya'nın, Kanada'nın ve Amerika'nın barbar devletler olduğunu iddia etmiyoruz. Ama hukuk devletlerinin yasal olarak ithal ettikleri ürünler gibi barbar devletler de suç ve suçlu ihraç ediyorlar" diye konuyu aydınlatmaya çalıştı. "Rus ve Çinli krimi-

nallerVancouver'de, Toronto'da ve NewYork'ta yaşayan büyük Çinli gruplarla bağlantı kuruyorlar. Sizlere dağıtmış olduğumuz raporlarda bu konu hakkında çok daha fazla detay bulabilirsiniz."

Ve şimdi de Direktör McConnell'in dediği gibi, sizin Bay Santini, Savunma Bakanı olarak neden burada bulunduğunuza açıklık getirmek istiyorum. Bizim de tabirimizle Suçla Mücadele Bürosu FBI'ın ataşe programından oluşuyor. Sizin de bildiğiniz gibi, FBI birçok Amerikan elçiliğine ajanlar yerleştirmiş durumda. Buradaki mantık, ev sahibi ülkeleri ya da bizzat Birleşik Devletler'i ilgilendiren bir durum söz konusu olduğunda, ev sahibi ülkelerin tahkikat makamlarıyla işbirliği yapabilmekti. Direktör McConnell'in de bahsettiği gibi, ben belli bir süre Moskova'da kalmıştım. Orada gördüm ki, herhangi bir polis memurunu bir Rus mafyası üyesinden ayırt etmek hemen hemen imkansızdı. Zaten bazen aynı anda her ikisi de olabiliyorlardı.

Direktör McConnell'in anlattığı hadiseden sonra Washington'a geri döndüğümde, Amerikan Hükümeti'nin barbar devletlerdeki suç örgütleriyle mücadele etmek için yollar araması gerektiğini düşündüm ve bu konuda çok fazla uğraş verdim. Güvenlik Danışmanı Praeger'in çabaları sonucu Başkan'ın da gizli bir talimatıyla Dış İşleri ve Adalet Bakanlığı temsilcileriyle CIA temsilcilerinin aktif halde bulunduğu ve FBI'nın idare makamı olarak çalıştığı Suçla Mücadele Bürosu kuruldu."

Santini Doug Palmer'i hayretle izliyordu. Palmer Dış İşleri Bakalığı'nın belli ülkeleri "barbar ülkeler" olarak daha fazla adlandırmaması için bir direktif vermişti. Palmer'e göre bu ülkelere "özel menfaat ülkeleri" denmeliydi. Ama Praeger ve McConnell "barbar" tabirini seviyorlardı ve buna takılıp kalmışlardı. Palmer her an ikisinin eleştiri oklarına hedef olabilirdi.

"Birleşik Devletler son on iki ay içinde yedi milyar dolardan çok daha fazla bir meblağı illegal şekilde elinden kaçırdı" dedi Knowles. "Bu paralar paravan şirketler vasıtasıyla New York Yatırım Bankası'na akıtıldı. Suç şirketlerini gizlemek ve Rus vergi ve gümrük ka-

nunlarında hile yapmak için bu paralar aklandı. Banka Moskovalı bir bankeri kaçıran Rus mafyasına beş yüz bin dolarlık fidyeyi verdi. Yeni basılmış yüz dolarlık banknotlardan oluşan parayı aldıktan sonra da kaçırdıkları bankeri öldürdüler. Moskovalı casuslarımızdan birinin yardımıyla bu hadiseyi takip etme fırsatımız oldu."

"Nelerinizin yardımıyla dediniz?" diye sordu Pelky ve Knowles'a söz hakkı tanımadan konuşmaya devam etti. "FBI ve CIA arasındaki anlaşmadan anladığım kadarıyla, casus kullanma konusunda yetki sahibi *biziz*. S*iz* ise sadece hukuki istişarelerde bulunma konusunda hak sahibisiniz. Peki nasıl oluyor da, benim bu kahrolası konudan şu ana kadar haberim olmuyor?"

"Direktör Pelky, eminim ki..." diye cevap vermeye başladı Knowles, son derece sakin bir şekilde. "Moskova Şefimizin son bağlantılarından birinde kod adı Grapple olan bu vakayla ilgili bir not bulabilirsiniz. Korkarım kendisi bu olayı çok önemli görmediler ve bu yüzden bu notu muhtemelen o kadar diplere yazılar ki, sizin de dikkatinizi çekmedi. Casus ya da muhbir, siz ne demeyi tercih ediyorsanız, New Yorklu'nun bağlantısını haber verdikten bir hafta sonra arabasına yerleştirilmiş bir bombayla öldürüldü."

Knowles yeniden odada bulunan kişilere yöneldi ve, "Biraz önce de belirttiğim gibi, hadiseyi Yatırım Bankası'na kadar takip ettik ve mafyanın para işlerini bankanın başkan yardımcısı Arthur C. Cartwright isimli bir şahsın hallettiğini ortaya çıkardık. Bay Cartwright onun hakkında ve bankayla ilgili elimizde olanları gördü ve bizimle işbirliği yapmaya kanaati geldi. Hakkındaki bu lekenin silinmesi ve devletin sanık koruma programına dahil edilmesi karşılığında, Cartwright bir davada mafyanın New Yorklu patronu aleyhinde şahitlik etmeyi ve bunun dışında bize Rusya'daki para aklama operasyonları hakkında tüm bildiklerini anlatmayı kabul etti.

O zamanlar ben Moskova'dayken, mafyanın yakın zaman önce bir helikopterin düşürülmesi sonucu hayatını kaybeden Başkan Alexander Gruschkow'un, yakın dostu olan Rus finansçısı Wladimir Berzin'in kontrolündeki bir banka ve yağ imparatorluğuyla ya-

kın bağlantıları olduğu haberi kulağımıza ulaşmıştı. Berzin Gruschkow'un hiçbir zaman yakalatmadığı ve hapse attırmadığı nadir insanlardan biriydi. Belki de Berzin'in KGB'yle olan bağlantıları yüzünden korkuyordu. Kanaatimize göre Berzin *Bahçe*'nin gizli patronu. Örgütün görünen başıysa doksanlı yıllarda çete savaşlarından sağ kalan Tago ismindeki bir Çeçenli.

Berzin'in Rusya'nın dışına nükleer madde çıkarma denemeleriyle de ilişkisi olduğunu ortaya çıkardık. Tanrı'ya şükür bu denemelerin hepsi sonuçsuz kalmış, bu yüzden de bu olaylardan çok fazla kişinin haberi yok. Kiew'de stronsiyum 90'la dolu radyoaktiv bir tank, Gürcistan'da ele geçen uranyum, bir Rus ordu subayının Kazakistan'daki uzay merkezi Baikonur'dan çaldığı az miktardaki radyoaktif madde, örneklerden sadece birkaçı. Biz yine de bu denemelerin Berzin'in ısınma turları olduğunu düşünüyoruz. Aralarında birçok eski subayın ya da firarinin de bulunduğu Berzin'in adamlarının kollarını Wladiwostok'ta uranyuma ve belki de Kuzey Denizi donanmasının tersanlerde çürümeye yüz tutmuş atom yeraltı botlarının füzelerine nasıl uzattıkları gözlemlendi."

Santini o ana kadar sıkıntılı ve konuları pek de önemsemeyen bir yüz ifadesiyle oturan Pelky ve Praeger'in, Knowles'in bu anlattıklarıyla bir anda nasıl dikkatlerinin açıldığını fark etmişti.

FBI memuresi kumandaya bastı ve ekranda bir adamın fotoğrafı göründü. Geniş şakak kemikleri ve dar dudakları adamın yüzünü oldukça uzun gösteriyordu. Gözleri koyu renkti ve yarı kapalıydı. Saçı da koyu kahverengiydi ve saç ayırma çizgisi belli olmayacak şekilde geriye doğru taranmıştı. Adamın bir restoranda olduğu anlaşılıyordu. Oturduğu masadaki krem rengi örtünün üstünde altın süslemeli bir tabak ve gümüş bir çatal bıçak takımı vardı. Adamın sağında yüzü kameraya ters duran bir kadın oturuyordu. Kadının üzerinde omuzlarını açıkta bırakan gümüş rengi bir gece elbisesi vardı. Çok net olmayan resmin sol kenarında bir içki şişesi ve kristal bir bardak görünüyordu.

"Wladimir Berzin" dedi Knowles. "Bay Cartwright bu adamı

New York-Moskova arası para taşıyıcılığı yapan -onların tabiriyle- para uçurucunun sahibi olarak tanımladı." Knowles kısaca Berzin ve Cartwright'ın para uçurucuyu nasıl kullandıklarını anlattı. "Cartwright 12 Mart'ta Moskova'ya giden bir uçaktaymış. Bir daha da geri gelmemiş. Uçağın pilotu sorgu esnasında Bay Cartwright'ın uçaktan kendi isteğiyle indiğini söyledi. Pilot ayrıca paranın tahliyesinden sonra kaba görünümlü bir adamın uçağa bindiğini ve kendisine benzini doldurmayı ve uçağı harekete geçirmeyi emrettiğini anlattı. Normalde uçağın havalanması emrini veren kişi Bay Cartwright'mış. Pilotun Bay Cartwright'ı merak edip sorması üzerine kaba görünümlü adam hiçbir cevap vermemiş. Öfkelenmiş ve pilotu daha fazla soru sormaması konusunda uyarmış. Pilot da ne deniyorsa onu yapmış. Uçak benzin aldıktan sonra geri uçmuş. Kanaatimizce Bay Cartwright Berzin'in emri üzerine öldürüldü. Hiç şüphesiz ki, bu, Rusya'daki dikkafalı bir banker için beklenmedik bir son değil. Geçen yıl yaklaşık 40 Rus bankeri cinayetle öldürüldü.

Tahminimizce Berzin'in *Bahçe*'sinin yaklaşık yüz bin üyesi olan farklı yapıdaki ve büyüklükteki beş binden fazla organize suç örgütü üzerinde hakimiyeti var. Bu örgütlerin en az iki düzinesi sadece Birleşik Devletler'de faal. Rus suç çeteleri bizim kendi mafyamızdan yaklaşık on kat daha büyükler. Birleşik Devletler'deki Rus suç örgütlerinin gizli faaliyetlerinden detaylı bahsetmeyeceğim. Her ay 200 milyon litrelik benzini kendileri kontrol ediyorlar ve bu şekilde her ay yedi milyon Dolar'lık vergiyi kendi zimmetlerine geçiriyorlar. Ya da tıbbi malzemeleri konusunda yaptıkları dolandırıcılıklarda umulmadık rakamları ceplerine indiriyorlar.

Bizim işimiz, Rus yeraltı dünyası tarafından elit olarak tanımlanan Berzin'in *vory v zakona* örgütüyle, yani "üvey hırsızlar"la. Bu örgütün üyeleri sadece Berzin'i kendi başları olarak kabul ediyorlar. Yakalanmış suçlular *vory v zakone*'nin kurallarına uymaya devam ediyorlar. Örgütün üyeleri aynı Amerikan mafyasının yetiştirdiği adamlar gibiler.

Biz çok miktardaki plütonyum ve uranyum satışlarını takip ettik ve gördük ki, bu satışlar nükleer silahların ve zenginleştirilmiş nükleer maddelerin Çin'e satışını gizlemek için özel olarak planlanmış.

Biraz önce bahsettiğim, Moskova'da öldürülen casus sayesinde Berzin'in, Çin'e gelişmiş silahlar gönderme işinin de içinde olduğunu öğrendik." Knowles Santini'nin bir şeyler söylemek istediğini anlayınca, ona söze girme fırsatı vermek için bir an sustu.

"Söylediğiniz şeylerin çoğu, Sayın Müfettiş, tamamen yeni bilgiler. CIA ve DIA'in önceki raporlarından, bu mafyanın Rusya ve Çin arasında gerçekleştirdiği silah ticaretinden haberim vardı. Ama itiraf etmeliyim ki, daha önce *Bahçe* denilen bu örgüt ya da Berzin denilen bu adam hakkında hiçbir şey duymamıştım."

"Sayın Bakanım, ben de üzülerek öğrendim ki, düşük kademedeki istihbarat servisi faaliyetleri, özellikle de İnsan İstihbarat Timi (HUMINT) hükümetin yüksek mercilerinde pek itibar görmüyor" dedi Knowles. "Yoksa CIA'nın ve de DIA'in belgelerinde *Bahçe*'yle ilgili bilgiler olduğundan eminim."

Knowles tam konuşmaya başlayacaktı ki, Pelky'nin Santini'ye baktığını ve Santini'nin de ona başıyla tasdikleyici bir hareket yaptığını fark etti.

"Eğer dilerseniz, Sayın Bakanım, Direktör McConnell'in bugün burada hepimize dağıtmış olduğu rapor hakkında toparlayıcı bir konuşma yapabilirim."

"Teşekkürler, Müfettiş Knowles. Eğer raporu inceledikten sonra bazı bilgilere ihtiyaç duyarsam, size tekrar sorarım. Lütfen şimdi devam edin."

Knowles şimdi de Berzin'in Çin Hükümeti için kızıl ötesi ısı kameralarının alımını nasıl gerçekleştirdiğini anlatıyordu. Çin üretimi füzelere ve keşif sistemlerine yerleştirilmesi gereken bu kamera Çin'de hemen üretime sokuldu. Kameranın bir prototipi *Bahçe* için çalışan Rus bir mülteci tarafından Baltimore'daki bir fabrikadan çalınmıştı. Knowles ayrıca Berzin'in Tomahawk modeli Ame-

rikan füzelerinin Afganistan'dan Çin'e kaçırılması işinde de başrol oynadığını ifade etmişti.

Başka bir sefer de Berzin Amerikan AWACS sistemine benzeyen Beriev A-50E tipi üç radar uçağın Çin'e satılmasıyla bizzat ilgilenmişti. Ayrıca Çin hava savunma füzelerinin Kuzey Kore'ye transferinde de başrol oynamıştı. "Bu tür ticaretlerin aslında hükümet izniyle gerçekleştirilmesi gerekiyor" dedi Knowles. "Ama Berzin'in Çin'le o kadar sıkı bağlantıları var ki, böyle bir ticareti hiçbir izne gerek kalmadan organize edebildi. Ve tabii ki Rus Hükümeti'nin en yüksek mercileriyle de yakın ilişkileri vardı."

Knowles uyuşturucu ticaretinden bahsetmeye başladığında Santini konuya olan ilgisini kaybetmeye başladı, ta ki Berzin'in Çin'le olan diğer bağlantılarından bahsedene dek. Çünkü Santini açısından bu devletin özel bir önemi vardı. Knowles Burma'dan Çin'e kadar ulaşan bir eroin ticaret yolunun tamamlanmasında Berzin'in nasıl bir rolü olduğundan da bahsediyordu. Eroin bu yol üzerinden kısmen eski İpek Yolu da kullanılarak Kırgızistan ve Kazakistan'dan Rusya'ya ve oradan da bütün Avrupa'ya ulaştırılıyordu.

"Berzin," diye devam etti Knowles, "bunun dışında Tacikistan'da modern bir eroin rafinerisini finanse ediyor ve Tacikistan'da, Kırgızistan'da, Türkmenistan'da ve Özbekistan'da afyon üretim merkezi kuruyor. Buradan da, bu eski Sovyet Cumhuriyetleri'nde bir eroin endüstrisi kurmayı hedeflediği belli oluyor. Berzin'in bir sonraki adımı muhtemelen eroinin, yüksek Çin nüfusuna sahip Vancouver veToronto üzerinden NewYork'a tasfiye edildiği ticaret yolunun ele geçirilmesi olacaktır. Berzin'in Çin'le olan suç merkezli ilişkileri, bir yandan Panama üzerinde faaliyet yapan, bir yandan da Çin kontrollü paravan şirketleriyle işbirliği halinde olan ve uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir şirket vasıtasıyla daha da güçlenmiş durumda. Bu şirketler Çin'in Halk Kurtuluş Ordusu tarafından idare edilmekte. Aynı zamanda Berzin, sahibi olduğu ve kontrolünde bulundurduğu suç merkezli bağlantılarını ve basın organlarını, Rusya'daki eroin kaçakçılığını takip etmek amacıyla kullanıyormuş gibi görünüyor."

Knowles son olarak Berzin'in suç ağını gösteren bir diyagramı ekrana yansıtıp konuşmasını bitirdi. Santini önünde duran rapora bakıyordu. Bir anda ekrandaki renkli grafiğe gözü takıldı. Knowles'in canlı tanıtımı rapordaki rakamlarla tam bir uyum içindeydi. Bu da Washington'daki brifingin sona erdiğinin bir işaretiydi. Knowles odada bulunan herkese "Katıldığınız için teşekkür ederim" derken, herkes ayağa kalkmaya başladı. Güvenlik Danışmanı Praeger herkesten hızlı hareket ediyordu. Raporunu eskimeye yüz tutmuş kahverengi evrak çantasına sığdırmaya çalışıyordu. Santini, ne kadar aceleci bir adam, diye düşündü içinden. Santini kapıya doğru ilerlerken, Leslie'yle karşılaşmamayı umut ediyordu. Tam o sırada Pelky baş hareketiyle Santini'nin kendisini takip etmesi için işaret etti.

Pelky Santini'yi odanın dışında boş bir köşeye çekti. Ses tonu giderek alçalıyordu. Fısıldayarak, "Küçük bir sorunumuz var, Michael" dedi.

Santini gülüyordu. Bu cümleyi hayatında pek çok kereler duymuştu. Ve bu sözün arkasında aslında her zaman büyük sorunlar yatıyor olurdu. Senato'daki son dönem toplantısında İstihbarat Servisi Komitesi'nin başkanı Santini olmuştu. Minyon, ama güçlü yapılı bir Afrika kökenli Amerikalı olan Pelky Temsilciler Meclisi'nde söz konusu komitenin direktörü olarak görev yapıyordu. Her ikisi de komitelerin biraraya gelip devletin en derin sırlarını tartıştıkları Kongre Sarayı'nın dördüncü katında uzun saatler geçirmişlerdi. Burada Santini ve Pelky Capitol Hill'deki bir tanışıklığın üzerine güzel bir dostluk kurmuşlardı. Merkezi İstihbarat'ın o zamanki direktörü karısının gizli bir brifinge katılmasına izin verdiği için güvenlik standartlarının kötüyle kullanılması suçuyla suçlanmasının ardından görevinden alınınca, Pelky'nin ismi olası adaylar arasında gündeme gelmişti. Santini Pelky'yi Başkan'a kabul ettirebilmek için çok çaba harcadı ve Beyaz Saray'da onu destekledi.

Pelky Jefferson'un İstihbarat Servisi Şefi olarak seçilmesinin ardından da ayakta kalmayı başarmıştı. Ama şu anda, her tarafa, Jef-

ferson'un Pelky'den sıkıldığı ve onu pek yakında resmi görevi kalmayacak olan bir şahıs olarak konferans turnesine göndermeyi düşündüğü yönünde dedikodular yayılmıştı. Pelky ise, köşeye sıkıştırıldığında, atlasam mı beklesem mi, diye karar veremeyenlerin kararsızlığına sahip biriydi. Ne yapması gerektiğini tam bilemiyordu.

Ama Santini Pelky'ye büyük bir güven duyuyordu. Savunma Bakanı olduktan sonra konuşmak için sık sık biraraya geliyorlardı. Bazen de kurmaylarının haberi bile olmadan ve kayıtlara geçirmeden bir karara varabiliyorlardı. Santini bunun da öyle bir görüşme olacağını biliyordu.

"Bu sorun yetkilerle mi ilgili, Jack?"

"Bu, sorunun sadece küçük bir parçası. FBI, J. Edgar döneminden beri istihbarat servisi faaliyetlerine çok karışıyor. Bu yeni bir şey değil. Ama hukuk ataşesiyle ilgili konu, işi açıkçası çığrından çıkardı. Praeger FBI'ı Ulusal Güvenlik Konseyi için özel bir haber toplama servisi haline getirmek için McConnell'la arasında özel bir bağ kurmaya çalışıyor. Merkezi İstihbarat Direktörü olarak CIA hakkında ahkam kesmek istemiyorum. Ama bazen içimdeki çifte kişilik ortaya çıkıyor. İşte şimdi de o anlardan biri. Örgüt şemasında ne yazarsa yazsın, ben en baştayım ve her şeyden önemlisi de Merkezi İstihbaratın Direktörü'yüm.

Ben her halukarda benden beklenenleri yerine getiririm, yani istihbarat bilgilerinin doğru insanlara ulaşmasını sağlarım, ki onlar sonrasında bunları nasıl olsa inkar ediyorlar. Bu noktada Leslie Knowles gerçekten haklı. Michael, sorununuz yetki konularından çok daha ciddi. Çok gizli ve kod isimleriyle ilgili konularla alakalı bir sorun. Bunu sana mutlaka anlatmam lazım, çünkü onunla ne yapmam gerektiğine dair senin tavsiyelerine ihtiyacım var."

"Onunla? Kimden bahsediyorsun?"

"İsmini sesli söylemek istemiyorum. Leslie Knowles'in deminden beri bahsettiği şu malum şahıs. Gerçi kendisi bize onun hakkında birçok şey anlattı, ama bize anlatmadığı bazı şeyler daha

var. Ben..." Pelky tam o esnada Santini'nin arkasında Gregory Fairbanks'in olduğunu gördü.

"Siz ikiniz neler planlıyorsunuz bakalım?" diye sordu. "Yoksa neler konuştuğunuzu öğrenmek için özel casus mu tutmam gerekiyor?"

Santini Fairbanks'in, Washington'un en saygıdeğer avukatlık bürosunu yönettiği gibi, aynı rahatlıkla Adalet Bakanlığı'nı da idare edebilen dahiyane bir insan olduğunu düşünürdü. Dışarıya karşı son derece yardımseverdi, kendi içinde ise son derece temkinliydi ve çok zekiydi.

"Sadece küçük bir meseleden bahsediyoruz, Greg" dedi Santini. "Merak edilecek bir şey yok. Jack 101. paraşüt tümenini almak istiyor, ben de şu anda kendisine bu tümeni satıyorum."

"Neyse, iyi bir avukata ihtiyacınız olursa, bana mutlaka haber verin, oldu mu?" diye karşılık verdi Fairbanks ve asansöre doğru yürümeye başladı.

"Herkesin dikkatini çekmeye başladık, Jack" dedi Santini. "Çıkar şu dilinin altındaki baklayı hemen."

"Berzin'in Nisan ayı sonunda yapılacak olan Başkanlık seçiminde adaylığını koymayı düşündüğü duyumunu aldık."

"O zaman iki aydan az zamanı ver demektir" dedi Santini.

"Bu makamı satın almak için seçim kampanyasında milyonlar harcayacaktır."

"İnanılacak gibi değil. Rusya'yı açıkça yöneten yeraltı kralı Başkanlık için adaylığını koyuyor. Bu, Dapper Dan Gotti'nin Amerika'nın Başkanı olması gibi bir şey. Ama Knowles'in anlatmadığı bazı şeyler daha var demiştin?"

"İspatlamamız şu an için mümkün değil, ama kanaatimizce Berzin Başkan Gruschkow'u öldürtmek istedi. Senin de bildiğin gibi, Gruschkow aylardır hasta. Zehirlendiğine dair bazı alametler var. Ama alkol zehirlenmesi gibi değil. İnanırsın ya da inanmazsın bilemem, ama Gruschkow kesinlikle bir alkol bağımlısı değildi. Bu olayın arkasında Berzin'in parmağı olduğuna inanıyoruz. Sonunda Berzin'in sabrı taştı ve Gruschkow Çeçenistan'daki askeri birlik-

leri ziyaret ederken, Gruschkow'un da helikopterinin düşürüldüğü bir füze saldırısı organize etti. Berzin'in *Bahçe*'sinin Çeçenistan'da birçok ağacı var."

"Başkan katili bir Başkan!"

Pelky başını salladı, Santini'ye iyice yaklaştı ve fısıldayarak: "Hepsi bu değil."

"Başka ne var?"

"Ayrıca yıllarca bizim için çalıştı. Sovyetler Birliği'nin parçalanmasından itibaren bizim en önemli gizli görevlilerimizden biriydi."

"*Biriydi* demek, peki ya şimdi?"

"Artık bizimle çalışmıyor. Yaklaşık bir yıl önce yardımcı subayıyla Viyana'da buluşmuş ve ona artık dışarıdan takip edeceğini açıklamış. Ayrıca eğer CIA onu Langley'e geri yollamazsa ve çenesini kapalı tutmasını sağlamazsa onu öldürteceğini de söylemiş. Ben de adamı derhal geri çektim. Biz bu adamın gücünden hakikaten korkmuştuk, özellikle de işlettiği cinayetler tedirginlik vericiydi. O zamanlar tabii siyasi planlarından haberim yoktu. Şu anda ise inanılmaz bir senaryoyla karşı karşıyayız: Onu tekrar bizim için çalışmaya ikna edebiliriz. Hem de Başkan olarak! Daha önce bize çalıştığını açıklayarak, onu rezil edeceğimizi pekala çok iyi bilir."

"Bu olayı başka kim biliyor?"

"Onun tarafından, tahminimce, hayatta olan hiç kimse bilmiyor. Bizim tarafımızda da ben ve en fazla beş kişi daha. Ve hiçbirisinin onun hakkında bir şeyden bahsetmemesi için gerekirse hayatımı ortaya koyarım."

"Konuyu daha detaylı konuşmak için bir tarih belirleyelim. Bir düşüneyim. Seni sonra ararım. Çinliler'in de dediği gibi, *ilginç zamanlarda yaşamak için lanetlenmişiz biz.*"

"Hazır Çinliler'den konu açılmışken, McConnell ve Knowles eğer herhangi bir mafya üyesinin ısıya duyarlı kamerayı çaldığını düşünüyorsa, yanılıyor demektir. Bu bir casus işi. Sistemde bir casus olduğu çok belli. Bu konuyu da konuşuruz.

Santini Pentagon'a dönmek üzere Limuzin'ine bindi. Curtis tepedeki mavi ışığı açarken Santini Merkezi İstihbarat Direktörü'yle olan konuşmasını düşünmeye başladı. Pelky daha denklemin yarısını açıklamıştı. Belki de Senato'nun İstihbarat Servisi Komitesi'nin eski başkanına her şeyi en ince detayına kadar anlatmak zorunda olmadığını düşünüyordu. Tabii ki Rusya'nın gelecekteki başkanının yakasında olma fırsatı çok önemli imkanlar sağlayacaktı. CIA onu eski dostlarının belli birtakım "tavsiyelerine" uyması için zorlayabilirdi.

Ama ellerinde tuttukları kılıç iki taraflıydı. Üstelik çok da keskindi. Onu savuran elleri kolaylıkla kesebilirdi. Özellikle de Berzin gibi son derece zalim ve kurnaz biriyle karşı karşıyayken.

Eğer CIA kozlarını ortaya koyarsa, Berzin de Rus halkına Sam Amca'yı kukla gibi oynattığını açıklayarak kendisiyle ilgili olası bir rezaleti önleyebilirdi. Rusya'yı dolandırması için ona bir güzel ödeme de yapmışlardı. Ancak o sadece Amerika'yı dolandırmıştı, ama onların haberi dahi yoktu. Aslında Berzin bir çifte ajan olmuştu; kendi devletine sadık kalıp, vatanseverliğini altınla satın alabileceklerini düşünen eğitimli kalın kafalıları aşağılık kılan bir ajan... Şimdi de onların aptallıkları bütün dünyanın gözleri önüne serilecekti. Onlara açıkladığı her sır, aynı zamanda Rus Yurt Dışı İstihbarat Servisi, yani eski KGB tarafından kontrol edilip onaylanıyordu. Bütün bu istihbarat kırıntıları Amerikalılar'ı ve onların sürekli övülen ajanlarını çıkmaza sokma ve ifşa etme amacına hizmet ediyordu. Berzin'in adı da aynı Walker, Ames, Hanssen ve diğerleri gibi Amerika'nın duvarlarını süsleyecekti.

Ve yarayı iyice deşmek için Berzin, selefini CIA'in, Rusya'yı daha da büyütme arzusu içinde olduğu için öldürmeyi planladığını iddia edecekti, diye düşündü Santini. Şimdi Berzin'in eline hayallerini gerçekleştirme fırsatı geçmişti.

CIA elinde saatli bir bomba tutuyordu. Ve Pelky'nin şiddetli karın ağrılarını biriyle paylaşmak istemesinin nedeni de hiç kuşkusuz buydu.

11

Scott O'Neill'in Santini'yi zaman zaman Limuzin'in açık duran kapısının önünde karşıladığı günlerden biriydi. Santini'nin de çok iyi bildiği gibi, bu, kötü bir haberinin olduğuna işaretti. Santini önce şoförünü selamladı, sonra da O'Neill'in önünden geçerek araca binmek istedi. Amiral'i selamlamadan hemen oturmak istemişti.

"Scott," diye başladı konuşmaya, "içimden 'iyi sabahlar' demek geliyor, ama yüz ifadenize bakacak olursak, pek de iyi bir sabah olmayacağa benziyor, yanılıyor muyum?"

O'Neill Santini'ye üzerinde ÇOK GİZLİ ibaresi bulunan bir dosya uzattı. "Bu, Holloman'la ilgili geçici bir rapor" dedi. "FBI tarafından hazırlanmış. McConnell kendisine ulaşan her şeyin bir kopyasının da size ulaştırılması için talimat vermiş. Ne hoş bir jest."

Santini dosyayı eline aldı ve ilk sayfasını açtı. "Sabotaj mı? Peki kesin mi?" dedi. Santini dosyayı kapadı, çünkü O'Neill'ın dosyanın içeriğini ezbere bildiğinden emindi. Ve Pentagon'daki başka hiç kimse yazılı metinleri O'Neill kadar iyi özetleyemezdi.

"Yüzde yüz kesin değil elbette. Ama uçak parçalarının saçılımı yakıttan kaynaklanan bir patlamayı değil de, kuvvetli bir patlayıcının sebep olduğu bir infilakı düşündürüyor insana" dedi O'Neill. Bir yandan da camından dışarı bakıp, üzerinden geçtikleri Potomac Nehri'ni seyrediyordu. "Ne Tornadolar ne de Gece Şahinleri

silahla yüklü değildi. Patlayıcı maddenin infilak eden Tornado'da bulunması gerekiyordu oysa."

"Belki de birileri bir yanlışlık yaptı ve Tornado'ya ağır silahlar yüklediler."

"Hayır. Bir füze ya da bir bomba bu şekilde patlamaz. Bu bir sabotajdı, bundan şüphe yok. Ve bizim bildiğimiz bir tür olmasa gerek."

"Yani?"

"Yani, burada verilmek istenen derin bir mesaj yok. Dünya Ticaret Merkezi'ndeki gibi. Burada bu tür bir terör saldırısından bahsetmemiz mümkün değil. Hedef tam bu Tornado'ydu ve tam da bu hava gösterisinde. Bu Holloman'daki Almanlar'ı ilgilendiren bir mesaj içeriyor olabilir ancak. FBI'daki gençler bu olayın arkasında milislerden bir hayalperestin olduğunu düşünüyorlar. Ama bu da çok tatmin edici bir bakış açısı değil."

Santini gergin bir şekilde bekliyordu. O'Neill "çok da tatmin edici değil" dediğinde, arkasından o sorunu açıkça analiz eden birkaç cümlenin geleceğini bilirdi. Aslında Pentagon'da analist olarak adlandırılan birçok kişi vardı. Ama hepsi de karmaşık grafiklerle süslenmiş uzun raporlar ya da içinde hiçbir önemli fikrin bulunmadığı ve tamamen anlamsız ucu bucağı olmayan konuşmalar hazırlarlardı. O'Neill ise analiz dendiğinde basit bir İngilizce'yle hazırlanmış birkaç açıklayıcı cümlenin yeterli olduğunu biliyordu. Yazılı ya da sözlü olması da çok önemli değildi onun için.

"Aslında Almanlar bakım çalışmalarını kendileri yapıyorlar. Ama iki ay önce üssün komutanı Hava Kuvvetleri'nin bakım işleriyle igilenen adamlarının Tornado'larla da ilgilenmelerine karar verdi. Bunun arkasında yatan fikir şuydu, bunun onların eğitimlerine katkısı olacaktı." Santini, Amiral'in, Amerikan Hava Kuvvetleri'ni ilgilendiren konulardan bahsederken sesinde oluşan derin hayranlığı sezmişti.

"Yani bu demek oluyor ki, bir Amerikalı Almanlar'ın bakım sahasına sızmış. Muhtemelen bakım planını biliyor ve üsteki güvenlik tedbirlerinden de haberdar. O -ya da bir başka suç ortağı- pro-

fesyonel bir şekilde Holloman'ın bilgisayar sistemine girmiş. Buradan da Tornadolar hakkındaki bütün bilgilere ulaşmış. FBI'nın Holloman'da bilgisayar uzmanlarından oluşan bir ekibi var. Muhtemelen bu kişi içeriden biri. Değişen bakım sisteminden haberi olan üsteki herhangi biri ya bu olayı tek başına gerçekleştirmiştir ya da sabotajcıyı içeri sızdırmıştır."

"Tamam. Ana fikir oluşmuş durumda. Şimdi biraz daha delile ihtiyacımız var" dedi Santini, savcılık günlerini anımsayarak.

"Bu noktada izninizle biraz rapordan uzaklaşıyorum, Efendim. Olayın tek bir deli tarafından gerçekleştirilemeyecek kadar komplike oluğunu görmek için FBI ajanı olmaya gerek yok. Böyle bir hadiseyi planlarken düşünülmesi ve yapılması gereken çok fazla detay vardır. İlk başta bunu El-Kaide gibi bir grubun planlamış olabileceğini düşünüyordum. Ama sonra iyi donanımlı bir milisin ya da birkaç yerli teröristin de böyle bir işte parmağı olabileceği aklıma geldi. Ama burada ne Oklahoma City'deki gibi bomba yüklü bir kamyondan bahsediyoruz ne de buradaki saldırı bizi Dünya Ticaret Merkezi'ndeki gibi tam kalbimizden hedef aldı. Açıkçası ben bir barbar devletten şüpheleniyorum ya da "özel menfaate sahip ülke" mi demeliydim?"

"Barbar devlet kavramı yeniden moda oldu. Özellikle de Dış İşleri Bakanlığı'nda."

"Teşekkürler" dedi O'Neill ve güldü. "O halde yine barbar devlet diyelim. Kanaatimce İstihbarat Servisi çalışanlarını bu yöne doğru yönlendirmeliyiz."

"Uygundur. McConnell ve Pelky'yle bir telekonferans ayarlayın. Ama dinlenmediğinden emin olmanız çok önemli." Santini dışarı baktığında, Limuzin'in Pentagon'un River Road denetim noktasına yaklaştığını gördü. "Yeni bir güne daha başlıyoruz."

"Evet, Efendim. Belki de Almanya Savunma Bakanı'yla görüşme yapmanız da gerekebilir."

"Tamam. Bunu da ayarlayın o zaman."

Santini ofisine adım atmıştı ki, Margie Beyaz Saray'ın hatta ol-

duğunu söylemişti. Beyaz Saray'dakiler Santini'nin ne zaman nerede bulunduğunu tam olarak bilirlerdi. Santini telefon cihazının en üst sırasında bulunan on altı tuştan birincisine bastı. Birkaç saniye sonra Başkan telefonun diğer ucundaydı.

"Bu hafta Kiepler'le ikinci kez konuştum" dedi Başkan. "Öfkeden küplere binmiş durumda. Sadece yaşanan hadiseden dolayı değil. Ölen pilotların Almanya'ya gönderilmesi geciktirildiği ve tam olarak neler olduğundan haberdar edilmediği için oldukça sinirli. Bizim konuyu ağırdan aldığımızı ve bir şeyleri gizlemeye çalıştığımızı düşünüyor. Birileri olayları hızlandıramaz mı? Kiepler'e mutlaka bir şey söylemem gerekiyor. Lütfen, Michael, beni bu çıkmazdan kurtarın."

Santini telefonu kapamıştı ki, telefon cihazında başka bir ışık yandı. Hattaki O'Neill'di. "Almanya Savunma Bakanı şu anda müsait değiller, Efendim."

"İyi" dedi Santini. "Muhtemelen diğer hatta Kiepler'le konuşuyordur. Başkan ölen pilotları alamadıkları ve bizim bir şeylerin üstünü örtmeye çalıştığımızı düşündüğü için Kiepler'in son derece öfkeli olduğunu söyledi."

O'Neill'in her zamanki gibi cevabı hazırdı. "Akademiden bir sınıf arkadaşım var. Emekli bir tümamiral. Şu anda da New Mexico'da polis şefi. Kendisini arayıp, otopsinin hızla tamamlanması ve cesetlerin bir an önce Almanya'ya gönderilmesi için ne yapabileceğini sorabilirim."

"Bu gerçekten büyük bir yardım olur."

"Soruşturmanın gidişatı konusunda çok dikkatli olmalıyız, Efendim. Bunun bir sabotaj olduğunu düşündüğümüzü Kiepler'e kesinlikle söyleyemeyiz. Yoksa Alman basını kaşla göz arasında bunu öğrenir, biz de içinden çıkılması çok güç bir duruma düşmüş oluruz. Bana birkaç dakika zaman verirseniz, bir şeyler düşünmeye çalışacağım."

"Mümkün olduğunca çabuk bana geri dönün, O'Neill. Beyaz Saray hemen bilgi bekliyor."

"Emredersiniz, Efendim" dedi O'Neill. "Top Dört görüşmesi için hazır mısınız?"

"İstihbarat haberlerinden sonra. Ama lütfen Genelkurmay Başkanı'nın lafı uzatmamasını rica eder misiniz? Çin Savunma Bakanı'yla görüşmek için biraz hazırlık yapmam gerekiyor."

"Sorun değil, Efendim" diye cevap verdi O'Neill. "Kendisinden nezaketli bir şekilde rica ederim."

Bu arada Wu sabırsız bir şekilde Santini'nin ofisinin bekleme odasında oturuyordu. İçeri girer girmez, Santini, ona, brifingini çok acele sunması gerektiğini hissettirmeye başladı. Wu raporunu sunduktan sonra: "Sayın Bakanım, bugün Çin Savunma Bakanı Xu Ling'le görüşmeniz var."

"Bundan haberim var, Art, inanın bana" dedi Santini.

"Tabii, Efendim. Bu görüşmede benim de yanınızda bulunmam gibi bir durum söz konusu olabilir mi acaba, diye düşünmüştüm de."

Santini kızgınlığını çok ender zamanlarda açıkça belli ederdi. Enerjisini bu şekilde gereksiz yere harcamanın çok anlamsız olduğunu düşünürdü. Ama şu anda kendine pek hakim olamayacaktı. "Böyle yapmayı bırakın, Art" dedi. "Görevde henüz yenisiniz. Lütfen bu kadar yılışık olmayın. Sizin göreviniz sadece bana rapor sunmak. Çok iyi bir çevirmenim var ve kendisi bana çok yardımcı oluyor. İstihbarat Servisi'nden birinin görüşmelerim esnasında benimle birlikte bulunmasına ve ben önemli konularla ilgilenirken, onun kendi işine gerekli bilgiler yakalamaya çalışmasına inanın hiç ihtiyacım yok. Kendi kalıbınız kadar konuşun, Art."

"Kalıbım mı, Efendim?"

"Tanrı aşkına, Art! Bu bir deyim. Her neyse.. Brifing sona ermiştir. Teşekkürler."

Hiçbir utanma ve sıkılma belirtisi göstermeden Wu başını salladı ve odadan çıktı.

Wu'nun ardından CIA'dan Robert Sommers içeri girdi. Santini'nin sabırsızlandığını fark ettiği için, raporunu altı dakika içinde sunup tekrar odadan çıktı.

Sıra Top Dört'ün görüşmesindeydi. O'Neill sözünde durmuştu. Bir Numara'nın bu sabah olağanüstü sabırsız olduğunu fark eden diğer üçlü de sadece çok önemli gördükleri noktalara hızla değinmişlerdi. Söz sırası General Whittier'e gelmişti. Whittier gözlüğünü taktı, kırmızı beyaz çizgili dosyadan tek bir kağıt çıkardı ve konuşmasını okumaya başladı.

"İzin verir misiniz" diyerek Whittier'in konuşmasını böldü Santini. "ABD üslerindeki durum şu anda ne?"

Whittier yardımcısına baktı. Whittier'ın yardımcısı: "Bu olaydan sonraki bir saat içinde dünya çapındaki bütün üsler yüksek teyakkuz durumuna getirildi" diye açıkladı.

"Güzel. Konu aydınlanana kadar, teyakkuz durumundan çıkılmaması gerekiyor" dedi Santini. "Direktör McConnell'la kısaca hadise hakkında konuşmam gerekiyor. Elimizdeki bilgiler hakkında ve olayın gidişatıyla ilgili Başkan için özet bir rapor hazırlıyorum. Ve Beyaz Saray'dan sizlere de bu raporun bir kopyasını göndermelerini rica edeceğim. Sizin de bu konudan tam anlamıyla haberdar olmanızı istiyorum."

"Tabii, Efendim. Teşekkürler."

"Tamam. Gündeminizde sırada başka hangi konu var?"

"Pakistan'da bulunan Lashkar-e-Toiba isimli militan bir örgüt Yeni Delhi'deki Başkanlık Konutu'na saldırı düzenlemiş. Saldırganlardan dokuzu öldürülmüş. Başkan'ın korumlarından da altı kişi saldırı sırasında hayatını kaybetmiş. Hindistan şu anda Pakistan'ı ateşkesi sona erdirmekle tehdit ediyor."

"Sanki Palmer'in Dış İşleri Bakanlığı'nı ilgilendiren bir konuymuş gibi geliyor kulağa. Devam ediniz lütfen" dedi Santini.

"Yirmi yedi Kuzey Kore askeri gayri askeri mıntıkadan girmişler ve grup olarak düşman tarafına geçmişler. Tek istedikleri yüksek rütbeli bir Amerikan subayıyla konuşmak."

"Bu konuyu geçici olarak General Craig'e devredin. Güney Koreliler muhtemelen suçluların iadesini kabul edecektir."

"Evet. Ama onlar kaçakları casus olarak görüyorlar."

"Dış İşleri Bakanlığı işin içine karışmadan, onları hemen harekete geçirmeliyiz. Kim Song Jo son dönemde çok kaba davrandı ve Büyük Lider'in niyetinin ne olduğunu mutlaka bilmemiz gerekiyor. Tamam. Başka önemli konular var mı?"

Whittier, "Hayır, Efendim" derken, diğerleri de hep bir ağızdan aynı cevapla katılmışlardı. Bunun üzerine hepsi ayağa kalktı.

Santini onları geçirdikten sonra, koltuğuna oturdu. Xu Ling'le yapacağı görüşme için hazırlanmış olan detaylı rapora hızlı, ama dikkatlice göz attı.

İlk sayfada Çin Savunma Bakanı'nın beş paragraflık bir biyografisi vardı. Xu Ling, Shenyang'ın Liaoning eyaletinde doğmuştu. Bir Halk Kurtuluş Ordusu albayının oğluydu. Sırada, bulunduğu askeri görevlerinin bir listesi vardı, onun altında da Paris'te askeri ataşelik yaptığı yazıyordu. "Bu Xu Ling için çok önemli bir görevdi ve Halk Kurtuluş Ordusu'nun yönetici kadrosuna girmesi için önemli bir adım olmuştu. Savunma Bakalığı'ndaki kariyerine Shenyang'daki Bakanlığın bölge temsilcisi olarak başlamıştı. Modern Çin Edebiyatı'na yoğun ilgi duyuyordu. Sistemi eleştirmeye yönelik konular içerdiği düşünülen kitapları, özellikle de *Stofftiger* isimli kitap serisini basan Frühlingswind Edebiyat kitapçısını himaye edebilmek için kendi siyasi gücünden istifade etmişti."

Stofftiger kitaplarından birinin kısa bir özeti ek-B olarak rapora iliştirilmişti. Santini bu özeti incelemeye başlamıştı. Kitap taşra bölgesinde bir bisiklet fabrikası inşa etmekle görevlendirilmiş bir il bürokratı hakkındaki küçük hikayelerden oluşuyordu. Bu bürokrat köydeki çiftçiler arasından fabrika inşaatı için en uygun kişileri ararken Pekin'li genç zeki bir kadına rastlamıştı. Kadının oradaki makamlarla arasında bir anlaşmazlık olmuştu. Bürokrat ise onunla tartışmaya girmemesi gerektiğini anlamıştı. Ama bürokrat kadına aşık oldu ve...

Santini hikayenin devamını okumayı çok istemesine rağmen, Bakan'ınAmerikan füze savunma planlarına karşı nasıl bir tavır takındığı hakkında bilgi edinmesinin çok daha önemli olduğu aklına

geldi. O yüzden kitap özetini okumayı bıraktı. "Xu yeni nesil devlet memurlarındandır. Bu meselenin sonunu sabırla bekleyenlerin partisinin başında bulunmaktadır" diye yazılıydı raporda. "Bu sebeple kendisi Çin otoriteleri tarafından Amerikan yanlısı olarak görülüyordu. Savunma Bakanlığı'ndaki ve sivil yönetimdeki egemen grup etkili bir füze savunmasının Çin'in güvenliği açısından ciddi bir tehdit oluşturduğundan emin. Bu grup galip gelirse, Çin pahalı bir silahlanma yarışına başlayacak. Eğer ki Xu ve partisi şu ana kadar izledikleri çizgiyi muhafaza edebilirlerse, o takdirde Birleşik Devletleri'yle farklı bir diyalog kurulması söz konusu olacak. Her ne kadar şu anki stratejik nükleer silah politikası devam etse bile... Xu aslında barışçı politika yanlısı da değildi. Ama ABD ve Rusya'yla aynı anda ortaklık kuracak gibi görünüyordu. Son bir buçuk yıl içinde iki kere Rusya'ya gitmişti ve orada dostça karşılanmıştı. (Bkz. Ek-D; Rus silahlarının Çin'e satışı başlığı.)"

Santini hızla, Pentagon'daki ve İstihbarat Servisi'ndeki çok sayıda kişinin önemli çabaları ve Dış İşleri Bakanlığı'nın da hatırı sayılır katkılarıyla hazırlanmış olan 'Görüşme için tavsiye edilen hususlar' bölümünü okumaya başladı.

Görüşme için öngörülen tavsiyeler Santini'nin nefret ettiği bir ifadeyle başlıyordu. "Sizin de bildiğiniz gibi..." Bu, iki anlama da gelebilecek bir ifadeydi. Bu söz kalıbından aslında zeki, ama yine de tavsiyeye ihtiyaç duyan birine hitap edildiği de anlaşılabilirdi. Gerçi buna karşı yapabileceği pek de bir şey yoktu. Sadece bir fırsatını bulduğunda O'Neill'a bu rahatsızlığından bahsedebilirdi. Ama belki de O'Neill'i böylesine bir konuyla meşgul etmeye değmezdi. Neyse, şimdi bunu düşünmek için pek vakti yoktu. Bir an önce görüşme hususlarına göz atması gerekiyordu.

"Sizin de bildiğiniz gibi, Xu Çin'in nükleer silahlarının denetimini yapan Merkezi Askeri Komisyonu'nun üyesi. (En yeni tahminler Çin'in elinde 400 nükleer silah olduğu yönünde. Bunlardan yaklaşık yirmi tanesi 13.000 kilometre menzilli Dong-Feng-5-füzelerine monte edilmiş durumda. Diğer 230 nükleer silah uçaklara,

denizaltılara ve orta menzilli füzelere takılı. Kalan 150 tanesi ise açıkça taktik silahları olarak görülüyor.) Çin'in nükleer silah cephanesinin büyüklüğü ve konumuyla ilgili Xu'nun ağzını aramanız iyi olabilir. Söyleyeceği her şey bir değerlendirme yapabilmemiz açısından son derece önemli olacaktır.

Xu çok büyük bir olasılıkla Tayvan'ı gündeme getirecektir. Eğer onu köşeye sıkıştırmak isterseniz, hemen bir parantez açıp, Tayvan'ın karşısında yer alan Fujian Bölgesi'ndeki Zhangzhou'da modern bir uzun menzilli füze üssünün inşasından haberdar olduğunuzu ifade edebilir ve bu konuda sorular yöneltebilirsiniz. Gerçi Xu pek renk vermeyen tecrübeli bir oyuncudur, ama hiç belli olmaz, belki heyecana kapılabilir. İstihbarat servislerinin bu taktikle ulaşmak istedikleri nokta, Xu'nun füze üslerinin inşasının, içinde bulunduğumuz uydu çağında sır olarak kalamayacağını öğrenmesi."

Santini önemsiz olan görüşme hususlarını okumadan geçiyordu. O sırada kapı çalındı ve Margie kapıyı açtı. Pentagon Askeri Şeref Birimi Kumandanı Albay Rick Patterson odaya girdi.

"Bakan Xu bekliyor" dedi Patterson odayı dolduran bir sesle. Santini bu seremoniyi kısa kesmek için hemen el hareketiyle Xu'yu içeri çağırdı. Her ikisi de kendi koreografilerini ezbere biliyorlardı ve her seferinde bir iki dakikayı bu şekilde geçirmeye açıkçası değiyordu.

Santini ofisinin bir penceresinden resmi geçit meydanına bakıyordu. Şeref Muhafız Alayı meydanda toplanmıştı. Üniformaları belli ki yeni ütülenmişti. Tüfeklerinin süngüleri de ılık ve güneşli sabahın aydınlığında pırıl pırıl parıldıyordu. Bando takımının üyeleri enstrümanlarını çalmaya başlamışlardı. Bayraklar hafifçe esen rüzgarla birlikte dalgalanıyordu. Santini meydanda toplanmış birliğin manzarası karşısında bir an hipnoz olmuşçasına hareketsizce kalakalmıştı.

Sonra Wu'nun ve adamlarının resmi geçit meydanında ilerlemek için bekleyen siyah Limuzin'lerini farketti. "Vakit geldi" dedi

Patterson. Santini hızlı adımlarla onu takip ediyordu. Bir koridordan geçtiler ve Pentagon'un sahil girişine giden merdivenlerden yukarı çıktılar.

Şeref Muhafız Alayı ve ordu orkestrası hazırola geçmiş şekilde resmi geçit meydanının çimenlik alanının etrafında duruyorlardı. Santini geniş merdivenlerden yukarı çıktı. Rüzgarın üzerine nasıl hafifçe estiğini hissedebiliyordu. Xu Limuzin'inden inerken, bayraklar da rüzgarın etkisiyle dalgalanıyordu. Santini Xu'yu selamladı ve Çin'li çevirmenlerin yardımıyla tören protokolünü tekrarlayan Albay Patterson'u kendisiyle tanıştırdı. Sonrasında her ikisi de resmi geçit meydanının kenarındaki küçük bir platforma çıkmak için ilerlediler. Santini Xu'ya göre çok daha uzun boyluydu. Mavi takım elbisesinin içinde dimdik duruyordu. Xu ise daha minyon tipliydi, ama antrenmanlı görünüyordu. İyi dikimli zeytin yeşili bir üniforma giymişti. Her iki bakan da platforma aynı anda ulaştılar. Xu son bir iki merdiveni çıkarken, Santini durmuştu.

Her ikisi de resmi geçit meydanında yerini aldıktan sonra, görülmeyen kısa namlulu obüsler on dokuz toptan oluşan bir selamlama gösterisinde bulundular. İlk topun patlamasıyla birlikte Potomac Nehri'nden bir sürü ürkmüş martı havalandı. Bu martılar oradaki yat limanının çöpleriyle besleniyorlardı. Platformun sağ tarafında Pentagon'un protokol subayları tarafından korunan Halk Kurtuluş Ordusu'nun dördü kadın olmak üzere on dokuz subayı duruyordu. Bu subayların sade üniformaları Amerikalı subaylarının süslü üniformalarıyla zıtlık oluşturmuştu. Birçok Çinli subayın ellerinde alışveriş paketleri vardı. Paketler üzerindeki etiketlerde yazılı olan Gap, CVS, Hechts, Macy's, Bloominglades gibi markalar sadece subayların alışveriş gezinmelerini göstermekle kalmıyor, ayrıca onları yeniden ülkelerine götürecek olan uçağa eşyalarını yükleyen VBA'nın bagaj memurlarına karşı duydukları güvensizliği de açıkça vurguluyordu.

Orkestra Amerikan Milli Marşı'nı söylüyordu. Santini sağ elini kalbinin üzerine koydu; Xu da bacaklarını iyice birbirine yapıştıra-

rak selam durmuştu. Kısa bir aradan sonra orkestra bu sefer Çin Milli Marşı'nı çalmaya başlamıştı. Xu'nun çok etkilendiği her halinden belli oluyordu. Fifreci ve trompetçilerden oluşan bir grup resmi geçit yaparken, askeri orkestra susmuştu. İstiklal Savaşı üniforması giymiş olan bu grup "Yankee Doodle" adlı Amerikan ulusal şarkısını çalıyordu. Xu oldukça şaşkın görünüyordu. Bir anda Pentagon'un bir çevirmeni ortaya çıktı ve Santini'nin dediklerini misafiri için tercüme etmeye başladı: "Bu subaylar 1776 yılındaki Halk Kurtuluş Ordumuzun üniformalarını giymişler." Xu başını salladı ve ağzını genişçe açarak güldü. Dişleri kaplama gibi görünüyordu. Artık altın dişi yoktu. Ama kaplama olsun ya da olmasın, Xu'nun dişleri tütün bağımlılığını açıkça gösteriyordu.

Orkestra başka bir marşa geçmişti. Xu ve Santini platformdan indiler ve hava, kara ve deniz kuvvetleri mensuplarından oluşan Şeref Muhafız Alayı'nın peşi sıra yürümeye başladılar. Bu esnada Pentagon'un kameramanları görüntüleri filme alıyorlardı. Her zamanki gibi her şey en mükemmel şekilde oluyor, diye düşündü Santini. Hiçbir aksaklık yoktu. Patterson bir kere daha başarmıştı.

"Teşekkürler. Çok teşekkürler" dedi Xu Santini'ye, Pentagon'a doğru ilerlerken. "Her şey çok güzeldi." Santini Xu'nun İngilizce konuştuğunu duyunca oldukça şaşırmıştı. Xu babasına ait eski uzunçalar plakları dinleyerek kendi kendine İngilizce öğrenmişti. Yine de kendi çalışma arkadaşlarıyla biraraya geldiğinde bir çevirmenden yardım almayı tercih ediyordu. Kültür Devrimi esnasında babasına karşı isnat edilen bütün suçlardan kişisel olarak kaçmıştı. Ve bugünkü tutuculara İngilizce bildiğini hatırlatmak istemiyordu. Santini, kendi kendine, Xu'nun o anda İngilizce konuşmasının ona duyduğu güvenin bir işareti olup olmadığını sordu. Belki de Santini Wu'yu bu durumdan haberdar edecek ve DIA'in bu konudaki bakış açısını öğrenecekti.

Santini'nin ofisindeki yemek odasında bulunan bayrakların önünde Xu ve Santini el sıkışırken resim çektirdiler. Önce Xu ve Santini'nin tek tek resimleri çekildi, sonra hep birlikte Çinli ve

Amerikalı subaylarla beraber resim çektirdiler. O'Neill ve Whittier de misafirleriyle yakından ilgileniyorlardı. Santini, Savunma Bakanı Yardımcısı Li Kangsheng'den başlayarak sırayla Xu'nun danışmanlarıyla tanışıyordu. Bütün subaylar Santini'yi selamlayıp, elini sıkıyorlardı. Li ise sadece selam verdi ve ağır aksak İngilizcesi'yle, "Sizinle tanışmaktan onur duydum" dedi. Bu sözler Santini'nin hafızasında tam da toparlayamadığı bir şeyler canlandırmıştı, ancak o an için düşüneceği aciliyetli başka konular vardı. Li'nin aşırı uçlardaki biri olduğunu anlamıştı ve onunla ilgili daha kapsamlı bilgi edinmeye karar vermişti. O esnada bazı Pentagon muhabirleri odaya girmişlerdi. Fotoğraf merasimi sanki bir basın toplantısına dönüşecekmiş gibi bir tablo oluşmuştu. "Çin, Amerikan füze savunma politikasının neresinde yer alıyor?" diye sordu bir muhabir. Xu'nun, üstüne tam oturmamış bir üniforma giymiş olan şirin bayan çevirmeni soruyu tercüme etti. Xu tam bu soruya bir cevap verecekti ki, Santini elini kaldırdı. "Beyler, bu bir basın toplantısı değil. Bu sorularınıza belki daha sonra sıra gelir. Ama bizim şu anda çalışmamız gerekiyor." Ardından Xu'nun sağ dirseğinden hafifçe tutarak misafirini kendi özel ofisine götürdü. Koyu lacivert takım elbiseli bir güvenlik memuru Santini'nin arkasından kapıyı kapadı. Başka bir protokol subayı da Xu'nun heyetini yakındaki bir konferans salonuna geçirdi. Orada General Whittier kısa bir konuşma yapacaktı. Sonrasında her iki devletin yüksek rütbeli subayları uzun, cilalı bir masada toplanacaklar ve bu genel kurul toplantısında haftalar öncesinden hazırlanmış önemli gündem konuları tartışılacaktı. Bir saatlik bu toplantıdan çıkan sonuçlar aslında bir önem arz etmeyecekti, ama bir protokol adeti daha yerine getirilmiş olacaktı. Ancak askeri platformda gerçekleştirilen bu karşılıklı ilişkiler ileride oluşabilecek bir kriz döneminde belki de her iki tarafın subayları açısından son derece faydalı olacaktı. Bu da pek önemsiz sayılabilecek bir detay değildi.

Santini'nin ofisinde Xu ve Santini karşılıklı küçük bir masaya oturdular. Bir emir eri içeri girdi ve Santini'nin en sevdiği fincanı

ve küçük bir termosu onun önüne koydu. Emir eri Xu'nun önüne de beyaz porselenden bir çaydanlık ve aynı porselen takımdan bir fincan koydu. Xu dikkatlice çaydan bir yudum alıp gülümsedi. "Jangtse'den yeşil çay" dedi. "En sevdiğim yerler. CIA çok titiz çalışmış." Xu'nun İngilizcesi Amerikan aksanından çok İngiliz aksanını andırıyordu. Babasının uzunçalar plakları muhtemelen İngiltere'den gelmiştir, diye düşündü Santini.

"Aslında" dedi Santini, Xu'nun gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vererek, "bu bilgiler Askeri İstihbarat Servisi'nden geliyor."

"Askeri ataşeniz, Tuğgeneral Waters zannedersem, çok dikkatli." Xu cebinden gümüş bir sigara kutusu çıkardı veSantini'ye sigara ikram etti.

"Çok üzgünüm, General" dedi Santini. "Ama Pentagon'da sigara içmek yasak."

Xu şaşırmıştı. Elindeki kutuyla odanın büyüklüğünü ifade etmek için bir işaret yapmıştı. "Peki ya burada?"

"Bazı konular var ki, bu konularda ben bile esneklik sağlayamam" diyerek Xu'yu epey hayal kırıklığına uğratmıştı Santini. "Gerçekten üzgünüm." Xu kaşlarını çattı ve elindeki kutuyu kenara itti.

Santini cebinden bir avuç içi bilgisayar çıkarıp Xu'ya verdi. "Unutmamanız gereken şeyleri hatırlamanıza yardımcı oluyor" dedi. "Bu şekilde randevularınızı her an aklınızda tutup, gerekli notlar alabilirsiniz. İstediğiniz kişilere e-mail gönderebilirsiniz. Hatta ben size doğrudan e-mail yollayabilirim." Santini avuç içi bilgisayarın nasıl çalıştığını anlatıyordu. Artık Xu'yla telefon bağlantısı kurmaya çalışmasına gerek kalmamıştı.

"İnanıyorum ki, bu bilgisayar, yardımcılarımın ilgisini oldukça çekecek" dedi Xu ve cihazı incelemeye başladı.

"Ve eminim sizin istihbarat çalışanlarınız da olası bir gizli dinleme cihazı tehlikesine karşı teyakkuza geçeceklerdir" diye cevap verdi Santini.

Xu sanki bir şey anlamamış gibi davranıyordu.

"Bunu bir dostun dostuna hediyesi olarak kabul edin" dedi

Santini. "Bir devlet görevlisinin başka bir devlet görevlisine verdiği bir hediye olarak değil. Bu bilgisayar, acil durumlarda birbirimize kolaylıkla ulaşabilmemizi sağlayacak."

"Evet, teşekkür ederim. Umarım hep böyle arkadaş olarak kalırız.. Ama bizler ülkeleri için önemli roller oynayan aktörler gibiyiz. Bizler görev insanlarıyız ve görevimizin arkadaşlığımızın çok ötesinde olduğu gerçeğini hiçbir zaman unutmamız gerekiyor. Bu sebeple size Tayvan'ın, ülkelerimiz arasındaki en hassas ve merkezi mesele olduğunu hatırlatmak zorundayım. EğerTayvan meselesi makul bir şekilde halledilirse, aramızdaki ilişkilerde bir sorun olacağını zannetmiyorum. Ama aksi durumda ciddi sorunlar baş gösterecektir."

"Ben de sizin gibi aramızdaki hiçbir meselenin olumsuz şekilde ele alınmayacağını umuyorum" dedi Santini. "Yalnız sorun olabilecek konulardan biri Zhangzhou'daki mesele."

"Orası çok şirin ve zengin bir şehir. Hiç oraya gittiniz mi?"

"Gitmedim, ama oraya ait fotoğraflar gördüm. Bu fotoğraflar Çin'in orada modern bir füze üssü inşa ettiğini gösteriyordu. Biz bunu Tayvan için doğrudan bir tehdit olarak algılıyoruz."

"Fotoğraflar montaj olabilir. Zangzhou'da halihazırda çok fazla yer inşa ediliyor. Lüks oteller, fabrikalar, işçiler için lojmanlar... Bunları toplasanız binlerce hektar inşaat alanı eder."

"Bu fotoğraflar kesinlikle montaj değil. Size onları göstermeyi çok isterdim. Fotoğraflar o kadar net ki, sokaklardaki bisikletleri bile rahatlıkla sayabilirsiniz. Ve füzeleri da rahatlıkla sayabilirsiniz. İsterseniz size füze üssünün coğrafi koordinatlarını da verebilirim."

"Bizimle oyun oynamayın, Sayın Bakan. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, Tayvan sürekli olarak yeni hava saldırı silahları satın alıyor. Eğer buna karşılık Çin'in de bu yönde bir faaliyeti olursa, bunu bir saldırı planı olarak değil de, bir savunma tedbiri olarak görmeniz gerekir. Çin kendi enerjisini ülkesinin barışı ve refahı için harcıyor. Ama sizin Roosevelt'inizin de söylediği gibi, akılcı olan, yavaş hareket edip aynı zamanda tedbiri elden bırakmamaktır."

"Ve Bay Roosevelt Nobel Barış Ödülü'ne layık görülmüştü" de-

di Santini. "Belki de bizim hedefimiz bu olmalıdır: Barışı kazanmak... Ama savaşta galip gelerek değil."

O sırada hafifçe kapı çalındı. Margie kafasını içeri uzatarak: "Genel Kurul Toplantısı'na katılmanız bekleniyor, beyler. İmzalamanız gereken belgeler var."

Genel Kurul Toplantısı'nda Santini ve Xu haftalar önce anlaşmaya varılmış olan kararların son hallerini kontrol ettiler. Çin tarafından Savunma Bakanı Yardımcısı Li Kangsheng'in varılan kararlarda çok büyük emeği geçmişti.

Santini elini uzattı ve çabalarından dolayı kendisine teşekkür etti. Kısa boylu ve güçlü yapılı bir adam olan Li hafifçe öne doğru eğildi, ama bu sefer de Santini'nin elini sıkmadı. Bu sefer Çinli çevirmenine bir şeyler mırıldandı.

"Bakan Li Amerika'da nerede sigara içebileceğini soruyor" diye tercüme etti bayan çevirmen, Li'nin söylediklerini hafif utanarak.

Santini'nin biraz daha geride duran Amerikalı çevirmeni yapılan tercümeyi beğenmemişti. Sağ eliyle hafifçe alnını sıvazlayarak bu hoşnutsuzluğunu ifade etmeye çalıştı. Ama sonrasında o an için böylesine bir konuyu büyütmeye değmeyeceğini düşündü ve omuzlarını silkti.

Santini onu yanına çağırdı ve söylediklerini Xu'ya tercüme etmesini istedi: "Lütfen Bakan Li'ye Genel Kurul Toplantısı'nın birkaç dakika sonra biteceğini söyleyin. Sonrasında hem kendisi hem de sigara içmek isteyen diğer Çinli misafirlerimiz sigara içmek için Pentagon'un avlusuna çıkabilirler. Onlara yolu göstereceklerdir."

Çevirmen Santini'nin bütün söylediklerini Xu'ya iletti. Xu ve diğer Çinliler gülmeye başladılar. Buna karşılık Li çatık kaşlı halini muhafaza ediyordu. Bu adamda Santini'yi şaşırtan bir şeyler vardı. Li hakkında DIA'den daha kapsamlı bilgi isteyeceği aklına geldi. Öyle anlar oluyordu ki, insanın aklındaki her şey bir anda silinip gidiveriyordu.

12

Joe Praeger Başkan'ın Güvenlik Danışmanı olarak Güvenlik Kurulu salonundaki toplantıları organize etme sorumluluğunu kendi kendine üstlenmişti. Bugün saat altıda Xu ve kurmayları için bir yemek daveti verilecekti. Santini'nin hiç hoşlanmadığı akşam davetlerinden biri daha olacaktı. Alışıldığı üzere Praeger toplantı amaçlı bu yemek daveti için hiçbir gerekçe göstermemişti. Ama Santini, Praeger'ın Dış İşleri Bakanı tavrı takınacağını ve bu sayede ona Çin-Amerikan ilişkileri konusundaki tecrübelerinden bahsetmek isteyeceğini tahmin ediyordu.

Praeger masada Başkan'ın koltuğunda oturuyordu. Santini'yi hızlıca selamladı ve aceleyle dünyadan haber turuna başladı. Çin'le ilgili haberlerden bahsederken, Santini iyice dikkat kesilmişti. Hükümetin Çin hakkındaki daimi müzakerelerinde Praeger sert bir tavır takınıyordu. Ve Praeger'in izlediği bu yol gittikçe Başkan'ınkine benzemeye başlamıştı. Jefferson sıklıkla Praeger'in Çin'le ilgili düşüncelerini tekrarlıyor ve Santini'yle Dış İşleri Bakanı Palmer'in tavsiyelerini de nazik bir şekilde geri çeviriyordu.

Santini Praeger'in ajandasına iyice göz atmıştı. Şu bir gerçekti ki, Praeger Jefferson'un ikinci Başkanlık döneminde Dış İşleri Bakanlığı koltuğunu kendisi için garanti altına almaya çalışıyordu. Ciddi şekilde Çin aleyhtarıydı. Ama gerçek hislerini bir sonraki

Başkanlık seçimleri sonrasına kadar bir devlet adamına yakışır bir ustalıkla gizlemesi ve ılımlı bir politika izlemesi gerekiyordu. Yine de Amerikan halkının Çin'in 21. yüzyılın düşmanı olduğu yönündeki görüşlerini paylaşacağına kesinlikle inanıyordu. Ona göre Çin yeni bir Sovyetler Birliği'ydi ve dünya sahnesinden mutlaka silinmesi gerekiyordu.

Santini Çin hakkında bu yöndeki illüzyonlara kapılmıyordu. Çünkü Çin'de olağanüstü büyük bir insan gücü vardı. Nüfus yaklaşık bir milyardan fazlaydı. Beş bin yıllık bir tarihe sahiplerdi ve başka hiçbir milletin sahip olmadığı bir kültürel mirasları vardı. Öte yandan Çinliler dünya siyasi tarihinde önemli bir yer edinmeye oldukça kararlılardı. Santini'nin düşüncesine göre, Çin'in önüne bir şekilde set çekebileceğine ya da hedeflerinden vazgeçirebileceğine inanan bir kişi, ya çok abartılı derecede saf ya da 275 milyon Amerikalı'nın hayatıyla tehlikeli bir "Çin ruleti" oynamaya çalışan ideolojik bir maceraperestti.

Santini Çin'in hedeflerinin savunucusu değildi elbette. Ama iki taraflı diplomatik bir politikanın Çin meselesi için doğru çözüm olduğuna inanıyordu. Bir taraftan, eğer gerçekten Amerika'nın menfaatlerine uygunsa, Çin'e meydan okumaya hazırlık yapılması, diğer taraftan da iki ülke arasındaki benzer bakış açılarının tespit edilip, bu yönde ılımlı bir yol izlenmesinin uluslararası barış için en sağlıklı ve emin yöntem olduğunu düşünüyordu.

Sorun Praeger'in Başkan'a olan yakınlığıydı. Oval Ofis'ten sadece birkaç adım uzaklıktaydı. Ve yakınlık güç anlamına geliyordu. Başkan'ı istediği zaman görebilme ve konuşabilme fırsatına sahip olmak kuşkusuz önemli bir ayrıcalıktı. Ve Santini, Başkan'ın Savunma Bakanlığı görevi için düşündüğü ilk ve tek isim değildi. Santini bu güç çemberinin tamamen dışında bulunuyordu ve Praeger'in onu bu çemberin içine alma gibi bir niyeti kesinlikle yoktu.

Prager, Beyaz Saray'ın genel kurul salonundaki toplantılarını, Santini'yle inceden inceye alay etmek için büyük bir fırsat olarak değerlendiriyordu. Santini'yi Çin'in hatalarını anlamsız yere sa-

vunmak zorunda bırakmak ya da Çin'e haddinin bildirilmesi gerektiğini ona zorla kabul ettirmeye çalışmak Praeger için büyük bir zevk haline gelmişti.

Praeger'in şimdi de eline geçen fırsatı değerlendirecek olması Santini'yi şaşırtmamıştı. Bakan Xu için Pentagon tarafından organize edilen tören, ki buna on dokuz topun patlatılmasıyla yapılan geleneksel karşılama selemlaması da dahildi, yersiz bir tevazu gösterisi olmuştu. "Çin durup dinlenmeden faaliyetine devam ediyor" dedi Prager. "Uydu fotoğrafları açıkça Tayvan'ı tehdit eden büyük bir füze üssünün inşa edildiğini ispatlıyor. Şu anki durumu değerlendirebilmek için, Tayvan meselesini, Sovyetler'in atom füzelerini Küba'ya doğru mevzilendirmesi olayıyla karşılaştırabiliriz."

"Bu çok abartılı olur, Joe" dedi Santini. "Sovyetler Birliği güçlü bir milletti ve Küba da onun köpeğiydi. Çin ise..."

"Çin Sovyetler Birliği'yle aynı yolu izliyor. İstihbarat Servisi tahminlerine göre Çin'in yaklaşık olarak dört yüz nükleer savaş silahı var. Bunlardan yaklaşık yüz elli tanesi Çinli askeri stratejistlerin ifadesiyle "taktik" kullanımlar için rezerve edilmiş durumda. Bu birçok anlama gelebilir; örneğin, Tayvan'a karşı önleyici bir nükleer saldırı hareketini de ifade ediyor olabilir."

"Joe. Bu konuda ciddi olamazsın. Çin de pekala biliyor ki, Tayvan'a karşı nükleer olmayan bir saldırı bile onlar için önemli tepkilere yol açabilir."

"Ne gibi önemli tepkiler? Palmer'den zılgıt yemek gibi mi? Ya da büyükelçimizin geri dönmesi gibi mi? Ya da..." Praegar ayağa kalktı ve masaya koyduğu yumruklarının üzerine abanarak, "askeri bir tepki gibi mi?"

"Belki de. Bu Başkan'ın kararına bağlı."

"Bu şekilde konuşmayın, Michael. Her ihtimali değerlendirip hazırlık yapmak gerekiyor. Bir anda Beyaz Saray'dan bir telefon gelir ve eğer sizin o ihtimale yönelik bir hazırlığınız yoksa, ne yapacağınızı şaşırırsınız. Bir durum olduğunda hemen uygulamaya ko-

yacak bir planınız var mı? Ya da bir girdap gibi o olay sizi kapıp götürür mü?"

"Çin hakkındaki bu paranoyan nereden kaynaklanıyor, Joe?"

"Aldığınız sorumluluklar bunu sizin üzerinizde kendiliğinden oluşturuyor. Paranoyak olmayı açıkçası Başkan'a borçluyum. Ve bence sizin de her ne olursa olsun böyle olmanız gerekiyor."

"Ben sizin gibi değilim ama" dedi Santini. "Tabii ki, Çin konusunda son derece dikkatli olmalıyız. Çin'in Tayvan'a karşı atacağı her adıma karşı hazırlıklı olmalıyız. Ama Çin'in karaya çıkarma yapma kapasitesi yok denecek kadar az."

"Uydularımıza güvenmiyor musunuz? Uydularımız susturulmak isteniyor, bütün uydu fotoğraflarımız karartılmak isteniyor." Görünüşe göre, Whittier'in Santini'ye bildirdiği uyduların geçici olarak devre dışı kalması olayından Praeger de CIA tarafından haberdar edilmişti.

"Bu açıkça bir uyarı mahiyetinde. Biz de buna karşılık çok kısa bir süre içerisinde keşif uçakları yolladık."

"Evet, eğer 7. Filo Tayvan su hattında bulunursa sorun olmaz. Ama filo şu anda orada mı?"

"Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, 7. Filo'yu şu an için Tayvan su hattında tutmuyoruz. Öyle ki, Çin'in oyun oynadığını düşünürsek, bayrak çekebilmek için filoyu hemen oraya yollayabiliriz."

"Bu hoşuma gitmedi, Michael. Filoyu hiç vakit kaybetmeden oraya konuşlandırmamızı Başkan'a teklif edeceğim."

"Nasıl yani? O kadar basit mi? Bunu eğer birebir Başkan'ın ağzından duyarsam inanırım. Bu tam bir tahrik olur, Joe. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz."

Praeger tekrar yerine oturdu. Gerginliği azalmış görünüyordu. "Tahrik değil, koruma. Biz Tayvan'daki kardeşlerimizi koruyoruz. Benim istediğim Zhangzhou'da mevzilenmiş olan füzelere tepki göstermekten başka bir şey değil."

"Tabii ki. Ama ben bugün Xu'yla görüşürken, Zhangzhou'dan da bahsettim."

"Ve o da sadece 'Yani?' demekle yetindi. Anlıyor musun, Michael. Haklı değil miyim? Çinliler sadece güçten anlarlar. Bugün akşamı yemeğinde Bakan Xu'ya 7. Filo hakkında bir şeyler söylemenizi rica ediyorum. Kendisine Başkan'ın Tayvan su hattına sürekli bir filo mevzilendirme konusunu şu anda gündemde tuttuğunu anlatın lütfen."

"Kelime oyunları oynamayın, Joe. Sizin böyle bir koyu Başkan'a teklif edeceğinizi söylemenizle, Başkan'ın böyle bir konuyu düşündüğünü benim söylemem arasında büyük fark var."

Praeger saatine baktı. "Saat yedi buçukta Başkan'la randevum var. Belki de Başkan'ı sadece kısaca ziyaret eder, bir kahvesini içerim. Xu'ya da bu düşüncemi kendim iletirim."

"Ben de geç kaldım, Joe. Bana ve Bakan Xu'ya Başkan'dan bir mektup getirmek için şahsi olarak siz gelmediğiniz takdirde, ben öngörülen programa göre haraket ederim."

"Peki öyle bir durumda askeri konularla ilgili öylesine bir görüşme mi yapmayı planlıyorsunuz?"

"Yarın sabah erkenden bugünkü görüşmemizde benim ve onun tam olarak neler söylediğini içeren bir rapor vereceğim size. Gördüğüm kadarıyla, kılıçlarımıza sarılabiliriz, ama kılıç çekemeyiz. Çin nükleer silahları Merkezi Askeri Komisyonu'nun kontrolünde bulunuyor. Ve Xu da bu komisyonun üyesi. Savunma Bakanı Yardımcısı Li Kangsheng de bu komisyona üye. Yani bu akşam bu komisyonun iki üyesini Washington'da ağırlayacağız. Belki de yemekte nükleer silahlardan da konuşulur. Xu bağlantı kurulabilir biri gibi görünüyor. İkimiz yalnızken kaşla göz arasında benimle İngilizce konuştu. Ama tabii topluluk içinde değil. Li de dikkat edilmesi gereken biri gibi geliyor bana. Aşırı uçlarda biri olabilir."

"Li'yi duymuştum" dedi Praeger.

"Pentagon'da sigara içilmediğini onlara söylediğimde, Li bir espri yaptı. Çinli tercüman da bu espriyi geçiştirdi. Daha sonrasında benim tercümanımdan Li'nin gerçekte ne söylediğini öğrendim tabii ki."

"Neymiş?"

"'Amerikan'ın kurallarının canı çıksın. Kuralları Çin koyar.' Bu buluşmayı bir Bakanlık kameramanı tarafından filme aldırdık. O anı tekrar izledim. Xu Li'nin söyledikleri karşısında adeta şok oldu. Bence Xu elimizden geldiğince desteklememiz gereken bir adam."

"Ben onlardan hiçbirine güvenmiyorum" dedi Praeger ve hafifçe ayaklandı. "Ayrıca DIA'de yeni bir adamınız olduğu haberi kulağıma geldi."

"Gördüğüm kadarıyla casuslarınız fazla mesai yapıyorlar. Adamın adı Wu, Arthur Wu."

"Çinli herhalde, yanılıyor muyum?

"Amerikalı-Çinli."

"Yani 'tire'li bir Amerikalı" dedi Praeger aşağılayıcı bir gülümsemeyle. "İsterse gökteki yıldızları önüme getirsin. Dedim ya, ben onlardan hiçbirine kesinlikle güvenmiyorum." Brifing dosyasını kapadı ve ayağa kalktı.

Kapıya doğru ilerlerken bir kere daha geriye döndü ve: "Gümüş çatal bıçak takımlarını saymayı unutmayın. Ayrıca gelip gelmeyeceğim konusunda da tahminlerde bulunmaya başlayın isterseniz."

13

Santini ofisinde, kendi özel diz üstü bilgisayarında Başkan'a hitaben bir rapor hazırlıyordu. O'Neill bu raporun Başkan'a gayri resmi yollarla ulaşmasını sağlayacaktı. Santini'nin de çok iyi bildiği gibi, Praeger'ın da kendisine haber taşıyan özel kanalları vardı ve ikili arasında uzun zamandır Çin meselesiyla ilgili bir haberleşme krizi yaşanıyordu. Hükümet Çin'le ilgili bir bilgiye ulaşmak istediğinde, Başkan ya Praeger'eya da Dış İşleri Bakanı Palmer'e danışıyordu. Santini'ye değil. Ve Xu'nun bu ziyareti, Praeger'ın Çin karşısındaki sert tutumunu gerekçelendirmesi için iyi bir fırsat olmuştu. Praeger'ın akşam yemeğine habersiz katılma tehdidi de muhtemelen sadece bir blöften ibaretti. Çünkü ani yüzleşmeler Praeger'ın tarzı değildi. Yine de hemen bir rapor hazırlamanın son derece isabetli olduğunu düşünüyordu Santini.

"Sayın Başkan" diye raporuna başladı. "Savunma Bakanı Xu'yla yapmış olduğum öngörüşmeler bende kendisinin aklı başında bir Çin'i temsil ettiği izlenimini oluşturdu. Kendisinin diğer bütün ılımlı politikacılar gibi, Birleşik Devletler'den ziyade, Rusya ve Irak'la ittifak kurmayı hedefleyen aşırıcılar tarafından baskı altına alındığına inanıyorum. Çin'le aramızda doğrudan bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Çin bir süper güç değil. Çinliler bizimle rekabet

edecek ne paraya ne de teknik imkana sahipler. Özellikle de gelecekteki silahların üretimi için gereken uydu bağlantılı sistemlerden tamamen mahrumlar. Tayvan'la ilgili olarak da Xu partisinin çizgisini takip ediyor. Ancak ben yine de Tayvan'a karşı agresif bir yaklaşım sezmedim. Bu akşam Xu'yla resmi bir görüşme yapacağım ve sizi görüşme esnasındaki bütün konuşmalarımızdan haberdar edeceğim." Raporu "Santini" olarak imzaladı.

Kısa süre sonra Savunma Bakanı limuzinine bindi. Curtis limuzinin mavi tepe ışığını açtı. Emniyet mensuplarının konvoy aracı da limuzinin hemen arkasından ilerliyordu. Santini henüz elindeki dosyadaki notları inceliyordu ki, araç Dış İşleri Bakanlığı'nın C-Girişi'nin kontrol noktasının beton bariyerlerinin önünde durdu.

Askerler, deniz erleri ve deniz piyadeleri yolun iki tarafında bir metrelik aralıklarla kontrol noktasına kadar sıralanmıştı. Diğer erler yavaş yavaş metal dedektörlerden geçerken, Santini ve bir güvenlik görevlisi, onları hızlıca en üst kata çıkartacak olan asansöre doğru ilerliyorlardı. Asansörden indiklerinde 18. yüzyıl tarzında dekore edilmiş ve Amerikan ulusunun ilk yıllarından kalma mobilyalarla döşenmiş ihtişamlı odaların bulunduğu bir koridorda yürümeye başladılar.

Korintiya mimarisi duvarlarda kendini gösteriyordu. Sağlı sollu tüm duvarlar sütunlarla süslenmişti. Tavan varak süslemeli kartonpiyerlerle güzelleştirilmişti. Asma tavanlarda kristal avizeler asılıydı. Alçı ve varaktan yapılmış büyük devlet arması tavanın tam ortasında bütün ihtişamıyla parıldıyordu. Bir duvarda Benjamin Franklin'in portresi asılıydı. Oda da bu isimle anılıyordu. Diğer bir duvarda "The Spirit of '76" *('76 Ruhu)* ismiyle tanınan bir tablo vardı.

Davetin süslemeleri kapı girişinden balkona kadar her yeri kaplıyordu. Gittikçe yumuşayan ışığın da etkisiyle Washington, masmavi bir gökyüzü, yeşil ağaçlar, beyaz bir anıt ve sakin Potomac Nehri'nden oluşan bir panorama sunuyordu davetlilere.

Santini Xu'yu ararken, odada, bir televizyon yapımcısı, bir gazete sahibi, iki senatör, üç kongre üyesi, bir de eski Dış İşleri Bakanı ile o günlerde Washington'da bulunan ve Beyaz Saray'ın protokol dairesiyle bağlantı kurarak bir davetiye elde eden bir aktris görmüştü. Aktris Xu'yu durmaksızın lafa tutuyordu. Santini Xu'ya doğru ilerlerken, kadının Tibet hakkında bir şeyler söylediğini duymuştu.

Santini o an önünden geçen bir garsondan iki soda aldı, birini Xu'ya ikram etti ve, "General Xu'nun sizin değerli fikirlerinizi duymaktan son derece memnuniyet duyduğuna eminim. Ayrıca son filminizi de merakla bekliyor" dedi.

O'Neill onlara doğru yaklaşıyordu. Santini O'Neill'ı hemen aktrisin yanına geçirdi ve ardından Xu'yu kolundan yakalayıp, balkona doğru götürdü. Birçok Çinli subay bir anda aktrisin çevresini sarmıştı.

"Geciktiğim için üzgünüm" dedi Santini. "Beyaz Saray'da beklenmedik bir olay oldu. Kusura bakmayın lütfen."

"Önemli bir şey değildir umarız" diye cevap verdi bayan tercüman. Kadının melodik sesi Xu'nun sesini duymayı bekleyen Santini'yi şaşırtmıştı. Santini Xu'nun nerede ve ne zaman İngilizce konuşacağı konusunda ne kadar titiz olduğunu bir an için unutmuştu.

"Hayır. Günlük bürokratik konular."

Tercüman Santini'nin dediklerini tercüme ederken, Xu balkon parmaklıklarına tutundu, Washington anıtına işaret etti ve sessizce İngilizce konuşarak, "Şayet bizi birileri izliyorsa, Teğmen Hua, Dış İşleri Bakanı Santini'ye Washington anıtının yüksekliğini soruyorum." Teğmen Hua Xu'nun dediklerini olduğu gibi aktarırken, Xu Santini'ye doğru döndü.

"Teğmen Hua benim topluluk arasında İngilizce konuşmaktan hoşlanmadığımı bilir, o yüzden İngilizce söylediğim şeyleri de sanki Çince konuşmuşum ve o da tercüme ediyormuş gibi tekrarlar" diye konuşmaya devam etti Xu. Hua başkanının sözlerini tercüme ederken gülümsedi ve başını salladı.

"Resepsiyon birazdan bitiyor, yemek başlıyor" dedi Santini.

"Birkaç dakika rahatsız edilmeden konuşmaya çalışsak iyi olur diye düşünüyorum."

Her ne kadar Xu Santini'nin ne dediğini anlıyor olsa da, Teğmen Hua arada tercümanlık yapmaya devam ediyordu. Santini emniyet mensuplarından biri olan kırmızı elbiseli bir kadına doğru başını salladı. Kadın, Martha Washington tarafından dizayn edilmiş olan Mount Vernon'daki bir odanın dekorunu tamamen yansıtan salonun kapısında duruyordu. Kadının arkasındaki kapı kapandığında, Xu Hua'ya odanın diğer tarafındaki Edward Hicks'in *William Penn'in Kızılderililer'le Uzlaşması* isimli tablosunu incelemesini tavsiye etti.

Santini ve Xu, üstünde resepsiyon salonlarının en önemli hazinelerinden biri olan 18. yüzyıla ait porselen bir çanağın bulunduğu cilalı bir masaya doğru yürüdüler. Çanak, Batı'nın Çin'le arasındaki ticareti göstermesi açısından son derece anlamlıydı. Çanağın üzerindeki resim süslemesi de, tüccarların büyük bir özveriyle Perl Nehri sahillerinde çalıştıkları Kanton Limanı'nı tasvir ediyordu.

"Çok güzel" dedi Xu ve devam etti: "Ticaret yap, savaşma!"

Çanak normalde bu odada durmuyor" dedi Santini. "Çanağı buraya getirtmemin nedeni, bu başbaşa sohbetimiz için elle tutulur bir nedeninizin olması. Yani General Li sorduğu takdirde, anlatacağınız makul bir sebebinizin olması."

Xu Li'den bahsedilir bahsedilmez kaşlarını çattı ve hemen cevap vermedi. El kol hareketleriyle odayı gösterdi. "Burası Dış İşleri Bakanlığı makamı. Davet neden Pentagon'da değil de burada verildi?"

"Pentagon'da buradaki gibi geniş odalar yok. Dış İşleri Bakanlığı bize bu tür durumlar için kendi salonlarını kullanma izni veriyor."

"Siz de buna karşılık Dış İşleri Bakanlığı'na helikopter mi temin ediyorsunuz?"

"Sadece anlaşmazlık olduğu takdirde ve insanların güvenliğe kavuşturulmaları gerektiğinde."

"Haklısınız, anlaşmazlıkların hemen bertaraf edilmesi gerekir. Ama biz açıkçası Tayvan'a hava müdafaa silahları göndermeden anlaşmazlıkları ortadan kaldırmanızı diliyoruz. Ayrıca Tayvan'la olan ilişkiler hakkındaki kanunları da zorunlu olmaktan çıkarmanız yerinde olacak."

Gerçi Santini Tayvan meselesi hakkındaki her türlü konu için aslında hazırlıklıydı, ancak böylesine açık ve net bir soru beklemiyordu.

"Bu aslında Dış İşleri Bakanı Palmer'in yetki sınırları içerisindeki bir mesele" diyerek vakit kazanmaya çalıştı Santini.

"Amerikalılar Belgrad'daki Çin Büyükelçiliği'ni tahrip ettiğinde," dedi Xu, "Bakan Palmer'in seleflerinden biri Pekin'e geldi ve olayı anlattı. Ben bombalama olayını trajik bir kaza olarak kabul eden kişiydim."

Amerikan İstihbarat Servisi tespitlerine göre Xu'nun ismi, Dış İşleri Bakanlığı'nın olayları aktarış şekli sayesinde bu olayın yanlışlıkla yapılan bir bombardıman olduğuna inanan Çinli subayların isim listesinin en tepesinde bulunuyordu. Diğer birçok yüksek rütbeli subay iseABD'nin açıklamalarını tatmin edici bulmamıştı.

"Bu trajik hadiseyle ilgili raporları bizzat kendim inceledim, General" dedi Santini. "Bana inanın, olay tamamen bir kazaydı. Siz haklısınız, şüphe eden diğerleri ise yanılıyorlar."

Xu başını salladı. "Bu konu benim için uzun süre önce kapandı. Yeni konumuz ABD ile Çin arasında askeri uzlaşmanın henüz belirsiz olması."

Santini bombardımanla ilgili konunun kapanmasından dolayı son derece mutluydu. "Bir uzlaşma sağlayabileceğimizi umuyoruz. Ama hemen çalışmaya koyulmalıyız."

"Açıkçası bundan şüpheliyim" dedi Xu ve yeniden kaşlarını çattı. "Çin netleşmiş kararlar bekliyor. Çin, Amerikan donanmasına ait hiçbir savaş gemisinin Tayvan su hattına girmeyeceği ve Amerika'nın Japonya'ya karşı uyguladığı siyasetin ülkemizi tehdit etmeyeceği hususunda garanti istiyor."

"Amerika Birleşik Devletleri de, Çin'in Dalai Lama'nın Tibet'e dönmesine izin vermesini talep ediyor. Ayrıca Çin'in siyasi tutukluları serbest bırakmasını da... Bu istekler, aynı sizin istekleriniz gibi, ayaküstü bir sohbet için çok çok önemli konular. Ancak yine de Japonya'nın normal bir ülke olma yolunda önemli adımlar attığını size bildirmek isterim. Bizim Japonya'yı agresif bir güç haline getirme arzumuz hiçbir zaman olmadı."

Teğmen Hua odanın diğer tarafında Santini ve Xu'ya sırtını dönmüş sabırla bekliyordu.

"Her halukarda Başkan'a bu konuşmamızdan bahsedeceğim" dedi Santini. Sonra ceketinin iç cebine elini attı ve içinde aynı bir kredi kartı gibi görünen şifreli bir modem kartı bulunan bir zarf çıkardı. "Bu, size hediye ettiğim avuç içi bilgisayara uyuyor. Eğer benimle bağlantı kurmak isterseniz, gece veya gündüz, hiç fark etmez, mesajınız bana hemen ulaşacaktır. Kullanım kılavuzu zarfın içinde."

Xu da, bunun karşılığında Santini'ye üzerinde bir telefon numarası yazılı olan bir kağıt verdi. "Bildiğim kadarıyla siz buna 'gizli kanallar' diyorsunuz" dedi ve güldü. "Numara İsviçre'deki bir telefona ait. Bu numaradan bana ulaşabilirsiniz. Doğrudan bana."

"Teşekkürler, General. Şimdi yemeğe geçmeliyiz. Zannedersem, menüde Lotus çorbası ve kayısılı kaz var."

Kapı açılmıştı. Bir Vals müziği melodisi açılan kapıdan içeri yayılıyordu.

Xu gülümsüyordu. "Sizin Albay Patterson Generalliğe terfi ettirilmeli" dedi. Sonra Çince Teğmen Hua'ya seslendi ve üçü birlikte odadan çıktılar.

14
PEKİN

Çin Devlet Başkanı Chi Zhiqiang o sabah sakin bir ruh hali içindeydi. Ceviz ağazından yapılmış büyük konferans masasının etrafında en güvendiği altı danışmanı oturuyordu. Koltuklar siyah deridendi. Alçak tavanlı ve parkeyle döşenmiş odanın karşı duvarındaki üç projeksiyon ekranında Askeri İstihbarat Servisi'nin renkli arması vardı.

60 yaşında olan Chi zinde yapılı biriydi. Keskin bir zekaya sahipti. Her sözü ve hareketi, sanki en fırtınalı sulara atılan ve bu sulardan hiç bükülmeden ve kırılmadan kurtulan bir adamın kendine olan güvenini yansıtmaktaydı. Çin kıstaslarına göre Devlet Başkanlığı görevi için oldukça gençti ve en az on yıl daha iktidarda kalmayı hedefliyordu. Mao'nun adını dilinden düşürmeyen eski bir parti mensubu olan Peng Fong'un dışında herkes Chi'nin liderliğinden ve huzurlu yönetiminden memnundu.

Chi bir yandan çay fincanını karıştırıp sigarasını yakarken, diğer yandan da bloknotuna bir şeyler karalıyordu. Bunları yaparken, her zamanki gibi sakindi. El yazısını çok beğeniyordu; bu onun için adeta bir takıntı haline gelmişti. Delikanlılık çağlarında Kültür Devrimi yaşanırken bir tarım kampına gönderilmesinin tabii ki bunda büyük ölçüde etkisi olmuştu.

Protokol bu toplantılarda ilk söz hakkının Chi'de olmasını isti-

yordu. Chi, Savunma Bakanı Xu'ya yöneldi ve, "Washington'da neler yaptığınızı bize anlatın lütfen, Xu. Bakan Santini'nin üzerinizde nasıl bir etki uyandırdığını ve kendisinin bizim için önemli olan konularda uzlaşma sağlanabilecek bir insan olup olmadığı konusunda neler düşündüğünüzü merak ediyoruz."

Xu, Başkan'ın sorusunu hemen cevaplamadı. Tecrübeli bir bürokrat ve çok dikkatli bir insan olarak, hazırlamış olduğu rapora bağlı kalarak bir sunum yapmak istiyordu.

"Öncelikle," diye konuşmaya başladı, "NewYork'un kuzey tarafındaki Hudson Nehri'nin kıyısındaki Amerikan Askeri Akademisi'ne gittim. Orada akademi öğrencileriyle öğle yemeği yedik ve Washington D.C.'nın yakınlarında bir yer olan Maryland'daki Deniz Kuvvetleri'nin subay okullarından birinin Kara Harp ve Deniz Harp Akademisi öğrencileri arasındaki çok sıkıcı bir beyzbol maçına katıldım. Zannedersem Hava Harp Akademisi öğrencileri maçı kazandı. Büyük Çin Devrimi'nin muhtemelen iç savaş gibi bir şey olduğuna inandıkları için, beni ağırlayan Amerikalı görevliler, beni kendi iç savaşlarının meşhur bir savaş alanına götürdüler. Bakan Santini'nin de aralarında bulunduğu Amerikalı bakanlar beni Amerika'da 19. yüzyılda yaşananların 20. ve 21. yüzyılda Çin'de yaşananlarla bir bağlantısının olduğuna inandırmaya çalışırlarken, kendilerini büyük bir nezaketle dinledim. Bu arada oldukça yorulmuştum, ama sonuna kadar direndim.

Amerika'nın orta yerindeki ikinci durağımız en ilgi çekici olanıydı. Amerikan Stratejik Komandoları'nın karargahındaydım. Sloganları çok hoştu: 'Barış bizim işimiz.'"

Bir dağın derinliklerinde bulunan komando merkezinde biraz vakit geçirdim. Yetkili istihbarat servisi subaylarına hemen merkez hakkında detaylı bir rapor yolladım. Bu gerçekten oldukça cazip bir geziydi, ama her açıdan tatmin edici olduğunu söyleyemem. Çünkü karşı taraf hem beni memnun edecek hareketlerde bulunuyor hem de çok açık davranmıyordu."

Chi gülünce diğerleri de Başkan'ı izlediler. Sonra Başkan bir anda gülmeyi kesince, diğerleri de aynısını yaptı.

"Savaş zamanlarında," diye devam etti Xu, "bu yeraltı tesisinin, içine ne hava ne de su sızan bir kilitleme sistemi varmış. Amerikalı subayların da savaşı Washington yerine oradan yönetebilme imkânları var. Özellikle minyatürize edilmiş elektronik tertibatları çok ilgimi çekti. Çin'de kocaman binaları dolduracak olan komando ve kontrol teçhizatları için onlar sadece birkaç metrekarelik alan kullanmışlar. Düşünmemiz gereken..."

"Lütfen, General Xu" dedi Chi anlatılanlardan bıkkınlık duymuş bir şekilde. "Konuşmanızı bütçe ihtiyaçlarıyla ilgili bir brifinge dönüştürmeyin lütfen." Chi Li'ye baktı. "Amerika seyehatinizde neler öğrendiğinizi sizden de dinleyelim."

"Beni Virginia'da, Washington'un güneylerinde bir yerlerde daha önceden Atlantik Komandosu olarak adlandırılan Birleşik Komutanlık'a götürdüler ve..."

"Norfolk..." diye söze girdi Xu gergin bir şekilde. "Üs Norfolk'ta bulunuyor."

"Evet, Generalim. Norfolk'ta. Bir sürü gemi var, nükleer denizaltılar var. Hatta bir tanesine beni de bindirdiler, oradaki ekiple birlikte hamburger ve dondurma yedik. Adamların çoğu zenciydi. Daha sonra beni Başkan'ın Air Force One'ına benzer büyük bir uçakla New Mexico'daki bir hava üssüne ve Teksas'taki bir kara üssüne getirdiler. Orada özellikle de bilgisayarların ve telsizlerin güvenliği ile ilgili sırların muhafaza edilmesini amaçlayan bir programla ilgili çok eğlenceli bir rapor elde ettim.

"Hangi açıdan eğlenceli?" diye sordu Chi.

"Bana neyi koruduklarını söylediler. Bu nedenle eğlenceli" diye karşılık verdi Li. "Bana en değerli ve belki de en kolay ulaşılabilir istihbarat servisi bilgilerinin neler olduğunu açıkladılar. Ben de gözlemlerimi ilgili istihbarat servisi subaylarına arz ettim. Ayrıca yine New Mexico'daki Sandia Ulusal Laboratuvarı'ndaki nükleer silah geliştirme tesisini gezdim. Orada birçok Çinli gördüm. Bazıları Amerikalı'ydı, diğerleri de orayı ziyaret eden Çinli bilim adamlarıydı. Sizin de bildiğiniz gibi, bu laboratuvarda..."

"Şu anda başka bir konuya geçmeyelim" dedi Chi. "Şimdi bana Savunma Bakanı Santini'den bahsedin, Xu."

"Santini bana karşı oldukça açıktı ve kendisiyle kolay iletişim kurulabiliyordu" dedi Xu yavaşça. Chi, Xu'nun bu üslubuna öfkelenmişti, çünkü konuşmasında bir hayranlık sezmişti. Ama Xu'nun yavaş konuşmasının başka bir nedeni vardı: Xu'nun düşünceleri Li'nin raporunun sonucunda ortaya çıkan soru işaretleriyle allak bullak olmuştu. Rapor bölük pörçüktü ve Xu'nun bilgileriyle uyuşmuyordu. Raporda birçok boşluk vardı. Li gitgide asıl konudan sapıyor ve kendi gündemini oluşturmaya çalışıyordu.

Xu raporunu sunmaya devam ederken, bu düşünceler kafasını iyice meşgul ediyordu. "Santini'nin yürüyüş emrini..." Bu sözleri duyan Chi kaşlarını çatmıştı, çünkü Xu'nun, kulağa son derece tuhaf gelen bu Amerikan üslubunu kullanmasından rahatsızlık duymuştu. "... Beyaz Saray'dan aldığı çok belliydi. Ben aynı metni Washington'da her yerde, hem Ulusal Güvenlik Konseyi üyeleriyle bir toplantıda, hem de Dış İşleri Bakanlığı'nda Çinli uzmanlarla yaptığım bir görüşme esnasında duydum." Xu durdu ve odada sessizce dolaşan görevliler tarafından masaya konmuş çaydan biraz içti.

"Tabii ki gizli bir gündem de söz konusuydu. Benim görüştüğüm hükümet yetkilileri, Amerikan medyasının -kendi ifadeleriyle- Çin barbarlığından dolayı büyük bir patırtı koparmasından beri, Çin düşmanı bir atmosfer oluştuğunu açıça ifade ettiler."

Chi yeniden şaşırmıştı. "*Barbarlık mı?*" diye sordu.

Xu bir iç çekti. "Sizinle yaptığımız görüşmeler esnasında sözümü hiç esirgemediğim için genelde beni ayıplıyorlar, Başkan Chi" diye yeniden konuşmaya başladı. "Lütfen içimden geldiği gibi konuşmama izin verin. Batı medyasında çıkan haberler sizden hep gizleniyor. Danışmanlarınız FOX'daki gazetecilerin, *Washington Times* ya da *New York Post*'un Çin hakkında ne tür haberler yaptığını size söylemiyorlar."

Chi çayından bir yudum almak için hafifçe öne doğru eğildi. Diğer üç üst düzey yetkili de aynı anda çaylarına uzandılar. Toplantıya genel bir sessizlik hakim olmuştu. Xu bu sessizliğin anlattıkların-

dan duyulan hoşnutsuzluğu ifade ettiğini çok iyi biliyordu. Ayrıca gizli mikrofonların bütün konuşulanları kaydettiğinin de bilincindeydi. Söylediği her şeyin kendi dosyasına geçeceğini ve günün birinde belki de yönetici kadrosundan atılması ya da daha da yukarılara terfi etmemesi için kullanılacağının da farkındaydı. Bu ihtimallerin her biri her an gerçekleşebilirdi. Xu babasının sıkça kullandığı benzetmelerden birini hatırladı: *Dağların zirvesine çıkabilmek için birçok yol vardır, ama zirvedeki manzara her zaman aynıdır.*

Xu raporunu sunmaya devam etti. "Hemen hemen iki yıldır Amerikan medyası Çin'i hem Sovyetler Birliği'nin halefi, hem de geleceğin 'Kötülükler İmparatorluğu' olarak lanse ediyor. Terörizme karşı yürütülen malum savaşın yönü aslında biraz olsun değişti. Ama Çin, önceden olduğu gibi, hala potansiyel bir düşman olarak görülüyor. SoğukSavaş'ın aslında sona ermediğini, aksine yeni düşman Çin'in katılımıyla yeni baştan başlayacağını iddia eden insanlar var. Amerikalı politikacılara gizli hediyeler göndermekle bence akılsızlık yapmışız. Anlamsız ve saçma adımlar atarak sık sık tepki topladık. Şu anda ise daha zekice ve sorumluluğumuzun daha da bilincinde olarak hareket etme fırsatımız var. Ve kanaatimce, bunun için asıl dikkat etmemiz gereken kişi Savunma Bakanı Santini'dir.

Santini'nin misafirperverliğinin çok içten olduğunu düşünüyorum. Özellikle de yemek daveti sırasında benim şerefime, daha doğrusu Çin Devleti'nin şerefine yaptığı konuşmada bunu açıkça hissettim. Alışılageldik ifadeleri birbiri ardına sıralamaktan çok daha fazlasını yaptı bence. Aslında başka şeyler de hissettim." Xu dinleyicilerin dikkatini daha da açmak için sesini yükseltti. "Santini beni askeri törende karşılarken son derece dalgın görünüyordu. Sanki aklı başka şeylerle meşguldü." Xu Li'nin oturduğu yere bir bakış attı.

"Bana öyle geldi ki, Santini dikkatini büyük bir merakla Bakan Yardımcısı Li'ye yoğunlaştırmıştı." Xu'nun bakışı Li'ye takılı kalmıştı. "Sanki Li'yi bir yerlerden tanıyor gibiydi." Li Xu'nun ifadelerinden bir şeyler sezmiş olsa da, bunu belli etmemeye çalıştı.

"Tayvan ve Japonya hakkında duyduğumuz rahatsızlıklardan hiç bahsettiniz mi?" diye sordu Chi.

"Evet, tabii ki" diye cevap verdi Xu. "Santini, Washington'un Çin politikasını baltalamak gibi bir niyetinin bulunmadığını ve Japonya'nın Asya'yla ilgili meselelerde daha önemli ve daha agresif bir rol oynamasının Amerika'nın menfaatine o kadar da uygun olmadığını bana garanti etti." Xu bir an sustu. Santini'yle Tayvan su yolu ve Tibet hakkında yaptığı özel sohbetten Başkan Chi'ye bahsedip bahsetmemesi gerektiğini düşünüyordu. Ama konuştuklarını anlatmaya karar verdi. Tibet, Savunma Bakanı'nın anlatabileceklerinden çok daha hassas bir konuydu. Nitekim dış meseleler konusunda çok da yetki sahibi değildi.

Chi Santini'nin bu teminatlarından etkilenmiş görünmüyordu. "Evet, tabii" dedi sert bir ses tonuyla. "Bu da onların neden hala savunma silahlarını Tayvan'a sattıklarını ve Kore Yarımadası'nda bir çatışma patlak verdiği takdirde, neden Japonya'dan destek almayı hedeflediklerini açıklıyor."

Chi'nin bu iğneleyici konuşması Li'ye söze girme fırsatı vermişti. "Çok haklısınız" dedi Li. "Amerika'nın faaliyetleriyle ilgili bana sunulan bir düzine rapor mevcut. Yaptıkları bize sürekli öne sürdükleri klişe laflardan çok daha net bir şekilde ortada." Li odanın karşı duvarındaki büyük ekranlara doğru döndü. "Işıklar kapansın, lütfen."

Oda karanlık olunca, Li ekranları çalıştırdı ve işaret değneği olarak kullandığı bir lazer ışını yardımıyla haftalık dünya turuna başladı. Soldaki ekranda coğrafi sınır çizgilerinin koyu renk bir dalga tarafından belirginleştirildiği dijital bir Avrupa haritası görünüyordu.

"Amerikalılar Irak'ı, körfezdeki petrol kuyularını kontrol altına alabilme hedeflerini gerçekleştirmek için bir sıçrama tahtası olarak görüyorlardı. Bunun da ötesinde 'Barış için ortaklık' olarak adlandırdıkları bir NATO programını NATO'ya daha fazla devleti üye yapabilmek için bir dümen olarak kullanıyorlardı. Yakında Rusya tek başına duvara toslayacak. Amerika Birleşik Devletleri'nin Rusya'yla terörizme karşı yürütülen savaşta ittifak kurması ise sadece bir dümenden ibaret."

"Saçma!" diyerek Xu'nun sözünü kesti Chi. Bu, Chi'nin kurmaylarının gözünü korkutmak ve onlara kendisinin beylik konuşmaları yutmadığını hatırlatmak için her zaman kullandığı bilinen bir taktikti. "Irak Amerikalılar'ın başına bela oldu. Ve aslında NATO göründüğünden çok daha zayıf. Yeni devletlere kollarını uzatırken, kendi çekirdeğini zayıflattı. Amerikan Kongresi'nin Avrupalılar'a ne dediğine bir bakın: 'Finansal açıdan verdiğiniz sözlere neden sadık kalmadınız?' Peki Avrupalılar ne diyorlar? Hiçbir şey. Onlar sadece askeri harcamalarını kısıyorlar ve fazla paranın çok da önemli olmadığını ve Amerikalılar'ın sadece kendi savunma sanayiileri için bir pazar oluşturmaya çalıştıklarını iddia ediyorlar. Rusya'nın sorunu NATO değil. Rusya'nın sorunu yine Rusya."

Xu gülümsüyordu. Rusya Chi'nin özel uzmanlık alanıydı ve Xu'nun da farkında olduğu gibi, Amerika konusu kapanmış ve Rusya'dan konuşulmaya başlanmıştı.

"Rus Ordusu sürekli olarak terhis durumunda bulunuyor" diye devam etti Chi konuşmaya. "Bunun resmi alanda bir işe yaraması yıllar sürecektir ve bu arada kendilerine karşı güç gösterisinde bulunmaya yeltenen olursa, o zaman onlar da nükleer silahlarına davranacaklardır." Chi Rusya'nın Çin için bir tehdit olduğunu reddetikten sonra, Rusya'yı, büyük silah sistemlerinin komik fiyatlara dağıtıcısı olarak kullanıklarını ifade etti. Sonra sıra Xu'nun büyük sürprizi olan Wladimir Berzin'e geldi. Başkan'ın savunma meseleleri hakkında nasıl bu kadar ayrıntılı bilgiye sahip olduğu, başta Savunma Bakanı'nın garibine gitmişti. Ama, tabii ki bu bilgilerin kaynağı Li'dir, diye düşüdü Xu ve güldü. Ve Li'nin yanı sıra bir dizi muhbir de işin içindeydi.

Berzin Çin'in gelişmiş savaş teçhizatlarının ana dağıtımcısıydı. Ve Xu'nun da bildiği gibi, Berzin korkunç, ama bir o kadar da karlı yan bir kazanç elde etmeye başlamıştı. Berzin organ ticareti yapıyordu. Çinli bir tutuklu idam edildiğinde ya da genç ve sağlıklı bir insan hastane acilinde hayatını kaybettiğinde, o kişinin organları hiç kimseye danışılmadan alınıyor ve gizli bir organ ticareti şirketine veriliyordu. Xu, Halk Kurtuluş Ordusu'nun bu organ ticare-

ti işine karıştığını ve Li'nin de bu kaçakçılığın kontrol noktasında olduğunu biliyordu. Xu'ya sadık olan istihbarat servisi çalışanları da ona Li ile Berzin arasında geçen gizli telefon konuşması dökümlerini temin etmişlerdi.

Xu, Halk Kurtuluş Ordusu'nun Genelkurmay Başkanlığı Karargahı'ndan güvendiği birtakım kişiler tarafından, Li ve Berzin'in kendi aralarında kurdukları bu özel ve gizli organ ticareti şirketinin meselelerinden uzak durması için uyarılmıştı. Yıllar içinde Halk Kurtuluş Ordusu kapitalizmi kabul etti, yirmi binden fazla kar getiren şirket kuruldu ve dünyanın en büyük sanayi imparatorluklarından biri oluşturuldu. Halk Kurtuluş Ordusu turistik amaçlı hediyelik eşyalardan uçaklara kadar her şeyi üreten firmaları yönetiyordu. Ayrıca lüks golf alanları inşa ettirildi, çünkü golf o yıllarda yüksek rütbeli Halk Kurtuluş Ordusu subayları için yeni bir eğlence haline gelmişti. Jangtse Nehri üzerinde yeni bir gemi yolu oluşturuldu. Profesyonel basketbol takımları satın alındı. Disko zincirleri oluşturulmaya başlandı. Bu diskolarda içki ve fuhuş teşvik ediliyordu. Bunun yanı sıra Halk Kurtuluş Ordusu büyük çapta kaçakçılık yapmak için polisle işbirliği yaptı. Xu'nun güvenilir ajanlarından biri *Washington Post*muhabirlerinden birine bu kaçakçılıklarla ilgili bilgi sızdırılmasını sağladı. Bunun üzerine gazetede çıkan haberde kaçakçılık zincirinin hükümete yılda on iki milyar Dolar'a mal olduğu yazıyordu.

Xu haberi Başkan Chi'ye gösterirken, Chi onu, kendi deyimiyle, 'Kapitalist Halk Ordusu'na karşı dikkatli olmaya davet etti ve Xu'ya ordunun aşırılıklarını görmezden gelmesini tavsiye etti. Böylesine bir körlük, Xu'nun bakış açısına göre, sivil yönetim için Halk Kurtuluş Ordusu'nun desteğini alabilmesi için, Chi'nin ödemesi gereken bedelden başka bir şey değildi.

Chi'ye *Washington Post*'un haberini gösterdikten hemen sonra, Xu'ya, Halk Kurtuluş Ordusu'nun ticari maceralarına bir son vermesi için gizli bir emir geldi. Chi, bu gizli emrin, Xu'nun girişimleri için sayısız destek veren Batı medyası tarafından duyulasını sağlamıştı. Xu bu bildirmeyi, o Halk Kurtuluş Ordusu'nu orta-

dan kaldırırken, onu kimsenin ortadan kaldırmaması için bir tür koruma ve garanti olarak algılamıştı.

Aynı zamanda Xu, Halk Kurtuluş Ordusu'nu Batılı ölçülerde bir ordu haline gelmesi için çok çaba sarf etmişti. Ve tabii ki Li'nin yoluna koyduğu birçok engelle de mücadele etmesi gerekmişti. Örneğin, Xu Halk Kurtuluş Ordusu'nu işveren konumundan çıkartma emrini aldıktan kısa bir süre sonra, sivil yönetimden alt kademelere yeni bir gizli emir gelmişti: Genelkurmay Başkanlığı Karargahı'na doğrudan bağlı olan bütün şirketler bu temizleme operasyonunun dışında tutulacaktı. Bu şirketlere kocaman bir silah ticareti şirketi, bir emlak şirketi ve diskolar zinciri dahildi.

Xu, Li'den kurtulmayı çok istiyordu. Ama Li bulunduğu yere iyice kök salmıştı. Ordunun Li'yi nasıl koruduğu, Li'ye meydan okuyan subayların birbiri ardınca hiçbir iz bırakmadan yok edilmelerinden de açıkça anlaşılıyordu.

Li o andaki toplantıda da Berzin hakkında konuşmaktan geri kalmamıştı. "O çok kurnaz bir adamdır" dedi Li. "Rus Hükümeti'nin haber alma kanallarına hiç nüfuz etmeden, ithal edilmesi yasak olan teknolojik teçhizatları bize satmayı başarıyor. Ne var ki, bu teçhizatlar sayesinde biz de hızlı bir şekilde kendi hava savunma sistemlerimizi iyileştirme imkanını elde ediyoruz.

Evet, o iyi bir adam. Yoksa prensipleri olmayan biri mi demeliyim? Politikada önemli sayıda yandaş edindi ve bir sonraki Rus Başkanı seçilme ihtimali çok yüksek görünüyor. Bence kendisini finansal açıdan desteklememiz gerekiyor. Paraya ihtiyaç duymasa bile, desteği mutlaka fark edecektir. Rusya'nın seçim kanunları Amerikalı dostlarımızınkinden çok daha farklı. Paramızı *Rus* bir adaya yatırmanın bizi sıkıntıya düşüreceğini de hiç zannetmiyorum."

Li gülüyordu, ama Başkan Chi esprisine bir karşılık vermemişti. Başkan Li'ye devam etmesi için işaret etti.

Li'nin kendine güveni herkesi etkiliyordu. Li hiçbir şey olmamış gibi duvardaki bir başka ekrana döndü. Ekrana gelen uydu fotoğraflarında Filipin sularındaki ve Japonya ve Okinawa'daki limanlar-

daki Amerikan savaş gemileri açıkça görülüyordu. Diğer bir fotoğraf ise Singapur'daki kocaman yeni bir tersaneyi gösteriyordu.

"Burası bizim için son derece önemli" dedi Li, "çünkü nükleer silahlarla donatılmış bir Amerikan uçak gemisini rahatlıkla barındırabilir."

"Kutlarız, Bakan Yardımcısı Li" diye sözünü kesti Xu, "ama unuttuğunuz bir ayrıntı var. ABD'nin hiçbir uçak gemisi ya da deniz üstü gemisi nühleer silahlarla donatılmış değil."

"Sizi de kutlarız, Savunma Bakanım" diye karşılık vermede gecikmedi Li. Ses tonu yavaş yavaş saygısız bir üsluba doğru kayıyordu. "Peki bu dediğinizin doğru olduğunu nederen biliyoruz?"

Xu, Bakan Chi'ye bakarak sadece omuzlarını silkti ve bu omuz hareketinin Li'nin sorusunun cevabı olduğunu umuyordu. Xu kısa bir süre önce Başkan'a ikili bir konuşmasında Çin askeri keşfinin Amerika'da çok şaşırtıcı bir şekilde tam olarak gerçekleştirildiği garantisini vermişti. Washington'a son seyahatinde Xu Virginia'ya gitmiş, orada özel bir mülkü ziyaret etmiş ve Çin için casusluk yapan yüksek rütbeli bir Amerikan güvenlik memuruna nişan vermişti. Savunma Bakanı Askeri İstihbarat Servisi üzerindeki kontrolünü muhafaza ediyor ve Amerikalı ajanlarının kimliklerini Li ve onun müttefiklerinden saklayabilmek için olağanüstü tedbirler alıyordu.

"Bakan Xu'nun Amarikalılar'a duyduğu güvene açıkçası ben katılmıyorum" dedi Li. "Bizi durmadan rahatsız ediyorlar, bizi kuşatmaya ve önümüzü kesmeye çalışıyorlar." Li sinirlenmek üzere olduğunu fark etmişti. Kendini frenlemek için derin bir nefes aldı. Ama artık çok geçti, çünkü laflar ağzından dökülmeye başlamıştı bile. "Tayvan'ı bombalamalıydık. O noktada zayıflık gösterdik. Onları deneyebilirdik. Ve onlar da boyun eğeceklerdi. Ama biz beklemeyi tercih ettik ve Amerikalılar da Tayvan'ı cesaretlendirmek için bu gecikmeden istifade ettiler. Bu da ABD ve diğer Asya ülkeleri arasındaki bağları güçlendirdi. Bizi nasıl bir kıskaç içine aldıklarını görün şimdi. Amerikan uçak gemileri Singapur'da demir atmış durumda; Japonya bir anlamda Pentagon'un kolonisi oldu; Pentagon

ve CIA için hayali ihracat şirketi olarak iş gören Amerikan işletmeleri Orta Asya'da aktif durumdalar." Bu konuşmaların ardından Li yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Ekrandaki diğer bir resme geçti. "Amerikan Donanması'nın Vietnam'daki Cam Ranh Körfezi'ndeki faaliyetlerini gösteren delillerimiz var. Onlar buna liman ziyareti diyorlar. Sizin de hatırlayacağınız gibi, Amerika'nın Belgrad'daki büyükelçiliğimize gerçekleştirdiği kasıtlı saldırıdan hemen sonra liman ziyaretlerinin yeniden başlamasına karşı çıkmıştım."

Xu bir şeyler söylemek istiyor gibiydi, ama sessiz kalmayı tercih etmişti.

Li ortadaki ekrana döndü ve lazer ışınını Pers Körfezi'ne doğrulttu. "Amerikalılar ve İngilizler'in deyimiyle, Orta Doğu'da her şey eskisi gibi. Yahudiler'le Araplar arasında daha uzun süre barış olmayacakmış gibi görünüyor. Bizim sayemizde şu anda İran daha güçlü ve istediği takdirde petrol akışını kesebilir. ABD de İran Donanması'nın göğüs göğüse bir savaşta, şartları eşit bir rakipten çok daha fazlasını ifade ettiğini anlayacaktır."

Xu söze girip, bunun kendi menfaatleri açısından da iyi bir durum olmadığını, çünkü Çin'in sadece kendi endüstriyel gelişimini ayakta tutabilmek için günde milyonlarca varil petrol ithal ettiğini söylemeyi istemişti. Çin böyle bir savaş durumunda Batı'dan petrol dilenebilecek miydi? Ama Xu hiçbir şey söylemedi ve sadece Başkan'a baktı. Chi hemen söze girmişti.

"Amerika Birleşik Devletleri'nin İran'a saldırması pek olası görünmüyor" dedi Li. "Çünkü öyle bir durumda muhtemelen İran da terör saldırılarına başlayacaktır, aynı 1996'da Suudi Arabistan'da yaptıkları gibi. Bakan Santini'nin selefleri farklıydı. Ama şimdi sahnede Santini var. Vurulduğu takdirde, İran'ın çaresiz bir şekilde geri çekilmeyeceğini Santini de çok iyi biliyor. Eğer İran'a saldırılırsa, İran da karşılık olarak bütün dünyadaki Amerikan hedeflerine saldırır, hepsinden önce de bizzat Amerika'dakilere. Bu, dünya çapında bir savaş olur. Üstelik Amerikan halkının hiç hazırlıklı olmadığı türden bir savaş..."

Bu düşünce Li'nin çok hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

15

Li Kangsheng Mercedes marka siyah makam aracından indi. Başkan'la yapılan görüşme esnasında duvar kenarında oturan subay da Li'nin yanındaydı. Birlikte genç bir insan yığınının içinden geçip bir diskoya girdiler. Onlar da, aynı Amerikalılar gibi, bu eğlence mekanına disko diyorlardı. Çünkü Çince'de Halk Kurtuluş Ordusu'nun yatırım portföyündeki bu küçük garnizonun tam karşılığı olabilecek başka bir kelime bulunmuyordu.

Li'ye, vicdanın ne demek olduğunu çocukluk yıllarında öğretmenleri anlatmıştı. Şu anda içinde duyduğu sıkıntının vicdani bir his olduğunu da oradan biliyordu. Polis Akademisi konferans salonunun Halk Kurtuluş Ordusu tarafından devralınmasının yanlış olduğu düşüncesi içini kavuruyordu. Zamanında binlerce subay adayı bu konferans salonunda, bir subayın tavır ve davranışlarının nasıl olacağı konusunda verilen konferansları dinlemişti. Ama şu anda bu derslerin verildiği Li gibi subaylardan, içinde bulundukları çifte sistemin meyvelerinin keyfini sürmeleri isteniyordu; aşağı halk tabakası için kitleleri kontrolü altında tutan komünizm sistemi geçerliydi. Elit tabaka için ise kapitalizm geliştirilmişti. Bu iki sınıf arasında sık sık çatışmaların yaşandığı da kaçınılmaz bir gerçekti. Aynı birkaç gün önce Güney tarafındaki fakir ve küçük bir köyde yaşananlar gibi... Bir ilkokulun öğretmenleri öğrencilerin-

den Halk Kurtuluş Ordusu'nun kontrolündeki bir ihracat firması için donanma fişekleri yapmalarını istemişlerdi. Öğretmenler bu donanma fişeklerini öğrencilerin hiçbir karşılık elde etmeyecekleri şekilde üzerine kar koyarak satmışlardı. Bu fişeklerin patlamasıyla okul havaya uçup da, onlarca öğrenci hayatını kaybendince, yerel parti lideri acılı aileleri bu olaydan bir yerde bahsettikleri takdirde onları hapse attırmakla tehdit etmişti. Li ve diğer elit tabakaya mensup kişiler ise yerel başkanın resmi olarak kınama cezası aldığını ve aynı zamanda başka bir bölgeye tayin edildiğini gizli bir parti raporundan öğrenmişlerdi.

Li için bu olay sadece, bu çifte sistemin Çin'i gitgide zayıflattığını ve ülkeyi yeniden eski savaş günlerine götüreceğini gösteren bir delil niteliği taşıyordu. Muhtemelen küçük çiftçiler ayaklanacaklardı ve bu isyanı bastırmak için Halk Kurtuluş Ordusu devreye girecekti. Ve bu gibi olaylarla ülkede huzursuzluklar baş gösterecekti. Öyle ki, bir süre sonra Halk Kurtuluş Ordusu da Chiang Kai Shek'in evet efendimcisi haline gelecekti.

Li yanındaki subayı aşırı kalabalık olan giriş alanından içeri soktu. İçeride kırmızı elbiseli kızlar dans ediyorlardı. Zayıf ve sportif görünümlü olan Li'nin otoriter bir havası vardı. Önemli biri olduğu ilk bakışta belli oluyordu. Li yanındaki görevli subay Tümgeneral Zhou Xi'den yaklaşık bir karış kadar uzundu. Zhou ise üzerinde bir subay ağırlığı olmayan, son derece gösterişsiz ve şişman bir adamdı. Ruhsuz görünümü nedeniyle bütün genç subaylar arasında alay konusu haline gelmişti.

Zhou Li'ye danışmanlık hizmeti veriyordu ve onu Çin'in dışındaki dünyanın olup bitenlerinden haberdar ediyordu. Zhou'nun İngilizcesi çok iyiydi. Rusça'yı akıcı konuşuyordu, Fransızca'sı ise günlük işler için yeterliydi. Bu dilleri özel tahsili esnasında öğrenmiş, Londra, Moskova ve Paris'teki askeri ataşe ofislerindeki çalışma dönemi sırasında da iyice geliştirmişti. Zhou o kadar kozmopolit bir insandı ki, birçok yüksek rütbeli Halk Kurtuluş Ordusu subayı ona güvenmiyordu. Buna karşın Zhou, Li için oldukça değer-

liydi. Ama ileride şartlar daha zorlaştığında ve belki de kan dökülmeye başlandığında, Zhou'nun pek de bir önemi kalmayacak olabilirdi.

İçerisi kapkaranlıktı ve her yer dumanla kaplıydı. Beyaz ışıklar metal kaplı duvarlardan yansıyor ve dansçıların yüzlerini aydınlatıyordu. Yetmişli yılların rock müziği iki düzine kuvvetli hoparlörden yankılanıyordu. Daha önce konferans salonu olan bu mekanı şimdiki haline getiren mühendisler gibi, Li de burasının ışık ve ses tertibatının Tayvan'dan geldiğini biliyordu. Halk Kurtuluş Ordusu subayları Tayvan su hattında devriye gezen bir karakol gemisinin subaylarının ve ekibinin de desteğiyle, kendi eşyalarının yanında konferans salonunun bütün eşyalarını da alarak Pekin'e kaçmışlardı. Parti başkanının özel kurmaylarından bir general, Halk Kurtuluş Ordusu'na ait konferans salonunun satışını, kendisi, karısı ve Xu'nun kurmayları arasında albay olan en büyük oğlu Shen Quintau'nun sahibi olduğu bir paravan şirkete devretmişti. Li ve Zhou dans alanının hemen kenarında duran Shen'i selamladılar.

Üçü birlikte, smokin giymiş, uzun boylu ve ciddi bir adama doğru yaklaştılar. Adam bir bar masasının yakınındaki bir kapının önünde duruyordu. Li adamın papyonunu düzelttikten sonra, "Her şey yolunda mı, Onbaşı?" diye sordu.

"Her şey yolunda, Generalim" diye cevap verdi adam. Adamın yüzünde asabi bir gülümseme vardı. "Bir ziyaretçiniz var, Efendim." Sağ eliyle geriye doğru uzandı ve bir düğmeye bastı. Kapı açılmıştı, Li, Shen ve Zhou içeri girdiler ve kapı arkalarından tekrar kapandı. Loş ışıklandırılmış kısa bir koridordan geçip ikinci bir girişe geldiler. Li elektronik kilide altı haneli bir şifre girdikten sonra kapıyı açtı, yanındaki diğer iki subayla birlikte helezonlu bir merdivenden yukarı, büyük bir odaya çıktı.

Odanın bir tarafında kahverengi bir deri koltuk takımı vardı. Kanepe ve koltuk kolları ise kumaşla kaplıydı. Tik ağacından yapılmış alçak bir sehpanın üzerinde üç tane mavi beyaz desenli fincan ve bir de aynı takıma ait çaydanlık duruyordu. Koltuklardan birin-

de oturan bir adam ayağa kalktı ve gelenlerin huzurunda saygı ile eğildi.

"Tebrikler, Wang Gui" diye adamı selamladı Zhou. "Çin Ordusu'nun en genç generali olduğunuzu öğrendim bugün." Zhou, Wang Gui'ye doğru ilerledi ve adamın uzattığı elini hafifçe sıktı.

Wang Gui Li'den daha iri ve daha koyu tenliydi. Köşeli yüzünde mongol bir ifade vardı. Hafif yünlü kumaştan dikilmiş olan üniformasının kesimi oldukça iyiydi; omuz kısımları daha genişçe, bel kısmına doğru daralan bir modeli vardı. Muhtemelen üniforma Hong Kong'da dikilmişti. Zhou ve General Li'nin üniformasıyla bir zıtlık söz konusuydu. Halk Kurtuluş Ordusu'nun üniforması pamuklu ve zeytin yeşili rengindeydi. Halk Kurtuluş Ordusu subaylarının hiçbir rütbe ya da madalya takmadıkları zamanları insana hatırlatan bir görünümü vardı. Tümgeneral Wang Gui küçük çiftçi sınıfından tamamen uzaklaşmıştı. Öyle ki, kulağında telefon kulaklığıyla Pekin caddelerinde koşuşturan bankerlere benziyordu.

General Li kanepenin ortasına oturdu. Wang Gui ve Shen de kanepenin sağ ve sol yanında duran koltuklara oturdular. Zhou da duvar kenarında duran bir sandalyeye geçti. Li kendisininkine ve Shen'in fincanına çay koydu. Sonra elindeki çaydanlığı Wang Gui'nin önüne bıraktı. Wang Gui kendi çayını kendisi dolduracaktı. Zhou ise çay istememişti.

Li siyah evrak çantasını masaya koydu, bakırdan küçük bir anahtarla çantanın kilidini açtı ve içinden dar bir klasör çıkardı. Klasörü açıp içinden bir kağıt aldı.

"Başkan Chi'yle yaptığımız bir toplantıdan geliyoruz" dedi Li çayını yudumlayan Wang Gui'ye doğru. "Her zamanki gibi son derece sıkıcıydı. Başkan Chi toplantıları rutin hale getirmekte oldukça başarılı. Bazen kendisinin amaçsız düşünceleriyle günümüzden ziyade geçmişte yaşadığını düşünüyorum. Üstüm olan Bakan Xu ise Başkan'a kıyasla bir nebze daha iyi. Kendisi Amerika seyahatimizle ilgili Başkan'ı bilgilendirdi." Sonra Zhou'ya döndü. "Sizin kaçırdığınız bir seyahat, General Zhou."

Li arkasına yaslandı ve çayından içti. Klasöründen çıkardığı kağıdı, okuyacakmış gibi gözlerinin hizasında tutuyordu. Oysa bu yalnızca bir pandomimdi. Kağıttaki yazanlar İngilizce'ydi ve Li İngilizce bilmiyordu. Bir süre o şekilde durup odadaki kişilerde sanki kağıttaki yazanları bir an önce okuyacakmış izlenimi oluşturduktan sonra, kağıdı Zhou'ya uzattı: "Yazanları okuyun lütfen."

"Sesli mi?" diye sordu Zhou.

"Evet, sesli. Böylece hepimiz yazıda neler bahsedildiğini öğrenelim."

"Bu Amerikalılar'ın kısa rapor olarak adlandırdıkları bir yazı" dedi Zhou. "Bir not" diye ekledi İngilizce. "Savunma Bakanı Santini'nin ofisinden gelmiş gibi görünüyor, gönderilen adres de..." Zhou'nun anlamsız yüzünde her zamankinden farklı bir şaşkınlık ifadesi oluşmuştu. "Bu yazı Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na gönderilmiş."

"Buraya kadar çok güzel tercüme ettiniz" dedi Li ve güldü. "Lütfen devam edin."

"Sayın Başkan" diye başladı okumaya Zhou. "Savunma Bakanı Xu'yla yapmış olduğum öngörüşmeler bende kendisinin aklı başında bir Çin'i temsil ettiği izlenimini uyandırdı. Kendisinin diğer bütün ılımlı politikacılar gibi..."

"Bu kadar yeter" dedi Li, Zhou'nun elinden kağıdı aldı ve evrak çantasına koydu.

"Ama bunu nasıl elde ettiniz?" diye sordu Wang Gui. Meraktan yerinde duramıyordu. "Nasıl...?"

"Benim de kendi haber kanallarım var" dedi Li. "Siz belki de zamanında Çin'in FBI'nın içinde Wu-Tai Chin adındaki vatansever bir casusu olduğunu bilemeyecek kadar gençsiniz. Wu, Devlet Güvenlik Bakanlığı'nın Dış Politika Ofisi'nin eski başkanı, vatan haini Yu Zhensan tarafından ihbar edildi. Sonra da Yu Zhensan Batı'ya kaçtı. Devlet Güvenlik Bakanlığı'nın yeni bir casus edinmesi ise çok uzun sürmüştü. Sizin de bildiğiniz gibi, ben Devlet Güvenlik Bakanlığı'na hiç güvenmem. Bu yüzden ben de kendime özel bir

casus aradım. Planlarım için bu tür istihbarat bilgilerine ihtiyacım oluyor."

Wang Gui ayağa kalktı ve ellerini kavuşturarak, "Bu General Sun-tzu'nun asırlar önce yazdıklarına benziyor" dedi. "Eğer insan düşmanını ve kendini iyi tanırsa, yüz savaş boyunca korkmasına gerek yoktur. Ama eğer insan sadece kendini tanır ve düşmanını tanımazsa, her zafere karşılık bir de yenilgi tadar."

"Evet" diye karşılık verdi Li. "General Sun-tzu. Biz geçmişten çok şey öğreniyoruz. Ama yaşadığımız andan da çok şey öğreniyoruz. Örneğin, Savunma Bakanı Xu ile Santini'nin yakınlık kurduklarını öğrenmiş olduk. Xu'nun, şartlar oluştuğunda hainliğin eşiğine gelebildiğini öğrendik. Xu alenen Tayvan'dan vazgeçmiş durumda." Li kağıdı yelpaze gibi sallamaya başladı. "Ve Tayvan'dan vazgeçmek demek, Çin'den vazgeçmek demektir."

Li derin bir nefes aldı ve herkesin kendisine iyice yaklaşmasını istermişçesine öne doğru eğildi. "Başkan Chi," dedi kısık bir sesle, "budalanın teki. Amerikalılar'ın bize ne yapmak istediklerini görmeyi inatla reddediyor. Eski müttefikimiz olan Pakistan'daki, Özbekistan'daki ve Tacikistan'daki üslerimize, özellikle de Filipinler'deki üssümüze yeni operasyonlar düzenlemeyi planlıyorlar. Tayvan için daha fazla silah elde etmeyi hedefliyorlar.

Biz de burada oturmuş, emperyalist kafalarıyla diğer ülkelere nasıl kucak açtıklarına seyirci kalıyoruz. Bu saldırılara bir de kılıf hazırladılar. 'Global terörizme karşı savaş' adına her şeyi mübah sayıp, her istediklerini ellerini kollarını sallayarak yapmayı kendilerinde hak görüyorlar. Peki buna karşılık Chi ne diyor? 'Sabırlı olmalıyız!' Ama ben 'Hayır!' diyorum. Bu yaptığımız çok saçma. Amerikalılar'ın Falun Gong'da ya da Tibet'teki hareketimizi görmezden geldiği gerçeğini bence gereğinden fazla abartıyoruz.

Korkusuz liderimiz bize öğüt veriyor. Neymiş? Hedefimizin "sessiz emperyalizm" olması şartmış. Panama'daki, Güney Doğu Asya'daki ve Suudi Arabistan'daki gittikçe artış gösteren varlığımızdan dolayı kimsenin gözünü korkutmamamız gerekiyormuş."

"General Li" diye Li'nin sözünü kesti Wang Gui, saygıyla öne doğru hafifçe eğilerek. "Ama deniz yolu rotaları ve enerji tedariki Amerika'nın ekonomisi için hayati öneme sahip. Eğer her iki kaynak da bir anda kesilirse, Amerika tıpkı bir akordiyon gibi içine büzülebilir."

"Bu, büyük liderimiz Chi'nin bizim için hazırda tuttuğu önemli bir tez. Her zaman geniş açılı düşünmek... Belki de gelecek için verilmiş, ama hiçbir zaman gerçekleşmeyecek sözlerden biri. Ama yapmamız gereken, bugüne bakmak. Bugün kuşatılmak üzereyiz. Amerikalılar sistematik olarak hayati organlarımızı keserken, biz de içeriden çürümeye başladık. Yarınları beklememiz ne kadar doğru?"

Li arkasına yaslandı.

Ortamda uzun bir sessizlik oldu. "Şu anda az sayıda olan bizler, çok yakında sayıca daha da güçleneceğiz ve Amerika'yı tecrit edip, süper gücü güçsüz hale getireceğiz. Sun-tzu'nun söylediği gibi, keskin bir kılıç kalbe giden en iyi yoldur. Amerika'yı zayıflatmak için öncelikle Pentagon'u güçten düşürmek zorundayız. Ve bunu gerçekleştirmeye başladık. Dikkatinizi Amerika'daki bir Amerikan hava üssündeki Alman savaş uçaklarının havada çarpışmaları olayına çekmek isterim."

Wang Gui ve Zhou birbirlerine bakıyorlardı. "Bu çarpışma olayını sizin planladığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Açıkçası Shen de aynı soruyu yöneltmek istemişti.

"Zannedersem, Amerikalılar Çinliler'i genelde esrarengiz insanlar olarak tanımlıyorlar" dedi Li ve güldü. "Sizler için de dostlarım, esrarengiz kalmaya devam edeceğim."

Li fincanını eline aldı, kalan birkaç yudum çayı içti ve fincanın dibindeki çay yapraklarını incelemeye başladı. "Birçok insan için çok daha büyük bir kaza, bir trajedi görüyorum."

16
ŞANGAY

Çinliler'in deyimiyle 'Yeni Şangay', Wladimir Berzin'in Moskova'dan çok daha fazla hoşuna gidiyordu. Özellikle de yılın bu döneminde Moskova çok kasvetli oluyordu. Şehre gri renk hakimdi ve hemen hemen bütün caddeler evsiz alkoliklerle doluydu. Anarşinin kol gezdiği zamanlarda insanlar Şangay'a "Şark'ın Paris'i" diyorlardı. Bu vahşi geçmiş, şu anda Çin'in en büyük ve en zengin şehri olan Şangay'ın karanlık köşelerinde varlığını korumaya devam ediyordu. Berzin Şangay'da küçük bir servet elde etmişti ve Dolar'larını hem yasal emlak şirketlerine hem de şehirdeki fuhuş ve uyuşturucu ticaretini kontrol eden Çinli çetelerin kar getiren işlerine yatırıyordu.

Şangay Çin'deki çocuk fuhuş ticaretinin merkeziydi. Berzin bu işi ahlaki sebeplerden değil, bu işte çok fazla para olmadığını düşündüğü için geri çevirmişti. İki yıl önce Berzin en büyük üç eskort şirketinin hisselerini satın almıştı. Zamanla bu şirketlerden birinin en büyük hissedarı haline geldi ve her üç şirketi de kontrolü altına alma planı içerisine girdi.

Grand Hyatt Oteli'ndeki süitinin balkonunda beyaz bornozuyla durmuş trafiğin akışını izliyordu. Arkasındaki kapının kapandığını duydu. Hsu Lin her zamanki gibi vedalaşmadan çıkıp gitmiş-

ti. Ama birkaç saat içinde dönmüş olacaktı. Birlikte otel restoranının üst katında sakin bir akşam yemeği yiyeceklerdi. Berzin, Hsu Lin'in, bir gün önce çıktığı alışverişte onun için aldığı deniz yeşili elbiseyi giymesini umuyordu. Yemekten sonra belki de aşağıdaki bara inip birlikte caz dinleyecekler ve güzel bir gece geçireceklerdi. Berzin balkondan içeri girdi, yatak odasına geçip Li'yle randevusu için hazırlanmaya başladı.

Li çok dakikti. Tam kararlaştırdıkları saatte gelmişti. Yanında üzerine iyi oturmamış kahverengi bir takım elbise, yeşil gömlek giymiş, beyaz kravat takmış ve çorapsız sarı sandalet giymiş upuzun bir adam vardı. "Çevirmenim" dedi Li selam vermek yerine. Berzin başını salladı. Li'nin bu kabalığına ve dostluktan son derece uzak tutumuna gülmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Li için, diye düşündü Berzin, nezaket gereksiz görgü kurallarından biriydi. Dahası, bir zayıflık alametiydi. Berzin böyle tipleri tanıyordu. Çocukluk döneminde ve yetişkinken de hem Berlin'de, hem de Moskova'da bu tür çok fazla insanla tanışmıştı.

Li ve Berzin birkaç yıl önce tanışmışlardı. O zamanlar Li, Rusya'da füze teknolojisi üzerine tahsil yapmış olan ve ardından Halk Kurtuluş Ordusu'nun gizli hissedarı olduğu Chine Trade Company (CTC) firmasında görev yapan bir Halk Kurtuluş Ordusu generali için çalışıyordu. CTC'nin iş sahası askeri amaçlara yönelik iletişim tekniklerinin gelişimi üzerineydi. Li'yi Moskova'ya yollamışlardı. Bu teknolojiyi Amerika Birleşik Devletleri'nden çalarak, en kolay yollarla elde etmesine yardım edecek eski KGB subaylarını aramakla görevliydi. Berzin Moskova'da olan bitenden çok geçmeden haberdar olmuştu. Li'nin ne aradığı hakkında hemen duyum almış ve yanına bir de çevirmen alarak davetsiz bir şekilde Li'nin otel odasına gitmişti. Berzin CTC'nin temsilcisi olmuş ve yüksek bir ücret karşılığında Amerika Birleşik Devletleri'nde mafya yardakçılarına yasal görünümlü Amerikan-Çin ortaklı bir şirket kurdurtmuştu. FirmaABD'den Çin'e telekomünikasyon tertibatı, şifreleme

sistemleri ve fiberglas kablolar tedarik ediyordu. Ama Li'nin bilmediği bir şey vardı. Berzin de CIA için çalışıyordu. Böylece, şifrelerin çözülmesiyle ilgili olanlar da dahil olmak üzere, edindiği bütün bilgileri Moskova'daki emir subayına iletiyordu. CIA'in de bilmediği bir şey vardı. Berzin, hava müdafaa ağları için Irak'a gerekli teçhizat temini anlaşması yapmıştı. Ve son bir uyanıklık yaparak CIA emir subayının kimliğini bilmediği bir ajan daha bulmuştu. Bu sahte ajan, Irak'ın savaş sistemleriyle ilgili birkaç detay bilginin CIA'e verilmesi karşılığında Amerikan savaş uçaklarının Irak füzelerini nasıl daha rahat vurabileceğini açıklıyordu. Ancak bir gün CIA Berzin'in bu faaliyetlerinden haberdar oldu. Berzin'i, kendisine ortalı bir açıklama yaparak büyük bir tazminatla yerinden etmek isterlerken, Berzin kendi emir subayının Moskova'dan gönderildiği iddiasıyla ortaya çıktı.

CTC'nin başarısı Berzin'in Halk Kurtuluş Ordusu şirketlerinin elebaşısı olarak iyice yükselmesini sağladı. Li onunla açık açık ve yasal bir şekilde görüşebiliyordu. Bu yüzden Li'nin Rusya'ya yaptığı sık geziler Pekin'de şüphe çekmiyordu. Berzin'in de deyimiyle, Li'nin devrimi Berzin'in zenginliğini daha da arttırdı ve onu Çin yönetiminin plan ve taktikleri hakkında bilgi sahibi yaptı.

Berzin'in Li'nin devrimine bulaşması, Başkan Jefferson'ın Savunma Bakanı Koestler'e, Çin füzelerine karşı bir savunma oluşturabilmek amacıyla resmi olmayan yollarla ve gizlice Tayvan'a Patriot III füzeleri için parça temin etmeyi önerdiğini öğrenmesiyle başlamıştı. Koestler bu öneriyi Praeger ve birkaç silah tüccarıyla da tartışmıştı, ki zaten konuyu asıl halledecek kişiler onlardı. Berzin silah tüccarlarıyla kendi özel bağlantılarından bu bilgiyi haber alınca, hemen Li'ye bunu söylemişti. Kendi olanaklarını gösterebilmek için, Berzin Koestler'i bu olaydan tamamen elemeyi teklif etmişti. Li'nin deyimiyle bu "eylem" her ikisini de birbirine iyice yakınlaştırmıştı.

Li Amerika Birleşik Devletleri'ne yapılacak olan ziyaret gezisinde resmi delegasyona dahil olduğunu öğrenir öğrenmez, hemen Ber-

zin'le bağlantıya geçmiş ve daha başka birtakım eylemlerin gerekli olabileceğini kendisine söylemişti. Li'nin görüşüne göre, kendi planları için ABD'nin gücünün ve itibarının zayıflatılması son derece önemliydi. Kolunu istediği gibi bütün Çin'e uzatamıyor olması Li'yi çileden çıkarıyordu. Hatta Li bu sırrını Berzin'le de paylaşmıştı. Berzin de Li'ye ABD ve Avrupa'daki Rus ajanların bilgi toplamak ve sabotaj eylemleri düzenlemek açısından Çinli ajanlardan çok daha başarılı olduklarını ifade etmişti. "Bir Çinli bazı şeylere çok fazla cesaret edemez" dedi ve Li de ona hak vermek zorunda kalmıştı.

Li Berzin'e Amerikalılar'ı ve Almanlar'ı nasıl birbirlerine düşürebileceklerinin yollarını araması için yetki vermişti. ABD'nin dünya çapındaki gücünü sınırlandırabilmek için bu ilk adım olacaktı.

Li ve Berzin bu sefer de Li'nin ülkesinde buluşmuşlardı. Ama ev sahipliği yapan kişi Berzin'di. Söz sahibi olduğunu gösterebilmek için görüşme yapacakları yeri kendisi belirlemek istemişti.

"Balkonda mı konuşmaya başlayalım?" diye sordu ve açık balkon kapısına işaret etti. Ütülü beyaz perdeler esen rüzgarla birlikte odanın içinde uçuşuyordu.

Çevirmen Berzin'in dediklerini o kadar kısık sesle tercüme ediyordu ki, Berzin Çince konuşmaları neredeyse hiç duyamıyordu. Li'nin çevirmenlerden pek hoşlanmadığını biliyordu. Aynı çevirmeni iki kere kesinlikle kullanmazdı.

Li balkona çıkmıştı. Berzin ve çevirmen de onu takip ediyorlardı. Çevirmen ceketinin cebinden kasetçalar gibi görünen küçük bir alet çıkardı. "Elektronik aletleri test ediyorum" dedi Berzin'e.

Berzin Li'yi yuvarlak cam masanın yanındaki koltuğa oturması için buyur etti, kendisi de Li'nin tam karşısına oturdu. Çevirmenin oturması için de balkon trabzanlarının yanındaki bir sandalyeye işaret etti. Masanın ortasında bir şişe JohnnyWalker Black, yanında bir buz kabı, Berzin'in isim ve soyadının baş harflerinin Kiril alfabesiyle yazılı olduğu iki kadeh ve bir kase fıstık duruyordu. Li masaya baktı, gülümsedi ve bir kadehe uzandı. Scotch viskiden bol bol

kadehine doldurduktan sonra, eline bir avuç dolusu fıstık aldı, dişleriyle fıstıkların kabuklarını soyup, kabukları dışarı tükürüyor, içlerini iştahla yiyordu. Bu arada düzenli olarak viskisini yudumluyordu.

Berzin her görüşmenin beş dakika süreceğini biliyordu. Kendine de bir kadeh aldı. Viskisinin içine birkaç damla soda ekledi ve üç tane buz attı. Bir yudum aldıktan sonra, kenarda dimdik oturan çevirmene baktı. Çevirmenin yanında bir tükenmez kalem, Rusça'dan Çince'ye sözlük ve bir de not defteri vardı.

Berzin Çin adetlerine göre çevirmenlere, şoförlere ve diğer çalışanlara önemsiz şahsiyetler olarak davranılması gerektiğini biliyordu. Üstlerinin aksine onların yemek yemeleri, bir şey içmeleri, sohbet etmeleri ve müstakil davranmaları kesinlikle yasaktı. Ama Berzin farklı bir yöntem izlemeye karar vermişti. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, süitin görkemli banyosuna gitti ve elinde bir bardak suyla geri döndü. Bardağa üç tane buz attı. "Balkon çok sıcak" dedi ve gülümseyerek elindeki bardağı çevirmene ikram etti.

Çevirmen büyük bir açgözlülükle suyun tamamını içti. Li öfkeli bir şekilde çevirmenin yaptıklarını izliyordu. Çok geçmedi ki, Li hemen bir şeyler söyledi. Berzin o anda Li'nin ne dediğini anlamak için tercümeye ihtiyaç duymuyordu. Belli ki Li, biraz önce Berzin'in çevirmene ne dediğini soruyordu.

Çevirmen Li'ye hemen cevap verdi. Li yeniden bir şeyler söyledi, ama bu kez ses tonu daha sakindi. Çevirmen Berzin'e yöneldi. "Konuşmanızdan önce" dedi çevirmen hafifçe başını eğerek, "General Li size buradaki bayanın.... Hsu Lin'in tekrar geri gelmeyeceğini söylemek istediğini ifade etti."

Berzin, Hsu Lin'in, Li'nin bir subayı tarafından sorguya çekileceğini düşündü. Li, Berzin'in Hsu Lin'e bir şeyler söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyordu. Gerçi ne Berzin Çince biliyordu, ne de Hsu Lin Rusça biliyordu.

Li bir şey söyledi ve çevirmen de onun söylediklerini tercüme etti: "Huangpu Nehri'nin doğu tarafına, Pudong'a bakın. Eskiden orası bomboş bir araziydi. Çin Hükümeti'nin ileri görüşlülüğü sa-

yesinde şu anda Pudong'da onlarca yüksek bina var. Şangay Borsa Binası ve Televizyon Kulesi bunlardan sadece birkaçı. Şangay şu anda dünyanın en kalabalık şehri."

Berzin yeniden gülüyordu. Belki de Li çevirmenin içinde bir kayıt cihazı taşıdığını ve bu vesileyle de biraz Çin propagandası yapmanın iyi olacağını düşünüyor olabilir, diye içinden geçirdi Berzin. "Çok güzel ve zengin bir şehir" dedi. "Ve kesinlikle işadamlarının ortaklarına vakit kaybettirmedikleri bir yer."

Li bir an için gerginleşmiş gibi göründü. Şangay'ın görülmeye değer ufuk çizgisine gözünü kırpmadan bakıyordu. O, etraftaki bütün bu rezillikleri ortadan kaldırabilmek için büyük çaba harcamıştı. Acaba Deng Xiaoping "dört modernleşme" hareketini yaparken böyle bir savurganlığı ve çöküşü hesap etmiş miydi, diye düşündü etti Li. Toprağın işlenmesine yönelik projeler ve gökyüzüne yükselen ve görsel açıdan son derece ihtişamlı duran binalar Çin'in dehasını ve hayal gücünü gözler önüne seriyordu. Ama bunun bedeli neydi? Diskolar, McDonalds'lar, Kentucky Fried Chicken'lar... Bunların hepsi mantar gibi bitiyorlardı. Ayrıca bunlar dünyanın her yerine yayılmışlardı. Yakında Starbucks-Café'ler de kanser virüsü gibi her yere yayılmaya başlayacaklardı. İnsanlar kahve içebilmek için gitgide daha fazla para ödemek zorunda kalacaklardı. Çünkü yeniyetme zenginler için Japon ya da Alman malı arabalarında artık çay değil, Kolombiya kahvesi moda olacaktı.

Peki günde sadece bir Peni'yle yaşamak zorunda olan insanlar yeni neslin umurunda mıydı? Ya da Sincan'da veya başka uzak bölgelerde yaşayan insanların ne durumda olduklarını biliyorlar mıydı? Asku'da insanlar birbirlerini öldürüyordu, binaları havaya uçuruyolar, hayvanları zehirleyip öldürüyorlardı. Burada yaşananlar, sivil halka karşı yürütülen bir terör eyleminden başkası değildi.

Li nabzının nasıl hızlandığını hissedebiliyordu. İçindeki bu nefret, sağlığı için son derece tehlikeliydi. Doktorları bunu kendisine söylemişlerdi. Ame çevresindeki her şey ona sürekli Çinli liderlerin bu zenginlik için kendi ruhlarını bile sattıklarını hatırlatı-

yordu. Ama günün birinde bu sihirli balon patlayacaktı ve kuşkusuz bu kaçınılmazdı.

Li Çin kültürüne ve tarihine duyduğu sevgiyi her zaman için kalbinin derinliklerinde muhafaza ediyordu. Her şeyden önce o, hayatını ülkesinin korunmasına vakfeden bir askerdi. Ve gördüğü bu gelişmeler, özellikle de Amerikan hava savunma sistemleri, Tayvan için geliştirilen teknolojiler, Japonya için geliştirilen Amerikan vuruş füzeleri ve Filipinler'deki Amerikan üssü onu korkutuyor ve öfkelendiriyordu. Amerikalı donanma birliklerinin Vietnam'a geri döndükleri söylentisi ise dedikodudan başka bir şey değildi! Amerika terörizme savaş yürüttüğünü iddia ederek bölgedeki varlığını haklı göstermeye çalışıyordu. Bütün dünya ya onlardan yana ya da onlara karşı tavır takınmak durumundaydı. Li'nin karşı tarafta yer aldığı ise açıkça belliydi.

"Demek istedim ki" diye tekrarladı Berzin, "işadamlarının ortaklarına vakit kaybettirmedikleri bir yer burası."

Çevrimen Li'nin dikkatini çekebilmek için hafifçe hareket etti. Li hemen dalgınlığını üzerinden atıp, küçük deri evrak çantasına elini attı ve içinden bir sürü kağıt çıkardı. Tam konuşmaya başlayacaktı ki, Berzin önce davranıp hemen söze girdi.

"İtiraf etmeliyim ki, General Li, her iki faaliyet alanımızı birbirinden ayrı tutmakta zorluk çekiyorum." Çevirmen Berzin'in dediklerini tercüme ederken, Li duyduklarından pek de memnun kalmışa benzemiyordu.

"Siz" diye devam etti Berzin, "Halk Kurtuluş Ordusu'nun yönetici kadrosundasınız. Ayrıca CITIC olarak bilinen China International Trust and Investment Company'nin (Uluslararası Çin Kredi ve Yatırım Şirketi) de idare heyetindesiniz. Ve bu firma, bildiğime göre, Halk Kurtuluş Ordusu'na ait. Size kısaca şu soruyu yöneltmek istiyorum: Ben şu anda General Li'yle mi, yoksa CITIC'ın idare heyetinden Bay Li'yle mi görüşüyorum?"

Tabii ki karşılıklı bir gerilim oluşmuştu. Ama Berzin Li'den çok daha tehditkar ve zorlu kişilerle başa çıkmaya alışıktı. Berzin sadece

Li'nin CITIC'le bağlantısını bildiğini ifade etmekle kalmamış, aynı zamanda çevirmen de bu anlatılanlara şahit olduğu için, başkalarının da bunları öğrenme ihtimali ortaya çıkmıştı. Çevirmen şaşkınlıktan açılmış kocaman gözlerle Li'ye bakıyordu. Li de sert bir ses tonuyla ona bir şeyler söylüyor, bir yandan da kadehindeki viskisini içiyordu.

"Çok açık konuşuyorsunuz, Bay Berzin" diye tercüme etti çevirmen. "Durumu tam olarak anlamadığınız ortada."

"Ben de sizin tam olarak durumu anladığınızdan emin değilim, General."

Li çevirmene sandalyesini masaya yaklaştırması için işaret etti ve çevirmenin elindeki su bardağına viski doldurdu. Berzin Li'nin ses tonunda ve tavırlarında bir değişim hissetmişti. O kaba ve otoriter insan gitmiş, yerine dostane biri gelmişti sanki.

Li Berzin'e çevirmenin ülkenin en üst istihbarat servisi makamı olan Devlet Güvenlik Bakanlığı'ndan Yüzbaşı Chang K. Y. Yew olduğunu söyledi. Chang'ın son derece ketum ve güvenilir biri olduğunu da sözlerine ekledi. "CITIC hakkında yaptığınız dikkatsiz konuşmalarınız gereksiz yerlere yayılmayacak, merak etmeyin." Çevirmen bunları tercüme ederken, kahkahalarla gülmeye başladı. "Bence geçmişe bir sürgü çekip, geleceğe bakmalıyız."

Berzin daha önceki çevirmenlerin hiçbirinin Devlet Güvenlik Bakanlığı çalışanı olmadığını düşünüyordu. O ve Yüzbaşı Chang kısa bir süre bakıştılar. Yüzbaşı şu anda Berzin'in gözüne bir çevirmenden çok bir istihbarat servisi subayı olarak görünüyordu.

Berzin Şangay'da esaslı bir iş halletmişti. Halk Kurtuluş Ordusu'nun Li'nin gözetimi altında Rus üreticilerden satın aldığı bir gemi dolusu silahı kontrol etmek için Şangay'a gelmişti. Bunların içinde Tayvan'ın tam karşısında Çin topraklarındaki Zhangzhou'daki modern uzun menzilli füze üssü için SA-15 kısa menzilli füzeler, SS-N-22 Sunburn tipi süpersonik torpidolar ve S-300 yer hava füzeleri de mevcuttu. Zaten Çin Savunma Bakanı'nın resmi ABD seyahati esnasında Amerikalı meslektaşı Santini de kendisine Zhangzhou'daki bu üssü hatırlatmıştı, diye anımsadı Li.

"Amerikalılar istihabarat konusunda iyi iş çıkarıyorlar" dedi Berzin.

"Benim istihbaratım çok daha iyi" diye karşılık verdi Li. Chang de için için gülüyordu. Li Santini'nin Başkan'a hazıladığı kısa raporu çantasından çıkarmamak için kendini zor tutuyordu. Rapora bir de Rusça tercümesi iliştirilmişti.

Berzin şaşırmış görünmemeye gayret ediyordu. "Moskova'daki istihbarat servisinden dostlarıma böyle bir şey için ne kadar ödüyorsunuz?" diye sordu ve Li'ye kağıtları geri verdi.

"Bu benim sorunum, dostum. Benim de kendime göre kanallarım var. Çin Büyük Ağabey'e olan bağlılığını yıllar önce sona erdirdi." Li Sovyetler Birliği için altmışlı yıllarda kullanılan ifadeyi yeniden gündeme getirmişti.

"Ama Büyük Ağabey artık yok" dedi Berzin. "Artık *Sovyetler Birliği* diye bir şey yok. Rusya ise iyice zayıfladı ve sorunların içine batmış durumda. Bu yüzden sizin benimle bağlantıda olmanız gerekiyor. Benim gibi bir kapitalizm ustasıyla... Komünizm değil. Ve düşünüyorum da, siz de aslında Halk Kurtuluş Ordusu'ndaki birçok subay gibi kapitalist olmayı içten arzu ediyorsunuzdur."

"Durumu anlamıyorsunuz demekle işte bunu kastediyorum" dedi Li. "Ben bir vatanseverim ve devrimciyim. Çin'in değişmesi ve Büyük Lider Mao Zedong'un öngörmüş olduğu çizgiye gelmesi gerektiğine inanıyorum."

"Ama siz de aynı diğer birçok yüksek rütbeli subay gibisiniz. Siz zenginlik istiyorsunuz. Benimle kar getiren bir şirketin yönetici kadrosundan biri olarak konuşuyorsunuz."

"Biz zor bir devirde yaşıyoruz, sevgili Yoldaş Berzin. Olaylar her zaman zannedildiği gibi olmuyor. Örneğin, siz... Siz kendi içinizde bir çok şeysiniz. Kısmen kapitalistsiniz, kısmen suçlusunuz. Ve tabii ki bir vatanseversiniz. Eminim ki, Rusya'nın Başkanı olmak için her şeyi, ama *her şeyi* yaparsınız."

"Peki siz, General Li? Siz nesiniz?"

"Ben bugün olanlara, yarın olışabilecekler uğruna müsamaha

gösteriyorum. Ben Halk Kurtuluş Ordusu'nun yaptığı ahlaksızlıklara karşıyım. Ordunun kapitalist bir dernek gibi kullanılmasına da karşıyım. Ben Çin'in kendi devrimci köklerine geri dönmesini istiyorum. Ama şu an için bu ahlaksızlıklara iştirak ediyor gibi görünmek zorundayım."

"Ahlaksızlık ya da değil, siz Büyük Olay 4-20'den bileğinizin hakkıyla çıkmayı başardınız. 4-20 hakkında birçok şey duydum, ama daha fazlasını bilmeyi de isterdim." Büyük Olay 4-20'den bahsedilince Li ve Chang birbirlerine hayretle bakıtılar. Sonra Li konuşmaya başladı.

"Büyük Olay 4-20 benim hayallerime neredeyse ulaşan bir soruşturmaydı. Eğer bu mesele Çin halkına açıklanmış olsaydı, yeni devrimime çoktan başlamış olurdum. Ben hem Mao hem Fidel Castro hayranıyım. Bir devrim ordusunu Pekin'e göndermeyi düşünmüştüm. Eskiyi oradan çıkartıp, yerine yenisini koyabilmek için. Bu olayın eski rejimi ortadan kaldıracağına emindim. Ben de kendi adamlarımla bir vuruş yapacaktım. Ama olay bu şekilde olmamalıydı.

Bir gün, özellikle Halk Kurtuluş Ordusu'ndaki yozlaşma hareketlerini izlemekle görevlendirildim. Bu gizli bir görevdi. Hemen Büyük Olay 4-20 planını harekete geçirdim. En yüksek dozdaki yozlaşmaları bile bertaraf edecek cesarette müfettişler aramaya koyuldum. Tahkikatı, adı kötüye çıkmış olan Tayvan su hattındaki kaçakçılık limanı Xiamen'de yoğunlaştırdım. Ming Hanedanlığı zamanından beri Xiamen bir korsan yuvasıydı. Siz, sevgili Yoldaş Berzin, orayı şüphesiz çok iyi tanıyorsunuz.

Ben öğrendim ki, -üstelik bunları kanıtlayabilirim de-, parti liderlerinden birçoğu ve Halk Kurtuluş Ordusu'nun yüksek rütbeli subayları Tayvan'dan Xiamen'e petrol, araba ve bilgisayar parçaları kaçırarak köşeyi dönmüşler. Hem de öyle böyle bir zenginlik değil. Milyarlarca Amerikan Doları'ndan bahsediyorum. Bütün ithalat malları gümrük ödemeden ülkeye sokuluyor ve bunları müşterilerine satan vatan hainlerine de çok yüksek meblağlarda kazanç sağlıyor. Tabii bu malların alınması da yozlaşmanın başka bir yönü.

Sadık ajanlarıma gizlice Xiamen'de kaçakçılıktan elde edilen Dolar'larla yaptırılmış büyük ve yeni bir otel aldırdım. Adamlarım çeşitli numaralarla vatan hainlerini bu otele çekmeye başladılar. Sonra da birbiri ardınca hepsini yakalattım. Yakalanan kişiler arasında bir politbüro üyesi, üç general, bankerler ve daha yüksekteki ekabirlere yardım etmiş olan yerel politikacılar var. Bazıları Tayvan'a kaçmayı başardı. Yüz elli suçludan fazlası ise gözaltı sorgusuna kadar tutuklu kaldı. Hepsi hakkında resmi adli kovuşturma için geniş kapsamlı dosyalar hazırladık.

Ve sonra birdenbire yukarılardan bir yerlerden bir emir geldi: 'Durun! Vatan hainlerini serbest bırakın. Büyük Olay 4-20'yi sonlandırın. Böyle bir şeyin yapıldığını da tamamen unutun' diye.

Ve bu yüzden şimdi biz kendi özel devrimimi planlıyoruz, sevgili Yoldaş Berzin. Bu, Büyük Olay 4-20'nin sonucu. Şu anda ise onları yok edebilmek için onların tarafındayım. Kendi devrimimi finanse edebilmek için onların hırsından faydalanıyorum. Onlara birçok şekilde yanaşabiliyorum, çünkü onlar benim bu konuyu kapattığımı zannediyorlar. Ben büyük suçluların en büyük kahramanıyım."

"Çok güzel!" diye bağırdı Berzin ve Li'yi kolundan tuttu. "Ben bile bu takiyyeyi bu kadar iyi beceremezdim. Şimdi asıl işimizden bahsedecek miyiz?" diyerek silah ticareti konusuna geldi.

Li envanter defterini iyice inceledikten sonra resmi teminat subayı olarak alınacak silahları onayladı. Hem silah satın alımını kabul ettiğini gösteren bir belgeyi, hem de Pekin'de bir bankadan Moskova'da Berzin'in bankasına Halk Kurtuluş Ordusu hesabından 70 milyon dolarlık bir ödemenin yapılacağına dair ikinci bir belgeyi imzaladı. Berzin Li'nin resmi hükümet görevlisi olarak işlem yaptığını düşünüyordu. Ama emin de değildi. Zaten onu tek ilgilendiren gümrükte her şeyin pürüz çıkmadan halledilmesiydi. Şu ana kadar sürpriz bir olayla hiç karşılaşmamıştı.

Li de kendi yönünden Berzin'in silahları meşru şekilde satıp satmadığıyla hiç ilgilenmiyordu. Ayrıca 70 milyon doların ne kadarının Rus defterdarlığına, Rus silah tüccarlarına ya da Berzin'e git-

tiğini de bilmiyordu. Rusya'nın silah satışı her iki taraf için de kazançlı oluyordu. Bu satış Li için gelecekteki hedeflerini gerçekleştirecek daha güçlü bir Halk Kurtuluş Ordusu anlamına geliyordu.

Ayrıca Berzin Li'ye İsviçre Banka hesap numarasını verdi. Kendi bankası bu hesaba üç milyon dolar yatıracaktı. Bu Li'nin Berzin'den aldığı kişisel komisyonun miktarıydı. Bu para da devrim için kullanılacaktı. Ya da devrimin başarısız olması durumunda planlanacak bir kaçış için gerekli olacaktı. Li'nin ya da Çin'in geleceği Berzin'i hiç mi hiç alakadar etmiyordu. Karanlık planlarının merkezinde hem Çin'in hem de Amerika'nın hakimiyetlerinin son ermesi vardı.

"Artık başka bir meseleden bahsedebilir miyiz?" dedi Berzin ve başıyla Chang'in olduğu yöne doğru işaret etti.

"Yüzbaşı Chang sizin faaliyetleriniz hakkında bilgi sahibi" dedi Li, yüzbaşı güvenilir bir danışman edasıyla başını sallarken. Chang Li'nin söylediklerini tercüme ederken, Berzin, sesinin daha keskin bir tonunun olduğunu farketti. Artık bir çevirmen olarak değil, bir istihbarat servisi subayı olarak konuşuyordu.

Berzin ve Li, Chang'e değil, birbirlerine bakarak konuşmaya devam ediyorlardı. Mimiklerin ve jestlerin, en az konuşulan kelimeler kadar önemli olduğunu biliyorlardı. Karşı tarafın bir şeyi söylerken ne niyetle söylediği o kişinin o anki el kol hareketlerinden, yüz ifadesinden çok açık bir şekilde belli oluyordu.

Akşamüstü güneşin batmasına yakın Li ile Berzin'in görüşmesi sona ermişti.

"Sizin de bildiğiniz gibi" dedi Berzin, "ben çok daha büyük bir operasyon planlıyorum. O zamana dek çok fazla ayrıntı bilmemeniz daha iyi olur. Operasyon size 100 milyon dolara mal olacak. Ama buna değer, inanın."

"En azından operasyonun büyüklüğü hakkındaki tahmininizi öğrenebilir miyim?" diye sordu Li.

"Gerçekleştiğinde öğreneceksiniz, size söz veriyorum" dedi Berzin.

17
HOLLOMAN'DA

Hal Prentice verandaya çıkıp giriş kapısının asma kilidini açtı ve kendi evinin salonu kadar aşina olduğu salona girdi. Burası Holloman hava kuvvetleri üssünün yirmi kilometre kuzeyinde bulunan eski, alçak tavanlı bir çiftlik eviydi. Prentice'in büyükbabasının yaptığı taş şömine, salonun duvarlardan birinin neredeyse yarısını kaplıyordu. Şöminenin üzerinde, kırmızı isfendan ağacından yapılmış ve sapı gümüş kakmalarla süslenmiş bir çakaralmaz tüfek asılıydı. Tüfeğin kapağındaki oymalı pirinç plakada *"S. Moore garantisiyle"* ibaresi görülüyordu. Hemen yanındaki gümüş kalkana ise *"R. Prentice, 1817"* yazısı hakkedilmişti. R. Prentice, Hal Prentice'in büyük büyükbabasıydı.

Hal Prentice bu silahla bir hindi avına çıkmış ve hayvanı başından vurmuştu. Ardından hindi, Şükran Günü'nde Akrep Milisleri'ne ikram edilmişti. R. Prentice odaya girdiğinde, eskiden kalma bir alışkanlıkla, duvarda asılı duran silaha uzanıp dokundu.

Ham ağaçtan yontularak şekil verilmiş büyük gövdelerden meydana gelen duvarları gayet iyi hatırlıyordu. Tabii aynı şekilde, yerdeki büyük yün halıyı, çam ağacından zemini, çakaralmaz tüfeği, şömineyi ve eski bir versiyonun yeni dizayn edilmiş bir modeli olan sallanan koltuğu da... Aslında burada sadece birkaç küçük

değişiklik vardı. Onlar da, kapının solunda duran büyük televizyon, televizyonun önündeki şezlong ve masanın üzerindeki telefondan ibaretti. Kapının sağındaki pencere boyunca yine kırmızı isfendan ağacından eski bir dolap vardı. Dolabın üzerinde ise, gümüş çerçeve içinde, Amerikan Donanması'ndan sivil kıyafetli genç bir adamla gelinlikli zarif bir genç kadının siyah beyaz fotoğrafı yer alıyordu. Resimdeki kadın bundan dört yıl önce, altmış üç yaşındayken ölmüştü.

Şöminenin her iki tarafında da kapı vardı. Biri geniş bir mutfağa, diğeri Prentice'in yatak odasına açılıyordu. En arka tarafta ise Prentice'in büro olarak kullandığı küçük bir oda bulunuyordu.

Prentice kovboy şapkasını geyik boynuzunu andıran şapkalığa asarak mutfağa doğru ilerledi. Buzdolabından bir bira çıkardı ve büyük bir yudum alıp şişeyi masanın üzerine bıraktı. Tam o sırada mutfağa, nereden geldiği belli olmayan bir kedi girdi. Kedi kendini Prentice'in bacaklarına doladı. Prentice eviyenin üzerindeki asma dolaptan bir kutu kedi maması çıkardı ve kutuyu açıp yerdeki yem kabına boşalttı. Ardından salona geri döndü.

Kumandayı eline alıp televizyonu açtı. Bir iki kanal geçtikten sonra ekranda CNN'in logosu göründü. Saatine baktı. Akşam haberleri sekiz dakika önce başlamıştı. Ekranda Yakın Doğu'daki iktidarın kurduğu yeni meclisle ilgili bir haber vardı. Daha sonra spiker Holloman'da meydana gelen bir olaydan bahsetmeye başladı. Olayla ilgili patlama görüntüleri ekrana geldi. Spiker şöyle diyordu: "FBI olayın izlerini sürmeye devam ediyor. Şu ana birçok ipucuna rastlandı."

Prentice öfkesinden solumaya başlamıştı. Birayı kafasına dikti ve bir film kanalını açtı. Yeni bir bira almak için ayağa kalkmıştı ki, tam o sırada telefon çaldı. Her zamanki yüksek ses tonuyla: "Buyrun, Prentice" diyerek telefonu açtı.

Karşı taraftan, "Parola özgürlük" diye ses geldi.

Prentice de, "Parola özgürlük" diye tekrarlayarak telefonu kapadı. Saatine bakıp içinde çok az mobilya bulunan yatak odasına

doğru ilerledi. Işığı açıp pencerenin storunu aşağı indirdi. Dışarıda hava iyice kararmaya başlamıştı.

Kot pantolonunun cebinden zincire geçirilmiş bir anahtar halkası çıkarıp anahtarlardan biriyle iç kapının asma kilidini açtı. Sonra kilide bir başka anahtar sokup çevirdi. Kapı, bir masa ve bir sandalyenin zor sığabildiği küçük bir odaya açıldı. Prentice bir adım atarak masa lambasının düğmesine bastı. Masa, lambanın beyaz ışığıyla aydınlandı. Masanın üzerinde yalnızca bir cep telefonu vardı. Prentice yeniden saatine baktı ve cep telefonunu açıp çalışır hale getirdi. Ağır hareketlerle iskemlenin rengi solmuş yeşil minderlerine oturdu ve bekledi. Tam doksan saniye sonra telefon çaldı. Üçüncü çalışa kadar bekleyip cevap verdi: "Dinliyorum."

"Numara on ikiye teslim."

Prentice telefonu kapayıp yeniden masaya koyduktan sonra ayağa kalktı. Odayı arkasından kilitledi ve yeniden oturma odasına geçti. Televizyonu kapadı ve şapkasını alıp giriş kapısını açtı.

Tam o anda kulakları sağır eden bir patlama duyuldu. Verandayı büyük bir duman bulutu kaplamaya başlamıştı. Prentice patlamanın şiddetinden bir yana savrulurken şapkası da başından uçup gitmişti. İlk patlamayı takip eden patlamalar evin dış cephesine kadar yayıldı. Korkunç bir manzara oluşmuştu. Tahta duvarlar ne var ne yoksa her şeyi yalayıp yutuyordu. Alev alan çatı kısa süre içinde yıkılmış ve gökyüzüne doğru bir kıvılcım yağmuru başlamıştı. Paramparça olan pencerelerden birinden hala postu yanmakta olan bir kedi fırlayıp dışarıdaki bir ağaca doğru koştu ve orada yanarak can verdi.

Birkaç saat sonra FBI ağacın ve evden geriye kalan enkazın etrafını sarı bir bantla kordon altına aldı. Üstlerinde lacivert FBI yelekleri olan kadın ve adamlar hala duman çıkan enkazın içini köşe bucak arıyorlar, delil olabileceğini düşündükleri tüm materyalleri siyah plastik torbalara koyuyorlardı. FBI'ın Santa Fe Bürosu Direktörü George Miller, patlamanın ardından olay yerine ulaşan ilk

yetkili olan Şerif Yardımcısı'yla konuşuyordu. "Adam hak ettiğini buldu" dedi Şerif. "Bu patlayıcı maddeyle kim bilir neler yapmayı planlıyordu! Alman pilotlarla işbirliği yapanın da o olduğundan hiç şüphem yok!"

"Şüphesiz!" diye karşılık verdi Miller. Oysa henüz net bir kanaate varmamıştı. "Terörist olaylarla ilgili haberler" başlığını taşıyan klasörüne bütün servislere sıçrayan grupların faaliyetleri ile ilgili yeni bir ilave yapması gerekiyordu. Bu klasörü McConnell da Pelky de okumuştu. Hatta Başkan'ın dahi bizzat okumuş olma ihtimali vardı. Gerçek şu ki, Miller'in Prentice'i *"Paddy"* olarak görüp işini bitirmeye hiç niyeti yoktu. Bu tabiri Londra'ya yaptığı bir ziyaret sırasında İngiliz Özel Koruma Şubesi'nde (British Special Brunch) çalışan bir irtibat subayından duymuştu. İngilizler, kendi yaptıkları amatör bombaları yanlışlıkla patlatıp ölen kıt zekalı IRA ajanlarına *"Paddy"* adını takmışlardı. Bu, İrlandalılar için kullanılan bir tabirdi ve İrlanda'da çok kullanılan Padraig isminden geliyordu. Araştırmalar sürpriz bir bilgiye ulaşılmasını sağladı. Kömür haline gelmiş enkaz kalıntılarında *New York Times*'dan kesilmiş birçok gazete kupürüne rastlanmıştı. Her nasılsa kupürler alevlerden zarar görmemişti. İçlerinden biri Savunma Bakanı Tom Koestler'le ilgiliydi. Makaledeki bazı satırlar fosforlu sarı kalemle çizilmişti. *Koestler Yahudi bir ailenin çocuğuydu. Alman Yahudisi...*

Büyük Tanrım, diye düşündü Miller. Milis Koestler'in cinayetine karıştırılmıştı. Ama neden? Şarbona nasıl ulaşmışlardı? Ve nasıl olmuştu da Koestler için alınan koruyucu önlemleri aşabilmişlerdi? Hiçbir anlamı yoktu. Sonra hafızasına başvurdu ve onların Holloman üssüne de bir şekilde ulaşmayı başardıklarını hatırladı.

Miller, yazdıracağı metni önce aklında oluşturmaya başladı. *Patlamadan iki saat önce Santa Fe'deki federal mahkeme ev için arama emri çıkartmıştı. Prentice'in veya çevresinin bunun haberini almış olma ihtimali oldukça yüksek. Hatta mahkeme personelinin de içinde bulunduğu milisin de... Prentice'i bütün delilleri ortadan kaldırmak için öldürdüklerini tahmin ediyorum. Ayrıca...*

Bayan ajanlardan biri "Bayım" diye seslendi. "Şuna bir göz atın, lütfen!" Kadının yüzü isle kaplanmış, gözleri de kıpkırmızı olmuştu. Sağ elini havaya kaldırmıştı. Avcunda deforme olmuş bir metal parçası vardı. "MST*-Zamanölçer'e benziyor" dedi kadın. Miller enkaza ulaşmak için yığın içinde dikkatle kendine bir yol açtı ve kadının elindeki parçayı aldı. "Galiba haklısınız" dedi. "Çok iyi bir bulgu. Onu laboratuvara gönderin."

Miller'i derin bir heyecan sardı. Eline kuvvetli bir bilgi geçmişti. Lockerbie olayında da özel bilgiler ele geçirmişti. O zamanlar da buradakine benzeyen bir metal parçası ele geçirilmişti. CIA'den bir teknik uzman bu metal parçasının bir İsviçre firması olan Mebo tarafından yapılmış olduğunu belirledi. Parça, MST-13 olarak piyasaya sürülmüştü. CIA bunun gelişmiş bir teknolojiye sahip bir zamanölçer olduğunu açıkladı. Libyalı bir istihbarat görevlisi bagajında taşıdığı bir MST'yi büyük bir araştırma sırasında arabadan dışarı fırlatmıştı. Ve bu sağlam alet ile Pan-Am uçağına ait bir parçayı teşhis etmek bile mümkündü.

Bu arada FBI'ın terörizm uzmanlarının beyanları doğrultusunda dünyanın her yerinde MST-13'ler ve benzerleri ortaya çıkmaya başladı. Mossad ise telefon bombaları için bunun bir başka türünü kullanıyordu. Alet Miller'in varsayımlarını doğruluyordu. Tahkikatların onun ölümüyle birlikte çıkmaza gireceğini düşünen birileri Prentice'i öldürmeye karar vermişti. Ve her kim bunu yaptıysa MST formatında haber yollayacak kadar özgürdü. Ama neden? Miller'in kafasındaki soru işareti dağılıyordu. Yeni edindiği bilgileri kafasında özetledi: *Öyle zannediyorum ki, olayın failleri Prentice'in milislerinin sabotaj suçunu daha büyük bir oluşumun üzerine atmak istiyorlardı. Haber şuydu: Uluslararası teröristler Amerikan topraklarını hedef alıyor.*

* MST, Amerika'daki 4 bölgesel zamandan biri olan Mountain Standard Time'ın kısaltması. -ç.n.

18
LOP NUR, ÇİN

Hans Liebling'in çift yönlü bir yaşamı vardı. Taklamakan Çölü'nde kumda giden bir farenin izlerini takip ederken diğer yaşantısından uzakta olmanın keyfini çıkarıyordu. İzler onu bir stok çadırına götürdü. Farenin çadırda bulunan gıdalarla; pidelerle, beyaz peynirle, pirinçle nasıl iştahla beslendiğini gözünde canlandırdı. Peki ya insanlar oradan ayrılırlarsa, acaba bu fare ne yapar, diye düşündü. Kuşkusuz o da ataları gibi her bulduğunu yiyip hayatta kalmayı başarırdı. Peki ya Liebling buradan ayrıldığı zaman ne yapacaktı? Berlin'deki adamlar ona diğer hayatından vazgeçmesine izin verecekler miydi?

Çöle dayanıklı büyük lastikleri olan bir kamyona doğru yürüdü ve aracın yanına düşen daracık gölgeye bir şezlong çekip oturdu. Sonra haki ceketinin cebinden rengi solmuş yeşil ciltli bir günlük çıkarıp yazmaya koyuldu. Gün batmak üzereydi. Hava da yavaş yavaş serinlemeye başlamıştı. Liebling geçmişi düşünürken Taklamakan'ın adını ilk duyduğu zamanlara geri döndü.

Frankfurt'ta tek başına odasında oturmuş bir atlasın sayfalarını karıştırıyordu. Çin, yan yana iki sayfanın tamamını dolduruyordu. Marco Polo'nun işaretlerini, tenha bir arazi olan Taklamakan'a kadar takip etmiş kaşif M. Aurel Stein'ın bir kitabında okuduğu

bölgeyi aramaya başladı. Çin'in batısının en uç köşesinde, Pekin'den oldukça uzakta, son derece geniş, insan yaşamayan özerk Xinjiang-Uygur bölgesi bulunuyordu. İşte burada bulunan kayıp bir denizin havzasında Taklamakan adında bir alan vardı.

Yalnız genç, kaşiflerle ilgili birçok kitap okumuştu. Stein onun kahramanlarından biriydi. Taklamakan ise hayatı boyunca görmek istediği bir yerdi. Rüyasını gerçekleştirmek için pek çok şeye ihtiyacı vardı ve bunları nasıl elde edeceğini bilmiyordu. Ama şu bir gerçekti ki, içinde, asla bitmek bilmeyen bir azim vardı. Üniversitede burs ve takdirname almak için çok emek sarfetmiş ve sonunda ünlü bir arkeologa yardımcı olarak atanmıştı. Bir anda arkeologların gözdesi olmuştu. Doktorasını yaptıktan sonra Mısır'a, Yukatan'a ve Çin'e sevk aldı. O sırada Almanya'da ekonomik iklim iyice kötüleşmiş, arkeoloji dalı değer kaybetmeye başlamıştı. Liebling'in yaşamı artık öğrencilere konferaslar vermekle ve çalışmalarını kitap haline getirmek için uygun bir yayınevi aramakla geçiriyordu.

Bütün bunlar, fakülteden bir arkadaşının kendisini Federal Almanya Gizli Servisi'nin Başkan Yardımcısı olan Christoph Stiller ile tanıştırmasından bir yıl öncesine kadar sürdü. Liebling Stiller'i tanıdıkça Gizli Servis'le ilgili olumsuz düşünceleri kaybolmaya başlamıştı.

"Ajan mı? Ajan olmamı mı istiyorsunuz?" dedi hayretle. Stiller ona Federal Almanya Gizli Servisi'nin Xinjiang'da becerikli kişilere ihtiyaç duyduğunu anlattı. "Bize sadece dikkatli bir gözlemci gerekiyor. Hem siz de hayatınız boyunca düşlediğiniz yerde kazılarınızı yapma imkanına kavuşacaksınız" dedi Stiller. Telkin başlamıştı.

Federal Almanya Gizli Servisi, üniversiteye, sözde bir Alman hayırsever tarafından verildiği söylenen bir burs bağışı ulaştırdı. Bağış Şangay'daki bir banka tarafından ünlü bir Çinli arkeologun gizli hesabına gönderilmişti. Sebep ise, Liebling'in hayırsevere yaptığı yardım faaliyetlerine karşılık hayırseverin bir ödüllendirme talebinden ibaretti. Sonuç olarak sevk, fazla üzerinde düşü-

nülmeden onaylandı. Hayırsever bu şekilde hedefine ulaşmış görünüyor ve Almanya'nın oldukça hatırı sayılır ünlü bir arkeologunun referansıyla Taklamakan'a bir Alman sevki gerçekleştirilmiş oluyordu. Bunun üzerine hayırsever, gösterdikleri ilgiden dolayı Çin Arkeoloji Enstitüsü'ne cömert bir bağışta bulunarak teşekkür etti. Çinliler ayrıca Almanya'da imal edilen iki kamyonu ve bel küreği, çadır, uyku tulumu, çifte dürbün ve GPS aleti gibi, Liebling'in kazı sırasında ihtiyaç duyacağı malzemeleri de bağış olarak kabul ettiler.

Böylece Hans Liebling'ın rüyası gerçeğe dönüşüyordu. Ancak madalyonun öbür yüzünde zor ve tehlikeli bir görev olan ajanlık vardı. "Zaten yalnızca bir kerelik bir görev bu" dedi Stiller. "Bu görevi ülkeniz için yerine getirin."

"Ülkem mi?" diye sordu Liebling. "Bu Amerika için yapılan bir şey. Amerikan istihbaratı için. Lütfen hiçbir şey anlamadığımı zannedip zekamı küçümsemeyin."

"Bana güvenin, Doktor Liebling. Bunu ülkeniz için yapıyorsunuz. Tüm dünya için. Elbette zekanıza ve anlayışınıza saygı duyuyorum. Bu yüzden size bilmeniz gereken daha birçok şeyden bahsedeceğim. Çin'in nükleer potansiyeli hakkında olabildiğince çok şey öğrenmemiz, NATO'ya üye olan her devleti ilgilendirdiği gibi, Almanya'yı da birinci dereceden ilgilendiriyor. Amerikalılar, Çinliler'in, Amerika'nın W-88 olarak tanımladığı minyatürize edilmiş nükleer başlıkları kopyalayarak teknik bilgileri çaldıklarını düşünüyorlar. Bir de Amerikalılar..."

"Amerikalılar... Amerikalılar..." diyerek kesti Liebling. "Amerikalılar'ın kirli işlerini neden Almanlar yapıyor?"

"Bunun iki nedeni var. Birincisi, Amerikalılar Çin'le ilişkilerini yüzlerine gözlerine bulaştırmak istemiyorlar. En azından W-88 olayı kanıtlanana kadar. İkincisi Uygurlar'la araları kötü olduğu için Taklamakan'a kimseyi gönderemezler."

Stiller ikna kabiliyeti gelişmiş olan bir insandı. Tıpkı plana sırdaş edilmiş üniversite rektörü gibi... Rektör, yaptıkları bir sohbet

sırasında hükümetle işbirliği yapmanın ve vatanseverliğin ne kadar önemli olduğunun altını çizerek, Liebling'e, bu görevi yerine getirmesi durumunda akademik kariyerinin ilerleyeceğine dair açık vaadlerde bulunmuştu. Sohbetin sonunda Liebling ikna olmuş görünüyordu. Teklifi kabul eder etmez hızlandırılmış casusluk kursuna yazıldı ve kısa sürede, öğrenmesi gereken her şeyi öğrendi.

Liebling, Stiller'in de söylediği gibi, mükemmel bir kamuflaj imkanına sahipti. Arkeologdu ve gerçek çalışmalar yapacaktı. Ve çalışmalarını yaparken Stiller ve onun Amerikalı arkadaşları için birkaç küçük görevde bulunacaktı.

Bir gün Stiller, bugüne kadar Taklamakan'ın sadece kumlar altında kalmış siyah beyaz fotoğraflarını gören Liebling'e bölgenin bir uydu fotoğrafını gösterdi. Liebling gördüğü uzay manzarasından oldukça etkilenmişti. Fotoğraf aynı zamanda bir defasında çapı iki yüz kilometreden fazla olan denizin zaman zaman geri çekilen kıyı şeridinin basamaklar halindeki kıvrımlarını da gösteriyordu. Stiller Liebling gibi resmin arkeolojik ya da jeolojik açıdan önemiyle ilgilenmiyor, sadece Lop Nur'un çevresindeki irili ufaklı beyaz tepeciklere ilgi duyuyordu. "Bomba kraterleri..." dedi ve Çinliler'in Lop Nur'da uzun süre nükleer denemeler gerçekleştirdiklerinden bahsetmeye başladı. Liebling bu bölgeyi, yüzyıllar boyu gelişerek ilerlemiş, ama M. S. 4 üncü yüzyıldan itibaren yavaş yavaş çöküşe doğru gitmiş olan bir İpek Yolu şehri olarak tanıyordu.

Niya olarak bilinen bu şehirde yaşayan insanların huzurlu bir yaşantıları vardı. Denize dökülen nehirde balık tutarlar, denizi çevreleyen çayırda hayvanlarını otlatırlar ve ormanda ava çıkarlardı. Bu şehrin ve onların sahip oldukları bu kültürün dışında ayrıca Uygurlar adında bir halk ortaya çıktı. Bunlar, Xinjiang bölgesini hala kendi anavatanları gören bir halktı.

Uygurlar tipik Kafkas özelliklerine sahiptiler; çıkık yanak kemikleri, siyah saçlar ve şimdiki Türkler'inkine benzeyen siyah gözler... Aynı zamanda bir Türk lehçesiyle konuşuyorlardı. Müslü-

mandılar. Önde gelenleri, Çinliler'i istilacı olarak kabul ediyorlardı. Çinliler ise büyük, ıssız Taklamakan'ı şöyle tanımlıyorlardı: "Bir kere girersen bir daha çıkmazsın." Uygurlar Taklamakan sözcüğünün "Geçmişin anavatanı" anlamına geldiğini, bunun aynı zamanda, ortadan kalkan bir kültürün ardından söylenen bir ağıt ve Çin'in o dönemki işgaline karşı koyan Uygurlar'ın bir marşı olduğunu iddia ediyorlardı.

Hans Liebling şezlongda oturuyor ve bir çöl faresinin davranışlarını düşünüyordu. Elindeki günlüğün açık olan sayfasının en tepesine *2. Gün* yazdı ve daha sonra bilgisayarına geçireceği olayları kendisine hatırlatmaları için bazı kısa notlar almaya başladı. Taklamakan'da bulundukları yer Stein'ın N-2 olarak belirttiği, kumdan yükselen kazıkların yer aldığı ve tahminlere göre Niya şehrinin 19 evden ibaret alanını işaret eden mevkiye yakın bir yerdeydi. Xinjiang'daki kazılara kariyerini borçlu olan, ama bu zaman zarfında hiçbir şekilde Uygurca konuşmayı öğrenemeyen Çinli arkeolog Huang Wen'in Taklamakan'a üçüncü gelişiydi. İlk iki seyahate bir Japon vakıf sponsor olmuştu. Liebling bir Japon istihbarat servisinin de arkeoloji kamuflajından faydalanmış olabileceğini düşündü.

1. Gün

Sonunda Taklamakan'dayım! Önce Xinjiang'ın başkenti Urumqi'ye uçtum. Ardından seyahate katılanların buluştuğu Hotan'a pek de rahat olmayan bir uçak seyahati... Sonunda eski adı Niya olan Minfeng'e bütün gün süren bir yolculuk... Güzergahın sonunda çölün tam ucunda yer alan bir Uygur mahallesi vardı. Kapak Askan. Burası asma kabakların köyü. Ababehri adında bir rehberimiz var. Ababehri aynı zamanda köyün reisi. Karşılandıktan sonra tam 25 kilometre çölde yolculuk ettik. HuangWen bir yandan GPS aletiyle oynarken sürücülere durmalarını ve orada kamp kurmayı emretti.

Liebling HuangWen'in aşağı gördüğü ve selam vermeye bile layık bulmadığı sürücülerle ve diğer iki adamla tanıştırılmamıştı. Emir verdiği anların dışında onlarla hiç ilgilenmiyordu. Huang Wen gülümseyip GPS aletini havaya doğru tuttu ve Çince bir şeyler söyledi. Liebling "Stein" diye bir kelime duyduğunu düşündü.

Büyük ihtimalle bir güvenlik görevlisi olan ve gözü sürekli olarak Huang Wen ile Liebling'in üzerinde olan Lu adında bir adam oldukça iyi bir Almanca'yla tercüme etti: "HuangWen 37 dakika 57 saniye kuzey enlem ve 15 dakika 49 saniye batı boylam üzerinde bulunduğumuzu tespit etti. Söylediğine göre, Stein'ın belirttiği pozisyona göre bir dakikalık sapma var."

Liebling aşınmış kot pantolonunun üzerine siyah bir gömlekle deri yelek giymiş ve başında da hasır bir şapka taşıyan Ababehri'ye döndü. Ababehri ufak tefek bir adamdı. Liebling Uygurca'yı çat pat anlayabilecek kadar iyi derecede Türkçe konuşuyordu. Lu'nun söylediklerini ağır ağır Uygurca'ya çevirdi. Ababehri gülümsedi ve beyaz dişleri göründü. "Çince konuşabildiğimi unutuyorsunuz, Doktor Liebling. Huang Wen'in bana görev vermesinin nedeni bu."

Stiller Liebling'e, Ababehri'nin, kendisi için aracılık yaptığını söylemişti. Şimdi, ikinci günde, Liebling Ababehri'nin bu teması kurmak üzere olduğunu hissediyordu.

Ababehri arkeologa bir bira verdi. Biraz sıcak olmakla birlikte iyi bir biraydı. *Birasanayiini Çinliler'e öğreten Almanlar sayesinde*, diye düşündü Liebling. Liebling şişeyi açtı ve büyük bir yudum aldı. Ababehri Uygurca: "Gelin!" dedi. Bu bir emirdi.

Ababehri Liebling'i küçük bir Budist pagodun enkazına götürdü. Yolculuğun son bölümünde HuangWen pagoddan bahsetmişti. Pagod arkeolojik bir bulmacaydı. Lu tercüme edip Huang Wen'in pagodla hiç ilgilenmediğini ekledi. Liebling kendi kendine 'acaba neden' diye sordu. Fakat biliyordu ki 'neden'le başlayan cümleler genellikle cevapsız kalırdı. Ababehri sürpriz bir şekilde

ortaya bir söz attı ve önce Çince, sonra da Liebling'e dönerek Uygurca: "Belki Doktor Liebling ilgilenir" dedi. "Pagodu bir görmeli!" HuangWen omzunu silkti.

Pagod en az yüz kilometre uzaktaydı. Ababehri devrilmiş bir Buda'nın yanına çömeldi. Sanki Liebling'e bir şey göstermek ister gibiydi. "Burada bizi duyamazlar" dedi. "Bir adam gelecek..." diye devam etti. "Kim olduğunu ve ne zaman geleceğini bilmiyorum. Önemli biri. Burada ona bunu vermeniz gerekiyor." Ababehri sırtını bölgeye doğru döndü ve dikili taşın arkasına doğru uzandı. Taşın arkasından beş küçük kesekağıdı çıkarıp Liebling'e verdi. Liebling küçük kesekağıtlarını ceketinin ve pantolonunun ceplerine koydu.

"Bunu Almanya veya Amerika için değil, bütün dünya için yapıyorum" dedi Ababehri. Koyu renk gözleri ışıldıyordu. "Toprağımızda birtakım denemeler yapıldı. Dakika ve saniye ayarlı. Farklı farklı noktalarda..." diyerek gülümsedi. "Tabii GPS aletimiz de var." "Teşekkür ederim. Bunu bütün dünya için yaptığınızı biliyorum. Ve tabii kendi davanız için. Ama davanız hakkında açıkcası çok az şey biliyorum."

"Her şeyi anlatmaya zamanımız yetmez. Bunun için bütün bir güne ihtiyaç var. Siz şu anda Uygur topraklarındasınız, Han değil. Han, imamlarımızı kaçırdı. Onlara Kuran'la ilgili olumsuz telkinlerde bulunmak için... Halkın Ramazan'da oruç tutmalarına izin vermiyorlar. Han, okullara çok yakın olmaları ve bunun genç Uygurlular'da kötü etkileyeceği gerekçesiyle camileri kapattı. Amerikalılar..." Kuma tükürerek devam etti: "Amerikalılar Han'a yaranmak için bizi terörist ilan etti. Ama biz özgürlüğü için sonuna kadar savaşan insanlarız."

Dördüncü gün, şafak vaktinde, sürücülerden biri başını çadırdan dışarı çıkardı ve kendi dilinde bir şeyler söyleyip eliyle gökyüzünü gösterdi. Bir dakika içinde herkes çadırlardan çıkmış, gittikçe büyüyen karartıya bakıyordu. Lu dürbünle baktıktan sonra, daha yeni çadırdan dışarı çıkan ve gözlüklerini takarak kalabalığın

yanına doğru ilerleyen HuangWen'e Çince bir şeyler söyledi. Sonra Liebling'e Almanca olarak "Askeri helikopter" dedi.

Helikopter çadırların üzerinde döndü. Rüzgarın etkisinden çadırlardan ikisi devrilip yıkıldı. Helikopter biraz uzağa doğru uçup yavaşçayere indi. Helikopter inerken, yerden, gün ışığında pırıl pırıl parlayan altın sarısı kum tanelerinin oluşturduğu kocaman bir bulut kalktı. Toz bulutu dağılırken helikopterden askeri üniformalı bir adam indi.

Lu hızla çadırına koştu ve tişörtünün üzerine askeri bir ceket giymiş olarak hemen dışarı çıktı. Bir yandan da koyu kahverengi asker çizmelerini giymeye çalışıyordu. Liebling Lu'nun üzerindeki buruşmayan kumaştan, kendinden ütülü pantolonunun da askeri üniforma olduğunu yeni fark ediyordu. Lu kendilerine doğru ilerleyen Savunma Bakanı Vekili Li Kangsheng'in Başyaveri Tümgeneral Zhou'ya doğru koşmaya başladı.

Lu iriyarı Tümgeneral'in huzurunda hafifçe eğildi. Tümgeneral sağ elini beresinin siperliğine dayayarak selam verirken siperlik biraz oynayıp sallandı. 'Adam selam vermeyi bile beceremiyor' diye içinden düşündü Lu. Zhou hiç Tümgeneral olabilecek birine benzemiyordu. Ama sonuçta yetki sahibiydi ve Lu onun önünde durup vereceği emirleri beklemeliydi. Zhou daha yakına gelmesi için ona işaret etti. Bir süre konuştu. Bir adım atınca Lu başını öne eğip saygıyla kenara çekildi.

Zhou ve Lu çadırlara ulaştıklarında artık herkes tamamen giyinmiş halde yemek pişen bölümün önünde iki sıra halinde dizilmişlerdi. Liebling ve Huang Wen en önde, Ababehri, sürücüler ve çalışanlar daha arkadaydılar. Tümgeneral Zhou'yu tanıyan Huang Wen elini uzattı ve Lu'nun, anlamını Liebling'e belli etmekten çekineceği tarzda abartılı bir selamla selam verdi.

Liebling elini uzattığında Tümgeneral Zhou karşılık vermedi. "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu. Liebling ve Lu bu beklenmedik tepki karşısında şaşırmışlardı.

"Ah, evet" diye kekeledi Liebling. Yolunda gitmeyen bir şeyler

olduğunu hissetmişti. Aklına hemen yatağının içine sakladığı toprak dolu paketler geldi ve bunları tevil edebilmek için aklından bir hikaye uydurmaya başladı.

"Çok iyi" diye cevap verdi Zhou. Lu'ya baktı ve can sıkıcı bir tonda Çince bir şeyler söyledi. Lu selam verip Liebling'in çadırına doğru ilerledi ve çalışanlara seslenip bir şeyler söyledi. Bir tanesi hızla Alman'ın çadırına girdi.

Zhou soğuk, duygusuz bir yüz ifadesiyle Liebling'i süzüyordu. Ağır bir İngilizce'yle "Yüzbaşı Lu'ya çadırınızdaki bütün eşyaları helikoptere yerleştirmek için buraya getirmesini emrettim ve ..."

"Bir dakika!" diye kesti Liebling. "Bu da ne demek? Kimsiniz siz?"

Zhou bir süre konuşmadı. Sonra: "Ben, Çin Savunma Bakanlığı'ndan Tümgeneral Zhou. Savunma Bakanı Vekili General Li Kangsheng'in emriyle buraya geldim. Sizi ve eşyalarınızı buradan alıyorum ve sizi Urumqi'deki askeri bir tesise götürüyorum. Oradan da Pekin'e uçacağız."

"Peki bu adam kaçırmanın sebebi ne?"

"Adam kaçırma mı?" dedi Zhou, her heceyi ayrı vurgulayarak. "Bakın, bu bir adam kaçırma değil. Sadece sizi buradan götürüyorum."

Bu arada çalışanlar Liebling'in çadırını boşaltmışlardı. Son olarak, çadırdan iki boş bira şişesi çıkardılar. Yüzbaşı Lu ayağıyla şişeleri kenara iterek işçilere elbiseleri ve katlanan yatağı Liebling'in eşyalarının konduğu torbalara sığdırmalarını emretti. Liebling gözünün yatağa kaymaması için gayret ediyordu. Bu arada boş çadıra doğru bir adım attı.

Lu döndü ve Almanca "Dur!" diye bağırdı. Sonra gülerek ekledi: "Uzun bir yolculuk olacak. Yanınıza yiyecek bir şeyler alabilirsiniz."

Liebling'in gözleri bir ara Ababehri'ninkilerle buluştu. Ababehri ona doğru bakarken Liebling içinden 'O da onlardan. Beni aptal yerine koydular.'

"Acele edin, Doktor" diye seslendi Lu. "Zaman kaybediyoruz." Çalışanlardan biri kolunun altındaki torbalarla helikoptere doğru

gitti. Liebling çadırına baktı. Çadırın önünde bir diz üstü bilgisayar, dürbün, GPS aleti, bir CD-çalar ve ona ait kulaklıklarla beraber bir yığın CD duruyordu.

Liebling Almanca, "Bu eşyalara ne olacak?" diye sordu. Lu sağ dirseğinden onu sıkı sıkı kavradı ve onu helikoptere doğru sürükledi. "HuangWen onları inceleyecek."

"Sizi bir daha görmeyeceğim, değil mi?"

Lu cevap vermedi. Helikoptere doğru ilerlediler. Üstüste birkaç kez, çalışanların yerde bıraktıkları derin ayak izlerine takılıp sendelediler. Liebling diz üstü bilgisayarını düşündü. Endileşeleneceği bir şey yoktu içinde. Acaba Zhou onu neden burada bırakıyordu?

Helikoptere önce Zhou atladı ve Liebling'in binmesi için kapıyı açık bıraktı. Arkeolog, General'in tam karşısına, pilot kabininden ayrılmış bölmeye oturdu. Zhou emniyet kemerini takarak aynısını yapması için Liebling'e işaret etti. Sonra tavanda bir düğmeye basıp Çince üç kelime söyledi. Motor çalışmaya, pervaneler dönmeye başladı ve helikopter yine yoğun bir toz bulutuyla birlikte havalandı. Etraf bir an için kapkaranlık oldu.

Zhou elini Liebling'in sol dizine koydu. Toz bulutundan çıktıklarında helikopterin içi yeniden aydınlandı. Zhou Liebling'in yanında asılı duran kulaklığa işaret etti. Liebling kulaklığı taktı ve Zhou'nun sesini duydu: "Sony. Çok iyi. Ses çok berrak." Liebling başını eğdi. "Bütün bunların sebebi ne, General? Neden götürülüyorum?"

"Gençliğimden beri elektronikten iyi anlarım. Bu kulaklıkları daha önce test ettim. Kimse bizim ne dediğimizi duyamaz. Kapalı bir sistem. Anlıyor musunuz?"

"Hayır, anlamıyorum. Neden işimden alıkonuyorum?" "Güvenliğiniz için, Doktor."

"İlginç bir güvenlik anlayışınız var doğrusu..."

"Ababehri'ye ihanet edildi. Bu gece Pakistan'a gitmesi gerekiyor. Bu durum araştırmalara hız verecek. Sizin göreviniz ise..." "Görevim mi? Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Ababehri'nin size verdiği şeyden bahsediyorum. Ama bu, şu an size söylemem ve sizin de Stiller'e söylemeniz gereken şey kadar önemli değil aslında."

"Stiller kim?"

"Lütfen, bana güvenin, Doktor Liebling. Ben düşmanınız değilim. Ababehri'nin size söylediği şu sözü düşünün: 'Bunu bütün dünya için yapıyorum.'"

"Ne söylediğini siz nereden biliyorsunuz? O mu söyledi?" "Bakın, çember hepimizi sarmış durumda. Ben de bunu bütün dünya için yapıyorum. Bu düşünce inancımın bir parçasıdır."

Liebling birdenbire sessizce fısıldadı: "Falun Gong! İnancınız... Dinle alakalı..."

"Evet. Ama biz bunu ruhsal bir hareket olarak tanımlıyoruz; din olarak değil. Barışa dayalı bir politikayla Çin'de yeni bir yapılanma oluşturabileceğimizi düşünüyoruz. Çok sayıda insan bizi destekliyor. Öyle zannediyorum ki, pilot, hatta belki kopilot bile üyemiz olabilir. Ama yine de kendimden çok emin değilim. Kimse kendinden emin olmamalı."

"Çin, Falun Gong'un kökünü kazımalı, diye düşünürdüm."

Zhou gülümsedi. "Hayır, hayır, hareket gittikçe büyüyor. Ve işe yarıyor da."

"Ama anlamıyorum, neden..."

"Uzun açıklamalar için zamanımız yok, Doktor. Amirim, Savunma Bakanı Vekili General Li Kangsheng'in bir darbe planladığını öğrendim. General bir grubun lideri... İngilizce'de bir kelime vardır... Kötü bir grup anlamında..."

"Hain. Hainler grubu."

"Evet, hainler. Li'nin, yani hainlerin Amerika'da Almanlar'ın uçaklarını tahrip ettiklerini öğrendim. Stiller'in kardeşleri... Olayı duymuşsunuzdur herhalde..."

"Evet, Amerika'daki şu kaza. Bizim gazetelerde de çıktı."

"Kaza değildi. Olaydan Li sorumluydu. Şimdi daha kötüsünü planlıyorlar. Daha korkuncunu. Tam olarak bilmiyorum, ama

Dünya Ticaret Merkezi tarzında bir olay. Ama bu defa Almanya'da. Onları uyarmanız lazım."

"Uyarmak mı? Kimi? Neye karşı?"

"Stiller'i. Onu tanımıyormuş gibi yapmayı sürdürebilirsiniz. Ama bu bir işe yaramaz. Ona Li'den bahsedin. Sizin Savunma Bakanınız Li'yi tanır. Stiller'e Li'nin Almanya'daki Almanlar için korkunç bir felaket hazırladığını söyleyin. Bütün bildiklerim bunlar."

"Size inanmam için bir neden yok. Beni götürmenizin sebebi olarak Lu'ya ne söylediniz?"

"Ben bir generalim. Bir yüzbaşıya her şeyi anlatmak zorunda değilim. Konuyu herkesle paylaşmak istemememi anlayışla karşılar. Sizi oradan almak zorunda olduğumu ve Huang Wen'le kendisinin sizin eşyalarınızı alabileceklerini söyledim ona." Torbaları işaret etti. "Bilgisayarda sakıncalı bir şey bırakmayacağınızı biliyordum. Bana inanın, eşyaların onlara bırakılması şu anlama geliyor: Mutlu olacaklar ve çenelerini tutacaklar."

"Peki Ababehri?"

"O bu gece köyüne gidiyor. Oradan da Pakistan'a. Orada çok sayıda Uygurlu var."

Helikopter Urumqi'de askeri bir havaalanına indi. Zhou ve Liebling ellerinde torbalarla Çin Havayolları'na ait olup Pekin'deki havayolları genel karargahına giden bir uçağa doğru ilerlediler. Orada siyah bir Mercedes kendilerini bekliyordu. Zhou şoförle konuştu ve araba şehre giden bir otobanda yol almaya başladı.

"Sivil havayollarına bırakılacaksınız. Bazı teknik sebeplerden dolayı Lufthansa'nın bir uçağını bekletiyorlarmış. Bir an önce Berlin'e varmanız çok önemli."

"Ama siz ne yapacaksınız? Siz... Bunlar..."

"Sorular hiç bitmez. Bunları cevaplamak günler alır. Bürokrasi..." Liebling'e doğru eğilip fısıldadı: "Daha sonra Pekin'deki Alman Büyükelçiliği'ne ziyarette bulunacağım. Stiller gerekirse beni dışarı çıkarır."

19
PEKİN

General Zhou'nun evi Savunma Bakanlığı'na sekiz kilometrelik mesafedeydi. Yalnız yaşıyordu. Karısı beş yıl önce ölmüştü. İşi gereği yalnız yaşamayı tercih ediyordu. Sabahları erkenden kalkar, son derece planlı programlı bir hayat sürerdi. Yıllardır değişmeyen şekilde sabahları 06:45'te işe gitmek için yola çıkar, saat 07:00 gibi Tiananmen'e ulaşırdı. Yavaş yavaş saat yönüne uygun şekilde yürür ve kollarıyla, bayrak sallamayı andıran birtakım hareketler yapardı.

Halk müzesinin dik ve geniş merdivenlerinden çıkarken yaşlılardan oluşan bir kalabalığın arasından bir adam sıyrıldı. Adam içinde ev kuşlarının bulunduğu kafesler taşıyordu. Zhou kendisine yaklaşan adamı tanıdı. Adam bir elindeki kafesi havaya doğru kaldırmış hayranlıkla kuşlara bakıyordu. İyice yaklaştığında: "Sizi kandırdılar" dedi adam. Bir yandan kafesle ilgilenirken sözlerine devam etti: "Alman Büyükelçiliği'nde sizi alacaklar. Gecikmeden oraya gidin."

Zhou yoldan bir taksi çevirip bindi. Şoföre Alman Büyükelçiliği'nin yerini sorunca adam Pekin'deki bütün taksi şoförleri gibi sinirli bir şekilde başını salladı. İki kilometre gitmemişlerdi ki, siyah bir araba taksinin yolunu kesti. Şoför aniden frene basınca Zhou

öne doğru savrulup başını şoför koltuğunun arkasındaki plastik levhaya çarptı.

Arabadan iki genç adam indi. Biri taksinin tam önünde durdu. Diğeri sağ arka kapıyı açtı ve Zhou'ya aşağı inmesini işaret etti. "Devlet Güvenlik Birimi" dedi. "Bizimle geliyorsunuz." "Şoförün parasını ödemek istiyorum" dedi Zhou.

Adam döndü ve arabanın önünde hızlı hızlı meslekdaşıyla konuşmaya başladı. "Şoförün parasını ödemek istiyor." Diğer adam şoförün kimlik bilgilerine baktı. 'Şoför artık sinirli görünmüyor' diye düşündü Zhou. Aksine korkmuş görünüyordu. Ama ben korkmuş görünmemeliyim.

Adamlar Zhou'nun kollarını kavradılar ve onu siyah arabanın arka kapısından içeri soktular. Biri şoförün yanına oturdu. Şef olduğu anlaşılan diğer kişi ise Zhou'nun yanına oturdu. "Alman Büyükelçiliği'ne gitmeyeceksiniz."

"Bir yanlışlık olmalı" dedi Zhou. "Ben zaten büroma gidiyordum."

"Lütfen yalan söylemekten vazgeçin ve sorun çıkarmayın." Adam hafifçe dönmüş ve doğrudan Zhou'nun yüzüne bakmıştı.

Siyah araba bir sokağa kıvrıldı ve üç katlı bir binanın önünde durdu. Zhou Devlet Güvenlik Birimi'nin merkez binasının burası olmadığını biliyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

Adam aşağı indi ve Zhou'yu kolundan çekti. "Haydi, acele edin" dedi. "İçeri girip doğruları söylemeye başlayacaksınız."

Siyah araba hareket edip oradan uzaklaştı. Adam Zhou'yu binanın içine sürükledi. Bir kapı açıldı ve küçük bir odaya girdiler. Yaşlıca bir adam başıyla yazı masasının önünde duran bir tabureyi gösterdi. Masanın üzerindeki lamba etrafa loş bir ışık veriyordu.

"Adımı bilmenize ihtiyacınız yok, Yoldaş Zhou. Bana Yoldaş Gerçek diyebilirsiniz." Yazı masasının üzerindeki kıvrılmış bir kağıdı açıp Zhou'ya uzattı. Kağıdın sağ alt köşesinde bir mühür vardı ve üzerinde *ju Zhou an zheng* yazıyordu. Bir zorunlu celp kağıdıydı bu. Kağıtta tarih yoktu. Zhou'nun adı alelacele yazılmış

gibiydi. Celp için hiçbir neden belirtilmiyordu. *Ju Zhou an zheng* için hiçbir şekilde bir sebep gösterilmemişti. "Gördüğünüz gibi" dedi Yoldaş Gerçek, "sizi kanunlara uygun bir şekilde davet ediyoruz." Adam Zhou'nun elinden kağıdı hızla çekti ve kağıdı yırttı.

Sonra kapıdaki bir bankın üzerinde oturan bir adama doğru eğildi. Zhou adamı daha önce de fark etmişti. Adam yerinden kalktı. Oldukça iriyarı bir adamdı ve üzerinde siyah bir tişört ile siyah pantolon vardı. Omuzları geniş, kolları kaslıydı. İşte şimdi soruşturma başlıyordu.

Gerçek bir sonraki günün şafağında ortaya çıktı. Olaydan ilk haber alan, Zhou'nun, halk müzesinin önünde rastladığı kafesli adamdı. Gördüğü şeyi fark ettiğini belli etmedi. Çünkü her zamanki gibi izleniyordu. Adımlarını hiç değiştirmeden, hızlandırmadan veya yavaşlatmadan doğruca sokak direğinin yanından geçti. Kuşlar ötmeye devam ediyorlardı. Adam içinden kuşların susmalarını diledi. Ama bir yandan da biliyordu ki, kuşlar ötmeye devam edeceklerdi, çünkü gördükleri şey onlar için çok da önemli değildi.

Zhou'nun çıplak cesedi sokak direğinde asılıydı. Boğazı boydan boya kesilmiş, ağzına bir kağıt sokulmuştu. Kağıtta ise Falun Gong kuralları yazılıydı...

20
BERLİN

Christoph Stiller cesedi bulan polis memuruna, "Lütfen her şeyi bir kez daha en baştan anlatın" dedi.

Lars Kestenberg komiserlik görevine terfi etmek için Berlin Kriminal Polis Müdürlüğü'ne başvuruda bulunmuştu. Kendisine hayrandı. Özellikle de olayları hem kısa zamanda hem de eksiksiz anlatabilme yeteneğine... Federal Almanya Gizli Servisi'nden olan ve bir anda ortaya çıkıp Berlin Polisi'nin elinden cinayetle ilgili tüm yetkiyi almayı başaran adama yüzünü buruşturarak baktı ve konuşmaya başladı:

"Bugün saat 11:35'te," diye başladı Kerstenberg, "bir adam cep telefonundan Tempelhof-Schöneberg Polis Karakolu'nu arayıp, 'Tempelhof Sokağı 782'ye bir polis memuru yollayın; orada bir ceset var' dedi. Arabamı oraya yönlendirdim. O adreste genellikle uyuşturucu bağımlılarının alım-satım işlerinde kullandıkları boş bir ambar olduğunu biliyordum. Yanımdaki meslekdaşımla beraber açık kapıdan binaya girdik. Bir kat çıkıp sağ taraftaki ardiyelerden birine doğru ilerledik. Kapı açıktı, içeri girdik. Yani şu an bulunduğumuz odaya..."

Kestenberg durdu ve uzun, dar bir odanın sonundaki kapıya işaret etti. Odadaki yüksek pencerelerden içeri zayıf bir güneş ışığı

yayılıyordu. Pencere camları kırık dökük ve oldukça kirliydi. Odanın büyük bölümü karanlıktı. Ama çer-çöple kaplı yerde iki tane üç ayaklı sehpa, sehpaların üzerinde de projektörler vardı. Projektörlerin göz kamaştıran ışığı kapıya çivilenmiş bir adamı aydınlatıyordu.

"El fenerlerimizi odada gezdirdik ve ilerideki kapıda cesedi andıran bir şeyin asılı olduğunu gördük. Hiçbir izi kaçırmamak için dikkatle yaklaştım ve feneri cesede doğru tuttum. Asılı olan adamın ölü olduğu anlaşılıyordu. Ellerine ve bileklerine büyük çiviler saplanmıştı. Avuçlarına ve eklem yerlerine de. Ben..."

"O an ölü olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye kesti Stiller. "Doktor müdahalesine ihtiyacının olmadığını nasıl anladınız?"
"Bakın... Biraz önce belirttiğim gibi, adamın gözleri ardına kadar açıktı. Bu bir ölünün gözleriydi. Elbette o bakışı tanıyorum. Başı öne doğru, göğsünün üzerine düşmüştü ve saçsız kafatasında iki delik gördüm. Mermi izi... Ayrıca çıkış izlerini de görmedim. Bu nedenle mermilerin vücutta patlayan tipte mermi olduğunu düşündüm. Adamın ölü olduğu apaçıktı."

"Mükemmel bir rapor oluşturmuşsunuz, Kestenberg" dedi Stiller. "Detayların değişip değişmediğini tespit edebilmek için genellikle iki kere sözlü rapor alırım. Sizde böyle bir şey olmadı. Duyduğuma göre terfi etmeyi bekliyormuşsunuz. Çok başarılı bir komiser olacağınızdan şüphem yok."

Stiller bir iki adım atarak odada döndü ve cesede son kez baktı. Adam en fazla kırk yaşlarındaydı. Mavi gömlek üzerine koyu yeşil bir kazak giymişti. Rengi solmuş kot pantolonu ve yürüyüş botları vardı. Sağ bileğine gümüş renkli esnek bir kayışı olan bir saat takmıştı. Saat yanlış zamanı gösteriyordu. Hans Liebling'in henüz saati değiştirmediği ve saatin hala Çin'e uyarlı olduğu anlaşılıyordu.

Stiller öbür tarafa döndü ve Kestenberg'e doğru yürüdü. Adamı kolundan tutup odanın dışına çıkardı. "İyi bir komiser susmasını bilmeli" diyerek iyice memura doğru yaklaştı. "Polis sizin veya arkadaşlarınızın ifadesine başvurursa, Federal Almanya Gizli Servisi'nden ne ben ne de bir başkası burada değildik. Zaten biz bu-

nunla değil, havaalanındaki bir başka tahkikatla ilgiliydik. Kısacası; raporunuzda benden veya Federal Almanya Gizli Servisi'nden bahsetmemenizi rica ediyorum. Anladınız mı?"

Kestenberg başını salladı. "Evet, tabii."

"Güzel" dedi Stiller ve polisin kolunu serbest bıraktı. "Şimdi lütfen beni diğer cesedin bulunduğu yere götürün." Stiller'in siyah Opel'ine bindiler. Kestenberg şoföre Berlin Tempelhof Havaalanı'nın otoparkına giden yolu tarif etti. Yol çok uzak değildi.

Polis memurları ilerideki bir başka siyah Opel'in çevresinde delil araştırma çalışmaları yapıyorlardı. Şoför kapısı açıktı. Arabada kahverengi yün bir ceket ve gri pantolon giymiş bir adam vardı. Başı direksiyona düşmüştü. Siyah sık saçları vardı. Stiller adamın kafatasındaki delikleri görmek için iyice eğilip baktı. Kestenberg'e döndü: "Peki bu ceset?"

"Karakoldan bir memur rutin aralıklarla otoparktaki araçları inceler" diye söze başladı Kestenberg ve üniformasının cebinden siyah bir not defteri çıkardı. Defteri açtı, ama içine bakmadı. "Memur ilk başta sürücünün yardıma ihtiyacı olabilir diye düşünmüş. Sonra adamın ölü olduğunu görmüş." Kestenberg Stiller'e baktı. "Zannediyorum ki, eksper incelemesi yapınca olayı anlamış." Sözlerini teyit etmek için elindeki not defterine baktı. "Memur, Tempelhof Sokağı'ndaki cesetle ilgili telefon alan karakolu aramış. Yani karakol, üzerinden yirmi dakika bile geçmeden bir cinayet ihbarı daha almış. Telsiz konuşmalarını ben de duydum ve her iki cinayet arasında bir bağlantı olabileceğini düşündüm. Tamam, burası basit ve cahil bir bölge olabilir, ama cinayet işlendiği pek görülmez. Bu arada memurlardan biri Opel'in plakasını araştırmış ve numaranın gizli tutulduğunu öğrenmiş." Stiller'in Opel'ine doğru baktı. "Bir süre sonra karakoldan, olayla Federal Almanya Gizli Servisi'nin ilgileneceğini öğrendim. İşte bu nedenle her iki cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyor ve bütün bunların Federal Almanya Gizli Servisi'nin özel bir meselesiyle ilgili olduğunu iddia ediyorum."

"Teşekkür ederim" dedi Stiller. "Sizi ambara geri götüreyim. Adamlarımın sizinle ve Berlin Polisi'nden tahkikati yürütecek diğer kişilerle uzun çalışmaları olacak. Yalnız şu çok önemli; bilgiler tek merkezde toplanacak. Ve kesinlik kazanan bilgiler, en azından geçici bir süreliğine, kamuya intikal ettirilmeyecek."

Ambara geldiklerinde Stiller Kestenberg'i arabadan indirdi ve Berlin Polisi'nden bir komiserle konuşan bir adama el salladı. Adam iriyarı ve kaslıydı. Sıfır yaka koyu renk bir kazak ve siyah pantolon giymişti.

"Ne düşünüyorsun, Kurt?"

"Tabii ki Mossad..." diye cevap verdi Kurt. "Kafaya iki kurşun... Ürdün'de duyduğumuz olayı hatırlıyor musun? Filistinli birini ortadan kaldırmak için kulağına zehir enjekte etmişlerdi. İşe yaramamıştı. Ama bak, buradaki işe yaradı. Kafaya iki kurşun her zaman işe yarar."

21

Meclis Binası'nın üzerinde büyük bölümü camdan oluşan çelik bir kubbe yükseliyordu. "Şunu bir düşünsene, Miya..." dedi Berzin binaya bakarak. "Önce bir kralın, sonra Hitler'in hükümdar koltuğu olmuş bir yer burası... Bin türlü bombanın hedefi olmuş, ardından katil bir duvar tarafından ikiye bölünmüş... Peki şimdi? Üzerinde demokrasi oynatılan bir sahne..."

Berzin kötü bir Almanca'yla konuşuyor, kelimeleri son derece abartılı bir şekilde vurguluyordu. Wagner'in gözlemlerini ve yaptığı uyarıları ciddiye almamıştı. Almanlar ona dokunmaya cesaret edemeyeceklerdi.

Miya Takala Berzin'in sözlerini takip edebiliyordu; bu kolaydı. Ama kelimelerin ardında yatan anlamları anlamakta zorlanıyordu. Miya Almanya'ya birkaç ay önce gönderilmişti. Mossad, Almanya'da toplandıklarını ve oradan hareketle dört bir yanı vurduklarını düşündükleri teröristlerin sayısının artışından dolayı endişelenmeye başlamıştı. Miya bu iş için idealdi. Her şeyi dikkatle gözlemleyebilecek ve gerekirse harekete geçebilecek en yetenekli ajanlarıydı.

İsrail Gizli Servisi, Rus bir çete reisi olan Wladimir Berzin'in Çin Ordusu elemanlarına gizli silah satışı yaptığını duymuştu. Bunlardan bazı savaş aletleri sonra İran'a nakledilecekti. Ve oradan da

Hamas ve Hizbullah'a. Bir kaynağa göre, satın alma listesinde sözde küçük, bavul büyüklüğünde atom bombaları bulunuyordu. Bu resmi olarak teyit edilmemişti belki, ama İsrail üzerine risk alamazdı.

İsrail Gizli Servis Şefi David Ben-Dar Berzin'in bir Rus ekonomik delegasyonunun üyesi olarak bir akşam yemeğine davet edildiğini öğrenmişti. Yemek Başkan Kiepler tarafından, hasta Rus Devlet Başkanı Alxander Gruschkow'un onuruna veriliyordu. Ben-Dar Miya'nın da misafir listesinde olmasını planlamıştı ve Miya'ya Berzin'le bağlantı kurması için özel direktif verdi.

Berzin'in onu görmezlikten gelmeyeceğini biliyordu.

Miya tüm akşam Berzin'le ilgilenmeyi ve sürekli olarak onu övüp iltifatta bulunmayı kendine görev addetmişti. Ve tahmin edileceği gibi, başarılı da olmuştu. Berzin oldukça etkilenmişti. Ertesi gün Storkower Caddesi'nde bulunan Park Plaza'da öğle yemeği için Miya'ya teklifte bulununca Miya daveti kabul etti.

Gizli evraklarda Berzin'le ilgili okudukları bir yana, Miya onu oldukça ilginç bulmaya başlamıştı. Elbette kusursuz değildi, ama daha önce düşündüğü gibi kaba ve cahil olduğunu da söylenemezdi. Ama şu da bir gerçekti ki, Berzin Miya'yı etkilemek için normalde olduğundan çok daha kibar ve iyi davranıyordu.

Öğle yemeğinde Berzin onu çok görgülü, medeni ve hoş bulduğunu söyledi. Miya bir an nasıl karşılık vermesi gerektiğini düşündü. Biliyordu ki, Berzin sadece nazik konuşmalarla sınırlı kalmak istemeyecekti. Öte yandan Berzin 'hayır' cevabını kabul edecek biri de değildi. Tehlikeli bir adamdı, ama sorun bu değildi. Sorun daha karmaşıktı. Ben-Dar onu her zaman çok sıkmıştı. Miya onun emriyle sayısız cinayet işlemişti. Gerçi bundan hiç pişman değildi. Hiçbir tereddüte kapılmadan aynılarını yeniden yapardı. Ama bu daha farklıydı. Bütün hayatını ülkesi için feda etmeye hazırdı, ama kendini asla...

"Anlayamıyorum" diye ısrar etti Ben-Dar.

Hiçbir söz Miya'nın fikrini değiştiremezdi. Yapmayacaktı.

Ben-Dar sonunda pes etti.

Berzin yeniden Berlin'e gelmişti. Miya'yı dışarıda biraz dolaşmaya davet etti. Güzel bir gündü.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi Miya.

Berzin Miya'ya trafik lambasındaki figürü gösterdi. Figür kırmızıydı, yassı bir şapkası vardı ve kollarını iki yana açmıştı. Berzin işaret ederken figür yeşile dönüşmüştü. "Doğulular bunu 'Batı'nın ufaklığı' diye tanımlarlar. Oradaki daha ruhsuz ve can sıkıcı bir figürdür. Artık Berlin'de her ikisinden de var. Birliğin saçma sembollerinden biri bu... Oysa duvar hala duruyor. Kafalardaki duvar..."

Unter den Linden adlı opera binasının yakınlarındaki kaldırımda durdular ve dikdörtgen şeklindeki bir pencereye baktılar. İyice yaklaşıp kalın camlardan içeri baktıklarında rafları bomboş duran bir iki dolap gördüler. Oda beyaz rengin hakimiyetiyle pırıl pırıl parlıyordu. Bir hatıra plakası üzerinde burasının 10 Mayıs 1933 tarihinde Naziler tarafından boykot edilmiş yazarlara ait 100 kitabın yakıldığı yer olduğu yazıyordu. Miya içinden, *'bunu Micha Ullman yapmıştı... bizden biri...'* diye düşündü.

"Bir Alman sözü vardı... yanlış hatırlamıyorsam... masa başı azmettiricisi..." dedi Berzin. "İlk başta bunun ne olduğunu anlamam zor olmuştu. Hatta anlamak için bir kitaba başvurmak zorunda kalmıştım."

"Masa başı azmettiricisi..." diye tekrarladı Miya. Heydrich, Himmler, Eichmann; hepsi bu kategoriye dahildiler.

Üzerindeki grafitinin artık iyice solmuş olduğu Duvar'dan bir parça, ilk Doğu Almanyalılar'ın 9 Kasım 1989'da Batı'ya geçtikleri yer olan Bornholmer Köprüsü'ne yakın bir yerde bulunuyordu. Ve duvar parçasının yanında şimdi bir sigara reklamı panosu vardı.

Berzin başıyla Doğu tarafını gösterdi. "Çocukken orada yaşadığımda" dedi, "hep Batı'yı hayal ederdim. Batı'yı Walt Disney'in sihirli dünyası gibi düşünürdüm." Sonra ekledi: "Ve artık burada hiç de sihirli bir şey bulamıyorum."

"Disney sizi hayal kırıklığına mı uğrattı?" diye sordu Miya.

Miya, Berzin'in sesi yumuşak bir tona büründüğünde, beynini bir dinleme ve kaydetme cihazı gibi kullanmaya alışmıştı. İşte şimdi Berzin'in sesi yine yumuşamıştı. Miya can kulağıyla dinliyordu. Biliyordu ki, Berzin, günün bir kısmını Wagner'le geçirmişti ve Miya onun bilinçaltının konuştukları şeylerden bazılarını yansıtacağını seziyordu.

"Evet, kesinlikle. Her şey bir aldatmaca. Kısacık bir anda her şey kaybolup gidiyor. Ben daha gerçek bir şey arıyorum." Kudamm yakınlarındaki küçük parka göz atıp Miya'yı bir banka doğru götürdü. Oturduklarında Berzin: "Amerika'ya bakıyorum ve sadece hayal kırıklığı görüyorum. Çöküşe doğru bir gidişat... Disiplinini kaybetmiş ve şişmanlamış insanlar. 20. yüzyılı Amerikan yüzyılı diye tanımlıyorlardı. Artık geçti..."

"Peki gelecek kimin olacak?" Berzin Miya'nın ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Almanya'nın..." dedi Berzin ve eliyle etraftaki kocaman, yeni binaları işaret etti. "Almanya ve Rusya!" Berzin anayurdunun ismini gururla söylemişti. "Alman ve Rus firmalarının bütün Avrupa'da ortak teşebbüs başlattıklarını bir düşünün. Oluşturulacak büyük ortaklıkları düşünün. Ve bunun bütün Avrupa'ya getireceği artıları da bir düşünün."

"Peki ya Fransızlar?"

"Fransızlar mı? Onlarla iş yapılmaz. Çok zor insanlardır. Ayrıca onlara güvenilmez de. Hayır, hayır, Rus gücüyle Alman yeteneği. Başarının anahtarı bu." Berzin durdu. Birdenbire çok iddialı konuştuğunu fark etmişti. Bunun ardından konuyu değiştirdi. "Neyse, bu kadar iş ve politika sohbeti yeter. Biraz bizim geleceğimizle ilgili konuşalım."

22
WASHINGTON

Santini her zamanki gibi saat 21:00 civarında eve döndü. Onun için bir iş günü ortalama 15 saatten oluşuyordu. Hatta bazen daha da uzun sürdüğü oluyordu.

Kravatını ve ceketini çıkardıktan sonra mutfağa gitti ve buzdolabının buzluk kısmından bir şişe Vodka ile bir bardak çıkardı. Bardağa iki parmak kalınlığında Vodka koyduktan sonra oturma odasına gidip kendini en sevdiği *Eames Lounge* tarzı koltuğa gömdü. New York'tan gelirken yanında getirdiği tek koltuktu bu.

Yedi ay önce Beyaz Saray'dan telefon aldığında ve Jefferson'un takımına davet edildiğinde, ev aramak için çok kısa bir zamanı olmuştu. İşe aldığı yardımcı ajan çok uygun bir yer bulduğunu iddia ediyordu. Santini'ye söz konusu yerin Pennsylvania Caddesi'nde çok konforlu bir daire olduğunu anlattı. Şehir üzerine mükemmel bir panaromaya sahipti. Yeri de çok iyiydi; Capitol Hill ile Beyaz Saray arasındaydı... Evin iç mimar olan sahipleri dekorasyon için bir milyon Dolar harcamışlardı. Ancak iş alanlarını Florida Palm Beach'e kaydırmak istedikleri için evi elden çıkarmak zorundaydılar.

Mükemmel, diye düşündü Santini.

Ajanın anlattıklarından ikna olmuştu. Hiç görmeden evi satın aldı.

Sözleşme akdini imzalamadan hemen önce eve ilk ziyaretini yaptığında büyük bir şaşkınlık yaşadı. Evdeki eşyaların hepsi bir Çin mağazasının mevsim sonu satışlarından elde edilmişti sanki. Renkli bahçe sandalyeleri... Duvarlarda şelale manzaralı parlak parşömen kağıtlar... Çin işi Cloisonne kase ve biblolar... Bütün ev bu tarz eşyalarla doldurulmuştu.

Şaşkınlığını üzerinden çabuk atmayı başardı. Zaten oraya misafir çağırmaya hiç niyeti yoktu. Boşandıktan sonra mum ışığında güzel yemekler yeme arzusu da kalmamıştı. Ayrıca bunun için zamanı da yoktu.

İçkisinden bir yudum daha almadan önce bardağı hafifçe salladı. Flat ekranlı televizyonu açtıktan sonra kumandayla film kanalı aradı. Jay Leno Show'a daha iki saat vardı. Her akşam Leno'nun 10 dakikalık monologunu izlemekten çok keyif alıyordu. Gün içinde güldüğü tek şeydi bu.

Santini hayatının sadece işten ibaret olmamasını elbette isterdi. Ama çok çalışmak zorunda kaldığı için üzülmüyordu. Çünkü hayatında ilk defa, kendi hayallerinin bile ötesinde, çok yüksek bir amaç uğruna hizmet verdiğini hissediyordu.

Santini telefonun sesiyle irkildi.

Arayan FBI Müdürü William McConnell'di.

"Hollaman'daki olayla ilgili gelişen bir bilgiyi vermek istemiştim" dedi adam. "Almanlar'a suikast işleyen domuzlardan birinin patlayıcı maddeyle çok kötü bir sonu oldu."

Santini, O'Neill tarafından önceden bilgilendirilmişti.

"Adalet yerini bulmuş gibi görünüyor" dedi Santini.

"Kuşkusuz. Ama bence olayın arkasında, Praeger'in bugün medyaya verdiği verdiği bilgilerden daha büyük bir olay yatıyor."

"Ne gibi?" diye sordu Santini. McConnell'in kendisini araması na şaşırmıştı. Gerçi McConnell Praeger'in dostu değildi, ama Santini'yle de bugüne kadar hiç FBI hakkında konuştukları özel bir sohbetleri olmamıştı. Ayrıca Santini'nin, Praeger'in, basına neler söylediğiyle ilgili de hiçbir fikri yoktu.

"Manşette 'öldürücü milis' diye yazıyordu. Ama benim amirime göre bu biraz fazla iyimser bir bakış açısı. O, Koestler'in ve Alman pilotların operasyonlarını, yabancı bir örgütün, bizzat gerçekleştirmediyseler bile, en azından planladıklarını iddia ediyor."

"Delil?"

"Henüz yok. Ama şarbon ve zaman ayarlı bombalar bu örgüt için biraz fazla. Her ne kadar BeyazSaray aksini iddia etse de... Daha çok şey öğrenirsem size hemen haber veririm."

"Teşekkür ederim, Bill" diye cevap verdi Santini ve yeni duyduğu bilgileri tekrar kafasında toparlamaya çalıştı.

Gerekçe. İmkan. Para. Biri bunların hepsine sahipti.

Ama kim?

23

Ertesi gün Santini için bitmeyen günlerden biri olacaktı. Güne Pentagon'da başlayacak, sonradan Atlantik'e uzanmak için oradan Andrew Hava Kuvvetleri Karargahı'na gidecekti. Bayerischer Hof Oteli'nde kahvaltı ve brifingle başlayacak olan uzun toplantılardan önce Münih Havaalanı'nda küçük bir mola verecek. Yani gün yine bir sonrakiyle birbirine karışacak gibi görünüyordu. Santini bu düşüncelerle yeniden işine daldı. Arthur Wu günlük DIA raporunda, Federal Almanya Gizli Servisi için hizmet eden Alman bir arkeologun ölümünden bahsetmişti. Santini Wu'nun *Federal Almanya Gizli Servisi* diyebilmek için Almanca bir sözlüğe başvurduğunu ve kelimeyi dikkatle çalıştığını tahmin edebiliyordu. Wu: "Arkeologun adı Liebling'di" dedi. "CIA ve Federal Almanya Gizli Servisi'nin Çin'de ortak düzenlediği bir operasyondan henüz dönmüştü." Bir an durakladı. "Tabii ki DIA CIA tarafından operasyonla ilgili haberdar edilmemişti. CIA raportörleri..."

Sabırsız bir şekilde, "Tamam, anlaşıldı, Art. Ben istediğim zaman sorarım" dedi Santini.

"Oysa Federal Almanya Gizli Servisi bunun tam bir Mossad işine benzediğini söylüyor."

Bu açıklama Santini'nin kafasında birbirini kovalayıp duran ve sonra yeniden kaybolan düşüncelerin canlanmasına neden oldu.

Wu daha sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne iltica eden Kuzey Koreli bir bilim adamından bahsetmeye başladı. Adam Kuzey Kore'nin nükleer savaş başlıklı bir füze geliştirdiğini ve bunun Kuzey Dakota'ya ulaşabileceğini iddia ediyordu.

"Bir kez daha gördük ki, sırları açıklayan bilgisayar değil, Art. İnsan..." dedi Santini ve konuyu Wu'nun en sevdiği sohbet konularından biri olan bilgisayar sistemlerinin savunmasızlığına getirdi.

Wu başını salladı ve rapor vermeye devam etti.

Wu bürodan ayrıldıktan yirmi dakika sonra Margie Santini'ye DIA'den bir kuryenin gizli bir haber getirdiğini bildirdi.

"Getirin" dedi Santini.

"Eğer sırlar söz konusuysa, onları koyduğunuz yere dikkat ediniz" diye bildiriliyordu haberde. "Unutmayın, bilgisayar güvenliği diye bir şey yoktur."

Üzerinde GİZLİ ibaresi bulunan zarftaki haber, lazerlerin görsel ve akustik özelliklerinin anlatıldığı ayrıntılı bir teknik rapordan ibaretti. Santini raporu hızlıca gözden geçirdi. İçinde lazerlerle ilgili çoğalan ayrıntılı konuşmaların kontrolünden, e-mail ve bilgisayar belleği saptamalarından bahsediliyordu. Santini sayfanın en üst köşesine *'Dikkatinize'* yazdı ve Margie'den haberi Scott O'Neill'e göndermesini rica etti. Anlaşılan Wu olayın peşini bırakmak istemiyordu.

Santini birkaç gün önce Beyaz Saray'daki toplantı sırasında aldığı FBI raporunu düzenleme fırsatı bulduğu sırada CIA raportörü Robert Sommers'a *Mafiya* hakkında ne bildiğini sordu.

"Bu brifingle ilgili bir şeyler duymuştum, bayım" diye cevap verdi Sommers. "Knowles'un size söylemediği bazı şeyler var. Kişisel olarak bildiğim şeyleri size anlatabilir miyim? Resmi bir raportör olarak değil."

"Elbette. Kişisel bilgilere her zaman önem vermişimdir."

"Peki öyleyse... Şunu düşünmenizi istiyorum. Bazı finansal işleriniz gereği Cenevre'desiniz ve şık otelinizdeki bara gidiyorsunuz. Üzerinde üç bin dolarlık bir takım elbise olan bir Rus sizinle

konuşmaya başlıyor. Birkaç kadeh içkiden sonra üstü kapalı sizinle iş yapmak istediğini ima ediyor. Size kartını veriyor. Kartta kulağa oldukça modern gelen bir şirket ismi var;TRIMEX, BETREX, NINEX... Ayrıca kartta bu kişinin firmanın başkan yardımcısı olduğu yazılı. Ve siz de hemen kendi kartınızı ona veriyorsunuz. Peki kiminle konuştuğunuzu biliyor musunuz? Gerçekten de bir iş adamı mı? Yoksa bir Rus gizli servis ajanı mı? Bir dolandırıcı mı? Veya her üçünün karışımı mı? Genellikle üçüncü ihtimal doğrudur. Hepsinin karışımıdırlar. Ve onlardan biri şu an Rusya Devlet Başkanlığı'na aday."

Santini bir an onun da, Berzin hakkında çok şey bilen, ama bilgiyi kendilerine saklayan CIA ajanlarından biri olup olmadığını anlamak için Sommers'e dikkatle baktı.

Sommers'in CIA eski bir ajanıyla ilgili bir şey bilmediğine kanaat getiren Santini, sonunda ondan şüphelenmeyi kesti.

Tam 16:45'te Margie Santini'ye 15 dakika içinde Andrews Karargahı'na doğru yola koyulması gerektiğini hatırlattı. Eline, içinde güvenlik görevlilerinin ve ulaşım eksperlerinin de bulunduğu bir yolcu listesi verdi. Yolcular arasında üç senatör, altı kongre üyesi, Yale Üniversitesi'nden, terörizmle ilgili kitapları Bestseller olmuş bir politika alimi de bulunuyordu. Ve aralarında Washington Post'tan Randall Hartley de vardı.

"Andrews'un VIP bölümünü arayın, Margie" dedi Santini. "Hartley'nin benim yakınlarımda bir yere oturtulması sağlansın. Kimse tarafından rahatsız edilmeden onunla görüşme yapmam gerekiyor."

Santini bir gece önce kendisine McConnell'in anlattıklarının bir özetini *Washington Post*'ta gördüğünde fazla şaşırmadı. Birkaç saat önceden de olsa bilgilendirilmiş olmak, bugünün politik ortamında onun veya bir başkasının umut edebileceği en iyi şeylerden biriydi. Ama onu asıl şaşırtan, *Washington Post*'un haberi baş sayfaya taşımış olmasıydı.

"İsteğinizin Protokol Servisi tarafından düzenlenmesini sağla-

yacağım" dedi Margie. "Her şey her zamanki gibi problem çıkmadan işleyecek."

Savunma Bakanlığı'nın Protokol Servisi seyahatlerin ve diğer organizasyonların sorunsuz işlemesi için özel çaba sarf ediyordu. Ama her ne kadar türlü önlemler alsalar da, politikacılardan bazıları Bakan'la konuşmak için onun yanına yaklaşmak isteyebilirlerdi. Santini de biliyordu ki, servis görevlileri bunu engelleyemezdi. Bu nedenle hepsinin uykuya dalmasını ve onu rahatsız etmemelerini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Normal şartlarda senelik Heltsinger konferansları onu mutlu ederdi. Eski dostlarını görme fırsatı yakalar, konferans boyunca yeni dostluklar kurardı. Eskiden beri konuşulan konuları tekrar duymaktan hoşlanırdı. Bunun yanında yeni fikirler de edinirdi. Kısacası, orada olmaktan zevk alırdı.

Konferans onları altmışların başına, Avrupa'nın geleceğinin henüz belirsiz olduğu zamana geri götürdü. Almanya'nın bölünmesinin ve NATO birlikleriyle Varşova Paktı ordularının yüzleştirilmesinin üzerine Baron von Heltsinger birilerinin savaş çıkarmaya çalıştığını düşünerek korkmuştu. "Alman politikacılar ve generaller yalnızca panzerleri sayıp ateş etmeyi düşünürler" demişti bir keresinde.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Heltsinger Alman ekonomisinde büyük bir hareket başlatmıştı. Bunun üzerine Alman politika ve ekonomisinde en yüksek mertebeye çıkılmıştı. Böylece Heltsinger, Soğuk Savaş'ın Üçüncü Dünya Savaşı'na dönüşmesinin nasıl engelleneceği ile ilgili bir konferans düzenlemeye karar verdi. İlk başta konferansa sadece aralarında Henry Kissinger adında genç bir Harvard profesörünün ve genç bir Federal Parlemento Vekili olan Helmut Schmidt'in de bulunduğu yaklaşık yirmi kişi gelmişti. Helmut Schmidt sonradan savunma bakanı ve başbakan olacaktı.

Politik yeteneklerin kaşifi olarak bilinen Heltsinger'in yıllık konferanslarına katılım her sene daha da arttı. Önde gelen Alman politikacılar hala onun tavsiyelerini arıyorlar. Özellikle şimdiki

Başbakan... Baronun konferansına katılım ancak davet vasıtasıyla mümkündü ve bir davetin anlamı 'Batı güvenlik çevreleriyle iyi ilişkiler içinde olmak' demekti. Bu konferanslar, NATO'nun güvenlik konularıyla ilgili en önemli konferanslarından biri haline gelmişti.

Ama bu yılki konferans Santini için daha farklı olacaktı. Kimsenin, en azından eski dostu Baron von Heltsinger'in, yanında götürdüğü haberlere sevinmeyeceğini biliyordu.

Santini saatler sonra, başını, daha önce bir nükleer silah saldırısında hava komandoları olarak hizmet vermiş olan Boeing 747'deki özel kabininden dışarı uzattı. Kabindeki karyola oldukça rahattı. Uçağın arka tarafında Air Force personeli için ayrılmış ilave ranzalar da bulunuyordu. Ama onun dışında hemen herkes Atlantik'i oturarak geçti.

Santini O'Neill'a işaret edip yanına çağırdı. O'Neill ayağa kalkıp Santini'nin özel bölmesine doğru ilerledi ve kapıyı arkasından kapadı.

"Scott, Randall Hartley'yi buraya çağırın. Ama lütfen diğerlerine hissettirmeden... Fark ederlerse onlar da katılmak isteyeceklerdir." Birlikte yolculuk ettiği basın kurulunu hoş tutmak Santini için önemliydi. Gazetecilere karşı son derece iyi davranıyordu ve onların da kendisine ve bakanlığa karşı adaletli davrandıklarını söylemek mümkündü. Ama şu da vardı ki, kesinlikle çok açgözlüydüler ve sürekli beslenmek istiyorlardı. Eğer kan kokusu alırlarsa Santini'yi çok sevmeleri veya ona büyük saygı duymaları bir anda önemini kaybedebilirdi. Tabii bu daha çok, "büyük lokma" olarak tabir edilen gazeteciler için geçerliydi.

Randall Hartley kel kafalı ve her zaman nemli mavi gözleri olan, tıknaz, sempatik bir İrlandalı'ydı. Evet, İrlanda kökenli olduğu doğruydu, ama sempatik kelimesini onunla birlikte zikretmek aslında ancak bir delinin yapacağı işti. O, büyüklerin ve güçlülerin hatalarından aldığı zevkle beslenen bir köpekbalığıydı.

Hartley CIA'e AT&T'den daha fazla bilgi ulaştırmakla ünlüydü. Her şeyi bildiğine dair sahip olduğu imaj onun ününü ve güvenilirliğini daha da artırıyordu.

Santini ile Hartley bir süre önce bir iş yemeğinde karşılaşmışlar, ayaküstü kısa bir görüşme yapmışlardı. Onun dışında Santini'nin Hartley'yle yıllardır irtibatı olmamıştı. Daha doğrusu, gazetecinin, Gizli Servis heyetinden bir stenografa Senato'da Ruslar tarafından şantaj yapıldığı foyasını meydana çıkardığından beri... Santini o zamanlar Kurul Başkanı'ydı.

Hartley artık parasını sansasyonel haberlerden kazanmıyordu. Georgetown'da bulunan gotik tarzda inşa edilmiş büyük evinin üst katında için roman ve sinema özetleri yazmakla yetiniyordu. Ama Washington'daki herkes onun bir yandan istihbarat kaynaklarını geliştirmek için sabah akşam çalıştığını ve bu şehirde kimsenin dünya politikasıyla ilgili ondan daha iyi bir birikime sahip olmadığını biliyordu.

Kabinden içeri girerken, "Saygınlık ve şöhret bana ne kazandırıyor, Sayın Bakan?" dedi Hartley. Üslubu her zamanki gibi ilginçti. Sempatik, etkileyici bir insandı. Güleryüzlülüğüyle, kahkahaları ve hoşsohbetiyle farklı bir kişilik olduğu kesindi. Ancak buna aldanmamak gerekirdi. Çünkü Hartley asla boş yere konuşmazdı ve amaç her zaman, nazik, iyi niyetli konuşmalar yaparak karşısındakinden bilgi sızdırmaktı.

Santini ayağa kalktı ve üzerinde koşu kıyafetleri olan Hartley'ye selam verdi. Hartley Bakan'ın elini sıkarken yüzünde geniş bir gülümseme oluştu. Santini Senato'daki dönemi boyunca Hartley'yle fazla bağlantı kurmamaya çalışırdı. Çünkü Hartley'nin aradığı bilgileri fark etmeden ona vermekten korkardı. Ve eğer Hartley onu aradıysa, konuşmaları neredeyse bir saate uzardı. Bundan da o günün kötü bir gün olacağı anlaşılırdı.

Santini üzerinde dosya ve bloknotların bulunduğu masaya yaslanmış uzun arkalıklı deri koltuğa işaret etti ve kendisi de koltuğun bir eşini çekip Hartley'nin karşısına oturdu.

"Evet, yine gazeteciliğin zahmetli yollarına düşmüşsünüz, Randy!" dedi Santini alaycı bir şekilde. "Artık olayların peşini bıraktığınızı düşünüyordum."

"Ara sıra dışarı çıkmam gerekiyor" dedi Hartley ve kendini koltuğa bıraktı. "Ayrıca kaynaklarım bana Münih'te bu yıl gökyüzünde bol bol kıvılcımların uçacağını söylediler."

"Olabilir" dedi Santini aynı tonda. "Fransızlar'ın ne yapacakları belli olmaz."

"Benim duyduğuma göre, Fransızlar değil."

"Yarınki gazete yazınızı şu an oluşturmadığınızı umuyorum..." Hartley başını salladı. "Avrupalılar'ın planları üzerine bir kitap yazıyorum. Bu planlardan biri de NATO'dan bağımsız bir askeri güç oluşturmaya çalışmaları."

"Öyleyse, size öncelikle bir şey anlatacağım."

"Tamam."

"Ama önce sizin hakkınızda öğrenmek istediğim bir şey var."

"Elbette" dedi Hartley.

"*Washington Post*'taki arkadaşlarınız Koestler'in ölümünden ve Hollaman'daki suikastten milislerin sorumlu olması gerektiğiyle ilgili haberi neden sekizinci sayfaya koydular?"

"Praeger'in haberini mi diyorsunuz?"

"Evet."

"Çok basit. Çok kabataslak bir haberdi o. Çok düzdü. Elbette milislerin kasti fiili olduğu ortada. Almanlar'dan nefret ediyorlar ve belki de Koestler'e ayıracak zamanları yoktu. Ama her iki operasyon planlama ve uygulama açısından onların güçlerini aşıyor. Yöneten kişi mutlaka dışarıdan biri olmalı." Arada gülümseyerek, "Bunun dışında, FBI'ın içinden bilgi veren bir kaynağım var. Ayrıca hiçbir zaman Beyaz Saray'a açıkça yüklenmem, ama ara sıra hikayenin üzerine soğuk su atarım."

"İpi çekenler kim peki?" diye sordu Santini. Bir yandan da *'McConnell FBI'dan bir görevlinin Hartley'ye bilgi verdiğini biliyor mu acaba'* diye düşünüyordu.

"Henüz bilmiyoruz. Adamlarım Amerika'da oturmadıklarını söylüyorlar. Tek bildiğimiz çok acımasız oldukları."

"Nasıl yani?"

"Dışarıda son derece büyük ve kurnaz bir yapılanmanın olduğunu kabul etmeliyiz."

"Bu sık sık karşılaştığımız üstü kapalı terör uyarılarına benzedi" dedi Santini. *Kim tarafından, nereye, ne zaman, nasıl, söyleyemiyoruz, ama önümüzdeki bir iki hafta içinde bize veya müttefiklerimizden birine bir terör saldırısı gerçekleştirilecek.* "Daha açık konuşamaz mısınız?"

Hartley gülümsedi. Hükümetin, terörist planları önceden tahmin etme ve bozma konusundaki yetersizliğine yönelik eleştirileriyle tanınırdı. "Henüz değil. Koestler'in düşmanlarının listesi oldukça kabarık."

"Yani daha çok iş var."

""Evet, ama bu planları uygulayabilmek için gerekli donanıma ve paraya kimlerin sahip olabilecekleri düşünüldüğünde liste hemen kısalacaktır."

"Taşları birleştirdiğinizde bana da haber verin." Aslında bu, biraz alaylıca bir yaklaşımdı.

"Tabii," dedi Hartley, "yayınlanmadan önce hikayenin bir kopyasını mutlaka size yollarım." Hartley ve Santini'nin her zaman karşılıklı saygıya dayanan bir ilişkileri vardı. Her ikisi de meslekleri nedeniyle ilişkilerinin belli bir mesafede kalması gerektiğini kabul ediyorlardı. Bunun yanında Hartley hiç çekinmeden gizli bilgileri araştırırken, Santini de aynı şekilde, onları korumakta kararlı davranıyordu.

Hartley Santini'nin Heltsinger konferasında ne tür bir bilgi vereceğini çok merak etmesine rağmen birden şöyle dedi: "Size verebileceğim yeni bir bilgi var."

Santini adamın ateşkes imasında bulunduğunu anladı.

"Mexico City'de adının Charles Burkhart olduğu teşhis edilen bir adam otel odasında ölü bulundu. Dilini kesmişler. Ama bununla da yetinmemişler, beynine iki kurşun sıkmışlar."

"Ve?" Santini Burkhart cinayetinin konuyla ilgisini anlayamamıştı.

"Burkhart orduya hizmet ediyordu. Çöl Fırtınası operasyonunda aldığı savaş yaralarından dolayı ordudan azledilmişti. Sonradan ortaya çıktığına göre, patlama uzmanıydı."

"Enteresan, ama hala anlayamadım."

"Ayrıca anlaşıldı ki, Hollaman'da hademelik yapıyormuş."

Santini şimdi anlamıştı. "Aman Tanrım" diye iç çekti, "yani..."

"Hepsi bu değil. Bilgiyi veren kaynak ayrıca odasında bazı belgelerin bulunduğunu da söylüyor. Onu Jason Treadwell olarak gösteren pasaport, ehliyet, kredi kartları..."

Hartley ara verdi ve Santini'ye bilgi verirken nerede durması gerektiğini düşündü. Biraz daha devam etmeye karar verdi. "Adını havayollarının bilgisayarlarında arattırdılar ve Continental Havayolları'na Cayman Adaları'na gidiş için Jason Treadwell adına ödenmiş bir bilet ayırtıldığını öğrendiler." Taşlar birleşmişti.

"Biri Treadwell'in, yani Burkhart'ın emeklilik planını ortadan kaldırmaya karar vermişti" dedi Santini. "Aynı kişi Hollaman olayının, hatta belki Koestler cinayetinin ardında olabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Olayı tamamen çözdünüz mü?"

"Daha değil. Bazı mantık bozuklukları var. Örneğin, bir ölüm komandosu bütün belgeleri neden adamın odasında bırakmış olabilir? Bunun hiçbir anlamı yok. Belki sadece şu olabilir; FBI'yı yanıltmak istiyor olabilirler. Bir de failler odayı toplamaya zaman bulamamış olabilir. Eğer böyle değilse, herkes ister istemez onların oyununa düşüyor. Veya bu adamlar inanılmaz aptallar. Ama ben aptal olduklarına inanmıyorum."

Santini tasdikler şekilde başını salladı. Gerçekten de bunun bir anlamı yoktu.

"Bir şey daha var" dedi Hartley. "Dün akşam Mexico'da olayla ilgilenen bazı kişilerle konuştum. Pataloglar tahlile başlamadan önce, adamın, iç tarafında gizli bir fermuarı olan bir kemer taşıdığını

görmüşler. İçinde de bir kağıt bulmuşlar. Kağıtta ise 'Tago' yazıyormuş. Ne anlama geldiğini kimse bilmiyor. Sizin bir fikriniz var mı?"

Santini omuzlarını silkti. "Bilemiyorum, bir kod adı mı acaba? Ya da kısaltılmış bir isim mi? Belki de bir buluşma noktasının adı veya gizli bir bağlantı kodudur..."

"Bilmiyorum" diye karşılık verdi Hartley. "Büyük ihtimalle bunlardan biri. Şimdi siz bana yarın olacaklardan bahsedin." Santini evrak çantasına atıldı ve üzerinde daktilo yazısı bulunan bazı kağıtlar çıkardı. Kağıtları Hartley'ye verip, "Bunlar konferansın önünde dağıtılacak" dedi. Sonra çantadan, üzerlerine kendi el yazısıyla birtakım notlar alınmış olan bir tomar kağıt çıkardı. "Bunlarla ilgili konuşmayı tasarlıyorum."

Hartley merakla kağıtlara doğru uzandı. Kağıtlara biraz göz attıktan sonra, "Almanlar bundan hiç memnun olmayacaklar."

24
MÜNİH

Baron von Heltsinger'in Bavyera Devlet Müzesi'nin yakınlarındaki Prinzregenten Sokağı'ndaki evinin dıştan görünüşü onun gibi zengin bir adam için oldukça mütevazıydı. Ama üç katlı evin içi daha farklıydı.

Dört metre yüksekliği olan tavandan sarkan eski avize Almanya'nın en zengin birkaç ailesinin evini süslüyordu. Bohemya kristallerinden oluşan avize iki yüzyıllıktı. Duvarlar oldukça gösterişli, elde boyanmış, Çin malı duvar kağıtlarıyla kaplıydı. Baron duvar kağıtlarını özel bir teknikle, öldüğü zaman evin satılması durumunda duvardan yırtılmadan çıkarılabilecek şekilde yapıştırtmıştı. Giriş koridorundan yükselen merdivenler İtalyan mermerindendi ve kuğu boynu gibi zarif bir şekilde eğiliyordu.

Baron'un en sevdiği oda koyu kiraz ağacından tahta ile kaplanmış ve tavana kadar rafları yükselen kütüphaneydi. Evde çalışan iki uşağın hazırladığı akşam yemeğini akşamları burada yerdi. Yemekten sonra Thukydides, Hegel veya Spengler okurken kanyak ve puro içerdi. Tarihin tekerrür ettiğine inanırdı. Bütün imparatorlukların enkazlarında aynı hırsın ve aynı delice amaçların yattığını düşünürdü. Ona göre insanlık, insanların kendi elleriyle oluşturdukları şeytani bir eksen etrafında dönüp duruyordu. Bu büyük aptallıkların doğal sonucuydu.

Eğer bir ayrıntıdan hoşlanmazsa onu mutlaka ortadan kaldırmaya çalışırdı. 80'li yılların başında Sovyetler Birliği SS-20 füzeleriyle Almanya'yı hedef almıştı. Başkan Ronald Reagan Sovyetler'e gözdağı olması için Alman topraklarında Pershing II füzelerinin bulundurulmasında ısrar ediyordu. Barışseverler ise Amerikalılar'ın aradaki gerginliği iyice kızıştıracağını iddia ediyor ve Pershing'lerin konuşlandırılmasını son derece kışkırtıcı ve tehlikeli bir hareketi olarak izliyorlardı.

Hartley, "Oysa Amerikalılar tamamen haklıydılar" dedi gülerek Santini'ye. "Ve sonunda bir konferansta gereken yardımı görmeyi başardık. Böylece Alman politikacılar doğru davranacak ve güçlerine güç katacaklardı. Ama ne oldu? Sovyetler pes etti. Nükleer silahlar ise ortadan kayboldu."

Sonunda kendini çöpte bulanlar da dahil olmak üzere, NATO bünyesinde son otuz yılda kabul edilen bütün önemli önergelerin temelleri, Heltsinger'ın konferanslarında atılırdı. Bu buluşmaların gizli gündemi ise her zaman Alman-Amerikan ilişkileri olmuştu. Von Heltsinger Santini'ye bir keresinde, "Politika, güçle ilişkili bir meseledir. Eğer bu düşünce esas alınacak olursa, gücü elinde bulunduranın kim olduğunu unutmamak gerekir. İnsanın çok dostu olması gerekmez. Yalnızca doğru olana sahip olmak yeter." Baron umudunu yitirmemişti. Daha aklı başında, daha seviyeli bir politik düzen arayışı içindeydi. Daha zengin, daha gururlu, daha güçlü bir Almanya arıyordu. Savaşmayı hedef edinen değil, ama savaşta asla yenilmeyen bir Almanya... Bu umudu, gözdesi Wolfgang Wagner de onunla paylaşıyordu. Wagner, eski bir dostunun torunuydu. Kültürlü, genç bir adamdı. Ekonomiyle ve politikayla yakından ilgiliydi. Baron onu, Almanya'nın, Avrupa'nın önderi olmasıyla ilgili gönül meselesine aynı şekilde sahip çıkacak değerli bir halefi olarak görüyordu. Hatta günün birinde başbakan dahi olabilirdi.

Baron von Heltsinger bu akşam deri koltuğunda oturmuş sonat dinlerken ve Goethe'nin az tanınmış bir eserini okurken biraz

endişeliydi. Bir süre önce Wolfgang aramış, çok yoğun olduğundan ve ertesi gün başlayacak olan konferans için hazırlık yaptığından bahsetmişti. Konferans için yola çıkmadan önce Baron'la kısa bir görüşme yapmak istiyordu. Baron sakin bir akşam umarken, Wolfgang'la buluşmaya razı olmak zorunda kalmıştı. Ayrıca konferansta herhangi bir problem çıkacaksa, bunu şimdiden öğrenmesi gerekirdi.

Wagner içeri girdiğinde Heltsinger'in uşağı Frederick tarafından kütüphaneye alındı. Üzerinde rahat ev kıyafetleri yerine hala kolalı beyaz gömlek bulunan Baron selam vermek için ayağa kalktı. "Hoşgeldin, dostum. Diğer temsilcilerle buluşmadan önce sakin bir sohbet fırsatı yakalayabildiğimiz için çok mutluyum." Aslında von Heltsinger'in böyle bir arzusu yoktu. Ama bunu Wolfgang'a hissettirmek istemiyordu. "Akşamın bu saatinde sizi böyle evden çıkaran şey ne? Dinlenmeliydiniz. Biliyorsunuz ki, önümüzdeki iki gün çok zorlu olacak." Baron babacan bir tavırla kolunu Wagner'in omzuna doladı ve beraber koltuk takımına doğru ilerlediler. "Benimle beraber biraz konyak alır mıydınız?"

"Evet, tabii" dedi Wagner. "Baron von Heltsinger..."

"Lütfen, Wolfgang. Bana Eric diye hitap edin."

Wagner başını salladı, ama yine de adıyla hitap etmenin bu büyük devlet adamına saygısızlık olacağı düşüncesinden vazgeçemiyordu. "Washington'daki Alman Büyükelçiliği'ndeki bir kanaldan öğrendiğime göre, eski dostunuz Michael Santini konuşmasında bize ağır bir politik dille saldıracakmış."

Baron hiç konuşmadan dinliyordu. Sessizliği Wagner için cesaret kırıcıydı.

"Bir süredir Amerikalılar'ın planlarıyla ilgili sorunlarımız var" diye devam etti Wagner. "Güvenlikleri ve menfaatlerine yönelik gelecekte onlara hiçbir şekilde yardımcı olamayacağımızı düşünüyorlar. Bu yüzden dikkatlerini tamamen doğuya, Çin'e vermiş durumdalar. Santini yarınki konuşmasında bundan bahsedecek."

"Ben arkadaşımın konuşmasını okudum ve buna benzer bir şeye rastlayamadım."

"Önceden hazırlanmış konuşmasını kastetmiyorum, Baron. Doğrudan doğruya Santini'nin çevresiyle bağlantıda olan kaynağıma göre Beyaz Saray ona emir vermiş. Amerika -gelecekte bu sayıyı daha da artırmak ümidiyle- 50 bin kişilik gücünü Almanya'dan çekecekmiş. Burada sağlıklı bir stratejik planlama olduğunu iddia ediyorlar. Ama gerçekte bunun bir intikam şekli olduğu ortada. Biz Avrupa için Fransızlar'la müstakil bir askeri güç oluşturma çabasına girdiğimiz ve savaşmak istediklerinde onları adım adım takip etmeye direndiğimiz için bizden intikam almak istiyorlar."

Heltsinger hiçbir şey söylemeden duruyordu. Ama kıpkırmızı kesilen yüzü çok öfkelendiğini gösteriyordu. En sonunda fısıltıyla "Santini'nin bunu yapacağından emin misiniz?" diye sordu.

Wagner ciddi bir ifadeyle başını salladı. Baron'un Santini'yle olan dostluğunun çok eskilere dayandığını biliyordu. Ancak Von Heltsinger'in hazmedemediği bir şey varsa, o da ihanetti. Tanıdıklarından ihanet görmeyi kaldıramazdı, ama dostlarının ihanetini hiçbir şekilde affetmezdi. Wagner, kendisinin Berzin'le arasındaki jeopolitik ortaklık planlarını Baron'la konuşmanın tam sırası diye düşündü. Berzin'in işlediği ve planladığı zorbalıklara hiç değinmeden bir Rus arkadaşının Moskova'da kendisine bahsettiği birlik projesinden bahsetti.

Ama von Heltsinger her şeyden önce şüpheciydi. Wolfgang'ın anlattıkları ona geçmişte yaşadığı bir olayı hatırlattı. "Altmışlı yıllarda Moskova'da bir parkta otururken Buchenwald çanlarıyla ilgili şarkılar söyleyen Rus çocuklar gördüğünü anlatan bir tarihçi tanıdım. Çocuklar Buchenwald'dan kastın ne olduğunu anlamıyor, ölüm kampları veya Naziler hakkında hiçbir şey bilmiyor, ülkelerindeki milyonlarca insanın neden öldüğünü de kavrayamıyorlardı. Kimileri için tarih gelip geçici bir mesele, Wolfgang, ama benim için öyle değil."

Yarım saat sonra von Heltsinger yorgun olduğunu hissetmeye başladı. "Bugünlük yeter, Wolfgang. Fikir büyüleyici. Bu kadar büyük düşünmenizden çok etkilendim doğrusu. Bu konu hakkında

daha da derin düşünmek isterim. Belki konferanstan sonra tekrar buluşuruz."

"Teşekkürler, Eric" dedi Wagner. Heltsinger'in takdirlerinden dolayı gururlanmıştı. Neden şu andan itibaren kendini onunla aynı düzeyde görmesindi? Merdiveni çıktıktan sonra dönüp Berzin'in sözlerini tekrarladı: "Amerikalılar bize daha büyümemiz için bir fırsat açtılar."

Wagner gittikten sonra Baron uzun süre kütüphanesinde oturdu. Gerek kendi geçmişi gerekse ülkenin geçmişi gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Ailesi Prusyalı krallarla ve son Alman Kayzeri olan II. Wilhelm ile akrabaydı. Hitler zamanını ve o dönemin ailesine ne büyük zorluklar çektirdiğini düşündü.

Stauffenberg Hitler'i öldürme planında başarılı olsaydı, von Heltsinger'in babası Almanya'ya altınçağını yaşatabilirdi. Belki bu tekrar mümkün olabilirdi. Wagner'in fikirleri onu çok etkilemişti. Bu yıl konferansa katılanlar arasında Wladimir Berzin de vardı. Anlaşılan Berzin son derece iddialı bir adamdı. Ve gücün ne anlama geldiğini iyi biliyordu.

25

Bayerischer Hof Oteli'nde sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı. Santini bile genç bir güvenlik görevlisi tarafından durdurulmuştu. Kırmızı VIP kartını onaylamak için Santini'nin kimliğini görmek istemişti. Daha az rütbeli heyet üyeleri, sinirli bir şekilde giriş koridorundan boş gözlerle bakan adamlara doğru yürürlerken Santini güvenlik görevlisinin isteğini kibarca kabul edip kimliğini uzatmıştı. Bütün NATO savunma bakanları toplantıya katılmayı kendilerine görev addediyorlardı. Brüksel'deki NATO Genel Karargahı'ndaki toplantılar esas itibarıyla belli bir düzen içinde yapılırdı. Bu da, toplantıların genellikle tekdüze geçmesine yol açıyordu. Bayerischer Hof Oteli'nde gerçekleştirilen buluşmalarda ise daha serbest davranılabiliyor, bu nedenle burada yapılan toplantılar daha ilgi çekici oluyordu. Politikacılar ve bürokratlar sırayla önceden hazırlanmış konuşmalar yapmak ve hükümetlerinin genel durumundan bahsetmek için kürsüye çıkarlardı. Aralarında renklere ve diğer özelliklere önem veren ekonomi yöneticileri ve medya yetkilileri de vardı. Sadece NATO ülkelerinden değil, Rusya'dan, Çin'den, Japonya'dan geliyorlardı. Toplantılar organizatörler tarafından televizyon için kayda alınıyordu, dünyanın dört bir yanından gelen gazeteciler bitişik odadan görüşmeleri takip ediyorlardı.

Karnavalla aynı tarihe rastlamamasına rağmen bu yıl da konfe-

ransa yüksek bir katılım talebi vardı. Santini Münih gece klüplerinde dans eden Kongre üyeleri gözünün önüne gelince gülümsedi. Konferansa katılanların kendilerini kutlamalara kaptırmalarından korkan Baron von Heltsinger, konferansın bu yıl bir ay sonra yapılmasında ısrar etmişti. Bu, aynı zamanda, Alman güvenlik organlarını da sevindirmişti. Çünkü Münih Festivali'nin hareketli atmosferinde konferansa gereken korumayı sağlamak çok zor olacaktı.

Santini bu organizasyona ilk olarak yıllar önce henüz bir senatörken katılmıştı. Şimdi ise savunma bakanı olarak katılacaktı. Aradaki farkı otele ayak basar basmaz anladı. Şu an Avrupa topraklarında bulunan en önemli adamdı. Bütçesi, birçok NATO üyesinin bütçelerinin toplamlarından bile daha çoktu. Avrupalılar, özel bir savunmadan bahsetmelerine rağmen, henüz hiçbiri buna ciddi oranda para ayıracak kadar hazır değildi.

Ama bütün sebep para değildi. Avrupalılar, Amerika Birleşik Devletleri'ni artık fikirlerini bütün dünyanın benimsediği bir devlet olarak görmüyorlardı. Amerika'nın 11 Eylül saldırısından beri tek taraflılık politikasına geri döndüklerini düşünüyorlardı. Amerikalılar kendi açılarından işin sonuna gelmişlerdi. Avrupalılar lafta büyüktüler, ama iş ciddiyete binince o kadar da güçlü olmadıkları anlaşılıyordu. Bu yüzden tek başlarına hareket etmeye karar verdiler.

Bir gazete yazarı, aradaki farkı vurgulamak için şöyle bir örnek verdi: Amerikalılar Mars'tan, Avrupalılar Venüs'ten gelmişlerdi. Avrupalılar politikalarının espri konusu olmasından dolayı rahatsız olmuşlardı. 21. yüzyılda savaş yerine diplomasinin tek geçerli değer olarak gündeme geleceğine inanıyorlardı. Sırf Amerika her an elinde bir çekiç tuttuğu için her sorunu çivi hükmünde algılamanın akılsızlık olduğunu söylüyorlardı. Medeni devletler arasında, her gördüğünü kendisi için potansiyel bir tehlike olarak algılayıp ortadan kaldıran bir Robocop'a yer yoktu.

Ancak Avrupa, Amerika gibi bir saldırıya uğramamıştı. Bu da,

arada büyük bir fark oluşturuyordu. Ve açıkça görüldüğü gibi, aradaki uçurum gitgide büyüyordu.

Bunlara ek olarak, sırada Santini'nin can sıkıcı haberi vardı. Santini kürsüye yaklaşırken, şu an Kongre Merkezi olarak hizmet veren balo salonundaki enerji ve heyecanı hissetti.

Baron von Heltsinger arka arkaya takdir dolu sözcükler sıralayarak Santini'yi konuşması için kürsüye davet etti. Santini kürsüye doğru ilerlerken gülümseyen eski dostlarından oluşan dinleyici topluluğuna baktı.

Sonra kürsüye çıktı ve giriş konuşması için Heltsinger'e teşekkür edip konuşmaya başladı. "Öncelikle Alman askerlerinin Holloman Hava Kuvvetleri Üssü'nde hayatlarını kaybetmelerinden dolayı duyduğum teessürü dile getirmek istiyorum. Bu kuşkusuz çok büyük bir trajedi. Amerikan halkı da üzüntünüzü ve acınızı paylaşıyor. Olay araştırılmaya devam ediyor. Bu iğrenç olayın failleri yakalanıp adalete teslim edilene kadar aralıksız çalışacağımıza söz veriyorum."

Santini taziye dileklerini sunduktan sonra konuyu hemen teröre bağlayacaktı.

"Bildiğiniz gibi, değerli dostlarım, bu konferansa ilk olarak, milyonlarca insanın hayatını tehdit eden SoğukSavaş'ın başgösteriği o sıcak günlerde gelmiştim. O zamandan beri pek çok şey değişti. Bugün gündemde bir başka savaş var."

Santini kürsüye beraberinde getirdiği kağıtları bir kenara bırakıp dostlarının yüzlerine konsantre oldu. Artık gülümsemiyorlardı.

"Önceden hazırlanmış konuşmam hepinizin önünde duruyor. Gördüğünüz gibi, konuşmamda transatlantik dayanışma için taahhütümüzü güçlendiren ve ortak güvenliğimiz için NATO'nun anlamını yücelten sözler var. Ama ben sizinle şimdi açıkça ülkemin içinde bulunduğu durumu konuşacağım. Amerika Birleşik Devletleri çok sayıdaki askerini Batı Avrupa'da daha fazla tutamayacak. Buna gücümüz yetmiyor. Güvenliğimizi tehdit eden tehlike Yakın Doğu ve Orta Doğu'ya, Orta Asya'ya ve oradan da yukarı kay-

dı. Savaş birliklerimizi yeni bir askeri anlayışa göre düzenlememiz gerekiyor."

Santini ordu küçültme ve garnizon kapatma girişimleri için düşünülen zaman planından bahsetmeye devam etti.

Dinleyicilerin bazılarından alçak sesle homurdanmalar, bazılarından ise yüksek sesle söylenmeler duyuluyordu. Delegeler böyle bir konuşmayı hiç beklememişlerdi. Santini konuşmasında çeşitli söylentilere, ordu küçültmeyle ilgili gazetelerde çıkan başyazı spekülasyonlarına da yer vermişti. Santini'nin bu tutumu son derece radikaldi. Ama olayı önemsiz gibi göstermeye çalışması da zararlı olurdu. Çünkü bu da, çoğu ülkede ekonominin durgunlaşması, hatta gerilemesi nedeniyle, zaman kaybetmeden, ortak savunma için daha çok para harcamak zorunda oldukları anlamına gelirdi.

Santini konuşması bittiğinde soru sorulmasına izin vermedi. Konferans katılımcıları duyduklarından ve konuşmanın ifade ediliş şeklinden dolayı sersemlemiş gibiydiler. Hiçbir alkış olmadığı gibi bir başka ses de çıkmıyordu. Şok geçirmişlerdi. En çok şaşırdıkları ise, dost bildikleri birinden böyle sözler duymalarıydı. Hile ve ikiyüzlülük Avrupalı kardeşlerinden her zaman bekleyebilecekleri eğilimlerdi. Ama daha önceleri fazla idealist ve hatta fazla saf olarak gördükleri Amerika, diplomatik katiller kullanma sanatıyla artık fark atmaya başlamıştı. Önceden Amerika'nın Avrupa'yla bağlantısını zayıflattığını söyleyen ve bu konuda uyarılar yapan şüphecilerin haklı oldukları şimdi ortaya çıkmıştı.

Baron von Heltsinger'in şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Santini'yle göz göze gelmemek için büyük gayret sarf ediyordu. Yüzü mosmor kesilmiş ve şakağındaki damar patlayacak gibi şişmişti. Santini'ye teşekkür etmeden bir sonraki konuşmacıyı davet etti. "Ve şimdi Fransa Savunma Bakanı, dostumuz Bayan Monique de Montribial konuşacak."

Santini merdivenden aşağı inerek çıkış kapılarından birine doğru yürüdü. Hiç geçmeden etrafı bir düzine güvenlik görevlisiy-

le sarıldı. Konuşma sıralarını bekleyenlerin arasından kendisine yol açıp ilerledi. Otel lobisine girdiğinde Christoph Stiller'le karşılaştı. Dostça sarılıp kucaklaştılar.

Santini'yle Stiller yirmi yıldan fazla bir süre önce Bonn'daki bir toplantı sırasında tanışmışlardı. O zamanlar terörist köpekler yine faaliyetteydiler. Alman bir banker, başına çok sayıda kurşun sıkılmış olarak arabasının bagajında ölü bulunmuştu. Alman Hükümeti gittikçe büyüyen bu tehlikeye karşı ne yapmak gerektiği konusunda diğer ülkelerle görüşmeler yapmak istiyordu. O zamanlar senatör olan Santini dış politika uzmanlarıyla birlikte bir toplantıya davet edilmişti. Stiller ise toplantıya öğrenci temsilcisi olarak katılmıştı. Yüksek okullarda, Alman halkının sivil özgürlüklerinin sınırlandırılması tehdidinin bahane olarak kullanılmasından endişe ediliyordu.

Uzman katılımcıların izlenmesi gereken politikayla ilgili belirgin farklılıklar öne süremediği konferansta Santini Alman Hükümeti'nin aldığı güvenlik önlemlerini görünce hayrete kapılmıştı. Konferansın yapıldığı caddelerde sürekli panzerler dolaşıyordu. Bütün polisler otomatik tüfeklerle donanmışlardı. Santini Amerika Birleşik Devletleri'nde böyle bir görüntünün asla meydana gelmeyeceğini düşünmüştü. Ama bu elbette Mohammed Atta'nın ve adamlarının terörü Amerika'ya getirmelerinden önceydi.

Santini ve Stiller konferans katılımcılarının aralarından sıyrılıp otelin giriş koridorunda ilerlediler. Bir anda etraflarını iki ayrı güvenlik ordusu sardı. Otelin ikinci katında rahatsız edilmeden görüşecekleri bir oda tutulmuştu.

Odaya geldiklerinde, "Kahve alır mısın, Chris?" diye sordu Santini. Stiller başını salladı. Mükemmel bir İngilizcesi vardı. Bu konuda gereğinden fazla ciddiydi. Ama başka konularda öyle olduğu pek söylenemezdi. Örneğin, Santini'yle konuşmaya fıkra anlatarak başlamıştı. Şimdi de oturmuş gözlerini boşluğa daldırmıştı.

"Konrad için gerçekten çok üzgünüm" dedi Santini. "Telefon açtığımızda çok metanetli davrandın. Peki şimdi nasılsın?"

"Üstesinden geleceğimi zannediyorum. Çok çalışıyorum; bazen günde yirmi saat. Ama sürekli onu düşünüyorum." Stiller'in sesi çıkmıyordu. Küçük kardeşinin hatırası, boğazı tıkanacakmış gibi olmadan onun hakkında konuşmak için henüz çok tazeydi. Konrad beş kardeşten en küçüğüydü. Ve belki de bu yüzden anne ve babasının en gözde çocuklarıydı.

Sadece anne-babalarının değil, kardeşlerin de kendi aralarında en çok sevdikleri oydu. Her zaman cana yakın ve alçak gönüllüydü. Ayrıca oldukça parlak bir sporcuydu. Spor hocaları ve hayranları futbol maçlarında onu heyacanla izlerlerdi. Mecburi askerlik hizmetini yerine getirip sonra yine spora dönebilirdi. Ama o çocukluğundan beri uçmaya karşı tarif edilmez bir ilgi duyuyordu. Hem de herhangi bir uçakla uçmaya değil... Uçağın mutlaka savaş uçağı olması gerekiyordu. Alman Hava Kuvvetleri'nin kendisi için en doğru adres olduğuna inanıyordu. Christoph'a bir gün, her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Ama kısa bir süre sonra ölmüştü.

"Ne olduğuyla ilgili daha geniş bilgi aldın mı? Ve kim olduğuyla ilgili?"

Santini ılık ve acı kahvesinden bir yudum aldı. Stiller yüzünü ekşitip başını salladı. "Hayır, şu ana kadar alamadım. Biliyorsun, New Mexico'da bir milisin konuyla bağlantılı olduğu düşünüldü. Sana gizli bir şey söyleyeceğim, ama bunun aramızda kalması gerekiyor; olay büyük ihtimalle yurt dışı bağlantılı. Bunu açıklamak istemiyoruz. Medyanın nasıl üstümüze geleceğini tahmin edersin. Haber kanalları sırtlanlarını ortalığa salmadan önce, bizim düşmanı belirlemiş olmamız gerekiyor."

"Anlıyorum" dedi Stiller. "Ülkelerimiz arasındaki uyumun bozulması işimize yaramaz. Şu an daha fazla gerilime hiç ihtiyacımız yok."

Santini FBI'ın takip ettiği kişileri aklından geçirdi. El-Kaide'nin henüz ele geçirilmemiş adamları, milisler, dargın eski askerler, Amerikan Hükümeti'nden ve politikasından nefret eden Oklahoma suikastçısı Timothy McVeigh'nin yandaşları, organize suç ve uyuşturucu ticareti bağlantıları olan diğer terör örgütleri...

Stiller spiral defterine notlar almıştı. Santini'nin konuşması bitince, "Michael, ilgisi var mıdır, bilmiyorum, ama yurt dışında muhtemel bir bağlantıdan söz etmiştin. Bununla ilgili bir şey ele geçirdik. Çin'in Xinjiang bölgesinde gerçekte amatör olan bir ajanımız vardı. Kamuflajı mükemmeldi. Adam arkeologdu. Ona konudan bahsetmiştim..."

Stiller Santini'nin yüzünü buruşturmasından, onun, Federal Almanya Gizli Servisi'nin Çin'de neden ajan bulundurduğunu merak ettiğini anlamıştı.

"Her şey FBI'la CIA'in ortak bir operasyonuydu" diye hemen ekledi. "Uygurlular'ın muhtemelen bir uyuşturucu kaçakçılığı ağında işbirliği içinde olduğuyla ilgili şüphelerimizin izlerini sürdük. Ve Amerika Birleşik Devletleri de zaten Uygurlular'ı kendi terörist listesine eklemişti."

"Ama son gelişmeler çoğunlukla bu listede yer almıyor" dedi Santini ve Stiller'e devam etmesi için işaret etti.

"Ajanımız yüksek rütbeli bir Çinli askerle karşılaştı. Asker Holloman'daki patlamanın kaza olmadığında ısrar ediyordu."

"Nasıl, anlayamadım? Holloman'daki olayda Çin'le ne gibi bir bağlantı olabilir? Adamınızın gizli bilgileri mi vardı?"

"Çinli görevli üzerinde birtakım isimler olan bir kağıt vermişti."

"Kağıtta ne yazıyordu peki?"

"Kağıdi bulamadık. Sadece arkeologun cesedi vardı. Almanya'ya gelir gelmez benimle buluşacaktı. Ama olmadı. Bindiği aracın şoförü de öldürülmüştü. Adam arabanın içinde kurşunlanmış olarak bulundu. Ajanımız ise Berlin'de bir deponun kapısına çivilenmişti."

"Çarmıha gerilmiş gibi mi?"

"Evet. Başının arkasından aldığı iki kurşunla ölmüş. 22 kalibre. Kesinlikle profesyonel bir iş. Biliyorsun, Mossad da aynı yöntemle muhaliflerini öldürmüştü. Ama bunun konuyla bir bağlantısı yok. Çünkü onlar bizden. Ayrıca çarmıha germek onların repertuarında yok. Bunun daha çok bizimle alakası var diye düşünüyorum. *Bölgemize artık misyoner veya ajan göndermeyin* mesajı..."

Santini Mexico'daki Charles Buckhart olayını aklından geçirdi. "Ajanınız henüz fazla bir şey anlatamamış mıydı?"

"Hayır."

Santini alt dudağını ısırdı ve yavaşça nefesini dışarı verdi. "Ortaya bir şeyler çıkarabilmemiz için elimizde yeterli bilgi yok." Ayağa kalktı ve Stiller'e doğru elini uzatarak: "Bağlantıda olalım, Chris. Elde ettiğimiz bütün bilgileri sana söylerim. Sen bu işi çözersin" dedi.

Adamlar ayağa kalktıklarında Stiller bir an duraksadı: "Aslında aklımda bir şey daha var. Devlet Koruma'daki arkadaşlardan bazıları Wolfgang Wagner'in Wladimir Berzin'le olan bağlantısından biraz tedirginler. Wagner, bildiğin gibi, Baron'un gözdesi. Berzin ise son derece berbat bir adam. Hiçbir şekilde klasik bir banker izlenimi vermiyor. Rus oligarşisinden biri o. Gruschkow'un ölene kadar gösterdiği başarılar sayesinde artık onlardan fazla kalmadı. Berzin'in örgütüyle ilgili sayısız söylenti var. Örgüt uyuşturucu, yüksek teknoloji silah sistemleri ve nükleer malzeme işlerinde olan illegal bir şebeke. Ve inanılması güç, ama organ ticareti bile bunların elinde."

"Berzin'i duymuştum" dedi Santini dikkatle.

Stiller dostunun kendisinden bir şeyler gizlediğini hissetti. Bunun üzerine güldü: "Birbirimize her bilgiyi verecektik, öyle değil mi? Bizim bildiğimiz, Berzin'in başkanlığa soyunduğu. Sizin istihbarat birimleriniz bu konuda neler biliyor?

Santini'nin verdiği bilgiler üzerine Stiller, "Evet" dedi, "Berzin'i izlerken bizim adamlarımız da bir kadına rastlamışlar."

"Berzin hakkındaki tereddütlerini anlıyorum" diye cevap verdi Santini. "Ama kadın neden seni endişelendiriyor?"

"Senin de bildiğin gibi, Baron Wagner'i oğlu gibi görüyor. Ve Baron gözümüzü ondan ayırmamamızı bizden istedi. Bu da, Wagner'in çevresindeki herkesin bizi ilgilendireceği anlamına geliyor. Arkadaşlarının arkadaşlarına varıncaya kadar... İşlenen suikastleri bir düşün... Veya zenginlerin ve başarılı olanların nasıl kullanılmak istendiklerini... Bunları sen de biliyorsun."

Stiller bu açıklamaları yaparken oldukça sıkılmış görünüyordu. Santini bunun nedenini anlıyordu. Federal Almanya Gizli Servisi'nin görevi bebek bakıcılığı değildi elbette. Ve Alman haklarına göre hakkında şüphe bulunmayan bir kişi gözlenemezdi.

"Yine de anlamıyorum" dedi Santini. "Sorun nerede?" "Sorun şu; kadının kimliğini belirleyemiyoruz. Adı Miya Takala olarak görülüyor. Berlin'de küçük bir Software firmasının yöneticisi. Ama işin arka planı bir türlü aydınlanmıyor. Sözde aslen Finlandiyalı. Ama her ne kadar Almanca'yı mükemmel bir Finlandiyalı aksanıyla konuşuyor olsa da, kesinlikle Finlandiyalı olmadığı kanaatindeyiz. Hala uyruğunu belirleyebilmiş değiliz. Aslında kadını hesaba çekebiliriz. Pasaportuna el koyup onu sorgulayabiliriz. Ama bu pek hoş olmaz. Baron da bunu istemez."

"Hepsi bu mu?" diye hayretle sordu Santini.

"Hayır. Teknik elemanlarımız kadının elektronik postalarını ele geçirdi. Mailler önce Helsinki'ye gönderilmiş ve oradan Tel Aviv'deki bir mail kutusuna aktarılmış. Ve hepsi şifreliymiş. Eğer şifreyi kırmayı başarabilirsek tehlikenin önüne geçebiliriz. Bütün iş kodu çözmekte."

"Belki de şirketinin özel bilgilerini korumaya çalışan bir iş kadınından başkası değildir."

"Belki. CIA'in bize yardım etmesini sağlayabilirsen çok iyi olur. Bazı sebeplerden dolayı bu teklifi resmi kanallar yoluyla yapmakistemiyoruz. Baron sorun çıktığını duyarsa hiç memnun olmayacaktır."

Ve senin için de bu iyi olmaz, diye düşündü Santini.

"Kadın dört senedir burada oturuyor. Büyük ihtimalle Berzin'e yakın olmak için... Elimizde onun bir gözlem fotoğrafı var. İstersen sana onu hemen yollarım."

"Elbette, Chris. Seve seve yardım etmek isterim." Santini ona otel odasının yanındaki irtibat merkezinin güvenli faks numarası verdi. "Dinle, ben hava değişikliğinden olumsuz etkilenen biriyim. İzninle birkaç saat dinlenmem gerekiyor. Fotoğrafı akşama doğru yollasan nasıl olur?"

26

Kağıt ağır ağır faks aletinden dışarı çıkarken Santini'nin birdenbire midesi kasıldı. Sanki bir an zaman durmuştu; saniyeleri dakika, dakikaları da saatler gibi algılıyordu.

İlk olarak güçlü çene çizgisini gördü. Fotoğraftaki kadının saçı bir türbanla örtülüydü. Ama karakteristik yüzü, ağız yapısı, geniş yanak kemikleri, üzüm gibi büyük gözleri tanınabilmesi için yeterliydi. Bu çok güzel bir modelin yüzü olabilirdi ancak... Ama bu kadın modellerden bile daha güzeldi.

Santini bu beklenmedik olay karşısında bir an duygulandığını hissetti. Onu bir gün yeniden görebileceğini ummuyordu. Ne kadar olmuştu? Sekiz yıl mı? Yoksa on mu? Tanrım, diye düşündü, onunla Washington'da önemli bir sosyal etkinlik olarak addedilen o can sıkıcı akşam yemeği partilerinden birinde tanışalı on yıldan bile çok olmuştu. O zamanlar adı Miya değildi.

Meksikalı büyükelçi Oscar De Guterez'in çevresindendi. De Guterez onu *Elite* adlı bir moda dergisinin sahibi Katrina Bissett olarak tanıtmıştı.

Santini masada onunla karşılıklı otururken hayatında bu kadar güzel bir kadın görmediğini düşünüyordu. Kopkoyu saçları, *Vogue* ya da *W* dergilerinin kapaklarını süsleyebilecek kadar güzel bir yüzü çevreliyordu. Santini kadının beyaz elbisesinin Halston imzalı

olabileceğini düşündü. Long Islands'ın aristokrat kesiminden olan eski karısının dolabı buna benzer kıyafetlerle dolu olduğundan markaları az çok ayırt edebiliyordu.

Masanın öbür tarafından mum ışığında parlayan zümrüt yeşili gözleriyle Santini'ye bakan kadının candan ve şaşırtıcı bir tarzı vardı. Çünkü Katrina, kendisiyle politikadan, polo oyunundan, Flaman tabloları veya Fransız yemeklerinden bahsedilebilen, farklı konularda konuşabilen bir kadındı.

Ama daha sonra farkına varacağı gibi, her şey yalandı.

Öncelikle gerçek adı Katrina değil, Elena'ydı; Elena Solmitz... Ailesi altmışlı yılların ortalarında Polonya'nın Bialystok bölgesinden İsrail'e iltica etmişti. Babası David Solmitz'in o tarihte İsrail'e gelme sebebi, 1967'deki Altı Gün Savaşları'nda İsrail Ordusu'nda mecburi asker olarak savaşabilme arzusuydu.

İsrailliler hava üstünlükleri sayesinde yıldırım saldırılar düzenleyerek Mısırlı, Ürdünlü ve Suriyeli güçleri vurdular. Ama galibiyet, savaşı sona erdirmemişti.

Yenilgilerinden iki ay sonra Arap ülkeleri zirve toplantılarının yapıldığı Khartum'dan bir açıklama yaptılar ve hiçbir şekilde barışa yanaşmayacaklarını, müzakere görüşmelerine katılmayacaklarını ve İsrail'i kesinlikle tanımayacaklarını söylediler. Bundan sonra İsrail rahat nefes alamayacaktı. Ölüm daima yakınında olacaktı.

Elena beş yaşındayken ailesi, Kuzey İsrail'de, Lübnan sınırlarına yakın bir yerdeki bir kibutzda yaşayan bir ailenin yanına misafirliğe giderken, onu ve erkek kardeşi Zvi'yi de yanlarında götürmüşlerdi. Çocuklar bütün gün diğer çocuklarla oynamışlar, sonra da hep beraber mükemmel bir akşam yemeği yemişlerdi. Yemeğin ardından babası kolunu annesi Sarah'nın omzuna dolayıp, "Evet, çocuklar, artık gitmemiz lazım. Önümüzde uzun bir yol var ve hava giderek kararıyor" demişti.

Jerusalem'e dönmek için arabalarına bindiler. Birdenbire çok güçlü bir patlama oldu. Babası arabayı çalıştırmak için uğraşıyor, bir yandan, "Haydi çalış, haydi!" diye bağırıyordu. Gözlerinde şid-

detli bir panik ifadesi vardı. Arabayı, üstlerinden yağmur gibi yağan füzelerden uzaklaştırması gerekiyordu. Ama motor boğulmuştu.

Bir Katjuscha füzesi içlerinde bulundukları arabayı infilak ettirdi. Elena hızla arabadan dışarı fırladı ve bir mucize eseri olarak kurtuldu. Kardeşinin ve anne-babasının ölüm korkusuyla attıkları çığlıkları karşısında çaresizdi. Panikle sağa sola koşup yardım için bağırıyordu. Yangını söndürebilmek için su veya herhangi bir şey arıyordu. Ama etrafta kopmuş organlarla dolu bir enkaz yığınından başka bir şey yoktu.

Birkaç dakika içinde, kibutz saldırganlarına misilleme yapmak üzere İsrail savaş jetleri geldi. Ama artık çok geçti. Elena'nın ailesi yanmış, herkes ölmüştü.

Yakın üslerden birinde görevli askerler kibutzda iz sürmeye başladılar. İçlerinden biri küçük Elena'yı bulduğunda, Elena öç almak için hayatta kalmaya yemin etti.

Bir ömür boyunca...

Santini Elena'yla tanıştıktan bir ay sonra onun ajan olduğu gerçeğini öğrenmişti. Kötü bir boşanmanın ardından Wall Street'e taşınmıştı ve yeni bekar bundan sonra kimseye kapılmamaya kararlıydı.

Ama bu kararı Elena'yla tanışmadan önce almıştı. Akşam yemeği partilerinden birinde dans ederlerken Santini, "Parfümünüzün adı ne?" diye sormuştu.

"Enchanting" diye cevap verdi Elena. "Neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim. İsim kokuya çok uygun..."

Protokol gereği akşam boyunca birçok kadınla dans etmişti. Ama gözlerini Elena'dan ayıramıyordu.

Misafirler Limuzin'lerini beklemek üzere National Gallery of Art'ın geniş koridorunda toplandıklarında Santini Elena'ya yanaşıp: "New York'a çok sık geliyorum. Belki bir sonraki gelişimde en sevdiğim İtalyan restoranında birlikte yemek yeriz, ne dersiniz?"

Kadın hem biraz şaşırmış hem de sevinmiş bir yüz ifadesiyle: "Hangi restoran bu?"

"Bravo Giani. Atmosferi çok rahat ve yemekleri çok güzel. Sahibi arkadaşım."

"Evet, orayı duymuştum. Tabii, neden olmasın? İtalyan yemeklerine bayılırım."

Sonra galeri yöneticisiyle karısının arasında ilerleyen Büyükelçi De Guterez'e döndü. De Guterez onlara doğru ilerlerken yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

Büyükelçi Elena'nın koluna girip onu giriş kapısına getirilen siyah BMW'ye doğru yürüttü.

Arabanın arka koltuğuna yerleşirken, "İyi akşamlar, Senatör" dedi yapmacık bir şekilde. "Umarım güzel bir akşam geçirmişsinizdir."

"Tam anlamıyla!" diye cevap verdi Santini. Gözünün Elena'ya kaymaması için çaba sarfediyordu.

"Yakında bir öğle yemeğinde buluşmalıyız" dedi De Guterez.

"Elbette, konuşacak çok şeyimiz var."

Gerçekten de konuşacakları çok şey vardı. Meksika'yla Amerika Birleşik Devletleri'nin arası soğuktu. Ama bu aslında Dış İşleri'nin konusuydu.

"İşlerimi biraz hafifletir hafifletmez bir vakit belirlemeye çalışacağım" dedi Santini.

Her iki adam da bu üslubun ne anlama geldiğini biliyordu.

Santini NewYork'a gidişini özellikle bir süre erteledi. Katrina'ya olan ilgisini hemen belli etmek istemiyordu. Bravo Giani'ye giderken onu evinden almayı teklif etmiş, ama Katrina işten gelmeyi ve orada buluşmayı tercih etmişti.

Akşam Santini için çok başarılı geçmişti. Giani Santini'ye daha önce Bill Cosby gibi yıldızlara veya eski büyük futbolcu, "Broadway Joe" lakablı Joe Namath gibi ünlülere verdiği en iyi masasını ayırmıştı.

Katrina babasının İsveçli bir diplomat olduğundan, annesinin ise *Le Monde*'da gazetecilik yaptığından bahsetmişti. Annesiyle babası birbirlerini İtalya'da bir tatil seyahatinde tanımışlardı. Katrina, babasının İspanya'ya tayininden dolayı İspanya'da dünyaya gelmişti. İsviçre'deki okulundan mezun olmadan önce beş Avrupa başkentinin büyükelçilik rezidanslarında yaşamıştı.

Santini dikkatle dinlemişti. Sonra kısaca kendisinin Boston'daki Küçük İtalya caddelerinden Amerika Birleşik Devletleri senatörlüğüne uzanan hikayesini anlatmıştı. Ancak nedenini anlayamadığı bir içgüdüyle hayat hikayesini Katrina'nın ilk defa duymadığı hissine kapılmıştı.

Santini vedalaşmak için Giani'ye sarıldıktan sonra ona, kısa zamanda restoranta tekrar geleceğine dair ona söz verdi. Dışarı çıktıklarında bir taksi çevirdi.

"Gelin, sizi evinize bırakayım."

Katrina şoföre "Sherry Netherlands Oteli" dedi. "5 inci Cadde, 59 uncu Köşe."

Santini'nin hayret dolu bakışlarının üzerine devam etti: "Orada oturuyorum. Daire gazeteme ait. Çok fazla seyahat ettiğim için en ideal çözüm yolunun bu olduğunu düşündük."

Birkaç dakika sonra otelin önünde durdular. Katrina eğilip Santini'nin yanaklarından öptü. "Teşekkür ederim, Senatör." Kapıya doğru ilerlerken: "Çok güzel bir akşamdı" dedi.

"Benim için de" diye karşılık verdi Santini. "Ama lütfen artık bana Michael diye hitap edin."

Katrina gülümsedi. "Öyleyse siz de bana Kat deyin."

Santini: "Anlaştık" dedi gülerek. "İyi geceler, Kat."

Casuslukla Mücadele Servisi Şefi Marcus Trelcott'tan Santini'ye acil bir telefon geldi.

Trelcott: "Sizinle konuşmalıyım, Senatör" dedi.

"Büromda mı?"

"Hayır, Kapitol'de buluşmalıyız."

'Kapitol'de' sözünden kasıt Senato'daki Gizli Servis heyetinin kullandığı, 4. katta yer alan odalardan biriydi. Yıllar önce Kongre heyeti tarafından atom enerjisi için kullanılmıştı. Oda, atom enerjisi programının çok gizli meselelerinin konuşulması için ses geçirmeyecek şekilde inşa edilmişti. İnsanın, Washington üzerine gerilmiş elektronik teşkilatın tuzaklarından güvende olabileceği belli başlı birkaç yerden biriydi burası.

Santini Trelcott'la önceden tanışıyordu. Taşıdığı sorumluluğun adama ağır geldiği memnuniyetsiz yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Düşük göz kapaklarının altından koyu renk gözleriyle bakıyordu. Her şeyi bilen ve kimseye güvenmeyen gözleriyle...

Amerika sürekli saldırıya uğruyordu. Bilgi güç demekti. Kim ona sahipse, onun hükmü geçiyordu. Ayrıca kim ona sahipse, bu onun daima tehlike içinde yaşayacağı anlamına geliyordu. Dost da düşman da ülke sınırlarında biriken barbarlardı. Trelcott'un görevi onları içeri sokmamaktı.

Santini buluşacakları yere önceden ulaşıp Trelcott'u beklemeye başladı. Sonra elektronik kartıyla çelik kapıyı açtı. Casuslukla Mücadele Servisi Şefi Trelcott'u kubbeli bir türbe atmosferindeki loş oturma odasına götürdü. Santini Trelcott'u köşede duran deri koltuğa oturmaya davet etti.

"Sizi aramadan önce meseleyi sizinle birebir görüşmek için CIA Başkanı'yla konuşup ondan izin aldım, Senatör. Olay çok mühim. Aslında özel hayatla ilgili hiçbir konuyla..."

Santini, "Zaten özel hayatla ilgilenmeniz yasak" diyerek Trelcott'un sözlerini kesti. "Tabii CIA için çalışan biri değilse." Trelcott'un, kendisinin hoşuna gitmeyecek bir şeyler söyleyeceğini hissetmişti.

"Evet, bayım. Ama konu kişisel olarak sizi ilgilendiriyor. Kadın tehlikeli."

"Dinliyorum." Santini deri koltuğa iyice gömülmüştü. Ses tonu, özel hayatını izleyen Trelcott'un, bunun için gerçekten iyi bir nedeni olması gerektiğini ona hatırlatır cinsten tehditkardı.

"Sizin Katrina Bissett adında bir bayanla görüştüğünüzü öğrendik, bayım..."

Trelcott konuşmasına devam edemeden Santini ayağa fırlamıştı. "Bu kadarı fazla! Bana beni gözetlediğinizi anlatmayın! Amerika Birleşik Devletleri'nin bir Senatörü'nü! Bunun yasadışı olduğunu bilmiyor musunuz?"

Trelcott Santini'nin aksine aşırı sakindi. "Senatör, CIA sizi gözetlemiyor. Tel Aviv kaynaklı bir telsiz kaydı ele geçirdik."

"Tel Aviv mi? Beni İsrailliler'in gözetlediğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, bunu söylemeye çalışmıyorum. Kayıtta İsrailli üst düzey bir ajanın sizinle bağlantıda olduğu geçiyor. Ancak bu bağlantının İsrailliler'in isteği üzerine gerçekleşip gerçekleşmediğiyle ilgili bir bilgi yok."

"Üst düzey bir ajan mı? Katrina mı? O İsrailli değil ki" diye kekeledi Santini. "O, o..."

"Kadını çok iyi araştırdık, Senatör. Sadece Mossad'ın ajanı değil, çok daha fazlası. Profesyonel bir suikastçı. En iyilerinden biri." Trelcott Santini'ye, üzerinde kırmızı harflerle ÇOK GİZLİ, KOD XENO yazılı olan bir dosya uzattı. "Her şey bunun içinde. Okumalısınız."

Santini yeniden koltuğa oturdu. Tam anlamıyla afallamıştı. Hiçbir şey düşünemiyordu. İçinde fırtınalar kopuyordu. Bu doğru olamazdı. Doğru olduğu düşüncesi beynine gülle etkisi yapıyordu. Dosyayı açıp okumaya başladı.

Trelcott'un söylediği gibi, her şey bu dosyada mevcuttu. Bütün kanlı detaylar... Katrina tam bir kamuflaj ustasıydı. Aynı zamanda her türlü çevreye sızabilen katil bir bukalemundu. Düzinelerce adam öldürmüştü. Ve pek çok kadın... Kısacası, İsrail için tehlike olarak gördüğü herkesi... Çoğu Yakın Doğu'dandı. Ama tamamı değil. Bir kişiyi Fas'ta, bir diğerini Cezayir'de, iki kişiyi de Fransa'da öldürmüştü.

Santini okudukça sakin düşünmek için kendini zorluyordu. "Bunları FBI'a gösterdiniz mi?"

Trelcott Santini'nin sorusu üzerine iki anlama gelebilecek bir söz sarf etti: "Henüz değil."

"Göstermelisiniz, biliyorsunuz." Yasaya göre FBI, Amerikan topraklarında bulundukları sürece yabancı ajanların ve onların bağlantılarının kontrol edilmesinde tek yetkili organdı.

"Bir gün mutlaka gösteririm."

Santini Trelcott'a sert bir şekilde baktı. Onun, bir şeyler öğrenebilmek için kendisini denediğinden şüphelenmişti. Ya da belki de Trelcott sadece FBI'la CIA arasındaki ezeli rekabeti ve karşılıklı bilgi alışverişinde her iki makam arasında süregelen nefreti bu yolla anlatmaya çalışıyordu.

Ama bütün sorun bu "belki"de yatıyordu. Katrina'yı -ya da Elena, her neyse- görmeye devam ederse, tehlikeli bölgeye girmiş olacak ve yüksek ihtimalle bir katille arkadaşlık ettiği için çevresine rezil olacaktı. İsrail'in Amerika'nın dostu olması da onu kurtaramazdı. Senato'daki Gizli Servis heyetinin başkanı olarak ülkenin en gizli bilgilerine ulaşabilme imkanına sahipti. Savaş kahramanı olarak tanınmasına rağmen, bundan sonra ulusal güvenliği tehlikeye atmış biri olarak akıllara kazınacaktı. Oysa ülkesinin saygınlığını korumak için çok yüksek bir bedel ödemişti. Şimdi bütün bunları arkasına atamazdı.

Ne aşk ne de herhangi bir kişi için.

Santini dosyayı kapadı ve Trelcott'a geri verdi. "Başkanınıza meseleyi önemli gördüğümü söyleyin."

Trelcott başını salladı, dosyayı, şifreli kilidi olan evrak çantasına soktu ve odadan çıktı.

Santini arkasına yaslandı. Hayallari bir anda kabusa dönüşmüştü. Elena'ya karşı hiddetlenmişti. Onu çok zor bir duruma düşürmüştü. Kendi kendine, "Olacak şey değil!" diye söylendi. Biraz sakinleşince aslında onun peşinden gidenin kendisi olduğunu düşündü. Suçlu kendisinden başkası değildi.

Başına gelenlere bir çözüm bulmak için derin derin düşünmeye daldı. National Gallery of Art'daki ilk karşılaşmaları acaba kasıt-

lı mıydı, yoksa doğal bir karşılaşma mıydı? Ya da yemekteki oturma düzeni... Doğal mıydı, yoksa onda da kasıt mı vardı?

Ama bunlar bir şey değiştirmeyecekti. Çünkü Santini'nin başka seçeneği yoktu; Kat'i, yani Elena'yı bir daha hiç görmeyecekti.

Ama şimdi yine karşısına çıkmıştı ve bu sefer de Miya Takala olarak. Şapkasından çıkardığı bir başka isimle... Peki neden Almanya'daydı? Ve bir mafya mensubuyla ne gibi bir işi olabilirdi? Başkan olmak isteyen bir mafya adamı... Ayrıca CIA'in maaş bordrosunda bulunan biri.

Stiller adamlarının öldürülmesini Mossad işine benzetmişti. Ama bu düşüncelerini hemen kafasından uzaklaştırmıştı. Oysa Stiller CIA'in dosyalarına girip inceleseydi, Elena'nın neden suçlular listesinin en üst sıralarında olduğunu hemen anlardı.

Santini, Trelcott'un kendisine gösterdiği dosyayı yeniden gözünün önüne getirdi. Elena'nın öldürdüğü kişilerin fotoğraflarını da görmüştü. Hemen hemen hepsi aynı yöntemle infaz edilmişti; kafaya iki kurşun...

Santini telefona sarılıp Stiller'in özel numarasını çevirdi. Üç kere çaldıktan sonra Christoph'un sesiyle telesekreter devreye girdi. Santini sinyal sesinden sonra mesaj bıraktı.

Mesajına "Chris" diyerek başladı. Sesi boğuktu. Fısıltıyla konuşuyordu. "Bana sorduğun kişiyle ilgili araştırma yapmam için daha çok zamana ihtiyacım var. Çok uzun sürmez. Bir şey öğrenirsem seni ararım."

Telefonu kapar kapamaz, "Ne yaptım ben!" diye kendi kendine söylenmeye başladı. Neler olduğunu tam anlamadan Stiller'i aramanın ne gereği vardı! Stiller'in karşı-casusluk kuruluşu yeni yeni kabul görmeye başlamıştı. Tabii ki o bu riske girmek istemeyecekti.

Bunun yanında, Elena hakkında neler bildiğini öğrenmek ve Berzin'le ne gibi bir işinin olabileceğini sormak için Jack Pelky'yi aramaya da niyeti yoktu. Bu ilgi Langley'deki CIA çalışanlarının fazlaca dikkatini çekerdi. Bu durumda da Elena'yla daha önceki

yakınlığı gündeme gelebilirdi. Ve şu an buna hiç ihtiyacı yoktu. Nitekim Beyaz Saray'da Joe Praeger vardı ve Santini'nin itibarını düşürebilmenin yollarını arıyordu.

Yeniden ahizeye sarıldı ve Four Seasons Oteli'nin numarasını çevirdi.

Uzun bir gün olmuştu ve Miya bu akşamki yoga dersinden çok memnun kalmıştı. Yoganın ruhuna huzur verdiğine inanıyordu. Yirmi dakika boyunca kas ve sinirlerini boynundan ayak parmaklarına kadar gerip kastıktan sonra içine güzel kokulu bir yağ karıştırılmış ılık bir suya giriyordu. Suyun içinde düşüncelerinden bir süreliğine uzaklaştığını hissediyordu.

Telefonun kulakları tırmalayan sesi bir anda huzurunu kaçırmıştı. Sudan çıkıp telefona doğru ilerleyecekti ki, son anda açmaktan vazgeçip tekrar suya döndü. Her kimse herhalde biraz bekleyebilirdi...

Yeniden gevşemeye çalıştı. Ama boşunaydı. Aklı telefonda kalmıştı. Sudan çıktı ve büyük bir havlu alıp sarındı. Yatak odasındaki telefonun mesaj ışığı gözüne çarptı. Düğmeye basıp mesajı dinlemeye başladı.

"Kat... Elena... Ben..."

Santini'nin sesini duyar duymaz tanımıştı. Onunla sadece iki kez biraraya gelmişti, ama onca yıldan sonra bile hatırası onun için hala tazeydi. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştı. Ama Elena çocukluğundan beri İsrail'in düşmanlarını imha etmekle yükümlüydü. Her gördüğü yerde onları yok etmeliydi. Bu da, "her gün" anlamına geliyordu. Kısacası onun dünyasında sevgiye yer yoktu.

Ailesini kaybettiğinde küçücük bir çocuktu, ama onların çığlıkları hiçbir zaman aklından gitmemişti.

Yıllarca atletik yönünü geliştirmek için uğraştı. Futbol, okçuluk, silah kullanma, savaş sporları... Spor derslerdeki randımanı öğretmenleriyle aynıydı. Sınıftaki diğer kişiler gibi matematik ve

fen bilimlerinde de oldukça yetenekliydi. Ama asıl sivrildiği alan yabancı dillerdi. İsrail Ordusu'nda iki yıllık hizmetini tamamladıktan sonra beş dili son derece akıcı şekilde konuşabiliyordu.

Ama İsrail'in ünlü gizli servisi Mossad'ı onun üzerinde yoğunlaşmaya iten asıl konu bu değildi. Elbette akıllı ve güzel olması, sporcu yeteneğinin olması onun artılarıydı. Ama hepsinin dışında çok önemli bir başka özelliği daha vardı: öldürme isteği...

Bu özelliği onu Mossad'ın öldürücü timi olan "Haberciler" takımının birinci sınıf bir üyesi yapmıştı. Bu cinayet komandosunun varlığı İsrail yetkilileri tarafından hiçbir zaman doğrulanmamıştı. İsrailliler'in Hamas ve Hizbullah liderlerini ortadan kaldırdıkları biliniyordu. Bunu meşru bir savaş prosedürü, savunmaları için doğal bir önlem olarak tanımlıyorlardı. Onları öldürmeyi tasarlayanları öldürüyorlardı.

Korkak Avrupalılar feryat ediyorlardı. Ama bunlar genellikle Brüksel'de tembel tembel oturan, fazla gücü olmayan ve kaybettikleri hakimiyetlerinin hatırasıyla yaşayan bürokratlardı. Peki Amerikalılar ne yapabiliyorlardı? Bu, onların Afganistan ve Irak'ta yaptıklarının ve terör bağlantıları olduğunu düşündükleri bir başka yere yeniden yapacakları şeyin aynısı değil miydi?

Hayır. "Haberciler" coğrafi uzaklığın güvenlik içinde olmayı garanti eden bir unsur olduğunu düşünen düşmanları hedef alıyorlardı. Kılı kırk yaran titiz bir planlama yaparak ve Mossad'ın muazzam haber alma ağını kullanarak düşmanlarının izini sürüyorlar ve bulduklarında da öldürüyorlardı. Kanada'da, Arjantin'de, İngiltere'de, Fransa'da, İsviçre'de ve hatta Amerika'da...

Bir tarafta deşilmiş, yara almış bir kanal, diğer tarafta vurulup parçalanmış kafatasları... Ortadan kaybolmuş insanlar... Ne bir ceset vardı, ne kan izi... Suç mu dediniz? Ne suçu? Hangi suç?

Elbette her yerde aynı şekilde başarılı olamıyorlardı. Örneğin, İsviçre'de yanlış adamı öldürmüşler, her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardı. Takımdan bir kişi yakalanmış ve aleyhinde dava açılmıştı. İsrail çok utanmış göründü. Ama bu kısa sürdü. İnfaz

mangasının varlığını yine kabul etmediler. Onlara göre, her şey birkaç sorumsuz fanatiğin korkunç bir hatasından ibaretti.

Mutlak mükemmelliğe hiçbir şekilde ulaşılamazdı. Sonuç olarak, her şey kaldığı yerden devam etti. İsrail bir yandan gizli suikastçilerini tam olarak yalanlamıyor, vurucu timinin efsanevi bir kahraman sınıfı olarak algılanması için yoğun telkinlerde bulunuyordu. Böylece düşmanlarına sakin bir caddede yürürken veya kalabalık bir kafede otururken suikastçilerin onları rahatlıkla bulabileceklerinin mesajını vermiş oluyordu.

Elena suikastçilerin yıldızı olmuştu; kendisiyle eşit derecede olanların başına getirildi. Her alanda başarılıydı; sanat, edebiyat, spor, politika... Kamuflajda en mükemmeliydi. Bir gün sapsarı olan saçları ertesi gün kuzguni siyah oluyordu. Lens kullanarak göz rengini de sürekli olarak değiştiriyordu.

İnsanlarla tanışıyor, çok fazla bağlantı kuruyor, ama hiçbir zaman dost edinmiyordu. Bir yerde ancak hedeflediği kişiyi namlunun ucuna getirene kadar kalıyordu. Ve prensip olarak kimseyi uzaktan vurmazdı. Daima yakından, bir adım öteden vuruyordu.

Elena artık kırklı yaşların başındaydı. Bu tatbikat artık onun için son olmalıydı. Bunu David Ben-Dar'a da söylemişti.

Artık yorulmuştu. Eskisi gibi çevik değildi. Ve bu da bu ortamda ölü olmakla eşit algılanırdı. Artık eve gitme zamanı gelmişti. Belki zamanını başkalarını yetiştirmeye adayabilirdi.

Ben-Dar isteksizce kabul etmişti. "Pekala, Elena. Bu senin için son olsun." Çok samimi konuşmuştu. Oysa Ben-Dar'ın gerçek niyetini kimse bilemezdi.

Hemen profesyonel düşünceleri sardı aklını. Santini onun Münih'te olduğunu nereden öğrenmişti? Nerede oturduğunu? Ya İsrail Gizli Servisi bir hata yapmıştı ya da Berzin Federal Almanya Gizli Servisi tarafından izleniyordu. Aslında nasıl öğrendiği çok da önemli değildi. Önemli olan şuydu: Elena tehlikedeydi.

Çalan telefonu açtı. Bu kez Michael Santini'yle konuşmaya kararlıydı.

27

Santini Elena'yla iken rahatsız edilmek istemiyordu. Bu yüzden korumasına eski bir arkadaşıyla buluşacağını ve biraz mahremiyete ihtiyacının olduğunu söyledi. Bayerischer Hof'un zemin katındaki gece kulübü kesinlikle ilk tercihi değildi, ama başka alternatifi de yoktu. Kuşkusuz orada başka konferans katılımcıları da olacaktı. Ama buna rağmen, tecrübelerine dayanarak biliyordu ki, en iyisi, özel görüşmeleri her zaman topluluk içinde yapmaktı. Güvenlik şefi Raul Gomez istemeyerek de olsa Santini'nin ricasını kabul etmek zorunda kalmıştı. Ama tek bir şartla; gece kulübünü ondan önce girip hızlıca teftiş edecekti. Geri geldiğinde Santini'ye, "Diğer iki korumayla birlikte kapıda bekleyeceğiz" dedi. "Ve sizden on dakika sonra içeri gireceğiz. Gerekli olmadıkça da yakınınıza gelmeyeceğiz." Bu sözler, aslında bütün idarenin Santini'nin değil, Gomez'in elinde olduğunu gösteriyordu.

Burası Santini'nin son gelişinden beri biraz değişmişti. Zemin kattaki restoran ve gece kulübü, yoğun bir iş gününden sonra biraz rahat nefes almak isteyen Münihli Yuppiler için bir sığınaktı adeta. Ara sıra gizli randevular için de kullanılıyordu burası. Oysa bunun için çok da uygun bir yer değildi. Gerçi kulübün müdavimleri oldukça ketumdular. Ama her an dedikodu malzemesi arayan bulvar basını rahatça kulübe girebiliyordu. Santini bir defasında

bunu bizzat tecrübe etmişti. Bir Alman arkadaşının doğum günü partisine katılmış ve ummadığı bir anda bir fotoğrafçının objektifiyle karşılaşmıştı. Hem de tam arkadaşının tanıdığı olan iki sarışın modelin arasında otururken...

Oysa önceden partinin tamamen güvenli olacağı kendisine garanti edilmişti. Ama çekilen resim ertesi günün akşam gazetesinde *Amerikan Senatörü Münihli güzellerle eğlendi* başlığıyla yayınlanmıştı. Neyse ki, haber, onun için ciddi bir zarara yol açmadı. Nitekim sonuçta Santini bekardı. Ve bu olay ona bir kez daha göstermişti ki, bu tarz yerlerde özel hayat diye bir şey söz konusu değildi.

Saat sekizden sonra gece kulübünde ışığın iyice zayıflatıldığını biliyordu. Arka taraflarda Elena'yla izlenmeden ve dinlenmeden konuşabileceklerini umuyordu.

Önce Santini girdi içeri. Bu akşam lokal alışılmadık şekilde durgundu. Elena etraftaki erkeklerin hayranlık dolu bakışları arasında içeri girdiğinde Santini onu hemen fark etmişti. Santini'nin dikkati bir an Elena'nın başının eğimine takıldı. Öldüreceği kişiyi Beretta'sıyla hedeflerken de herhalde başını böyle eğiyordur, diye düşündü Santini.

Elena değişmişti. Simsiyah, gür saçları beyazlamıştı. Saçlarını geriye doğru tarayıp topuz yapmıştı. Bu haliyle Prusyalı bir prensesi andırıyordu.

Arka taraflarda bulunan küçük bir masada oturan Santini ona doğru elini salladı. Elena yaklaşınca ayağa kalkıp tokalaşmak için elini uzattı. Aynı anda bunun ne kadar kaba ve beceriksiz bir görünüm oluşturacağını fark etti ve Elena'yı kucaklayıp yanaklarından öptü.

"Daha..."

"Yaşlı görünüyorum" diye tamamladı Elena.

"Hayır, hayır" diye atıldı Santini, "hatırladığımdan daha güzel görünüyorsunuz." Santini Elena'yı beklerken, yıllar sonra hala acısını kalbinde hissettiği kadının çok yaşlanmamış olmasını dilemişti.

"Yalan söylüyorsunuz" dedi Elena ve Santini'nin çektiği sandalyeye oturdu.

"Hayır, gerçekten, çok..." Santini gitgide daha da beceriksizleşiyordu.

Tam o anda ilk karşılaştıklarında Elena'da aldığı kokuyu yeniden aldı: Enchanting... Onunla ilgili her hatıranın yıllar sonra bu kadar canlı olmasına şaşırıyordu. Acaba Elena ona eziyet etmek için mi bu kokuyu sürmüştü yine? Belki de o zamandan beri aynı kokuyu kullanıyordu?

"Ne yazıyor, ne arıyorsunuz..." dedi Elena sıkılgan bir edayla.

"İstedim, ama..."

"Ama? Sizi defalarca aradım. Hiçbir şekilde cevap vermediniz. Vebalıymışım gibi bir anda beni bir kenara attınız."

"Böyle yapmam gerekiyordu. Kim olduğunuzu öğrendikten sonra yapabileceğim başka bir şey yoktu. Kim için çalıştığınızı..."

Elena uzun süre başını öne eğip sustu. "Anlıyorum" dedi sonunda. "Sizi aldattığımı düşündünüz, sizi kullandığımı..."

"Evet, düşündüm. Ama ilk karşılaşmamız doğal mıydı, yoksa planlı mıydı, benim bulunduğum pozisyonda çok da fark etmiyordu."

"Pişman mı olmuştunuz?"

"Evet..."

"Yazık. Ben ise arkadaş olabileceğimizi ummuştum."

Santini Elena'nın soğuk, ama aynı zamanda kederli gözlerinin derinliklerine baktı. "Çok güzel olurdu" dedi donuk bir sesle. Sessizliğin hakim olduğu birkaç saniye içinde, yıllardır uykusuz geçirdiği geceleri düşündü.

Birdenbire fazla jöle kullanmaktan dökülmüş sarı-kırmızı boyalı saçları ve sol kulağında küpesiyle bir adam masanın yanında belirdi. "İyi akşamlar, size ne ikram edebilirim?"

Santini adamın gelişini görmediği için kendi kendine kızdı. Acaba adam uzun süredir arkalarında dolanıyor muydu?

"Eğer doğru hatırlıyorsam, Kir Royal..." dedi Elena'ya. Elena başını salladı.

Santini Elena için Kir, kendisi için de Absolut ısmarlayıp adamı geri yolladı. Kimsenin etrafta olmasını istemiyordu. Hepsi dedikoducuydu. Yağmur suyu toplayan kanalizasyon boruları gibi etraftan haber topluyorlardı.

Garson birkaç dakika içinde içkilerle birlikte geri geldi.

Santini bir dikişte kendi içkisini bitirdi.

"Beni neden aradınız? Neden benimle burada buluşmak istediniz?" Elena ortamdan duyduğu rahatsızlığı gözle görülür şekilde belli edercesine etrafına bakındı.

"Hareket özgürlüğüm tamamen kısıtlanmış durumda. Ayrıca..." Müziğin yüksek sesi bir anda Santini'nin sesini bastırdı. Armani kazaklı ve Calvin Klein kot pantolonlu birkaç genç kulübün orta yerindeki pistte dans etmeye başlamışlardı. "Artık kimse bizi duyamaz" diye bağırdı Santini.

"Çok doğru. Ben bile ne dediğinizi duyamıyorum."

Santini masanın üzerine eğildi ve Elena'ya da aynı şeyi yapmasını işaret etti. "Tehlikeli bir çizgide ilerliyorsunuz."

"Michael, yoksa 'Bakan Bey' diye mi hitap etmeliyim, bilmiyorum ama, madem benimle ilgili gerçekleri biliyorsunuz, o halde her zaman tehlikeli çizgide gittiğimi biliyor olmanız gerekir."

"Federal Almanya Gizli Servisi'nin dikkatini çektiniz." "Ve siz de bunun üzerine dikkatleri daha da kuvvetle üzerime çektirmeye mi karar verdiniz?"

"Hayır, Elena. Ben sizi uyarmaya çalışıyorum." Santini, Elena'ya ne kadar bilgi verebileceği konusunda tereddüt içindeydi. "Birkaç gün önce bir adam bulundu. Alman Hükümeti için önemli biri."

"Bulundu mu?" Elena gerçekten de ilgilenmiş görünüyordu.

"Evet. Kafaya iki kurşun sıkılmış olarak. 22 kalibre... Alman İstihbaratı bunun Mossad'ın işi olabileceğini düşünüyor."

"Michael, lütfen. Benim bu cinayetle ilişkim olabileceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?" Elena'nın sesi ciddi anlamda hayrete kapılmış izlenimi veriyordu. Ama Santini onun ne kadar deneyimli bir ajan olduğunu unutmuyordu.

"Onlara sizden bahsetmedim. Ama Federal Almanya Gizli Servisi ajanları şu anda olayın üzerine gidiyorlar. Sizin, göründüğünüz kişi olmadığınızı biliyorlar. Yani o Hightech firmanın sabihi falan olmadığınızı... Kısacası, bilin ki, izleniyorsunuz." "Bu arada emekli olduğumu size söyleyebilirdim, Michael. Ama siz de biliyorsunuz ki, bu yalan olurdu. Ancak gerçek şu ki, ben sadece dış hizmetler ajanıyım."

"Peki neden Berlin'de kalıyorsunuz? Neden bir organize suç örgütünün başı olan bir adamla görüşüyorsunuz? Bir de, önemli birinin, bütün izlerden Mossad işi olduğu anlaşılan bir cinayetle öldürülmesine ne demeli?" Santini Elena'nın yüzünde 'teslim' anlamına gelen bir ifade aradı. Ama gözlerinde, o harkulade gözlerde, hiçbir anlam oluşmuyordu.

Tamam, Elena, Wladimir Berzin'le bir görev için görüşüyor olabilirdi. Ama neden? Ayrıca, Elena'nın, kendisinin sadece sıradan bir ajan olduğu ve cinayet olaylarıyla ilgilenmediğiyle ilgili sözlerine inanmak için elinde ne gibi bir sebep vardı?

"Rica ediyorum, Michael, Mossad'ın parmak izi bırakacağına inanıyor musunuz gerçekten?" Böyle bir düşünceyi son derece absürd bulduğu ve hatta küçümsediği sesinden belli oluyordu. "Almanya'da gittikçe büyüyen İslam-dışı İslamcı bir kesim var. Ve İsrail, İslam-dışı İslamcılar'ın ne yaptıklarıyla her zaman ilgilenir." Bunları söyledikten sonra sustu. Başka açıklama yapmayı gerekli görmüyordu.

Ancak anlattıklarının doğru olduğunu tekrar vurgulamak için Santini'ye, Amerika Birleşik Devletleri'nin de Almanya'daki hareketlere karşı aynı özel dikkati harcaması gerektiğini hatırlattı.

"İmam el-Fazazi adını mutlaka hatırlıyorsunuzdur. Hamburg'daki El Kudüs Camisi'nde hem bize hem size yönelik inanılmaz bir nefret aşıladı. Hatırlarsanız, Yahudi ve Hıristiyanlar'ın boğazlarının kesilmesine ilişkin nasıl çağrıda bulunduğuyla ilgili haberler günlerce yayınlanmıştı. Muhammed Atta da bu camiye sık sık gidermiş. İmamın eski vaaz bantlarını dikkatlice inceledik. At-

ta ise hala serbest... Belki Fas'ta, belki de Libya'da. Er geç nerede olduğunu bulacağız." Devam edecek olsa şöyle derdi kuşkusuz: *Bulunca da öldüreceğiz...* Ama tabii ki içinden geçenleri söylemeyecekti.

"Bu arada yandaşlarından birkaçı bulundu ve ülkem onları gözlem altında tutmayı çok önemli görüyor."

Bu açıklamalar Santini'yi biraz olsun aydınlatmıştı. Ama asıl sebep daha derinlerde yatıyor olmalıydı.

Ayrıca Elena Berzin'le neden görüştüğüyle ilgili hala bir açıklama yapmamıştı. Santini bu noktada onu daha fazla zorlamamaya karar verdi. Belli ki, şu an bu konuyla ilgili konuşmak istemiyordu.

İkna olmadığı halde, "Tamam, söylediklerinizi kabul ediyorum" diye cevap verdi. "Sadece burada radarda olduğunuzu söylemek ve dikkatli olmanız için sizi uyarmak istedim."

Elena masanın üzerinden uzanıp Santini'nin kolunu tutarak, "Teşekkür ederim, Michael. Bütün samimiyetimle söylüyorum. Ama benimki gibi bir hayat yaşayan birinin, hayatının her anında dikkatli olması gerekiyor."

Santini başını salladı. Kendi kendine "acaba bana karşı da dikkatli mi davranıyor" diye sordu.

Elena randevuyu sona erdirmek için fırsat oluşturmak istercesine saate baktı ve kalkmaya hazırlandı. "Gitmeliyim. Bu akşam bir başka görüşmem olacak." Başka açıklama yapmadı. "En iyisi burada ayrılalım."

Santini başıyla onayladı.

Zarif bir hareketle oturduğu sandalyeyi geri itti ve elbisesini düzeltip kalabalığın arasından geçerek gitti.

Santini hesabı ödemeden önce birkaç dakika olduğu yerde bekledi. Tam konuştuklarını düşünüyordu ki, "Tablo gibi bir kadın" diyen garsonun sesini duydu. Santini her ne kadar sinirlerini bozan garsonu yumruklamayı istediyse de, adama bahşişini verdikten sonra kapıya doğru ilerledi.

Gençlerden oluşan kalabalığın arasından kendine bir yol açıp

bardan çıkmaya çalışırken, oldukça geniş omuzlu, kalın enseli, koyu renk seyrek saçları olan adamın biri Santini'nin kolunu öne doğru bir hareketle abluka altına aldı.

"Ne işiniz var burada?" diye sordu adam.

"Alman konukseverliğinin tadını çıkarıyorum" diye cevap verdi Santini.

Adam, arkadaşlarının da duymaları ve yanına gelmeleri için yükses sesle, "Daha doğrusu birkaç Alman öldürmek istiyorsunuz herhalde..." diye karşılık verdi. "Sizin gibi serseriler bizim gençlerimizi öldürdü o kahrolası çölde..."

Santini'nin daha önce de bar kavgalarına karıştığı olmuştu. Normal şartlarda onunla kavga etmeyi pek istememeleri gerekirdi. Çünkü Santini uzun yıllar boks yapmıştı. Üstelik şampiyonlukları da vardı. Army Ranger'ın ve Special Forces'ın bir üyesi olduktan sonra ise, artık iyice, kimsenin pek sataşmak istemeyeceği bir konuma gelmişti.

"Dinleyin, biz istiyoruz ki..." Adam Santini'nin konuşmasına bile fırsat bırakmadan kafasına indirdi. Bu ani hareket Santini'yi şaşırtmıştı. Saldırganın yumruğu başının sol tarafına isabet etmiş, bu arada sol kulağı da yumruktan nasibini almıştı. Kulağı bir süre sonra kıpkırmızı oldu ve durmadan yandı. Santini adamı itip bu saçmalığa son vermesi için ona bağırdı. Ama adamın kanlı gözleriyle karşılaşınca, burada diplomatik çözümler aramanın boş olduğunu düşündü.

Bardaki kimse olaya müdahale etmiyordu. Zaten adam da pek yardım istiyormuş gibi görünmüyordu. Sanki bir panzer gibiydi. Otuzlu yaşların ortalarında olmalıydı.

Santini'nin önündeki iki seçenek vardı; kaçmak ya da savaşmak. Aslında ne kaçmak istiyordu, ne de savaşmak.

Adam yeniden Santini'ye vurdu, ama bu defaSantini sol koluyla yumruğu bloke edebilmişti. Belki birileri saldırganı sakinleştirmeye çalışır umuduyla etrafına bakındı. Ama tüm duydukları, adının Hans olduğunu anladığı saldırganın arkadaşlarının adama

yaptıkları tezahüratlardı. Santini'nin aklına en son birkaç sene önce Saygon'da Boom Boom Room adlı bir yerde bir kavgaya karıştığı geldi. Army Ranger, bir kavgayı önlemek için *diğer yanaklarını dönmeleri* gerektiğini bilmezken, bir politikacı için bir barda kavgaya karışmış olmak çok da istenilecek bir şey değildi.

Santini biraz daha barda kalırsa başına çok kötü şeyler geleceğe benziyordu. Kavgayı konuşarak önleme imkansız görünüyordu. Gerilip kuvvet alabileceği bir yer bulamamasını sağlamak için adama doğru iyice yaklaştı. Ama Hans'ın, kollarını Santini'ye dolayıp böğrüne indirmemesi için, bir yandan da adama çok yaklaşmamaya dikkat ediyordu. Bir sonraki darbe gelirken Santini bir anda adamın uzattığı kolunu kaptı ve sırtından dönerek adamı yere indirmek istedi. Ama bunun yerine yıldırım hızıyla sağ ayakkabısının topuğuyla adamın baldırına vurdu ve derisini neredeyse kemiğine kadar sıyırdı. Beklenmedik bu atak bir an adamın iki kollarını sarkıtıp kalakalmasına neden oldu. Ardından acı beynine ulaştı ve kanayan bacağına doğru eğilip can havliyle bağırmaya başladı.

Hans sakatlandığı için sinmiş, kendi derdine düşmüştü. Ama bu sefer Santini durmak istemiyordu. Öfkesi kontrolden çıkmıştı. Kulağı aşırı derecede ağrımaya başlamıştı. Yıllardır emek emek edindiği itidali bir anda kaybolmuştu. Hans öne doğru eğilmişken Santini adamın kafasını tutup dizlerine geçirdi.

Adamın kıkırdakları ve kemikleri pek hoş olmayan bir sesle kırıldı. Hans sırt üstü yere çöktü ve yüzünden fışkıran kanı durdurmak istercesine ellerini yüzüne kapadı.

Bütün bunlar birkaç saniye içinde olmuştu. Tam Hans yere kapaklanırken, Gomez ve adamları etraftaki seyircilerin arasından görünüdüler. Gomez Santini'yi sağ kolundan yakaladı ve barın kapısına doğru sürükledi.

"Teşekkür ederim, Raul" dedi Santini ve biraz da şakacı bir üslupla, "Tam vaktinde geldiniz" diye devam etti.

"Adam uzun bir süre ayağa kalkamayacak gibi görünüyor, Efendim" diye karşılık verdi Gomez.

28

Elena, Four Seasons Oteli'ndeki suit odasına girdiğinde el çantasını girişteki küçük masanın üzerine fırlattı. Geniş salondan geçip, telefon ve faks aletinin durduğu çalışma köşesine doğru ilerledi. Bir sandalyeye oturup yazı masasından bir kağıt çıkardı. Hızlıca David Ben-Dar'a bir şeyler yazmayı tasarlıyordu. Artık sinirleri yıpranmıştı. Bir an önce işi bırakmak istiyordu. Berzin'le yaptığım görüşmelerde daha dikkatli olmalıydım, diye düşündü. Resmi toplantıların dışında topluluk içinde onunla görülmemeliydi. Evet, yeteri kadar dikkatli olmamıştı.

İşte şimdi Federal Almanya Gizli Servisi'nin izlenecekler listesindeydi. David Ben-Dar'ın bundan haberi olmalıydı ve onun bu işte artık yük olup olmadığına karar vermeliydi. Elena öyle olmayı umuyordu. Aslında bu son işin başından beri bunu istiyordu.

Yazmaya başladı.

Baba, bu akşam, Amerika Birleşik Devletleri'nden, birkaç yıl önce kısa bir süre birlikte çalıştığım eski bir arkadaşımla sürpriz bir buluşmam oldu. Artık yeni bir işi var. Görünüşe göre oldukça yorucu ve zahmetli bir iş. Birkaç kişiden, Almanya'da çok etkili olduğumu ve bazı arkadaşlarının başarılarımı takip ettiklerini duyduğunu söyledi. Tabii bu son

derece onore edici bir iltifattı benim için. Şu an burada saat oldukça geç, ama yine de ben biraz daha çalışacağım. Berlin'den tekrar ararım. Seni özledim.

Sevgilerimle,
Miya

Kağıdı faks aletine yerleştirdi ve Finlandiya'dan bir numarayı çevirdi. Bir sevk istasyonu faks kağıdını alıp Ben-Dar'ın Mossad Genel Karargâhı'ndaki kişisel aletine iletti. İsrail'de saat sabahın ikisiydi. Ben-Dar birkaç saate bürosunda olacaktı.

Faks aleti kağıdı aktardığına dair işaret verdikten sonra Elena eline bir kibrit alıp çaktı. Yanan kibriti kağıda tuttu ve parmağına varana kadar yanmasına izin verdi. Bu hareketin odanın yangın söndürücü otomatik sistemini harekete geçirebileceğini tamamen unutmuştu. Hemen caddeye bakan büyük pencereyi açtı ve dumanın dışarı çıkmasını sağladı. Bu tarz amatör hataları liseli kızlar bile yapmazdı. Üzerindeki baskı sakin kafayla düşünememesine yol açıyordu. Artık biraz rahatlaması gerekiyordu. Bir de, ne yapacağını önceden düşünüp konstanstre olmalıydı.

Banyoya gitti ve floresan ışığında makyajını kontrol etti. İyi görünüyordu. Makyajını tazelemekten vazgeçti. Bunun üzerine oturma odasına geri döndü ve bekledi.

Hala oldukça telaşlıydı. Sürekli olarak kendini suçlayıp duruyordu. Santini'ye de kızgındı. Özellikle onu aradığı için. Ama ona hayır demediği için yine kendine kızıyordu. Santini'ye karşı çok soğuk davrandığı için de kendine kızgındı. Ülkesi için bugüne kadar yaptıkları ve hala yapmak zorunda oldukları için de kızgındı. O, kendi üzerine düşeni yapmıştı. Üstelik fazlasıyla... Artık bu kadarı yeterdi.

Bunları düşünürken, "Yemin ediyorum, buraya kadar..." diye kendi kendine söz verdi.

Baron von Heltsinger kütüphanesinde loş bir ışıkta oturuyor ve

Beethoven'inAy Işığı Sonatı'nı dinliyordu. Uzun zamandır *yeni bir dünya* arayışı içindeydi. Santini bu dünyayla ilgili görüşlerinden ona bahsetmişti. Ama bunlar sadece yüzeysel düşüncelerdi. O sadece, perdenin arkasına gizlenmiş şeyi ortaya çıkarmıştı. Heltsinger Santini'yi her zaman dürüst ve ilkeli bir insan olarak değerlendirmişti. Ama şimdi onun kendisini aldattığını hissediyordu. Ona boş yere güvenmişti.

Avrupa ulusları birçok açıdan birbirlerinden farklıydı. Tarihleri, kültürleri, yüzölçümleri bir değildi. Baron, başı boş bırakıldığında, Avrupa'nın eski güvensizlik ve düşmanlık ortamına geri döneceğini biliyordu. İngilizler, Fransızlar ve İtalyanlar Almanya'nın üzerine set çekmek ve birtakım entrikalarla onu zincire vurmak için ellerinden geleni yaparlardı. Baron'un bu iç karartıcı düşünceleri uşağı Frederick'in sesiyle kesildi. "Bay Wagner ve arkadaşı geldiler, Sayın Baron" diye belirtti uşak.

"Bayları içeri alın, Frederick."

Adamlar yanyana ilerleyerek içeri girdiler. Sanki özellikle birbirlerine öncelik vermemeye çalışır gibiydiler.

"İyi akşamlar, Baron von Heltsinger" dedi Berzin. "Wolfgang sizden çok bahsetti. Sizinle tanışmak benim için büyük bir şeref."

"Benim için de" diye karşılık verdi Baron ve Berzin'in elini sıkarak köşedeki iki koltuğa işaret etti. "Lütfen rahatınıza bakın." Adamlar oturur oturmaz Baron sordu: "Size bir kahve ikram edebilir miyim? Ya da kanyak?" Elindeki bardağı havaya kaldırarak: "Fevkalade yumuşak."

"Kanyak lütfen" dedi Berzin.

Wagner bir an için düşündükten sonra o da konyak istedi.

Frederick hafifçe öne eğilerek onları selamladıktan sonra aceleyle gitti ve birkaç dakika içinde gümüş bir tepsinin üzerindeki içkilerle geri geldi.

Von Heltsinger bardağını kaldırdı, "Wolfgang bana enteresan fikirleriniz olduğundan bahsetti. Saat oldukça geç oldu, ama yine de duymak isterim."

Berzin kibarlaşmalarla hiç vakit kaybetmezdi. "Almanya ve Rusya'nın, sahip oldukları iyi özellikleri birleştirebileceklerine inanıyorum" diyerek söze başladı. "Alman yeteneği, Rusya'nın doğal kaynakları ve askeri gücüyle birleşecek... Bir Alman-Rus ittifakı bizi gerçek bir süper güç haline getirebilir. Antlaşmayı yenileyebiliriz."

Von Heltsinger, "Rapallo'dan bahsediyorsunuz, öyle değil mi?" diye sözünü kesti, "Rapallo Antlaşması'ndan..." Bu antlaşmanın adını uzun süredir duymamıştı. Antlaşma, imzalandığı yer olan İtalyan şehrinin adını almıştı. Almanya gizli antlaşmayla 1922'de Sovyetler Birliği'ni tanımış ve Lenin Hükümeti'yle stratejik işbirliğine söz vermişti. Ayrıca bütün savaş suçları affedilmiş, Birinci Dünya Savaşı'ndan kalan bütün alacaklar kaldırılmıştı. Antlaşma, daha önce Versay Antlaşması'yla kendilerine getirilen yasağı kaldırarak, Alman Ordusu'na, Sovyetler Birliği'nde silah üretmeye yeniden izin veriyordu.

"Rapallo Antlaşması, çok doğru" diye tekrar etti Berzin. "Tarihi çok iyi bildiğinizi biliyorum, Sayın Baron."

Baron zoraki bir tebessümle gülümsedi. "Rapallo sayesinde -Hitler'den çok önce- Alman Ordusu, on yıl sonra Sovyetler Birliği'ne karşı kullanılacak silahlar üretti."

Berzin güldü. "Evet, beklenmeyen sonuçlar görüldü. Ama Rapallo her iki ülkeye de daha önce kendilerinde olmayan güçler kazandırdı. Ancak bu sefer sadece öngörülen sonuçlar getirecektir."

Berzin, *Garten*'ın lideri olarak yürüttüğü faaliyetlerle ilgili yapılan tavsiyelere kulak vermiyordu. Bir süre sonra Rusya Devlet Başkanlığına aday olacağını ve kazanmayı hedeflediğini anlattı.

Von Heltsinger Berzin'in fikirleri üzerine düşüncelere daldı. "Hepsi oldukça ilgi çekici, Sayın Berzin. Kuşkusuz düşüncelerinizle ilgili hiçbir sorun yok değil, ama mutlaka üzerinde durmaya değer. Bu konular hakkında daha derin düşüneceğim. Birkaç haftaya İspanya'ya gidiyorum. Döndüğümde belki tekrar buluşup konuşabiliriz."

Görüşme sona ermişti ve Baron Berzin'le Wagner'e kapıya kadar eşlik etti.

"İyi geceler, Baylar" dedi. Elini Wagner'in omzuna koydu.

"Wolfgang, teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

Kütüphaneye geri dönünce Berzin'in söylediklerini tekrar düşündü. Bir ara şu ünlü kelime oyunu aklına geldi: "Amerikan Orduları, Ruslar'ı kapı dışarı etmek ve Almanlar'ı küçültmek için Almanya'da." Bu söz, komik bir şakayı andırıyordu. Ama Amerikan savaş güçleri geri çekildiğinde Ruslar'ı içeri almak, belki de saçma bir fikir olurdu. Üstelik işgal kuvvetleri olarak da değil. Aksine büyük bir planda ortak olarak.. Hemen arkasından bir başka atasözü aklına geldi: *Daimi dost veya daimi düşman yoktur. Sadece daimi menfaatler vardır.*

Von Heltsinger, Berzin'i, olaylara hakim bir insan olarak değerlendirmişti. Gerçekten de çok etkileyiciydi. Ama adam aynı zamanda onu endişelendirmişti de. Von Heltsinger, Wolfgang'ın babasına, oğluna dikkat edeceğine dair söz vermişti. Ve aynı zamanda onun ticari, hatta belki politik alandaki başarılarına yardım edeceğine de. Federal Almanya Gizli Servisi'nden arkadaşları Baron'a, Berzin'in hırslı ve vicdansız biri olduğunu söylemişlerdi. Üstelik adam yasadışı bir şekilde zenginleşmişti. Ama zamanla yasadışı işlerden vazgeçip namusuyla para kazanmaya başlamış olamaz mıydı? Ama riskleri sıfıra indirmek gerekiyordu. Sonra da tarih atına atlayıp geleceğe doğru sürmek...

Kim bilir, diye düşündü gülerek, Avusturyalı bir adele gösterişçisi Amerika'da politikacı olarak başarılı olabiliyorsa, bu dünyada mümkün olmayacak ne olabilirdi?

Kütüphanenin ışığını kapayıp yatak odasına doğru ilerledi. Birdenbire içini bir sevinç kapladı. Almanya'nın yeni bir politik ve askeri bir güce sahip olması, belki de o kadar gerçekleşmesi zor bir rüya değildi.

Ya da Wolfgang'ın başbakan olması...

Santini'yi uyku tutmamıştı. Yine hava değişiminden etkilenmişti. Alman otellerinde kullanılan, insanın altında gömülüp kal-

dığı kuştüyü yatak örtüsünü bir kenara attı. *Amma da sıcak tutuyormuş!* Çarşaf ter içinde kalmış ve altında buruşup kaymıştı. Bir saat önce sıcak bir duş almış olmasına rağmen, kendisini yapış yapış ve kirli hissediyordu. Öte yandan, dışarıdaki trafiğin sesi, pencere açık olmasına rağmen, nedense, sanki kulakları pamukla tıkalıymış gibi oldukça uzaktan geliyordu.

Ne kadar aptalım... Barda olanlar aklından gitmiyor, sürekli olarak kendini suçlayıp duruyordu. Sarhoş bir aptalın kışkırtmalarına nasıl da kapılmıştı! Amerika'nın zaten yeteri kadar problemi vardı. Şimdi her şeyi daha da berbat hale getirmişti. Amerika'dan nefret eden herkesin eline kuvvetli bir koz vermişti. Kişisel bir konuyu olayın içine katmıştı.

Elena. Elena. Adı aklından gitmiyordu. Parfümü beynine kazınmıştı.

Artık infazlarla bir işinin kalmamış olduğuna ve dediği gibi, Almanya'da sadece büyümekte olan İslam-dışı İslamcı terör gruplarını gözlemlemesi için bulunduğuna inanmayı o kadar çok istiyordu ki. Ama anlattığı hikaye hiç de doğru gibi görünmüyordu. Belki de bütün hayatı bir yalandan ibaretti. Tıpkı Churchill'in, *bazen gerçek o kadar değerlidir ki, yalanların koruması altına alınması gerekir,* sözlerindeki gibi, yalanlar tarafından korunabilen bir hayatı vardı.

"İnatçı bir insansınız, kaptan." Adamın son derece sakin ve bir o kadar da merhametsiz çıkan sesi, daha neler olabileceğinin işaretini veriyordu. Adam, böbreğine yeni bir cop darbesi isabet ettirmeden, ona bu sözüyle, sadece bir saniyelik bir süre tanımıştı. Darbenin getirdiği acı o kadar güçlüydü ki, Santini, olduğu yerde iki büklüm kıvrılıp kalmıştı. Acının etkisinden karın kasları sarsıldı ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Kollarını neredeyse eklemlerinden yırtılacaktı. Öksürüğünden kan geliyordu.

Çığlığını bastırmak isteyince gırtlağına kaçan kanla boğulacak gibi oldu. Öyle hırslanmıştı ki, kendini tutamayıp işkence yapan kişinin yüzüne tükürdü.

Bu hareketinin üzerine gelen ikinci darbeyle artık kontrolünü kaybetmiş ve acıyla bağırmıştı. Çenesini öyle sıkıyordu ki, azı dişlerinin kırılacağını zannetti.

"Aptal ve inatçı... Çok kötü bir kombinasyon..." diyen ruhsuz ses tekrar duyuldu.

Santini işkencenin ne kadar süreceğini ezbere biliyordu. Takımı, çapraz ateşte Kuzey Vietnam Ordusu'nun Muvazzaf Ordusu'yla karşı karşıya gelmişti. Ağır yaralanmış olmasıyla birlikte, çatışmadan sağ olarak kurtulan sadece oydu. Ama gördüğü işkenceler öyle şiddetliydi ki, ölmüş olmayı tercih ederdi. Gardiyanlar, Santini'nin kendileriyle işbirliği yapacağına, ölmüş arkadaşlarıyla beraber olmayı yeğleyeceğini biliyorlardı. Santini artık dayanamıyordu. Ama kimse gelmedi. Öldürmek için bile yanına gelen olmadı. Yaptığı hataları düşünmeye başladı. Evet, öldürmüştü. Ülkesi için... Özgürlük için öldürmüştü.

"Neden bu kadar acıya dayanmak zorunda hissediyorsunuz kendinizi?" Sorular hep aynıydı. Hep aynı alaycılıkla sorulan, aynı tarz sorular... Ama üslup ve tonlamanın aynı olmasının yanında, bu seferki ses bir öncekinden farklıydı. Seste aynı laubali, alaycı yaklaşım vardı, ama diğer iki sorgu polisininki gibi Fransız aksanıyla konuşmuyordu.

"Amerika'daki insanlar sizi 'Nazi' diye tanıyorlar. Katliamcı diye... Şerefinizi lekelediniz!"

"Katiller." "Şerefinizi lekelediniz." Bu sözler duygularını iyice kızıştırıyor, işkence yapan kişiye karşı içine daha büyük bir nefret veriyordu. Karanlığın arkasında duran, sesini hiçbir zaman unutmayacağı ve hiçbir zaman özür dilemeyeceği o kişiye karşı kalbinde oluşan nefret gittikçe daha da büyüyordu.

Radyonun saati Santini'nin yataktan sıçrayarak uyanmasına neden oldu. "Ne oluyor!" diye söylendi ve dışarıdaki karanlığa baktı. İlk önce yangın alarmı verildiğini düşündü. Sonra gürültünün geldiği yere konsantre oldu. "Kahretsin." Otel personeli saat ayarı-

nı bir önceki müşteriden sonra iptal etmeyi ihmal etmişlerdi. Saat daha gecenin üçüydü. Ama tekrar uyuyamayacak kadar açılmıştı. *Kahretsin.*

Tekrar yatağa yattı. Zaman zaman bulutların arasından görülen ay ışığı karanlığı aydınlatıyordu. Biraz önce gördüğü rüyadan kesitler gelmeye başladı gözünün önüne. O ses... O sesi kısa bir süre önce duymuştu. Ama nerede? 'Şeref' sözünü. Hem de tıpkı, adamın söyleyiş tarzıyla beraber duymuş gibiydi. Yaşadıklarının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Santini'nin zihni son derece karışıktı. Hızla son zamanlarda kimlerle konuştuğunu düşünmeye başladı. Yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Pentagon'da... Çinli Savunma Bakanı'nı ona tanıştıran General... Li adındaki... Birbirlerine tanıştırıldıklarında aynen şöyle demişti: "Sizinle tanışmak benim için bir şeref." İngilizce olarak konuştuğu tek sözler bunlardı. Şivesi, o dilden tamamen yoksun olup, kelimeleri sadece ezberlemiş gibi bozuktu. Bir de sesindeki o alay... Çok ince bir alaydı bu. Ve o gün de Santini, Li'yle daha önce tanışmış olduğuyla ilgili bir zanna kapılmıştı. Her ne kadar yüzünü daha önce gördüğünü hiç hatırlamadığı halde...

Şimdi bu konu hakkında düşünmek için çok geç bir saatti.

Santini tekrar saate baktı. Washington'da saat akşam dokuzdu. Yataktan sürünerek kalktı, masanın üzerinde duran telefonuna doğru gitti ve irtibat görevlisi Alex Dixon'un numarasını çevirdi.

"Kaptan" dedi, "DIA'den ArthurWu'yla bağlantı kurmak istiyorum. Beş dakikaya ses geçirmez odaya ineceğim. Bağlayabilir misiniz?"

"Evet, Bayım. Hazırız."

29
GRAFENWÖHR

Takvimlere göre mevsim hala kıştı. Ama artık takvimlere pek güven olmuyordu. Belki de çevreciler haklıydılar. İnsanlık, global ısınmaya neden olmuştu. Son haftalarda o kadar sıcaktı ki, Josef Kaiser gibi çiftçiler için sanki ilkbahar gelmişti. Gökyüzünde hiç bulut yoktu ve hava, kızıl gerdan kuşunun yumurtası gibi masmaviydi. Yeryüzü bile şaşırmış gibiydi. Çiçekler açmaya başlamıştı.

Kaiser'in sürülerindeki az sayıda sağmal inekler, uyuşuk uyuşuk, şimdiden yeşermeye yüz tutmuş çayıra çıkıyorlardı. Tıpkı bugün gibi sakin bir günde Kaiser'in büyükbabası Rutger ufka doğru bakmış, oğulları için ormanı açıp toprağı işleyeceğine dair kendi kendine söz verip yemin etmişti.

Önce hayalleri gerçekleşmiş, ama sonra yeniden yerle bir olmuşlardı. Uçsuz bucaksız tarlalar ve çayırlar, durmaksızın artan Amerikan askeri idaresinin ve sürekli gelişmekte olan şehirlerin arasına sıkışmıştı. Toplam iki düzine kadar üs vardı; Ramstein, Rhein-Main, Stuttgart, Bamberg, Giebelstadt, Spangdahlem... 100 bin asker ve onların aileleriyle birlikte... Yine de Amerikalılar'a karşı kin beslemiyordu. Hiçbir aykırılık yapmamışlar, fetihte bulunmuşlar gibi zorba davranmamışlar, ortalıkta işgalci kuvvet gibi dolanmamışlardı. Ama her halukarda Alman topraklarını işgal etmiş

durumdaydılar ve hayali ordulara füze yollamak için, hala, haksız yere, bu verimli topraklarda hak iddia ediyorlar, durmaksızın panzerlerini buralarda dolaştırıyorlardı.

Sonuç olarak, Grafenwöhr'deki topraklar Rutger'in büyükannesinin hayal ettiği gibi değildi artık. Alman romantiklerin şiirlerine ilham vermiş iç açıcılığı gitmiş, NATO ülkelerinin, üzerinde devasa panzerler dolaşan tatbikat toprakları haline gelmişlerdi. Ortada, Armagedon'a hazırlık izlenimini veren bir hava vardı. Kurşun askerlerden daha heybetli durmayan ordu tepeleri tararken, ses duvarını aşan uçaklar, av üzerinde uçan kartallar gibi korkunç bir sesle üzerlerinde uçuyordu.

Her şey son derece gülünç görünüyordu. Soğuk Savaş tarih olmuştu. Sovyet iktidarı parçalanmıştı. Stalin'in çalıp çırpmalarından ve terör rejiminin mirasçılarından kurtulan Ruslar, kapitalizm krallığının anahtarını bulmaya çalışıyorlar. Ve Çekler, Macarlar, Polonyalılar, Litvanyalılar; hepsi hala dışarıdaydı.

Kaiser derin bir iç geçirdi. Küçük çiftliği ne olacaktı? Beş çocuğunun en küçükleri olan Thomas ve Stefan çok yakında okula gitmeye başlayacaklardı. Tarımla uğraşmaktan, tarımın gerektirdiği gibi, her an dikkat üstünde olmaktan, büyük kooperatiflerin tekelci güçlerinden hoşlanmıyorlardı. Hayır, onlar yalnızca internetin uçsuz bucaksız alanlarında bütün gün dolaşmaktan hoşlanıyorlardı. Kaiser içinden, torunlarının bilimi efendileri değil, hizmetçileri gibi görmelerini diledi. Peki ya tüm ahlaki değerlerini kaybetmiş bir yere kapılıp huzur ve teselliyi orada bulurlarsa, diyerek endişelendi. Ama sonra, bunlar, hayat ellerinin arasından uçup giden yaşlı bir adamın boş kuruntularından başka bir şey değil, diye düşünüp kendi kendine gülümsedi.

Yavaş yavaş ineklerin bulunduğu ahıra doğru ilerlerken, bakışları yine ufka daldı. İleride birtakım karanlık objeler gördü. Karaltılar giderek yaklaşmaya başladı. O ana kadar çiftlikte sadece ötücü kuşların sevimli cıvıldaşmaları duyuluyordu. Ama Kaiser biliyordu ki, birkaç saniye sonra jetlerin gürültüleri sessizliği delecek

ve inekler, davetsiz misafirler yüzünden acıyla inleyecekler.

Kaç tane olduklarını hatırlamak zordu. Evet, sekiz taneydiler. Ve hala tatbikat yapıyorlardı. Hala sahte bir mücadele. Bunlardan o kadar çok görmüştü ki...

Savaş uçakları büyük bir gürültüyle ona doğru yaklaşırken, aralarından bir tanesi küçük bir yük fırlattı. Yere çarptıktan sonra, gün ışığında gümüş renkli bir toz bulutu gibi görünen bir duman yayılmaya başladı. Kaiser bu bulutları tanıyordu. Buna "CS" deniyordu; göz yaşartıcı bir gaz türüydü bu. Kimyasal silahlarla saldırı taklidi yapmak için kullandıkları bir gazdı bu. Kaiser daha önce şikayet için Grafenwöhr Belediye Başkanlığı'na başvurmuştu. Gaz, onu ve ailesini hasta etmişti. İneklerinden ikisinin ciğerleri bu gazdan dolayı hastalanmıştı. Hatta Kaiser birini öldürmek zorunda kalmıştı. Bütün bu olanlara rağmen, her şeyi sineye çekmesi mi gerekiyordu? Hayır, artık bu delilik sona ermeliydi.

Çabalarının karşılığı genellikle vurdumduymazlık olurdu. 'Bu bizim güvenliğimiz için...' 'Bir şey yapmak mümkün olmadığı için özür dileriz...' 'Sebebi NATO, siz de biliyorsunuz ki...'

Kaiser, yeni bir şikayette bulunmak üzere telefon açmak için eve döndüğünde, aniden kendini iyi hissetmemeye başladı. Duman kollarına ve bacaklarına yapışmıştı. Burnundan içeri giren duman ise şiddetli şekilde mukozasını yakmaya başlamıştı. Gırtlağına hidrofil pamuğu doldurulmuş gibi hissediyordu. Temiz havanın kendisini biraz olsun rahatlatacağı düşüncesiyle derin derin soluyordu. Ama boş yere uğraşıyordu. Ciğerlerine giden yolu tıkayan balgamlar onu boğmak üzereydi. Safrası, barsaklarının içinden sanki gayzer gibi yukarı çıkıyordu.

Neler oluyordu? Elleri kontrolsüzce titremeye başlamıştı. Bütün vücudu, sanki kafatasına çelik cıvata çakıyorlarmış gibi hissizleşmişti. İnekler de kesilirlerken aynı bu şekilde görünüyorlardı. Yardım için bağırmaya çalıştı. "Greta, Gret..." Kelimeler yanan gırtlağında kalmıştı. Artık sesi çıkmıyordu. Nefesi sıklaşmıştı. Gözlerinin neredeyse yuvalarından çıkmak üzere olduklarını hissediyordu.

Kaiser iki dakika içinde ölmüştü. Ve neyse ki, diğer arkadaşlarıyla birlikte okulun bahçesinde eğlenen iki çocuğunun da, bahar sisi gibi üzerlerine çöken zehiri, farkında olmadan solumuş olduklarını öğrenmeden ölmüştü.

30
MÜNİH

Amiral O'Neill Santini'nin otel odasına girerken "Bakan Bey!" diye bağırdı. "CNN'i açın! İnanılmaz bir olay. Büyük Tanrım!"

Santini o ana kadar Scott'ın bu kadar allak bullak olduğunu görmemişti. Belli ki çok kötü bir şey olmuştu. Küçük televizyonu açtı ve Jamie McGregor ekranda göründüğünde karnına bir sancı saplandığını hissetti.

McGregor CNN'in Pentagon'dan sorumlu baş muhabiriydi. Santini, haberlerinde gerçekleri dile getiren McGregor'ı her zaman birinci sınıf bir gazeteci olarak görmüştü. Onun için kesinlikle gevşek, tembel veya ihmalkar diyemezdi. Sansasyonel haberlerle ise hiç işi yoktu. Bir keresinde Santini'ye, Atlanta'daki yayın istasyonundaki amirinin, onu daha agresif bir muhabir olmaya zorladığıyla ilgili sırrını anlatmıştı. Adam CNN'in, her zaman ilk haberi vermesi gerektiği konusunda diretiyordu. Bunun üzerine McGregor adama, "Peki hikaye doğru çıkmazsa ne olacak?" diye sormuştu. Adamın cevabı, "Doğru çıkmazsa çıkmasın!" olmuştu. "Her zaman için haberi ilk vermemiz daha önemli. Düzeltmeyi sonra yaparız." McGregor adamın ısrarlarına karşı koymakta kararlıydı ve her nasılsa işinden de olmuyordu. Ama Santini anlamıştı ki, McGregor bu bağımsız tarzı sayesinde acımasız bir şekilde şimdi onları vurabilirdi.

"Ben Jamie McGregor; Münih'ten canlı yayınla karşınızdayım. CNN'in biraz önce aldığı bilgiye göre, NATO'nun Almanya'daki bir tatbikatı kontrolden çıkmış bulunmaktadır. Grafenwöhr şehrinde yüze yakın insan yaşamını yitirdi. Kaynaklarımız ölüm sebebi olarak, solunum yollarına saldıran bir zehir gazı olan sarini gösteriyor.

CNN'in verdiği bilgilere göre, bir Amerikan F-16 uçağı ölümcül zehiri NATO askeri kuvvetleriyle birlikte yapılan ortak bir tatbikat sırasında boşaltmış bulunmaktadır. Besbelli ki, kimliği henüz belirlenememiş olan jet pilotu, kimyasal silahlarla çevreye bulaştırılan gazı taklit etme maksadıyla, ordunun kullandığı ünlü bir göz yaşartıcı gaz olan CS gazı atacağını tahmin ediyordu. Şimdi hemen NATO Avrupa'dan Sorumlu Başkomutan General John Ellsworth'dan, en öldürücü kimyasallardan biri olan bu gazın, Amerikan Hava Kuvvetleri'nin silah deposuna nasıl getirildiğiyle ilgili bir açıklama bekliyoruz. Buradaki madde, Japon Aum Tarikatı partizanlarının 1995 Mart'ında Tokyo'da 5 metroya attıkları maddeyle aynıydı. Olayda 12 kişi ölmüş ve binlerce insan yaralanmıştı. Sarin, ayrıca, 1970 yılında sözde Amerikan Özel Kuvvetleri tarafından Laos'daki bir saldırıda kullanılan bir kimyasaldı..."

Santini televizyonun sesini kıstı. McGregor'un hangi olayı kastettiğini anlamış, bunun üzerine yüzü kül gibi olmuştu. Bahsi geçen olay "Tail Wind Operasyonu" olarak biliniyordu. CNN, Vietnam'daki Amerikan helikopter pilotlarının, askeri gazla zehirlediğini iddia etmişti. Hikaye tamamen asılsızdı. CNN, haberi haftalarca yayınlamış, ancak bir süre sonra, aleyhte hiçbir delil öne süremediği için, yayın istasyonu geri adım atıp özür dilemek zorunda kalmıştı. Aradan yedi yıl geçmiş, bu zaman zarfında McGregor olayla hiç ilgilenmemişti. McGregor'ın yıllar sonra bu haberi yapıyor olması, Santini için, haberin doğru olduğu anlamına geliyordu.

Santini hemen santrale doğru koştu. Santini'nin sesiyle yerinden sıçrayan irtibat görevlisine, "Dixon" diye bağırdı, "bana hemen güvenilir bir telefonla Brüksel'deki NATO Merkez Karargahı'ndan General Ellsworth'u bağlayın. Hemen!"

Ellsworth 30 saniye sonra telefondaydı. Santini kimlik belirleme sisteminin dijital göstergesine baktı. Gösterge General'i teyit etti. General, midesi alt üst olmasına rağmen, sesinin sakin çıkması için olağanüstü gayret ediyordu. "Günaydın, Sayın Bakan. CNN'deki haberi izledim. Olayı hala açıklığa kavuşturmaya çalışıyoruz, ama büyük ihtimalle sabotaj gibi görünüyor." "Sabotaj gibi görünüyor da ne demek, John? Nasıl oluyor da üslerimizdeki güvenlik sistemini aşabiliyorlar? Cephaneliklerimize girişi nasıl olur da başarabilirler?"

Santini Ellsworth'la tartışırken, Dixon, Beyaz Saray'ın hatta olduğunu bildirdi. Güvenlik Danışmanı arıyordu. Santini Ellsworth'u beklemeye alırken, "Saçmalık" diyerek söylendi.

"Santini" diye haykırdı Praeger, "Almanya'da neler olduğunu duydunuz mu?"

"Evet, haberleri az önce seyrettim."

"O halde bana şunu tekrar bir anlatın!" Praeger serinkanlı olmak için ne kadar büyük bir çaba harcadığını hissettirmek için yüksek sesle soluyordu. Onun da bu kadar heyecanlı olduğu nadir görülürdü. "Neden böyle fevkalade büyük bir felaketi CNN'den öğrenmek zorundayım? Neden önceden bizi arayıp uyarmıyorsunuz?"

Santini tam Praeger'a kendisinin de onunla aynı durumda olduğunu anlatacaktı ki, son anda fikrini değiştirdi. Praeger'in Pentagon'a yönelik önyargılarını güçlendirmenin anlamı yoktu. "Bilmediğim şeyi size söyleyemem. Olay şu an gerçekleşti. General Ellsworth diğer hatta bilgi veriyor. Şu an hala birçok bilinmeyen var. Olay açıklık kazanınca Başkan'a, size ve ulusal güvenlik birimlerine etraflıca bilgi veririm."

"Başkan hemen Washington'a gelmenizi istiyor. Hemen. Olay tam bir felaket. Müttefiklerle aramız mahvolacak! Biz dünyayı kitle imha silahlarından kurtarmaya çalışalım, arkasından gidip koskocaman bir alana sarin atalım! Sonra ne yapacağız? Çıkıp 'özür dileriz' mi diyeceğiz? Kuru bir özürle bu işten yakayı kurtaracağı-

mızı hiç sanmıyorum. Korkarım Ramstein'da veya her neyse, orada ciddi bir güvenlik problemi yaşıyoruz."

"Toplantı ne zaman olacak?"

"Siz döner dönmez."

"Yolculuk sekiz saat civarında sürer. Burada akşamüzeri oldu. Ancak gece geç saatte Beyaz Saray'da olabilirim."

"Umarım Başkan'ı daha çok bekletmezsiniz. Şunu da unutmayın; bütün bu olanlara rağmen Münih'te Rambo gibi davranmalısınız. Santini, başımıza neler açtığınızın farkında mısınız?"

Praeger son sözünü söyleyip telefonu kapamıştı.

Bu arada, kendini zaptedemediği için barda karıştığı olaydan dolayı duyduğu pişmanlığı unutmuştu. Ama olay henüz kapanmış değildi. Bulvar basını için olay büyük bir yemdi. Bu olayı, muhtemelen, Grafenwöhr'deki tedbirsizlikle birleştirip yayınlayacaklardı.

Santini sık sık lazerli özel üretilmiş füzeler, yani 'akıllı bombalar' üzerinde düşünürdü. Bunlarla savaş yapmak, bilgisayar oyunu oynamak gibiydi. Milyonlarca dolarlık pahalı silahlar, uydular, minyatür kameralar... Peki sonunda ne olmuştu? Birileri etiketleri değiştirdi ve diz üstü bilgisayarında yanlışlıkla 'enter' tuşa bastı.

Santini Ellsworth'e geri döndü. "Washington saatiyle saat 16:00'da Beyaz Saray'da olmam lazım. Başkan'a ne diyeceğim?"

"Sayın Bakan, bu bir kaza değildi. Bu, büyük bir organizasyonun planladığı ve yürüttüğü bir savaş fiiliydi."

"Olayın İslam-dışı İslamcı bir arka planı olabilir mi? El-Kaide gibi?"

"Kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum. İkiz Kuleler tarzında bir iş bu."

"Bunların sivil uçaklar olduğunu ilgili size hatırlatmam gerekiyor mu, bilmiyorum, Sayın General. Bu gaz, Amerikan Hava Kuvvetleri'nin bir savaş uçağından atıldı. Washington'a vardığımda sizden bir haber almış olmayı umuyorum. Doğrudan uçağa da fakslayabilirsiniz. Ve umarım bu haberde, televizyonda duyduklarımdan farklı bir şeyler olur."

31
WASHINGTON

Başkan'ın Güvenlik Danışmanı Joe Praeger, "Size söyledim, bizi yanıltıyor" diye fısıldadı. "Santini güvenilirliğini sarsmak ve yeniden seçilme imkanını kaybetmek için daha ne yapabilirdi?" Praeger öfkesini göstermek için nefesini derin bir şekilde dışarı verdi. "Önce Münih'in bir barında sarhoşun tekiyle kapışıyor. Sonra gençlerimiz, yüzlerce masum insanın ciğerini kimyasal silahlarla hasta ediyor!"

"Neler olduğunu, yargılandığı zaman dinlemenin daha akla uygun olacağını düşünmüyor musunuz? Süreç olmadan yargı olmaz. Adalet sistemimizin özü bu değil miydi?" diye sordu Başkan Jefferson. Kendi halinde, alçakgönüllü bir adamdı. Yakın danışmanlarına ve hepsinden önce Praeger'a, en yüksek rütbeli kişinin kendisinin olduğunu hatırlatması gereken anlarda bile, bunu isteksizce yapardı. "Yoksa Santini'nin idamını mı istiyorsunuz?"

Praeger baş başa kaldıklarında Jefferson'a çoğu şeyde karşı çıkar, diğer kabine üyeleriyle beraber olduklarında ise ona karşı gayet saygılı ve dikkatli görünürdü. Ama Başkan bir fikrini kabul etmediğinde içinde fırtınalar eserdi. Ona göre, Bradford Jefferson hafif bir adamdı ve kendisi olmasa, daha güçlü esen bir rüzgar onu rahatça devirebilirdi.

Ayrıca Jefferson, göklere çıkarılan ticari başarılarını, zekasından çok, karısına borçluydu. Karısından kendisine kalan mirası kullana-

rak, AOL'deki en büyük yatırımcılardan biri haline gelmişti. Bu, AOL, Time Warner ile birleştirilmeden ve birlikte çalıştığı ortağı iflas etmeden çok önceydi. Jefferson hisselerini sattı ve 600 milyon dolar kazandı. Cleveland Ohio'dan sonra, doğu sahillerinde daha güzel bir hayat geçireceğini düşündüğü için çok memnundu. Bunun üzerine ailesiyle birlikte Miami'ye taşındı. Profesyonel bir futbol takımına sahip olmanın, kendisine şöhret ve toplumsal bir statü sağlayacağını düşündü. Bir riziko sermaye şirketinin iki ortağıyla birlikte Miami Conquistadors takımını satın aldı. İki sezonun ardından Jefferson'ın hisselerine, takımla beraber, yüksek bir değer biçilmişti.

Ama takımın başarısının ardındaki kişi, Praeger'e göre, yine Jefferson değil, kendisiydi. Çünkü Praeger, her zaman doğru menejeri ve antrenörü bulan akıllı, genç kulüp başkanıydı. Jefferson'ı daha büyük ölçekli düşünmesi için zorlayan oydu. Hayatın, her pazar günü, sentetik çimen üzerinde birbirlerini öldürmek istercesine mücadele eden hormonlu devleri seyretmekten daha anlamlı olması gerektiği fikrini ona aşılayan da oydu.

Praeger Jefferson'a aklındakileri bir bir telkin etmeye başladı. On binlerce fanatiği politik destekçiye dönüştürmek çocuk işiydi. Ayrıca Jefferson tanınmış bir isimdi. Namusuyla elde edilmiş bir zenginliğe ve iyi bir dış görünüme sahipti. Bunun yanında, hiçbir zaman adına leke sürülmemiş bir aileye mensuptu. Kısacası politik yolda ihtiyaç duyulabilecek her şeye sahipti.

Elbette bazı değişiklikler yapılmalıydı. Örneğin, dört bin dolarlık Brioni takım elbiselerinden uzak durması gerekiyordu. Bunun yerine koyu mavi Canali takımları onun için daha uygundu. Ayrıca, şirket, borsa denetiminin dikkatini çekmeden veya hırslı avukatların ilgisini uyandırmadan çok önce Jefferson AOL ile ilişkisini bitirmiş olmasına rağmen, bir süre her türlü ticari ilişkiden kaçınması daha iyi olacaktı. Bunun dışında, yeni aldığı Mercedes 300, hemen bir Amerikan arabasıyla değiştirilmeliydi. Bir iki Cadillac yeterli olacaktı. Bir de, şimdikinden biraz daha mütevazı bir ev satın almalıydı.

Praeger üç yıl içinde Jefferson'ı Florida Valiliği için seçimlere

yollamayı başardı. Rakibi Vali Walker, popüler bir yöneticiydi. Bu nedenle Jefferson'ın ilk turda kazanma ihtimali oldukça zayıftı. Ta ki, Walker, basın tarafından "dehşet kazası" olarak tabir edilen bir uçak kazasında hayatını kaybedinceye kadar...

Bradford Jefferson, Walker'in yeni yeni ateşlediği ekonomik kalkınma hareketinin oluşturduğu rüzgarla, Florida'nın baş kahramanı oldu. Beraberinde getirdiği 25 ikinci seçmen oy, onu, partisine Beyaz Saray'ı garanti ettirebilecek bir favori haline getirdi ve öyle de oldu. Mutlu günler başlıyordu.

Vali Jefferson'ın yanında baş danışman ve seçim kampanyasında stratej olarak çalışan Praeger artık terfi etmek istiyordu. Başkan'ın ajanda takibini artık bir başkası yapmalıydı. Gözü Dış İşleri Bakanlığı'ndaydı. Orada istediği etkiye ulaşabilirdi. Ama bunu açık açık talep ettiğinde onu aşırıya kaçmakla suçladılar. Ulusal güvenlik görevlileri Jefferson'un yeniden seçilmesi durumunda Dış İşleri Bakanlığı görevi için bekleme pozisyonuna aldılar. Ama Praeger yılmadı. Hiçbir şey hayalini gerçekleştirmekten onu alıkoyamazdı. Michael Santini veya Praeger'ın bugünlere getirdiği ve şimdi dünyanın en güçlü adamı kabul edilen Jefferson bile...

"Sayın Başkan" dedi Praeger. Bu kez sesi biraz önceki gibi sert değildi. "Sabotajcıların, üç Alman uçağını New Mexico üzerinde bombalamalarına izin verdik ve şimdi Hava Kuvvetlerimizin yüz Alman vatandaşı kendi topraklarında öldürdü. Ve bütün bunlar sizin... özür dilerim... bizim Savunma Bakanlığı'mızın sorumluluğundadır."

Praeger, Santini'yi, Koestler'in ölümünden sonra halefi olarak göstermede acele ettiğini düşündüğü Jefferson'a karşı içinde bitmeyen bir kızgınlık duyuyordu. Yaltakçı basın ondan cesur, korkusuz bir figür olarak bahsediyordu, ama Praeger için bu tam bir saçmalıktı. Bir an önce Santini'ye olan bu yoğun ilgi ve desteği dağıtması gerekiyordu.

"Santini hakkındaki kararınızla ilgili düşündüklerimi biliyorsunuz. Onun bütün başarısı başınabuyruk ruhunun şöhretinden kaynaklanıyor. Gereğinden çok gözde büyütülüyor. Doğrusunu isterseniz, Vietnam'dan beri kafası da pek sağlıklı değil. Bazen gayet..."

"İthamlarınızda bu kadar ileri gitmeyin, Joe. Santini öyle işkencelere maruz kaldı ki, bizler o işkenceleri gözümüzde bile zor canlandırabiliriz, değil yaşamak..."

"Bu açıdan gerçekten hayran olunacak bir insan olduğunu kabul ediyorum. Ama cesareti çorbamızın içine tükürme hakkını ona vermiyor. Üslubumu bağışlayın lütfen. Sizin için, Başkanlığınız için bir yük o, Sayın Başkan."

"Kongre'de birçok defa bizim için kömürleri ateşten çıkardığını unutuyorsunuz."

"Ama bütün dünya da Vietkong'un onu hapse attığını unutuyor. Savaş suçlusu olduğunu kabul ettiğine dair bir itiraf belgesi imzaladığını da. Sanırım konu bu olunca bütün dalkavuk gazeteciler hafıza kaybı yaşıyorlar."

"Biraz yavaş ol, Joe" dedi Jefferson. "Bütün dünya imzayı korkunç bir işkence sırasında attığını biliyor. Attığı imza dahi bunu açıkça gösteriyor."

"Sayın Başkan, size şunu söyleyeyim, orada onun canına okudular. Onunla ilgili soruşturmalarda FBI'ın neler bulduğunu biliyorlar. Evi Çin antikacısı gibiymiş; bütün ev çok sayıda Asya tarzı dekorasyon malzemesiyle doluymuş."

"Bu kadar yeter, Joe" dedi Jefferson. Sesinden kızdığı anlaşılıyordu. "Rica ediyorum, neler olmuş olabileceğini düşünmemize izin verin."

Ancak Praeger Jefferson'ı, en azından şimdilik, ikna edemeyeceğini anlayınca, başını sallayıp, masasın üzerine yaydığı haberlerin kopyalarını toplamaya başladı. "Pekala, Efendim. Ama size söylüyorum, Santini bizim için bir sorun. Er ya da geç *bizi* düşürecektir." Praeger bu düşünceleriyle buzda yürümeye çalıştığını biliyordu. Jefferson'la kendi kaderinin aynı olduğunu düşünüyordu. Ve Jefferson onsuz bir hiç olduğu için memnundu. Ama bunu pişkin bir şekilde ifade etmekten yine de sakınıyordu.

Bununla beraber, Jefferson'ın soğuk bakışları bundan böyle Oval Ofis'te daha mütevazı olması gerektiğini çok iyi vurguluyordu.

32

Washington'a dönüş yolculuğunda Santini yine düşüncelere dalmıştı. Sanki ruh sağlığı CNN haberlerini bir süreliğine gözlerinin önünden hiç uzaklaştırmamasına bağlıymış gibi, sürekli haberleri düşünüyordu. General Ellsworth'den aldığı bilgilerin fazla bir değeri yoktu. Kayda değer tek bir şey vermişti, o da, Grafenwöhr üssü de dahil olmak üzere, Almanya'daki, kimyasal amonyak depolanmış bütün üslerin isimlerinin yer aldığı gizli listeydi. Grafenwöhr orduya ait bir üstü ve orada sarin yüklü bir hava deposunun olması, gazın havadan atıldığını ispatlamak için yeterli bir delil değildi. Kuşkusuz F-16'lardan oluşan küçük bir uçak bölüğü bulunduruluyordu; buna engel olunamazdı. Ama kimse tam olarak sarinin orduya ait tatbikat yerinde bulunup bulunmadığını bilmiyordu. Acaba oradan uzaklaştırılmış veya yok mu edilmişti? Yoksa bu tatbikat için üste kaçak olarak mı bulundurulmuştu?

Ancak Santini'nin bildiği tek bir şey vardı, o da olayın hiçbir şekilde masum bir hata olmadığıydı. Amaç, kesinlikle bir kitle katliamıydı. Ama bu katliamı kim gerçekleştirmişti?Ve neden?

Uçak iner inmez, Curtis çıkış kapısına Limuzin'le yanaştı. Santini elinde, Ellsworth'un kendisine faksladığı birkaç kağıtla Limuzin'den içeri atladı. Curtis tepedeki mavi ışık ve sirenlerle Beyaz Saray'a doğru hareket ederken, Santini arkasına doğru yaslanıp

koltuğa iyice gömüldü. Neyse ki bugün pazardı ve yollarda, yaraya dikiş atan bir cerrah gibi zigzaglar yapmalarına o kadar gerek yoktu.

Sabır, Santini'nin sahip olduğu özelliklerinden biri değildi. Ayrıca Praeger'ın, Başkan ve diğerlerinin yanında kendisine yöneltece ği iftira dolu hakaretlere ne kadar sabredebilir, bilmiyordu.

Santini görevde kalmaya kararlıydı. Bu kararlılığı, Başkan'a olan saygısından ziyade, Başkan'ın makamına olan saygısındandı. Bu nedenle, Praeger'ın, onun otoritesini sarsmak için yaptığı şeylere karşı her zaman sabırlı davranmaya çalışmıştı. Ama tek neden bu değildi.

Santini kalmıştı, çünkü Jefferson'ı bir aptallık yapmaktan alıkoyabilecek tek kişi oydu. Ordunun, insanların elinde oyuncak olmasına izin veremezdi. Tabii buna engel olabileceği sürece...

Santini Beyaz Saray'a girdiğinde, içerisinin, bir oraya bir buraya gidip gelen ulusal güvenlik görevlileriyle dolu olduğunu gördü. Adalet Bakanı Gregory Fairbanks, kanunen kurul üyesi olmamasına rağmen, Praeger'in daveti üzerine toplantıya katılmak için hazır bulunuyordu. Fairbanks'in önünde bir dosya vardı ve sürekli olarak notlar alıyordu. Santini, Adalet Bakanı'nın bir iddia mı hazırladığını, yoksa rapor mu tuttuğunu anlayamamıştı. Yanında William McConnell oturuyordu. O da Güvenlik Servisi'nin resmi bir üyesi değildi, ama bir ihtimal, Almanya'daki gaz saldırısıyla Holloman'daki olay arasındaki bağlantı hakkında bilgi sahip olabileceği için toplantıya çağırılmış olabilirdi. Dış İşleri Bakanı Douglas Palmer, CIA Başkanı Pelky'yle neşeli bir sohbet içerisindeydi. Başkan Yardımcısı Dan Moxley bir taziye ziyaretinden geliyordu. Moxley son zamanlarda güvenlik bürosunda olduğundan çok, ya Washington Opera'sındaydı ya da cemiyet davetlerindeydi.

Santini toplantı masasındaki yerini aldıktan sonra da, bakışlarını odada gezdirmeye devam etti. Genelkurmay Başkanı Hava Kuvvetleri Generali George Whittier kapının alçak eşiğinden girer-

ken başını eğdi. İçeri girer girmez de Joe Praeger'la karşılaştı. Bir an için hafif bir gerginlik oluştu, ama bu Praeger'ın bulunduğu yerlerde zaten sık sık olurdu.

Başkan toplantıya katılmayacaktı. Bu, davetlilere daha önce bildirilmemiş olduğu için, herkes kısa bir şaşkınlık yaşadı.

"Pekala" dedi Praeger. "Başlayalım. Bu arada herkes biliyor ki, yaklaşık on saat önce kesinlikle bir terör hareketi olarak algılanabilecek bir olayla karşı karşıya geldik. 300'den fazla Alman yaşamını yitirdi." Praeger, konuşmasına dramatik bir hava vermek istercesine bir süre susup bekledi. Ama bu, herkes tarafından sadece yapmacık bir hareket olarak algılanmıştı. "Amerika Birleşik Devletleri'nin bir pilotu tarafından zehirlenerek..." diye devam etti ve kızgın bir şekilde Santini'ye baktı. "Bu olay, kesinlikle büyük ölçüde uluslararası bir krizdir. Artık bu NATO'nun bardağı taşıran son damla olabilir. Öyle ki, bu durum, ezeli müttefiklerimizi dahi karşımıza alabilir." Odadakilerin hepsi Praeger'ın son derece dolu olduğunu fark edebiliyordu. "Ve her şey bir yana, bu olay terörizmle mücadelemize indirilmiş büyük bir darbedir."

Santini, Praeger'in suçlama dolu yaylım ateşinin bitmesini bekledi. O sırada bakışları, sakin bir şekilde oturmakta olan General Whittier'a takıldı. Her iki adam da biliyorlardı ki, susmak Praeger'ı daha da kızdıracaktı. Sonunda Praeger Santini'ye dönerek sordu: "Bakan Santini, bu felaketin nasıl ortaya çıktığını bize anlatma lütfunda bulunabilir misiniz acaba?"

"Biliyorsunuz ki, ben de hala bir şey bilmiyorum" diye karşılık verdi Santini. Sesinde öyle bir tonlama vardı ki, sanki Praeger'a 'benimle uğraşma' der gibiydi. "Avrupa'daki üslerimizden birinde güvenliğimizin ciddi bir yara aldığı belli oluyor. Hala cephanenin uçağa nerede yüklendiğini anlamaya çalışıyoruz. Bu bilgilere en kısa zamanda ulaşmalıyız. Şu anda kaç kişinin sinir gazı stoklarına giriş yapabildiği ve uçaklarımızı boşaltmaya izinli olduğuyla ilgili çok geniş bir araştırma devam ediyor. Bu tarz tatbikatların hazırlık süreleri genellikle bir yıl civarındadır. Bu olaydan kim sorumluysa,

parmak izlerini yok etmek için oldukça uzun bir zamanı olmuşa benziyor."

"Bizim ne kadar zamanımız olduğu konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Praeger. "Bütün Almanya ayağa kalkmış durumda. Skinhead'ler Amerikan şirketlerinin camlarını aşağı indirmeye ve askerlere ve ailelerine molotof kokteylleri atmaya başladı bile."

"Joe" diyerek kesti General Whittier, "bütün birliklerimizin, çalışanlarıyla birlikte üslerde kalmaları için emir verdim. Üs dışında bulunanlara derhal üslerine dönmeleri ya da yakındaki herhangi bir üsse gitmeleri emredildi. İnsanların güvenliğini sağlamaya çalışıyoruz."

"Hepsi iyi, güzel, General, ama onları sonsuza kadar karantinada tutamayız. Birkaç kelimelik de olsa bir cevap vermemiz lazım. Hem de çok acele. Başkan'ın bu akşam bir açıklama yapması gerekiyor. Alman ve Amerikan halkına şu sözlerden daha çok söyleyecek şeyi olmalı: 'Olayı inceliyoruz.'" Praeger'in sesinden iğneleyici bir alay akıyordu.

"Adalet Bakanı Fairbanks'den" diyerek yeniden söze başladı, "ulusararası antlaşmalarımızın kontrol edilmesini ve olağanüstü hal fonundan ödenek ayrılması için kanun tasarısı hazırlanmasını rica ettim. Bu korkunç hatada zarar görenlerin ailelerine tazminat vermemiz gerekiyor. Hem de hemen. Ordu, olaydaki sorumsuzluğu açıklayan bir sonuca varana kadar bekleyemeyiz. Ayrıca kesinlikle stratejik birlik düzeni antlaşmalarını ileri sürerek ekonomik sorumluluğumuzu daraltmaya çalışmamalıyız." Praeger aksi bir şekilde çevresine bakıyordu. "İtirazı olan var mı?"

"Hem de birçok konuda..." diye seslendi Santini. "Olayın tam olarak nasıl gerçekleştiğiyle ilgili zamana ihtiyacımız var. Nereden bilebiliriz, belki de Almanlar suçludur."

"Böyle bir şeyin olamayacağı belli. Yoksa ölen masum halkı mı suçlayacaksınız? Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'ndan ricanız bu mu? Yoksa Başkan bir basın toplantısı yapıp, bütün suçu, ciğerleri yanan insanlara mı atsın?"

"Rica ederim artık yeter" diye bağırdı Santini, "lafı ağzıma tıkıyorsunuz. Ne demek istediğimi gayet iyi anladınız. Daha çok zamana ihtiyacımız var."

"Zamanımız yok."

Santini sesini alçaltarak, "O halde bundan sonra masum insanların öldürüldüğü veya yaralandığı bütün askeri operasyonlarda veya bu olaydaki gibi bir terör eyleminde Amerikan Hükümeti sorumlu olacak ve tazminat ödeceyek, öyle mi? Kongre üyeleriyle son kez vedalaşınız. Şu andan itibaren Sam Amca avı bitmiştir."

"Başkan kararını verdi. Yarını yarın düşünürüz." Praeger sandalyesini geri itti. Bu hareket, toplantının sonunun geldiği anlamına geliyordu.

Kapıdan çıkmak üzereyken Praeger tekrar arkasını döndü ve Santini'ye baktı. "Başkan'la beraber yarın Air Force One eşliğinde Almanya'ya uçacağımızı söylemeyi unuttum. Cuma günü Grafenwöhr'de ölenlerin anma töreni yapılacak. Başkan törende konuşma yapacak. Konuşmasında Amerikan halkı adına özür dilemeyi ve Almanlar'a bütün ailelerin zarar ve ziyanlarının giderileceğiyle ilgili bilgi vermeyi planlıyor. Başkan'a, takımın tamamının destek verdiğini söyleyeceğim."

Gözlerini adamdan hiç ayırmadan "Joe" diye kesti Santini. "Başkan'la konuşmak istiyorum."

"Mükemmel" dedi Praeger, önündeki takvimi kapayarak. "O da sizinle konuşmak istiyordu."

Santini batı kanadındaki arka merdivenleri hızla çıktı, kabul odasını geçti ve Oval Ofis'e götüren dar koridora geldi. Misafir kabul girişindeki iki korumayı selamlayarak, Başkan'ın, kişisel yazışmalarla ve Beyaz Saray'a gelen resmi hediyelerle meşgul olan sekreteri Barbara Curran'ın odasına girdi.

"Günaydın, Sayın Bakan" dedi kadın, candan bir sesle. "Oturun lütfen. Başkan sizi hemen çağıracak."

Kadın birkaç dakika sonra, Santini tam *New York Times* ve *Wall*

Street Journal'ın sayfalarını çevirirken ahizeyi kaldırdı ve Santini'nin geldiğini bildirdi. Sonra bir baş hareketiyle arka taraftaki kapıdan Oval Ofis'e geçebileceklerini işaret etti. "Başkan sizi bekliyor."

Santini, temsil ettiği makamın gücüne rağmen gözüne hep küçücük gelen Oval Ofis'e girdiğinde ilk olarak Joe Praeger'i gördü. "Sayın Başkan" dedi Santini, "sizin için bir mahsuru yoksa, görüşmemizi baş başa yapmak isterim."

Jefferson öfkeden ağız kasları titreyen Praeger'a baktı. Başkan, Praeger'in düşmanca bakışlarını yok saydı. "Anlıyorum. Çok uzun sürmez, Joe."

Praeger başını salladı, sinirli bir şekilde deri kaplı not defterine atıldı ve odanın kuzey tarafına doğru yürüdü. Ancak dışarı çıkarken kendine hakim olmaya çalışarak, uysal bir şekilde: "Emredersiniz, Efendim. Barbara'nın bürosunda beklerim."

Kapı kapandığında Jefferson, oturması için Santini'ye işaret etti. Kendisi de şöminenin önünde ayakta duruyordu. Mart ayı için alışılmamış şekilde sıcaktı. Ama Jefferson odunların yanarken çıkardıkları sesi sevdiği için şömineyi yakmıştı.

"Michael" diye biraz çekingen bir tonda başladı Başkan. Baş başa çok vakit geçirmemişlerdi. Çünkü Başkan'ın etrafında her zaman önemli gördüğü danışmanları olurdu; gerek Oval Ofis'te, gerek Beyaz Saray'daki dinlenme odasında, gerekse Catocin Dağları'ndaki Camp David malikanesinde.

Jefferson oldukça nazik ve ihtimamlı davranıyordu. Santini Başkan'ın değil kızgın olmak, aksine özür dilercesine sakin bir üslupla konuşmasından dolayı oldukça şaşkındı.

"Son haftaların sizin için ve Pentagon'daki diğer kişiler için zor geçtiğini biliyorum. Almanya'daki olayla ilgili ise; sizin bu olayda bir hatanızın olmadığını biliyorum. Ama şunu da açıkça ifade etmek istiyorum ki, Michael, son zamanlarda kulağıma birtakım dedikodular geliyor. Çoğu küçük konular... Önemli şeyler değil..."

"Örneğin?"

"Eee, örneğin, idare tarzınız... Nasıl desem... Çok gevşek olduğuyla ilgili... Yeteri kadar keskin tedbirler alamadığınızla ilgili... Bu şehri tanırsınız..."

Kesinlikle. Sırf Praeger'i tanıması bile yeterliydi. Santini görev yeminini ettiğinden beri, Praeger, Beyaz Saray basın grubunu sürekli olarak onun aleyhinde yönlendirmeye çalışıyordu. "Benim görev için yetersiz olduğumu mu düşünüyorsunuz, Sayın Başkan?"

"Hayır, elbette böyle düşünmüyorum. Sonuçta sizi ben tayin ettim, çünkü sizin doğru kişi olduğunuzu biliyorum. Sadece..."

Santini boşlukları doldurabilirdi. *Sadece olaya hakim olamazsanız, ben de olamam ve dedikodular, benim üzerime çevrilmiş bir silaha döner.*

"Grafenwöhr'deki olay yüzünden mi?"

"Önce Holloman..." dedi Jefferson, "arkasından Grafenwöhr... Dün bütün dünyada olup bitenlerle ilgili bazı ayrıntılara ihtiyacım var, Almanlar geçmişte yaşadıkları yüzünden haklı olarak çok hassaslar. Onlar için bu olay 11 Eylül'le paralel."

"Olay kaza değildi" dedi Santini doğrudan. "Sabotajdı."

"Ama Joe sizin olay hakkında hiçbir bilginizin ve açıklamanızın olmadığını söylemişti."

"Ben Joe'ya, henüz hiçbir ayrıntıya sahip olmadığımızı söyledim. Sarinin uçağa nasıl yüklendiği hakkında bilgim yok. Kimin, nerede, ne zaman koyduğunu bilmiyorum. Ama olayın, aynı Holloman'daki gibi, bir terör eylemi olduğu su götürmez bir gerçek."

"Almanya'daki milislerin faal olduklarını mı söylüyorsunuz?" Jefferson bu fikri kabul edilemez şekilde imkansız buluyordu.

"Hayır, Efendim. Hollaman'ın arkasında da onların olacağını sanmıyorum. Onlar sadece hedefe giden yolda bir araç... Saf kuklalar... Olayı gerçekleştirenler tamamen farklı kişiler."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Size bir sır açacağım, Efendim, ama sizden kimseye bahsetmemenizi de rica edeceğim. Praeger'a bile..."

Hiçbir taahhütte bulunmadan, "Oldukça önemli olmalı" diye karşılık verdi Jefferson.

"Uzun zamandır Alman istihbaratçılarıyla birlikte çalışıyorum ve olayların arkasındaki kişi ve gruplar üzerinde iz sürüyorum" dedi Santini. Öncelikle Jefferson'a olayların Çin'le bağlantısının olabileceğinden bahsetmek istiyordu. Ama Praeger bunu duyarsa, bütün elde ettikleri onun ekmeğine yağ sürecekti. Zaten Çin'i Amerika Birleşik Devletleri'nin uzlaşılamaz bir düşmanı olarak damgalamak için bahane arıyordu. Bu, tam onun aradığı şeydi. Oysa Santini bütün ayrıntılar ortaya çıkana kadar Çin'e yönelik bir suçlama yapmamakta kararlıydı. Bu yüzden, başka yurt dışı bağlantıları olabileceğine de değindi.

Başkan, "CIA'e bununla ilgili bilgi vermediniz mi?" diye alnını buruşturarak sordu. "FBI'a? İç güvenliğe? Michael, bu birimlere bildiklerinizi nakletmek zorundasınız, biliyorsunuz. Bu tarz konularda yalnız kovboyu oynayamazsınız."

Bu suçlamaları çok iyi tanıyordu. Praeger'in en sevdiği kinayelerdi bunlar. *Santini bağımsız, başına buyruk biri. Kesinlikle takım oyuncusu değil.* Santini kendini hiçbir zaman Praeger'ın ekibinden biri olarak görmemişti zaten. Hatta Jefferson'la dahi yollarının devam edip etmeyeceğinden şüphedeydi. Santini ilk başta Jefferson'ı seçmişti, çünkü uzaktan ona hayrandı. Ama yakından tanıdıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Jefferson seleflerinden herhangi biri gibi olmuştu. Bu, Santini'nin cesaretini kırmıştı. Belki de her zaman böyle olacağını biliyordu.

Elbette ki her başkan, güç, ahlaki bir inanç ve yetenek talep ederdi. Amerika'daki insanlar da seçtikleri adamın bu özellikleri her zaman yansıtmasını istiyordu. Oysa bu yanlış bir beklentiydi. Ve Bradford Jefferson da bir istisna değildi kuşkusuz. Başlangıçta halkın düşlerini canlandıran mükemmel bir idareci figürü çizmişti. Ama çok sayıda insana çok fazla vaadde bulunmak zorunda oluşu, zamanla onu zayıflattı. Çünkü aslında çok iyi biliyordu ki, bunların çoğu hiçbir şekilde tutamayacağı sözlerdi. Ve böylece

kurmaylarının, danışmanlarının ve imaj tasarımcılarının kontrolünde, gururunu okşayan ve bir zamanlar aldatıp kandırdığı insanlar tarafından reddedilme korkusunu sözleriyle gideren herkesin kolayca etkileyebildiği bir insan haline gelmişti.

"Hayır, Efendim. Elimdeki bilgiler henüz paylaşılabilecek düzeyde değil. Ama aşağı yukarı bir hafta içinde sağlam bilgilere ulaşabileceğimizi umuyorum."

"O kadar vaktim yok benim" dedi Jefferson. Bunun üzerine başını salladı ve sohbetin bittiğini göstermek amacıyla ayağa kalktı. "Kısa süre içinde ölenlerin anma törenleri için Almanya'ya gidiyorum. Bunun bize biraz zaman kazandırabileceğini düşünüyorum. Son olarak da, ortalığı biraz yatıştırma maksadıyla altı Avrupa ülkesini ziyaret etmeyi planlıyorum. Ama şunu söylemeliyim ki, eğer bu olayda keyfi davranırsanız, ateşle oynamış olursunuz. Yeniden Washington'da olacağım güne kadar bekleyeceğim. Ama o zamana kadar hala söyleyecek bir sözünüz yoksa... o takdirde daha farklı bir konuşma yapmamız gerekecek."

"Bir şey daha var, Sayın Başkan. Eğer doğru anladıysam, Almanlar'a zarar tazminatı ödemek istiyorsunuz. Saygı duyuyorum, Efendim. Ancak..."

Başkan aniden, "Michael" diye kesti. "Korkunç bir felaketle karşı karşıya olmamıza rağmen hala parayı düşünüyor olmanızı inanılmaz şekilde şaşırtıcı buluyorum. Bu konuda kesin karar verildi. Tekrar ediyorum; biraz önce kastettiğim konuşma tamamen farklı olacaktır."

33

İlkbahar yaklaşmış, CIA'in Langley'deki merkez binasının etrafındaki orman iyice yeşermeye başlamıştı. O sabah Jack Pelky yedinci kattaki bürosunda oturmuş, güvenlik biriminin Kongre için hazırladığı ortak rapora bakıyordu. Raporu, üzerinde fazla düşünmeye ihtiyaç duymadan onayladı. "İçinde yaşadığımız güvenlik ortamı son derece dinamik ve aynı zamanda karışık. Her an gerçeğe dönüşebilecek pek çok tehlike ve provokasyon tehditleriyle kuşatılmış durumdayız. Gittikçe daha tehlikeli hale gelen dünyanın durumuna çözüm getirebilmek için bizden daha isabetli, daha keskin..."

CIA daha ne kadar bu tür saçmalıkları anlatmaya devam edebilecek acaba, diye düşündü. Tam o sırada telefon çaldı ve göstergeden anlaşıldığına göre arayan Santini'ydi.

"Bir tenis maçına ayıracak vaktin var mı?"

"Beni sıkıntıdan ölmekten kurtardın. Bir saate hazırım." Pelky sekreterine, güvenlik görevlilerini harekete geçirmesi için talimat verdi. Korumaları Pelky'nin planda olmayan bu tarz gezintilerine alışıklardı. Zaten önceden bilinen randevular suikastçıları cezbetmekten başka ne işe yarardı! Kongre tatilde olduğu için, güvenlik görevlileri, Pelky'nin bir parlamento temsilcisinin veya senatörün bürosuna değil, aksine Hart Binası'yla Dirksen Binası ara-

sında bir yere gittiğini anlamışlardı. Tam orada çok fazla tanınmayan ve halka açık olmayan kapalı bir tenis salonu vardı. Müşteriler Amerikan Senatosu üyeleri ve birkaç eski senatördü. Senatörlerin ortak toplantıları sırasında salon genellikle bomboş olurdu.

Santini tenis salonuna Pelky'den önce geldi.

Üç dakika sonra mavi bir Chrysler'ın ön keşif için İkinci Cadde'den ağır ağır lokalin önüne doğru ilerlediği görüldü. Santini'nin şoförü Chrysler'daki korkunç bakışlı adamlara el salladı. Ama adamlar onun selamını almadı. Pelky'nin Limuzin'iyle siyah koruma aracı caddenin diğer tarafına park etti. Güvenlik görevlileri, bu buluşmayı gündelik bir protokol olarak görmemeleri ve dışarıda beklemeleri gerektiğine dair talimat almışlardı.

Santini Pelky'yi tenis sahasına doğru götürdü ve sahanın kapısını açıp Pelky'yi içeri itti. İçeri girdiklerinde Santini tavan ışıklarından birini yaktı. Pelky yanyana iki sandalye çekti. Santini burada sık sık tenis oynuyordu, ama Pelky'yi hiç oyuna davet etmemişti. Uzun boylu, yapılı istihbarat müdürü asla bir Arthur Ashe olmamasıyla birlikte, vasatın üzerinde bir oyuncuydu. Dartmouth Koleji'nde okurken okulun tenis takımının kaptanlığını yapmıştı.

Adamlar zaman kaybetmeden konuya girdiler.

"Praeger dün çok kabaydı."

"Bilmiyor musun, Joe alçağın tekidir; yeni bir şey değil bu..." dedi Santini küçümseyerek. "Yardımına ihtiyacım var, Jack. Adamlarını devreye sok."

Pelky başını salladı. "Tamam, istediğin hattı açarım. İstediğin bilgiyi filtre edilmeden yakalarsın."

"Çok iyi. Seni aramamın diğer sebebiyle ilgili bir gelişme var mı? Li Kangshen hakkında bir şey öğrenebildin mi?"

"DIA'in onunla ilgili her şeyi sana anlatmış olması gerektiğini düşündüm" diye gülümsedi acı bir şekilde.

"Lütfen, Jack, bu özel bir mesele." Santini ona gördüğü kötü rüyadan bahsetti. "Wu'ya soruşturmalarda bulunması için görev verdim. Hiçbir şey çıkmadı. Sonra konuyu senin bölümüne aktarmış.

Bunu duyunca seni aradım. Olayın kontrolden çıkmasını istemiyordum."

"Sen Vietnam'dayken bilgilerimiz eksikti. Çoğu da sonradan kağıt öğütücüye gitti. Li hakkında bildiklerimizi iyi bir istihbaratçıya teftiş ettirdim ve ona KuzeyVietnam'da danışman olup olmadığıyla ilgili bir bilgi var mı, diye sordum. Adam Li'nin Kızıl Muhafızlar'dan olduğunu ve onların değerlerine göre bile oldukça kötü biri gibi göründüğünü söyledi. Folter onu alaya aldı. Ortağım, en kötü Kızıl Muhafızlar'ın biraz gevşemeleri için yurt dışına gönderildiklerini söyledi. Özellikle de KuzeyVietnam'a."

"Bu, konuyu biraz olsun aydınlatıyor" dedi Santini. "Ama Li'nin işkencesi adam olup olmadığını ispatlamıyor. İngilizce'yi oldukça aksanlı bir şekilde konuşan bir ses hatırlıyorum."

"Doğru, bizeVBA'nın önemli elemanlarıyla ilgili gizli bilgiler getirerek para kazanan biri vardı. Halk Kurtuluş Ordusu'ndan firar etmiş eski bir albay... Li'nin konuşmasındaki belirgin özelliklerini ona sormuştuk. Albay, Li'nin, geceleri gizlice İngilizce öğrenmek amacıyla Pekin'de bir kursa gittiği için, Kızıl Muhafızlar'dan neredeyse kovulma raddesine geldiğini duyduğunu bize anlatmıştı. Çok iyi bir öğrenci değilmiş. Sadece çok da önemli olmayan birkaç kelime öğrenmiş. Öğretmeni genç bir kadınmış. Sonradan kadını ihbar etmiş. Albay onun özellikle vasat bir öğrenci gibi davrandığını, çünkü biraz İngilizce bildiği için dikkat çekmek istemediğini söylemişti."

"Bingo!" diye bağırdı Santini, "Tam isabet!"

"Hepsi bu değil" diye devam etti Pelky. "Li Kangshen bir zamanlar, sahte bir isim ve sivil bir imajla, geçtiğimiz yıl Küba'ya bir dost ziyaretinde bulunan bir Çin delegasyonuna üyeymiş. Bunu aynı zamanda, daha önce de, Rusya'yı saymazsak Sovyetler'in en büyük dinleme istasyonu olan Lourdes'da bulunduğu için biliyoruz. Lourdes'u hala izleriz."

"Ama Ruslar o kuruluşu kapatma sözü vermemişler miydi?" "Verdiler tabii, ama bu işler nasıldır, bilirsin. Küba biraz Çin'in gönlünü alacak şekilde konuşmuş ve ayaküstü Çin'in, üssü, para

karşılığında satın alabileceğini söylemiş. Orada hala, içeride dönen bütün entrikaları Çin'e haber veren birkaç Rus görevli var."

"O halde Li'nin pozisyonunda birinin denetimde bulunması kural dışı değil mi?"

"Doğru. Ama bizi ilgilendiren, Li'ye sadece tek bir tercümanın eşlik etmesiydi. Bu kişi Çin delegasyonunun kaldığı resmi konukevinden ayrılmıştı. Daha doğrusu, Havana'daki adamımız onun gizlice çıkarıldığını anlatmıştı. Bir araba onu almış ve Hemingway marinasına götürmüş. Bermudalar'a kayıtlı bir yatta biriyle buluşacakmış."

"Kimle?"

"Bilmiyoruz."

Santini önce tavana, sonra yere baktı. Pelky bilgi vermekten kaçınıyordu. Kabaran öfkesini tutmaya çalıştı. DIA, Santini'nin selefi zamanında en belirgin rekabetçiliğine ulaşmıştı. CIA ise, Santini'yle Pelky'nin arasındaki yakın bağlantıya rağmen, hala Pentagon'a bilgi vermekten hoşlanmıyordu.

"Jack, bu konuda başka hiç kimseyle konuşmadım. Ama son zamanlardaki bütün olaylarda bir Çin bağlantısı olması ihtimali çok yüksek."

Pelky, "Çin mi?" diye sordu hayretle.

"Alman İstihbaratı'ndan birinin başına 22 kalibre iki kurşun sıktıklarını biliyorsun. Münih'teyken öğrendiğime göre adam tam Kuzey Batı Çin'den yeni dönmüş ve Çinliler'in, Holloman'la ilgili bir şeyler bildiklerini iddia etmiş."

"Ve?"

"Bir daha bilgi verebilme imkanı hiç olmadı."

Pelky Pekin'de meydana gelen son olaylarla bağlantılı olabilecek bütün ihtimalleri düşündü. "Daha fazlasını bilen yok mu?"

Santini, "Bildiğim kadarıyla yok" diye cevap verdi. "Başkan'a ordunun dışından birtakım güçlerin işin içinde olabileceğinden bahsettim. Bir de yurt dışından olabileceklerini söyledim. Hepsi bu."

"Sana bir şey daha sormak istiyorum. Arthur Wu hakkında ne

biliyorsun?" Pelky, konunun nereye varacağıyla ilgili bir ipucu vermemişti.

"Her türlü istihbarat sınıfı için geçerli güvenlik riskleri hakkında test edilmiş. Garip biri... Biraz sırnaşık... Neden sordun?"

"Durum çok kritik. NSA, ele geçirilen telsiz mesajlarından, Çin hakkında istediğimiz kadar bilgi getirmiyor. Ama özel bir mesaj ulaştırdılar. Pekin'deki bir cep telefonundan gelen mesaj, NSA'nın kayıt cihazlarını harekete geçiren anahtar sözcüklere sahip. Biri, karşılığı 'çok gizli' olan Çince bir sözcük. Ayrıca 'çok gizli', cep telefonunda kullanılacak bir söz değil. Böyle bir sözü telefonda kullanan kişi ya şuurunu tamamen kaybetmiştir ya da aşırı vurdumduymazdır. NSA sadece birkaç kağıt parçası verdi. Ama senin adın çok açık ve net seçiliyordu."

"Yani? Bunun Wu'yla ne ilgisi var? CIA'deki adamlarınız sürekli olarak DIA'dekilerin yolunu kesmeye çalışıyor. Benim adımın ve 'çok gizli' sözlerinin Pekin'de bir telefon konuşmasında geçmesiyle ilgili aklıma birçok sebep geliyor."

"Ama telefondakilerden biri Amerika Birleşik Devletleri'nden, Michael." Pelky sandalyesini Santini'ye iyice yaklaştırdı. "NSA adamın KuzeyVirginia'da bulunduğunu tespit etti. Pentagon'u da içine alan üç millik bir çember içinde."

"Ve bu sihirli çember Langley'yi içeri sokmak istemiyor, öyle mi?"

"Çok doğru, Michael. Her ihtimale karşı FBI'ın Wu'yu gözetlemesini sağlaman gerekmiyor mu, diye düşünüyorum."

"Ben sana bir şey sorabilir miyim, Jack? Bu fikirleri sana Praeger mı aşıladı?"

Pelky üzerine bastırarak, "Ne onun, ne de bir başkasının kontrolü altına girmeyeceğimi bilirsin, Michael" dedi. Ama Santini'ye göre bu, gereğinden fazla savunmacı bir açıklama gibi gelmişti.

"Lütfen resmi bir müracaatta bulun, Jack. Bununla seve seve ilgilenirim."

"Resmi bir müracaatla işim yok, Michael. Ben sadece arkadaşça uyarmak istedim."

34

Santini yazı masasına oturdu ve son zamanlarda kendisine yapılan uyarıları düşündü. Önce Praeger, şimdi de Pelky onu uyarmıştı. Belki de haklıydılar. Pentagon aynaya bakıp düşmanlarını orada ararken, daha ne kadar sütten ağzı yanacaktı? Eğer bütün dolapları çeviren kişi içerideyse, işte o zaman en büyük aptal konumuna düşeceklerdi.

Yine de dikkatli olmalıydı. FBI'ın başarı tavsiyeleri rekor kıran düzeyde değildi elbet. Birini 'şüpheli' olarak damgalamak için zavallı adamın bütün şöhretini ayaklar altına almak yeterliydi. Hükümetin, yanılmış olduğuna yönelik sonradan yaptığı itiraf, uluslararası bir tazminat sözleşmesi uygulansa dahi, ortaya çıkan zararı asla telafi edemezdi.

Santini, gördüğü ilk günden beri Arthur Wu'dan şüphelenmişti.

Ama bir Amerikalı-Çinli casusu hiçbir delil olmadan karalamaya kalkışmak Mc Carthy'ci bir anlayış olmaz mıydı? Santini, atom başlığının geliştirilmesi konusunda çalışan Çin kökenli bir fizikçiye atılan bir iftira fiyaskosunu hatırladı. Aynı şeyin Pentagon'da olmasını istemiyordu.

O'Neill'ı içeri çağırdı ve ona Christoph Stiller ve Jack Pelky'yle yaptığı konuşmaları anlattı. Santini, Holloman ve Grafenwöhr'de bir Çin bağlantısı olduğundan emindi.

"Çin mi?" dedi O'Neill ve başını salladı. "Bunun bir anlamı yok. Çin neden Almanlar'a ve bize bir terör eylemi düzenlemek istesin? Ayrıca bu Çin'in tarzına hiç uygun değil."

"Peki ya Çin'de bazı hainlerin oluşturduğu bir grup varsa? Bu olaylar ya resmi mevkiler değil de, hükümetten bağımsız bir hain grubu tarafından yürütülüyorsa? Xu'nun, Washington'a gelip gözlerimin içine baktıktan sonra bu olayların olmasına izin vereceğini hiç zannetmiyorum. Çin, Amerika Birleşik Devletleri'yle sağlam bir ilişki içinde olmak isteyen bir ülke. Bu, mutlaka bir hain grubunun işi olmalı. Belki de darbe hazırlığı içinde olan VBA'nın dargın subayları olabilir."

"Bunun için elimizde hiçbir delil yok. Üstelik bulma imkanımız da yok. Bu CIA'in işi" dedi O'Neill.

Santini bir fincana uzandı ve O'Neill'a kahve ikram etti. "Ortalığı çok hareketlendirmeden Çin hakkında bir araştırma yapmamızı istiyorum."

"'Yapmamızı' derken DIA'i mi kastediyorsunuz?"

"Evet, ama askeri istihbaratı oyuna getirmeden önce, benim için küçük bir gizli operasyon yapmanız gerekiyor. Ama kesinlikle çok dikkatli olmalısınız."

"Araştırmanın konusu ne olacak?"

"Arthur Wu."

"Efendim? Anlayamadım." O'Neill alnını buruşturdu.

"Onunla ilgili kötü hislerim var. Ne olduğunu tam olarak ifade edemiyorum, ama o buraya geldiğinden beri hiçbir şey yolunda gitmiyor."

Santini O'Neill'ın şüphe dolu bakışlarını görünce devam etti: "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu, ırkla alakalı bir şey değil, bunu çok iyi biliyorsunuz. Birtakım belirsizlikler var. Dışarıdan biri, bu büroya ait meselelere bir şekilde giriş elde etmiş gibi görünüyor. Koestler'in katillerinin de Pentagon'dan yardım aldıklarından eminim."

"Ve bunun Arthur olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?" O'Ne-

ill inanamadığını belli edercesine başını salladı. "O zaman adam burada bile değildi."

"Biliyorum. Ama onun hakkında daha çok bilgiye ihtiyacım var. Belki de uykudaydı ve sonradan aktif hale getirildi. Joe Praeger uzun zamandır Wu'yla ilgili konularda iftiracılığa yelteniyor. Şimdi Jack Pelky de onunla ilgili sorular ortaya atmaya başladı. Sizden onun kişisel dosyalarını tekrar gözden geçirmenizi istiyorum. Ne gibi yaşam standartları var? Lütfen özellikle buna konsantre olun. Günlük yaşamında nasıl biri? Görüştüğü kişiler var mı? Pahalı hediyeler mi alıyor? Daha aklına ne gelirse..."

"Ve ardımda hiç parmak izi bırakmamalıyım, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Emredersiniz, Bakan Bey" dedi O'Neill ve kapıya doğru yürüdü. "Yine de şunu söylemeliyim ki, bence yanılıyorsunuz. Wu danışmanlığa getirilmeden önce onun dosyalarını çok iyi incelemiştim. Ama patron sizsiniz. Uzun sürmez."

O'Neill sözünü tuttu. Yarım saat sonra yeniden Santini'nin yanına geldi ve ona Wu'nun kişisel dosyalarını ve özel istihbarat bilgilerinin hazır bulunduğu dosyayı verdi. Santini evrakları hemen gözden geçirmeye başladı.

"Babası Atlantic Richfeld Company'de (ARCO) danışman olarak çalışmış emekli makine mühendisi... Annesi Los Angeles'daki California Üniversitesi'nde Çince öğretmenliği yapmış... Okul başarıları mükemmel... Birinci sınıftan son sınıfa kadar örnek bir öğrenci... Orduda 6 yıllık eğitim ve bu süre içinde iki ayrı diploma... Ekonomik düzeyi iyi... Arlington'da kat mülkiyeti alabilmek için 80 bin Dolar'ın üzerinde avans almış... 87 model bir Chevrolet'si ve yeni bir Cadillac Escalade'i var..."

Santini okumaya ara verdi. Doğru olmayan bir şey vardı.

"Sana bir soru soracağım, Scott" dedi ve O'Neill'a doğru döndü. "Bir Escalade tam olarak ne eder?"

O'Neill dudaklarını kenetleyip tavana doğru baktı.

"Tam olarak... 50 bin, 53 bin dolar civarında."

"Bir doküman sorumlusu, nasıl olur da, böyle bir arabaya sahip olur? Ayrıca bunun için aldığı avansı neden hesabına geçirmemiş?"

O'Neill bu durum kendi gözünden kaçtığı için biraz sıkılmış bir edayla, "İyi bir soru, Efendim. Ama belki sadece unutmuştur."

"Belki" dedi Santini. Şüphelerini saklamaya çabalamıyordu. Wu, unutmuş olsa bile, sonradan mutlaka finansal taahhütte bulunacak kadar titiz bir insandı. "Belki de peşin ödeme yapmıştır."

O'Neill onaylamak zorunda kaldı.

"Tamam, Scott, çok yardımcı oldun. Teşekkür ederim." Santini'nin ses tonu içinde bulunduğu ruh halini tam olarak vurguluyordu. Bu kadar önemli bir ayrıntının gözden kaçmış olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Şu andan itibaren meseleyle birebir kendim ilgileneceğim."

Santini'nin annesi Claire, konuşmalarında, paraya olan sevginin bütün kötülüklerin başı olduğunu söylerdi. Küçük restoranında günde on iki saat çalışan babası Salvatore ise ardından eklerdi: "Ama biraz olması iyi olmaz mıydı?"

Çoğu insan hep daha fazlasını isterdi. Bazıları para için ülkesini bile satardı.

Santini, Wu'nun bu tarz bir insan olup olmadığını, ancak özel bir ziyaretle anlayabilecekti.

35

Capitol Trust Company, Santini'nin evinden sadece üç blok ötedeki Pennsylvania Caddesi'ndeki alçak bir taş binada bulunuyordu. Yüz yılı aşkın bir süredir görev yapan şirket, Washington'un en güvenilir kuruluşlarından biriydi.

Santini Curtis'e kendisini evinin değil, bankanın önünde bırakmasını emretti ve görüşmeden sonra yürüyerek eve gideceğini söyledi. Santini'nin bir yere tek başına yürüyerek gitmesini hiçbir zaman tasvip etmeyen Curtis zırhlı Limuzin'le onu takip etmekte ısrar etti.

Bu, aralarında daimi bir sürtüşme sebebiydi. "Bakın Curtis..." diyerek tartışmaya başladı Santini. "Zaten hiçbir yer güvenilir değil... Öldürmeyi kafasına koymuş olan biri, beni her yerde bulup öldürebilir."

"Tamam, bu doğru" Curtis arabanın zırhlı camına hafifçe vurarak, "Bunların hayat kurtarmadığını biliyorum. Ama kaçırılmanızı veya hırpalanmanızı önleyebilirler."

Santini Curtis'in haklı olduğunu biliyordu. Ama ipekböceği kozasında yaşar gibi yaşamak istemiyordu. Ne olursa olsun, teröristlere rağmen yürüyerek gidecekti.

Curtis kabul etmek zorunda kaldı. Patron Santini'ydi. Ayrıca korumalarının onu koruyacaklarını biliyordu.

Santini bankadan içeri girdi ve hemen Capitol Trust'ın başkan yardımcısı olan Robert Fitzgerald ile karşılaştı. Santini önceden Fitzgerald'ı aramış, onunla çok önemli bir konu hakkında konuşmak istediğini söylemişti.

Fitzgerald, Vietnam'da ordu subayı olarak hizmette bulunmuştu. Santini Washington'a dönüp Fitzgerald'ın çalıştığı bankada hesap açtırdığı zaman iki adam arkadaş olmuşlardı.

Savunma Bakanı'nı tahtayla kaplı bürosuna doğru götürürken, "Sizi gördüğüme sevindim" dedi.

Fitzgerald Santini'ye deri koltuğa oturması için eliyle işaret etti. "Burası daha rahattır."

Santini oturdu. Adamın kahve teklifini geri çevirerek derhal onunla konuşmak istediği konuya girdi.

Bankacı diliyle alt dudağına dokunarak başını salladı. "Çok üzgünüm, size yardımcı olmak isterdim, ama bunu yapamam. Yediemin olarak kanunen bu evrakları gizli tutmakla mükellefiz. Bunun için bir mahkeme kararı ya da benzeri bir belge gerekir."

"Mahkeme kararları artık kanunlara göre düzenlenmiyor, Bob."

"Doğru, ama Amerikan Vatanseverlik Kanunu Antlaşması'na göre ya Adalet Bakanı'nın ya da Bakanlık'tan bir başka yetkilinin bu konuda izin vermesi gerekiyor."

"Tamam," dedi Santini, "Douglas Fairbanks'i arayıp on dakika içinde birkaç FBI görevlisinin buraya gelmesini sağlayabilirim. Ancak bu durumda Adalet Bakanlığı'nın BayWu hakkında bir dosya açması gerekir. Ve bildiğiniz gibi, bu şehirde hiçbir şey gizli kalmaz. En sonunda bu Wu'nun kariyerine zarar verecektir. Hem de sırf basit bir şüphe yüzünden..."

Fitzgerald susmuş dinliyordu. Arkadaşıyla görevi arasında kalmıştı.

Santini Fitzgerald'a gözdağı vermeye çalışmanın işe yaramayacağını biliyordu. Ama ortak geçmişlerini ona hatırlatabilirdi. "Bob, aynı şeye inandığımız için seninle beraber savaştık. Bana sadece, Wu, son altı ayda büyük bir mevduatta bulundu mu veya alışılmı-

şın dışında yüksek bir para çekti mi, bu lazım. Cevabınız evetse, FBI'ın hemen tahkikata başlamasını sağlayacağım. Eğer hayırsa, bu cevapla her şey bitecek."

"İşimi kaybedebilirim."

"Eğer Wu gerçekten suç işlediyse, Bob, bu durumda ülkenin kaybedecekleri daha fazla olacaktır, inan bana." Santini sesinde bir öfkelenme hissedince kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Çok önemli olmasaydı bunu sizden istemezdim."

Fitzgerald'ın sessizliği devam ediyordu.

Sonunda dişlerini sıkarak, "Pekala, madem dediğiniz kadar ciddi bir konu..." Ayağa kalktı ve yazı masasına doğru ilerledi. "Çeklerin kopyalarını kontrol etmek için önce birkaç giriş kodu temin etmeliyim. Yarına kadar uzamasının bir sakıncası var mı sizin için?"

"Hayır, yarın olması harika olur, Bob. Bir de, sonucu yazılı olarak istemiyorum."

Santini Fitzgerald'a, üzerinde altın bir kartalın olduğu kartvizitini uzattı. "Pentagon'daki direkt numaram burada yazılı. Sekreterimin adı Margie. Sizi bana doğrudan bağlayacak." Bankacının elini sıktı ve gözlerine baktı. "Yaptığınız iyiliği hiç unutmayacağım."

"Önemli değil" dedi Fitzgerald kısık bir sesle.

"Bunu kimse öğrenmeyecek. Size söz veriyorum."

Fitzgerald pencereden, Pennsylvania Caddesi'ndeki bankanın camlı kapısından çıkan Santini'yi izledi. Sonra masasındaki patron koltuğuna oturup bilgisayarın ekranını açıp araştırmaya başladı.

Fitzgerald ertesi gün akşamüzeri aradı. Telefon çaldığında Santini'nin toplantısı o an bitmek üzereydi. Telefona cevap vermek için herkesin dışarı çıkmasını bekledi.

"Sorduğunuz bilgilere ulaştım" dedi Fitzgerald yarı fısıltıyla.

"Konuşabiliyor musunuz?"

"Evet, tabii" dedi Santini. "Bu kadar çabuk aradığınız için çok teşekkür ederim."

"Bizdeki evraklara göre Bay Wu bu yıl 16 Ocak'ta hesabına 280 bin dolar yatırmış. Bir hafta sonra yaklaşık 53 bin dolarlık bir çek yazmış..."

Santini boynunun kıpkırmızı olduğunu hissetti. Düşündükleri doğru çıkmıştı. Wu rüşvet almıştı. Fitzgerald'ın konuşmasını keserek, "Peki çek kime kesilmiş?"

"Tyson Cadillac."

Santini köstebeği bulmuştu. Gerçek, kalbine hançer gibi indi. Her sabah ona güvenlik raporunu ulaştıran ve kurmaylara Santini'nin fikirlerini anlatan adam...

"Bir de" diye devam etti Fitzgerald, "Ocak'taki bu büyük yatırım..."

"Evet?" diye merakla sordu Santini.

"Çek, Washington'un en büyük hukuk bürolarından biri olan Piper Rudnick'ten gelmiş. Fotokopiden anladığım kadarıyla para ailesinden kalan mirasa ait."

Santini ciğerlerindeki havayı bir kerede dışarı bıraktı. İşte hepsi buydu. Her şey ortaya çıkmıştı. Wu babasını veya annesini kaybetmişti. Belki de ikisini birden. Sonuç olarak, bir hain değildi.

"Sağ ol, Bob, bu bilgi benim için büyük bir sorunu çözdü."

Daha doğrusu sorun Wu açısından çözülmüştü, çünkü Santini'nin sorunu hala devam ediyordu. Her nasılsa bir şekilde Pentagon'dan dışarı bilgi sızıyordu ve Santini bunun nasıl gerçekleştiğiyle ilgili hala gelişme kaydedememişti.

Nasıl ve kimin vasıtasıyla?

İki gün sonra O'Neill Limuzin'in içinde Santini'nin evinden dışarı çıkmasını bekliyordu. "Efendim, Wu, uzun zamandır gözlerimizin önünde durmasına rağmen atladığımız bir şey keşfetti." Santini O'Neill'a Wu'nun hesabıyla ilgili öğrendiği bilgileri anlattığında, O'Neill rahatladı. Ama Wu'nun keşfi hakkında bilgi verirken memnuniyetini belli etmeyecek kadar akıllıydı. "Kahretsin" dedi, "belki CIA DIA hakkında haklıdır."

"Haydi, anlatın. Ama Wu'nun DIA'den olduğunu unutmayın."

"Doğru. Pekala, başlıyorum. İki ay önce Çinliler bazı ülkelere Xu'nun yolculuğu esnasında duracağı istasyonları gezen bir öncü takım yolladı. Burada amaç Xu'nun ziyaretinin oluşturacağı etki hakkında ön tahminde bulunabilmekti. Öncü grup, Dış İşleri Bakanlığı ile Savunma Bakanlığı arasında bağlantı unsuru olarak görülen bir kuruluş olan, Dış İşleri Bakanlığı Ataşe Bürosu tarafından korunuyordu." O'Neill konuşmasına ara verip içini çekince, Santini, yardımcısının o an anlatacağı şeyin pek de iç açıcı olmadığını anladı.

"Şimdi söyleyeceklerime ise gerçekten inanamıyorum. Neyse ki Wu evrakları gördü ve belki FBI ya da siz görmek istersiniz diye, birer kopyalarını aldı."

"Neyin kopyalarını? Açık konuşun lütfen."

"Çinli öncü komandonun denetlediği yerlerden biri de Holloman hava üssüydü."

"Ne! Ve FBI bunu ortaya çıkaramadı mı?"

"Kim bilir? İstihbarat kuruluşlarının bir kısmının bilgi yakalamak için ağ attığını, ama diğer istihbarat yetkililerine konuyla ilgili hiçbir şey danışmadığını ve anlatmadığını biliyoruz. Bilgisayar kurdu Wu bütün gece çalışıp Holloman'la ilgili bulduğu her izin ardından gitti ve oradaki Çinliler'i buldu. Bölgedeki bir otelde kalan delegasyon üyelerinin, gevşek olmakla birlikte, DIA tarafından gözetildiği anlaşılıyordu. Ama kimse bu gözetleme raporunu Holloman'daki FBI tahkikatına eklememişti. Bu size tanıdık gelmiyor mu?"

O'Neill bir yandan da elindeki iskambil destesini karıştırıyordu. Yeniden aceleci bir şekilde konuşmaya başladı: "Wu gözetim protokollerini kontrol etti ve bir delegasyon üyesinin iki kere kısa süreliğine gözetim alanının dışına çıkmış olduğunu fark etti." O'Neill kartlardan başını kaldırdı ve başını salladı. "Bu konunun DIA'in databankında öylece kalmış olması inanılmaz bir durum." İç çekip konuşmasına devam etti: "Çinli, otelden, bir ankesörlü telefonla görüşmeler yapmış. Wu bir başka databank buldu ve FBI'ın bunu, bir milis tarafından kullanıldığı için iptal ettiğini fark etti. Ve..."

"Hiçbir şey söylemeyin" diye kesti Santini. "Milis şu Prentice denen adam tarafından idare ediliyor, değil mi? Yanlışlıkla birkaç amatör patlayıcı patlattığı için sözde ölmüş olduğu söylenen..."

Santini elindeki deftere notlar tutmuştu. "Çinli'nin kim olduğunu biliyor musunuz?"

O'Neill önündeki kartlara baktı. "Yüzbaşı Chang K. Y. Yew. Onunla ilgili eksik de olsa bir bilgi var. Devlet Güvenlik'te görevli ve Halk Kurtuluş Ordusu'ndan değil."

"Teşekkürler, Scott. LütfenWu'ya selamını iletin. Kendini gizlemesi gerektiğini söyleyin ona. Hala şehirde düşmanları var." Santini ünlü bir casusluk olayını hatırladı. Lonetree adındaki bir denizci Moskova'da görevliyken yavaş yavaş KGB'nin tuzağına düşmüştü. Lonetree bir CIA görevlisine casus olduğunu itiraf ettiğinde, CIA, Lonetree'yi, bundan kimseye bahsetmeden, çift taraflı ajan olarak kullanmayı düşündü. Sonunda Lonetree'nin casusluğu ne FBI, ne de CIA tarafından değil, olayı yüzüne gözüne bulaştıran denizcinin tahkikat servisi tarafından sona erdirilmişti.

Santini deftere birkaç kelime karalayıp sayfayı kopardı ve bir zarfa yerleştirdi. Sonra da zarfı yapıştırıp O'Neill'a uzattı.

"Curtis'i arayın, sizi hemen Langley'ye götürsün. Geleceğinizi oraya haber vereceğim. Bu zarfı Pelky'ye vermenizi rica ediyorum. Sizin yanınızda okusun ve okuduktan sonra hemen kağıt öğütücüye atsın. Sonra onun da bana bir cevap yazmasını bekleyin."

O'Neill bu tarz durumlarda asla soru sormazdı. "Tabii, emredersiniz" diye karşılık verdi.

Santini'nin kağıdında şunlar yazıyordu:

Chang K. Y. Yew adında bir Çinli hakkında neler biliyorsun? Çin Hükümeti'nden bağımsız mı çalışıyor? Bana sadece 'evet' ya da 'hayır' de. Tekrar tenis oynadığımızda her şeyi anlatırım.

Saygılarımla,
Santini

Bir buçuk saat sonra O'Neill geri geldi. Santini'ye bir zarf verdi. Santini zarfı derhal yırtıp içindeki kağıdı dışarı çıkardı ve okumaya başladı:

Hiçbir fikrim yok. Ayrıca lütfen bizim işlerimize karışma.

Jack.

"Kahretsin, Pelky korkak takılıyor. Adamları bilgileri önce Praeger'a ulaştırana kadar her şeyi gizli tutuyor."

"Efendim, belki kabul etmeyeceksiniz, ama bir şey söylemek istiyorum."

"Dinle, Scott. Her görüşüne saygı gösteriyorum."

"Nasıl uygun görürseniz. Bence Pelky'nin işine engel oluyorsunuz. O sizin kendi istihbarat operasyonunuzu gerçekleştireceğinizi düşünüyor. Bu nedenle büyük bir gürültü koparacak ve böylece sizin yolunuzu tıkaması için Praeger'ın eline büyük bir imkan sunmuş olacak."

"Yine de bu riski göze almalıyım, Scott. Paranoyak gibi görünmek istemem, ama olayın tamamen bizimle alakalı olduğunu düşünüyorum." Bütün Pentagon'u kastettiğini ifade eder tarzda bir kol hareketi yaptı. "Biz Savunma Bakanlığı'yız. Bu ülkenin savunmasından bizim sorumlu olmamız gerekir."

36

Hafta sonları genellikle Pentagon'da tempo biraz düşer. Aralıksız çalışan işkoliklerin çoğu hafta sonları aileleriyle birkaç saat geçirebilmeye ve onlarla beraber kiliseye gidebilmeye çalışır. Bu işte insanın dua etmeye çok ihtiyacı vardır. Dua etmek, uzun ayrılıkları atlatabilmek ve sizin ya da sevdiklerinizin başına her an gelebilecek bir kötülükten yana duyulan korkuya sabretmek için çok etkilidir.

Elbette bütün koruma görevlilerinin, güvenlik ve istihbarat sorumlularının her an uyanık olması şarttır. Ama Amerika'ya karşı devam edebilecek olan saldırıların getirdiği korku, sadece paranoyadan ibaret değil. Ülkenin gerçekten de ciddi düşmanları var ve bunlar, en ufak bir dikkatsizliği veya zayıflığı bekliyor olabilir.

Pentagon'un haltere, basketbola ve squasha düşkün kondisyon meraklıları, genellikle, yer altında oluşturulmuş bir alan olan ve Pentagon girişinden aşağı yukarı yüz metre uzaklıkta bulunan PO-AC'a gelmeye (Pentagon Officiers Athletic Club) vakit ayırırlar. Santini de ara sıra O'Neill ve Savunma bürosundan bazı gençlerle, 'kuralsız' denebilecek basketbol maçları yapardı. Santini kesinlikle bir NBA oyuncusunun yeteneğine sahip değildi, ama birkaç sert hareketle Bakanlarını mat etmeye çalışan gençlere karşı kuvvetle direnirdi. Öyle ki, oyun çoğunlukla bandajlarla devam ederdi. Üni-

formasından arınmış olup da oyuna katılan kişi, her kim olursa olsun, artık merhamet beklememeliydi. Çünkü sahada herkes eşitti. Sonrasında ise, Santini'nin oyun sırasında takındığı arkadaş canlısı tavır, Pentagon'da kulaktan kulağa dolaşırdı. Savunma Bakanı onlardan biriydi!

Ama bugün öyle değildi! İstihbarat raporlarını araştırmak için Santini'nin zamana ihtiyacı vardı. Görünüşe göre Stiller haklıydı. Berlin'deki her iki ceset de şuna dikkat çekiyordu: Çinliler bir şekilde bu işe bulaştırılmışlardı.

Her zaman kazalar olurdu. Kusursuz tatbikatlar dahil tüm askeri operasyonlar, doğal olarak tehlikeydi. Amerika'nın, her yıl, yüzden fazla genç insanı, uçak ve helikopter kazalarında kaybettiğini hesaba katması gerekiyordu. Üstelik Afganistan, Irak ve Yakın Doğu'daki ölüler bu sayıya dahil değildi.

Son zamanlarda pek çok olay olmuştu. C-130 tipi bir yük uçağı Honduras'ta düşmüştü. Kara Şahin tipi bir helikopter Makedonya'da bir telsiz anten direğini yerinden sökmüştü. Buna benzer olaylar *New York Times*'ta genellikle en fazla dört satırlık bir haber olarak çıkardı. Bu yolla şu telkin mekanizması işliyordu; Amerikan birlikleri en iyisiydi, çünkü çok iyi eğitim alıyorlardı. Bunun yanında, risk almaktan da çekinmiyorlardı. Sınırlara gidiyorlardı. 'Mükemmel askerlik' dendiğinde akla gelebilecek tüm özellikler bunlardı.

Ama buradaki işte bir terslik vardı. Acaba arızalı bir donanım mı söz konusuydu? Ya da farz edelim ki, burada gerçekten Çinli bir hain grubu vardı. Peki planları ne olabilirdi? Amerika'nın Almanya'yla olan ilişkilerini mi zedelemeye çalışıyorlardı? Amerikan Hükümeti'nin yüksek rütbeli bir vekilini öldürmeye gerçekten de cesaret edebilirler miydi? Amaçları neydi? Santini izleri birleştirmeye çalışıyordu. Gerekçe, fırsat, para...

Holloman'da bu fırsata sahiptiler. Milisin yardımı da yanlarındaydı. Ve aynı zamanda paraları da... Peki ya bir gerekçeye sahip miydiler? Bu, oldukça asap bozucuydu. Santini gözlerini ovuştur-

du ve büyük toplantı masasından birkaç adım uzaklaştı. Masanın üzeri araştırılmasını istediği gizli evraklarla ve telsiz telgraf tutanaklarıyla doluydu.

"Bütün bu olanların arkasında ne var, bir türlü anlayamıyorum, Scott. Holloman'daki sabotaj... Çinliler'in bu milis kuvvetiyle ne gibi bir işleri olabilir?" Santini, O'Neill'dan, hafta sonunda, bütün ipuçlarını birleştirmeye çalışma konusunda ona yardım etmesini rica etti.

Üniformasını çok nadir çıkaran O'Neill, bugün kot pantolon üzerine bir kazak giymişti. Ayağında da tenis ayakkabıları vardı. Bu kıyafetlerle oldukça rahat görünüyor olsa da, yine her zamanki gibi disiplinli tavrını sürdürüyordu.

O'Neill Santini'ye doğrudan soru sormaktan kaçınarak, "Düşünüyorum da," diye söze başladı, "farklı olasılıklar üzerinde de durmalıyız. Öncelikle, onları aklı başında olmayan deliler olarak görüyor olsak bile, milis, işin içinde Çinliler olmadan da Holloman'daki olaydan sorumlu olabilir. Elbette Georgetown Üniversitesi'ne girebilecek kadar olmasa da, oldukça zekiler. Düşünün bir... Timothy McVeigh de bir dahi değildi, ama Oklahama'da bir devlet binasını çökertmeyi başardı."

Santini O'Neill'ın niyetini anlayıp gizlice gülümsedi.

O'Neill, "İkincisi" diye devam etti, "halk milisinin Grafenwöhr'deki felaketle bir ilişkilerinin olamayacağı konusunda haklı olduğunuzu düşünüyorum. Aşırı sağcı, iktidar düşmanı fanatikler arasında gevşek uluslararası bağlantılar da var, ama FBI veya Federal Almanya Gizli Servisi'nin ağına girmeden bir gaz saldırısı planlamış ya da organize edebilmiş olmalarını kabul etmek yanlış olacaktır. Bu boyutlarda bir hareket, bence bir terör örgütü tarafından yürütülmüş olmalı. Olası ihtimalle de devletin göz yumduğu bir örgüt. Bu durumda da karşımıza yine Çinliler ve Stiller'in ajanının esrarengiz uyarısı çıkıyor. Ama ben Grafenwöhr'le Holloman arasında bir ilişki göremiyorum. Savunma Bakanı Koestler'in başına gelen şeyin ne olduğunu ise hiç anlayabilmiş değilim."

"Scott, siz ne yapıyorsunuz, biliyor musunuz? Siz güdülerinize dayanarak gerekçe arıyorsunuz. Her davada davacı gerekçe arar. Beyaz Saray'a şu ana kadar elde ettiğimiz bütün bilgileri gösterebiliriz. Ama onlara hissettiklerimizi tanımlayamayız. İşte problem de bu zaten."

O'Neill güldü. "O halde yine başa dönüyoruz ve bütün olasılıkları yeniden gözden geçiriyoruz."

"Eğer en başa dönmeyi düşünüyorsanız, siz bir şey bulana kadar ben herhalde yaşlanmış olacağım" diye takıldı Santini. Oysa kendisi de sürekli olarak aynısını yapıyordu. Tekrar tekrar başa dönüp, Puzzle'ın her parçasını sistematik bir şekilde sınıyordu.

"Bunu İslam-dışı El-Kaide örgütünün yapmış olması muhtemel. Hala yüzlercesi, hatta binlercesi ortalıkta dolaşıyor." "Evet, ama Çinliler'in İslam-dışı İslamcı radikallerle işbirliği yapmış olması kesinlikle anlaşılamaz bir durum. Bu arada milis için de aynı şey geçerli. Evet, milis Almanlar'dan nefret ediyor, ama sonuçta Almanlar beyaz ve onlar için renk çok önemli. Bunlar halis ırkçı. Mesela Araplar onlar için..." Santini birdenbire konuşmasını yarıda kesti. 'Siyasi doğruculuk' konusunda örnek gösterilemezdi belki, ama bu ülkenin değerlerini koruyan birçok siyah arkadaşını savaş meydanında can verirken görmüştü. Hayatları boyunca onları reddeden ve onlara birçok hakkı kısıtlayan değerler... Konuşmaya dili varmıyordu. Son derece küçük düşürücü, hayvani bir bakış açısıydı bu. Irkçılar siyahi Amerikalılar'ı eskiden beri haksız yere değersiz insanlar olarak görüyorlardı.

"El-Kaide'nin Almanlar'ı öldürmek için hiçbir sebebi yok" diye devam etti Santini. "Üstelik terörizmle mücadelede Almanya bizimle beraber ön sırada yürüyor da değil."

"Hayır" diye cevapladı O'Neill, "ama eğer El-Kaide Avrupalılar'ı öldürmeye başlarsa, İslam-dışı İslami dünyaya karşı bir Amerikan usülu cihad başlatarak işin içinden sıyrılmayı düşünebilirler."

"Hayır, Scott, Holloman ve Grafenwöhr'ün geleneksel terörizmle bir ilişkisinin olabileceğini sanmıyorum. Çinliler veya hain-

lerin oluşturduğu herhangi bir örgütlenme Almanya'yı nişan almış durumda. Almanlar'la aramızı bozmak istiyorlar. Ve hiçbir şekilde parmak izi bırakmıyorlar."

"Peki Hartley'nin üzerinde çalıştığı konular ne durumda?" diye sordu O'Neill. "Onlar Puzzle'ın diğer kısmı. Charles Burkhart denen adam... Hani dili kesilmiş olarak bulunan... Holoman olayının suçlusu olduğu izlenimini veriyor. Ama kim için çalışıyordu, bilmiyoruz. Çinliler'le bağlantı işin neresinde? Bir de kemerinden çıkan kelimeyle konunun bağlantısı ne?"

"Güzel bir günde" dedi Santini, "*Post*'u elimize aldığımızda, bütün bu soruların cevaplarını karşımızda göreceğiz." Birdenbire durdu. Aklına bir şey gelmişti. "Tago," dedi, "kelime Tago'ydu. Bir tür şifre veya bir kod isim... Dur bir dakika! Tago! Ben bu kelimeyi bir yerde duymuştum!"

Alışkanlıkla Margie'yi çağırmak için eli dahili telefonun düğmesine gitti. Oysa bugün Pazar'dı ve Margie yoktu.

"Scott, Margie FBI'ın *Bahçe* ile ilgili raporunu nereye koymuş olabilir?"

"Margie'nin farklı dosyalama yöntemleri var. Konularına göre, tarih sıralamasına göre..."

"Nasıl dosyaladığı önemli değil. Lütfen evraklarını karıştırın ve bana o raporu bulun" diye seslendi Santini. Ardından ekledi: "Tago adı orada yazılı, yemin ederim."

O'Neill Margie Reynolds'ın bürosuna gitti, evrak dolabının şifreli kilidini açtı ve dosyaları incelemeye başladı. Üzerinde FBI amblemi olan mavi bir evrak dosyası çıkardı, hızla Santini'nin odasına koştu ve zafer edasıyla şefine doğru uzattı.

Santini raporu dosyadan çıkardı, sayfaları çevirdi ve bir sayfayı havaya kaldırıp, "İşte!" diye bağırdı. "Tago! FBI onun, *Bahçe*'nin beyni olduğunu belirlemiş. Adam Çeçen ve Berzin'in sağ kolu. İşte bağlantıyı bulduk!"

"Mükemmel, Efendim. Ama... Bu bir Rus bağlantısı. Çin'le bağlantısı nerede?"

"Her ikisi de, Scott. Berzin'in Çinliler'le iş yaptığını biliyoruz. Bir yanda Rus mafyası, diğer yanda Çinliler'den oluşan bir sokak çetesi. Bundan eminim. Siz değil misiniz?"

O'Neill düşünceli bir şekilde önüne baktı ve kendine kahve aldı. "Bir ihtimal. Hem de oldukça iyi bir ihtimal. Ama bu sadece bir sezgi. Daha fazlasına ihtiyacınız olacak." Kahve ibriğini Santini'nin fincanının üzerine doğru tutup sordu: "Biraz daha almaz mısınız?"

Santini başını salladı. Bu akşamüstünden beri altıncı fincanıydı. Bir yudum aldıktan sonra kahveyi neredeyse dışarı püskürtecekti. "Dünden kalma bulaşık suyu gibi. Kantine kahveyi taze yapmalarını söyleyin lütfen."

"Efendim, bugün kantin görevlisi yalnızca benim. Pazar olduğunu unutuyorsunuz. Verin, yeniden deneyeyim." Bitişikteki toplantı salonunu geçip arkadaki küçük mutfağa girdi.

Santini ayağa kalktı. Çok yorgun olmasına rağmen bu geceyi de uykusuz geçirmesi gerekiyordu. *Çok şaşırtıcı,* diye düşündü. *Beyaz Saray yetkilisi Leslie Knowles kara para aklamadan ve Rus mafyasından bahsediyor, Tago'yu bu noktada en önemli aktörlerden biri olarak gösteriyordu. Sonra bir başka yetkili Holloman olayınında Tago'nun adının yazılı olduğu bir kağıt buluyor ve bu bilgi Knowles'a veya FBI Direktörü'ne ulaşmıyor. Gerçekten çok şaşırtıcı!*

Yüksek pencereden resmi geçit meydanına baktı. Sonra gözü çapa atmış düzinelerce yatın olduğu yat limanına takıldı. Bu yatlar onu her zaman rahatsız ederdi. Tam bürosunun görüş hizasındaydılar. Teknelerden herhangi birinden bürosuna bir füze gönderebilirlerdi. Bunu düşünürken aniden aklına bir şey geldi. Eğer bir füze atılabiliyorsa, elektronik ışın da gönderilebilirdi. Konuşmaları duymak için lazerle camlara ulaşıyor olamazlar mıydı? Veya büroya gizli bir verici cihazı yerleştirip, marinadaki teknelerden birine koydukları basit bir alıcı sayesinde konuşulanları dinliyor olabilme ihtimalleri yok muydu? Haftalık güvenlik kontrolünden kaçmayı başaran bir alıcı... Peki alıcı, teknedeki adam tehlikenin geçtiğine karar verince mi yeniden etkinleştiriliyordu?

Birkaç yıl önce Dış İşleri Bakanlığı'nda olanları hatırladı. Toplantı odasına yerleştirilen bir dinleme cihazı etkin değilken, binanın önünde arabasında oturan bir Rus cihazı etkinleştirebilmişti.

Birden kafasında şimşekler çaktı. Arthur Wu ona lazer tekniğiyle ilgili bir rapor sunmamış mıydı? Hızlıca göz attığı ve bir daha da dönüp incelemediği şu rapor...

O'Neill taze kahveyle geri geldiğinde Santini işaret parmağını dudaklarına götürdü ve bir el hareketiyle dışarı çıkmaları gerektiğini anlattı. Kapının önünde, "Delirmek üzere olduğumu düşünebilirsin, Scott, ama bürom dinleniyor diye düşünüyorum. Verici, yat limanındaki teknelerden birinden idare ediliyor. Yine anlamıyorum! Birçok ülkenin altınlarının korunduğu Fort Knox'tan bile daha ketumuz biz! Tam bir kapalı kutuyuz! Ama tam verandamın önünde demir atmış şu kahrolası tekneler yok mu... Bizim güvenlikçilerimizin işi ne, anlamıyorum."

"Zannedersem tekneler emekli subaylara ait, ama tekrar bir bakayım..."

"Hayır, hayır. Yarın sabah ilk işiniz marinanın teknisyenleriyle görüşmek olsun. Büroda hiçbir şey konuşmayın. Bir kağıda saat yedide Top Dört toplantısına davetli olduklarını yazıp onlara verin. Toplantıda şu şeylerden bahsederiz... Neydi onlar?"

"EED'ler."

"Ne?"

"Elektronik dedektörler." O'Neill donanmada savaş pilotuydu - veya havacıydı-, o nasıl ifade etmekten hoşlanıyorsa... Teknik konulara, özellikle de kısaltmalara oldukça merak duyardı. Bu yönüyle Santini'yi zaman zaman çileden çıkardığı oluyordu.

"Bence elektrik süpürgesi kullanılabilir. İsterseniz CIA'den veya FBI'dan gençleri getireyim, onlar halletsin. Hatta gerekirse haşarat ilaçlama servisini çağırayım."

"Bunu ara ara Pentagon Savunma Servisi'nden görevlilere yaptırıyorduk. Bir de Ulusal Güvenlik'ten görevlilere. Yanılmıyorsam onlar büronun içine elektronik bir verici yerleştirilmemesi için gerekli ted-

birleri almışlardı. Ama Pazartesi günü ilk iş bununla ilgileneceğim."

"Bir şey daha vardı, Scott. Korumaları kim kontrol ediyor? Benim sizden ricam, teknisyenleri yeniden yoklamanız. Başka bir yerde maaşlı görünüyorlar mı, ona bakmanızı istiyorum."

Adam ısınmak için ellerini ovuşturup on metrelik yelkenlinin güvertesinin altına doğru eğildi. Üzerinde kot pantolon, kalın bir mavi kazak ve ayağında kahverengi yelkenli ayakkabıları vardı. Hava, Potomac Irmağı'nın genel havasından biraz daha serindi. Onunki gibi bir tekneye sahip olunca, mutlaka onarılması gereken bazı teknik aksaklıklar olurdu. Yat limanındaki çoğu insan onu samimi biri olarak tanıyordu. Yanık teni ve bakımlı, beyaz sakalıyla sanki zamanının çoğunu güneşte geçiriyor gibi görünüyordu. Kesinlikle yelkenciliğe gönül vermiş biriydi. Yat limanı idaresi, adını, sadece "Chas" olarak biliyordu. Liman gerçekte Ulusal Park Servisi'nin bünyesinde Amerikan Hükümeti'ne aitti, ama şu anda bir nakliye şirketine emanet edilmişti.

Chas, güvertenin altında, hızlıca işini yapmaya koyuldu. Deri koltuğun yanındaki küçük yazı masasından yeni bir iridyum telefon çıkardı ve sonra yeniden yukarı, teknenin sancak tarafına çıktı. Dünyayı çevreleyen iridyum uydularıyla, serbest ve kontrol edilmeyen bir bağlantı kurmaya ihtiyacı vardı. Pentagon o 'şeylerin' uçmaya devam edebilmeleri için, araya girmek zorunda kalmıştı. Bunlar Savunma Bakanlığı için iyiydi. Eğer muhabere uydularının atmosfere inmelerine izin verilmiş olsaydı, Pentagon ticari olmayan telefon şirketlerine ait telekomünikasyon trafiğinin yüzde onunun erişimini kaybederdi. Chas için uydular daha iyiydiler. Sahte sosyal sigorta kartındaki numaraya benzeyen güvenlik şifresini girerken içinden gülüyordu. Bugün sorunsuz bir bağlantı olacağa benziyordu. Gökyüzü bulutsuz, hava açıktı. Pekin'le şifreli bir telefon görüşmesi yapmak için ideal bir gündü.

Arkadaşı, Savunma Bakanı Santini'nin ve gazeteci Randall Hartley'nin rahatsız edici tarzda meraklandıklarını öğrenmeliydi.

37
BERLİN

Wladimir Berzin'in dolaşmaktan en çok zevk aldığı, şık mağaza ve kafelerin bulunduğu caddede yeniden yürüyüşe çıkmışlardı. Miya yürüyüşün ardından muhtemelen bir akşam yemeğine gideceklerini düşündü. Yemekten sonra Berzin'den hızlıca ayrılabilmek için, ona, hasta annesiyle ilgilenmek üzere Helsinki'ye gitmesi gerektiğini söyleyecekti. Çok iyi bir hikaye değildi kuşkusuz, ama bu yolla Berlin'den ayrılması meşru hale gelebilirdi. Ve bu bilmeceden uzaklaşması da... Hem Almanya'da her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmamış mıydı? Federal Almanya Gizli Servisi onun bütün foyasını ortaya çıkarmıştı. İşte bahanesi hazırdı. Ben-Dar, Miya'nın işten ayrılma talebini, Santini'nin aniden ortaya çıkıp yeniden onun hayatına girmesine bağlıyordu. Belki de haklıydı.

"... sence de öyle değil mi?" diye sordu Berzin.

"Çok özür dilerim, tamamen düşüncelere dalmışım..."

"Bizimle ilgili düşüncelere mi? Ancak bunu affedebilirim. Neyse, biraz önce şunu söyledim: Artık politikanın içinde olduğum için, belki Moskova'ya taşınmayı düşünürsün."

"Bana şunu söyler misin, Wladimir, madem bir ay içinde seçimler başlayacak, neden Berlin'e geldin?"

Berzin güldü. "Sevgili Miya, hiçbir şey seni görmemden daha

önemli değil. Bu nedenle seçim mücadelemi televizyondan takip ediyorum. Ve anketlerde oldukça önde gidiyorum."

"Buna rağmen..."

Tam o sırada Berzin'in cep telefonu çaldı. Berzin telefonu açıp konuşmaya başladı. Üç adım ilerledikten sonra aniden durdu. Miya Berzin'in yüz ifadesinin bir anda donduğunu gördü. Sanki konuştuğu kişi onu görüyormuş gibi önce başını eğdi, sonra iki yana salladı. Miya onu hiç bu kadar huzursuz görmemişti. Konuştukları çok önemli bir mesele olmalıydı. Berzin'in yanına gidip sol koluna girdi, başını göğsüne dayadı ve elinden geldiğince suratını asarak Berzin'e bakmaya başladı. Bir yandan da, adamın bu kadar donakalmasını sağlayan sesi duymaya çalışıyordu.

"Özür dilerim, Miya, çok özür dilerim. İş..." dedi sinirli bir şekilde. Sanki can simidine tutunur gibi telefona sıkı sıkı yapışmıştı. Miya'nın sadece Rusça birkaç kelime duyabilmişti. Telefondaki ses kesik ve kuvvetli bir müzik gibi geliyordu kulağa. Tıpkı can sıkıcı bir şarkı gibi... Konuşan kişi kesinlikle Asya kökenliydi. Berzin Rusça cevap verdi.

Miya Rusça bilgisini hafızasına çağırmak için kendini zorladı. Mossad'daki eğitiminde yabancı dilden 5.3'lük bir dereceyle mezun olmuştu. Konuşmada da oldukça iyiydi. Tekrar, konuşulanları hiç anlamadığı için canı sıkılmış bir eda takındı.

"Olamaz!" diye bağırdı Berzin Rusça. "Santini'nin bunu bilmesi imkansız!"

Miya'nın kalbi öylesine hızlı atmaya başlamıştı ki, bir an Berzin'in duyacağından korktu.

"Onun, bizim için artık sorun olmaması için gerekeni yapacağım" dedi Berzin. "Olayı temizleyeceğim, size söz veriyorum. Tago'yu bu akşam uçağa bindiririm. O da gazeteciyle ilgilenir."

Berzin cep telefonunu kapadı ve kolunu Miya'nın boynuna doladı. "Acil işler..." dedi. "Korkarım hemen Moskova'ya dönmem gerekiyor."

"Çok üzüldüm" dedi Miya ve yüzünü ekşitti. "Ne yazık ki, her

ikimizin de işi oldukça önemli."

Berzin Miya'ya bir taksi çevirdi. Taksi yanaşırken Berzin Miya'nın alnını öptü. "Bu acil işler kısa sürede bitecek. Ve hemen seni ziyaret edeceğim. Çok yakında..." Sonra Limuzin'inin şoförüne bir işaret yaptı. Miya Almanca olarak, "Hoşçakal" dedi.

Berzin kaşlarını çattı. "Bu çok resmi oldu. Her zaman 'Ciao' derdin?.."

"Belki de artık iyice Almanlaştım..." diye karşılık verdi Miya, zorla gülümsemeye çalışarak.

Miya'nın Almanca 'hoşçakal' demesinin sebebi belki de tam o anda Finli pasaportu yerine Alman pasaportunu kullanmaya karar vermiş olmasıydı. Çünkü o da bir yolculuk yapmayı düşünüyordu.

38
WASHINGTON

Tago, Washington şehir sınırından birkaç kilometre kuzeydeki Maryland-Bethesda'daki bir motelin 212 numaralı odasının kapısını vurdu. Dağınık saçlı, iriyarı bir adam kapıyı önce hafif aralayıp sonra ardına kadar açtı ve Tago'yu candan bir sarılmayla selamladı. Rus usulü bir sarılmaydı bu.

"Binlerce kere hoşgeldin, Tago" diye Rusça kükredi adam. Üzerinde siyah bir tişört, kot pantolon ve lastik tabanlı siyah ayakkabılar vardı.

"Adım Basil" dedi Tago. Elindeki Rus pasaportu ve vizesinde adı Basil Kasyan olarak görülüyordu.

Adam başını eğip geniş bir gülümsemeyle gülerken altın dişleri göründü ve ağzından yoğun bir viski kokusu geldi.

"Anlaşılan artık en favori içkin vodka değil, öyle mi Mikhail?" dedi Tago ve yarısı boşalmış Virginia Gentleman şişesini gösterdi.

"Artık Amerikalıyım... Basil..." diye cevap verdi Mikhail ve Tago'ya oturmasını işaret etti. "Amerika'yı seviyorum! İyi insanlar... İyi içecekler..."

Odanın köşesindeki iki kişilik yatakta yatan bir adam ayağa kalkıp Tago'ya hiç konuşmadan selam verdi ve yatağın kenarına oturdu.

"Her zamanki gibi çok konuşkansın, Aslan" dedi Tago. Kaslı bir

vücuda sahip olan Aslan'ın üzerinde yalnızca beyaz bir eşofman altı vardı. Sağ kolunun pazusunda silik bir kurt dövmesi görülüyordu. Bu, Çeçenler'in sembolüydü. Kurdun altında eski Çeçen Arapçası'yla *Aslan* yazıyordu. Aslan gibi bir Çeçenli olan Tago'nun da sağ kolunda benzer bir dövme vardı. Rus olan Mikhail'in ise dövmesi yoktu.

Aslan *Time Magazine*'e uzandı. Daha önce okumuş olmasına rağmen yeniden sayfaları çevirmeye başladı. Bir süre sonra başını kaldırdı ve, "Biz ülkemizi değiştiriyoruz, sen adını değiştiriyorsun."

Tago, "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı.

"Sen ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, dostum."

Mikhail yatağın önüne geldi ve adamların arasında her an çıkabilecek kavgayı yatıştırmak için yatağın kenarına, Aslan'ın yanına oturdu. "Sadece emirlere uymamız gerektiği söylendi, unutma." Mikhail gazeteyi yere attı. Boş yere Çeçenler hakkında bir habere rastlamayı beklemişti. Batı basını her zamanki gibi onlarla ilgili haber vermeyi göz ardı etmiş, daha çok Yakın ve Orta Asya'ya yoğunlaşmıştı. Aslan ve Tago, Rus Ordusu'nun bir kışlasına bomba saldırısı düzenledikten sonra, 1999'da Çeçenistan'dan kaçmışlardı. Sonra Moskova'da yeniden karşılaşmışlardı. Orada, kriminal suçlu Mikhail'le arkadaş oldular. *Garten*'a girmelerine ön ayak olan da Mikhail'di zaten. Aslan ve Mikhail koruma olarak çalışıyorlar ve arada sırada emir üzerine cinayet işliyorlardı.

Tago, Berzin'in emrinde çalışıyor ve bir yandan da, Berzin'in emri üzerine, Amerikan vatandaşlığına kabul edildiklerini gösteren sahte belgelerle Amerika'ya yollanan Aslan'la Mikhail'in güvenliklerini sağlamaya çalışıyordu. Aslan Berzin'i *Mafiya*'nın Amerikan versiyonunda temsil ediyor, Mikhail ise onun şahsi koruması olarak çalışıyordu.

"Bu görevden sonra Rusya'ya dönme fırsatı yakalayabilirsin, Aslan. Sana söz veriyorum" dedi Tago. "Ve sen, Mikhail, sen de aralarından birini tercih etmelisin; vodka mı viski mi!" Ardından Mik-

hail'e kiralık arabasının anahtarlarını fırlattı. "Eşyalarımızı arabaya getir" diyerek saatine göz attı. "On beş dakika içinde yola koyuluyoruz."

Tago, Mikhail'e, Wisconsin Caddesi'nden Connecticut Caddesi'nin Military Sokağı'na doğru ilerleyip, oradan da Ulusal Hayvanat Bahçesi'ne gitmesini emretti. Mikhail siyah BMW'yi fillerin yakınındaki otoparka park etti. Tago onları bir banka doğru ilerletti ve Mikhail'le Aslan'ın arasına oturdu.

"Kartları ve fotoğrafları inceleyip yok ettiniz, değil mi?" diye sordu. Adamlar evet anlamında başlarını salladılar.

"Hedefimiz, iki kişi... Birinin işi, diğerinden biraz daha zor. Her ikisini de bugün halledeceğiz. Kaybedecek zamanımız yok. Planı hemen uygulamaya geçirmemiz lazım."

Randall Hartley'nin Georgetown'daki en sevdiği bina, evinden birkaç sokak ötedeydi. Binanın adı Durbarton Oaks'tı. 19. yüyzıldan kalma bir malikaneydi burası. Sık ağaçlıklı bir vadinin en yüksek noktalarından birine inşa edilmişti. 32. Sokak'ta dolaşırken, Georgetown'ın onca gürültüsü içinde sessiz bir vaha gibi yükselen bu güzel binanın, 19. yüzyılın bütün ihtişamını yansıttığını düşündü. 1944'teki Dunbarton Oaks toplantılarında, daha sonra Birleşmiş Milletler tüzüğüne dönüşecek olan birtakım temel düsturlar belirlenmişti. Şimdi burada, kırmızı tuğla duvarın arkasında, Eski Kolombiya sanatının paha biçilmez koleksiyonunun yer aldığı bir müze bulunuyordu. Koleksiyoncu Hartley, Latin Amerika'daki bir sempozyumda, sanat eserleri hırsızlığındaki artışla ilgili bir konuşma yapacaktı. Sempozyum haberi *Post*'ta önceden yer almıştı.

Kırmızı kazaklı bir genç karşı kaldırımdan kaykayıyla kayarak gelirken, Hartley müzenin girişindeki beton basamakların yaklaşık beş metre kadar ilerisindeydi. Hartley bir adım daha attı ve lamba direğine yaslandı. Siyah bir BMW köşeyi dönmüştü. Hartley bir an gencin düştüğünü ve kaykayın havaya doğru uçtuğunu gördü. Aynı anda lamba direğinden metal bir vınlama sesi duyuldu. Hartley

yere yığılırken, kaykay da kendisinin olduğu yere doğru kaymış, gazetecinin bacaklarının üzerine düşmüştü. BMW'de, İngilizce ya da İspanyolca olmayan bir dilde bir şeylerin konuşulduğunu duydu. *Rusça mıydı acaba? Belki.*

Uzun süre yerde yatarken, ilerideki müzenin kapısının önünde, olaydan habersiz bir ileri bir geri yürüyen insanlar görüyordu. Çantasına atılıp cep telefonunu dışarı çıkardı ve acil durumu aradı. "Hareket eden bir araçtan ateş açıldı... 32. Sokak... Dunbarton Oaks girişi... Araba güney istikametinde ilerliyor." Etrafına bakınarak çocuğa doğru koştu. Genç çocuğun gözleri açıktı, ama artık hiçbir şey görmüyordu. Hartley cep telefonundan bir tuşa bastı. "Ben Hartley... Bana Yazı İşleri'ni bağlayın. Evet, az önce bir arabadan silahlı saldırı yapıldığına şahit oldum. Georgetown'un tam ortasında!"

O gün Santini için sürgünde geçen bir başka gündü. Başkan Jefferson ve Joe Praeger uzayan Avrupa yolculuklarından henüz dönmemişlerdi. Aslında Santini de onlara katılmayı teklif etmiş, ama Jefferson bunun gerekmediğini söylemişti. "Güvenlik önlemleri zaten tam bir kâbus. Sizin varlığınız her şeyi daha da kötü yapacaktır."

Güvenlik... Günümüzde, hayatın büyük bölümünde önemli bir rol oynayan bir kelime.

Dört gün içinde geri geleceklerdi. Jefferson, Santini'nin, neler olup bittiğini bu arada ortaya çıkarmış olacağını umuyordu. Ama Santini Jefferson'a istifasının dışında pek de fazla bir şey takdim etmeyecekti.

Bunları düşünürken, Yalnız Gemici heykelinin bulunduğu Navy Memorial'a bakan terasına çıktı.

Londralı bir yatırım yöneticisi olan Nemir Haddad, bir defasında Santini'ye en sevdiği purolardan bir kutu hediye etmişti. Paket, hemen patlayıcı madde ya da biyolojik maddeler içerip içermediğinin anlaşılması ve eğer bu maddeleri içeriyorsa, binadan dışarı

çıkmadan müdahale edilmesi için derhal Pentagon'un deney laboratuvarına gönderilmişti. Santini'nin bütün postası da bu şekilde inceleniyordu. Herhangi bir yerde şarbon üreme hücrelerinin gizlenmiş olup olmadığından iyice emin olmak için düzenli tahkikat yapılıyordu. Santini bu akşam, sırf, radyasyonun puronun tadını bozup bozmadığını anlamak için, bir puro içmek istiyordu. Puronun tadının bozulmamış olmasını umuyordu. Aksi takdirde Castro çok üzülürdü.

Güvenlik görevlileri artık iyice abartıyorlar, diye düşündü ve elindeki kibriti yakmadan önce Davidoff'u dudaklarıyla ıslattı. Tom Koestler'in, kedileri yoluyla öldürülmesinin ardından, haklı olarak endişeleniyorlar, ama Santini'ye de neredeyse hiç özel yaşam hakkı tanımıyorlardı. Telefonunun hiçbir şekilde dinlenmediğini iddia ediyorlardı. Ama Santini Ruslar'ın ve Çinliler'in onun konuşmalarını dinlediklerini tahmin ediyordu. Ve NSA da, muhtemelen, Ruslar'ın ve Çinliler'in bu konuşmalardan hangi ayrıntıları merkezlerine bildirdiklerini tespit etmek için Santini'nin telefonlarını dinliyor olmalıydılar. Bu yüzden Santini, telefonda özel bağlantılarından bahsetmemeyi prensip edinmişti. Arkadaşları onun neden hep kısa konuştuğunu ve havadan sudan bahsettiğini anlarlardı. Ama çoğu insan da bunun nedenini bilmez, bu sebeple onu oldukça kaba ve sıkıcı bulurlardı.

Korumalarının girmesi yasak olan bir başka alan daha vardı; yüz elli kişinin rahatça sığabileceği bu kocaman teras... Santini'nin özel koruma şefi olan Raul Gomez onu defalarca bu konuda uyarmış, terasın son derece korumasız olduğunu, komşu binaların birinden herhangi bir suikastçinin onu küçük kalibreli bir silahla bile rahatlıkla vurabileceğini pek çok kez anlatmıştı.

Apartmanlar Gomez'in korkulu rüyasıydı. Örneğin, apartmanların halka açık yeraltı park yerleri büyük bir tehlikeydi. Bu gibi yerlerde, patlayıcı madde kontrolünden geçmemiş yüzlerce araç olurdu. Ayrıca apartmanın güvenlik görevlisi sabah saatlerinde genellikle kapının girişinde uyuyakalmış olurdu. Yabancılar,

apartman sakinleriyle beraber, kimlik göstermek durumunda kalmadan içeri girebiliyorlardı. Apartmana girdikten sonra ise, artık istedikleri gibi koridorlarda dolaşabilir ya da boş bir daireye girebilirlerdi. Ve boş daireye girdikten sonra da, her katta bulunan teraslara kolayca ulaşabilirlerdi.

Gomez, Santini'nin üstündeki dört katı gece gündüz koruma imkanına sahip değildi. Eğer birileri yakındaki dairelerden birinde mevzilenip, Santini'nin giriş kapısını izleyen bir kamera kurdularsa, bu durumda onun yapabileceği pek bir şey yoktu. Gomez Santini'yi, Pentagon'dan çok uzakta olmayan Fort McNoir'daki askeri üslerden birine taşınmaya zorlamıştı. Ama Santini bu konu hakkında konuşmak dahi istememişti. Burası onun eviydi ve kimse onu oradan uzaklaştıramazdı.

Purodan derin bir nefes aldı ve dumanın tamamını içine çekmeye çalıştı. Bu arada bakışlarını Adalet Bakanlığı ve Ulusal Arşiv Binası'ndan, gizli projektörlerle aydınlatılmış, nefes kesen güzellikteki Kapitol'ün kubbesine doğru çevirdi. Bu panorama, Yunanlı ve Romalı mimarları akla getiren bu muhteşem kubbe, Santini'yi, büyük ihtimalle hayatın daha kolay ve sade olduğu tarihi zamanlara götürüyordu. Belki zorbalık yönünden günümüzden daha geri olmayan, ama kesinlikle sadeliğin ve netliğin daha belirgin olduğu bir zamana...

Santini şezlonguna yeniden oturup, huzur içinde Davidoff'undan derin bir nefes aldığı sırada, üç adam terasa tırmandı. Üçü de kapkara giyinmişler, başlarına kayak şapkaları takmışlardı. Evi, diğerlerinden ayıran süslü parmaklıklara son derece esnek bir şekilde tırmandılar. Santini, geçirdiği günü düşünmeye dalmış, altı lastikli ayakkabıları hiç ses çıkarmayan adamların geldiğini hiç duymamıştı.

Saldırganlardan biri, içi tamamen lastikle doldurulmuş bir copu Santini'ye doğru savurdu. Darbe, Santini'nin sağ kulağının arkasına isabet etmişti. Santini yarı şuursuz bir şekilde olduğu yerde kaldı. Bir süre sonra darbenin etkisinden kurtulmaya çalışarak

ayağa kalkmak isterken, diğer iki adam Santini'nin kollarını yakalayıp döndürdüler. Santini dizlerinin üzerine düştü. Adamlar Santini'yi çekip ayağa kaldırdılar ve terasın kenarına doğru sürüklediler. *Aman Tanrım! Beni terastan aşağı atmak istiyorlar!* Santini ertesi günkü gazete manşetlerini görür gibiydi.

Michael Santini, Başkan Jefferson zamanında ölen ikinci Savunma Bakanı. Ayrıca James Forrestal'dan sonra ölüme atlayan ikinci bakan. Dostları Santini'nin. bir NATO tatbikatı sırasında Alman sivillerin zehirlenmelerinin ardından, son hafta depresyona girdiğini ifade ettiler. Beyaz Saray çevrelerinde ise, Başkan Jefferson'ın, Santini'nin idaresine güvenini kaybetmiş olduğu ve Amerika'ya dönüşünde işine son vermek istediği açık açık konuşuluyordu.

"Kimsiniz siz?" diye bağırdı Santini. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Adamlardan biri, "Yanlış kişilerin işlerine bulaştınız" diye gürleyerek cevap verdi. "Bu yüzden birazdan işine son verilmiş olacak."

Bu defa Santini biraz zaman kazanmak için kasten dizlerinin üzerine kapandı. Direnmesi, yüzüne sert bir yumrukla karşılık gördü. Burnundan ağzına doğru kan akıyor, Santini zar zor nefes alıyordu. Ama hemen pes etmek istemiyordu. Sağ kolunu kurtardı, dirseğini çekti ve saldırganlardan birinin kafasına güçlü bir darbe indirdi.

Adam boynunu tuttu ve acıyla bağırıp yere kapandı.

Santini tam kaçıp kurtulabileceğini düşünmeye başlamışken, geriye kalan adamlardan daha kuvvetli görüneni elindeki copla ona doğru yaklaştı ve ensesine güçlü bir darbe indirdi. Bunun üzerine Santini tamamen bilinçsiz bir şekilde yere düştü.

Adamlar Santini'nin doksan beş kiloluk bedenini, bir metreden daha yüksek olan parmaklıklarından yukarı doğru kaldırmak için acele ediyorlardı. O kadar dalmışlardı ki, o sırada bir başkasının içeri girdiğini ve büyük kalibreli tabancasının enfraruj ışınının önce birine, sonra diğerine yöneldiğini fark etmediler.

Tabancanın çıkardığı sesler, boğuk bir öksürüğü andırıyordu. Adamlar, başlarına büyük delikler açılmış şekilde yerde yatıyorlardı. Ardından bir ses daha duyuldu. Üçüncü adamın da, Santini'nin yaraladığı başını artık dert etmesine gerek kalmamıştı.

Elena hemen yavaş yavaş kendine gelen ve acıyla inleyen Santini'nin yanına koştu. O sırada terasta iki adam belirdi ve onlara doğru yaklaşıp Santini'yi içeri taşımaya yardım ettiler. Daha sonra cesetleri aldılar ve içine girmeyi başardıkları boş bir daireye taşıdılar.

Elena ıslak bir bezle alnını silerken, Santini dimdik yerde oturuyordu. "Kötü hırpalanmış olmanıza rağmen yara almamanıza seviniyorum. Doğrusu diğerlerinden çok daha çeviktiniz. Görünen o ki, birileri size halatsız bungee jumping yaptırmak istiyor."

Santini'nin burnu keskin bir kokuyla doldu. Ağzında da, sanki lağımdan su içmiş gibi kötü bir tat vardı. Gömleğine baktı ve istifrağ etmiş olduğunu gördü. Bu derece yenik düşmenin verdiği mahçuplukla ensesini ovuşturmaya başladı.

"Randevu ayarlamak için son derece zahmetli bir tarz..." diye takıldı Elena.

"Siz nasıl... Onların planlarını daha önceden biliyor olmanız gerekir... Nasıl?" Santini olan bitenden bir sonuç çıkarmaya çalışıyordu.

"Size söyleyebilirim, ama..."

"Biliyorum. Sonra beni öldürmeniz gerekir." Boğazı yandığı için öksüren Santini, "Eski bir şaka... Pek de güzel olduğu söylenemez" dedi.

"Duyum aldığım kaynaklar var diyelim."

"Pekala, anlaştık. Bana sadece o üç kişinin kimler olduğunu söyleyin. Kim için çalıştıklarını... Ve beni neden öldürmek istediklerini..."

"İkisi mülteciydi. Biri Rusya'dan, diğeri Çeçenistan'dan. Brighton Beach'te yaşıyorlardı ve işlerini oradan yürütüyorlardı. İkisi de *Garten* mensubuydu. Kumar borçlarını ödemeyen, insanları kaçıran ve öldüren paralı kavgacılar."

"Peki üçüncüsü?"

"Adı Tago. Tam bir psikopat... Berzin'in Pitbull'u." Elena artık bilgileri gizlemenin bir anlamının olmadığını düşünüyordu. Tago'yu tanıyordu, çünkü sadece İslam-dışı İslamcılar'ı izlemek için Almanya'da bulunmuyordu. Özellikle Berzin'in Wagner'le olan faaliyetlerini takip etmek için oradaydı. İkili gizli işler çeviriyorlardı. Onu, neyin peşinde olduklarını ortaya çıkarması için Almanya'ya yollamışlardı.

"Holloman'daki felaketle Almanya'daki gaz saldırısının arkasında da o mu var?"

"Evet." Elena kısa bir süre tereddüt etti. Yargılarında çok da ileri gitmek istemiyordu. Çünkü hala hepsi varsayımdan ibaretti.

"Ve?"

"Hiç. Aslında adam sadece bir suikastçı. Emirleri başkasından aldığını biliyoruz."

"Başkasından mı? Sanki emin değilmişsiniz gibi görünüyor."

"Emin olmadıklarım yalnızca isimleri. Bu noktada beni korumanıza ihtiyacım var, Michael. Çinli bir yüksek rütbeli general olduğunu biliyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, o da Çin Hükümeti'nin onayıyla hareket etmediği. Bu yüzden dikkatli olmalıyım."

Kesinlikle, diye düşündü Santini. İsrail uzun yıllardan beri Çin'le oldukça dingin, ama aynı zamanda son derece kazançlı bir ilişki içindeydi. Onlara yüksek teknolojik askeri donanım satmış, birçok gizli işlerini gizlice finanse etmişti. Ve Çin, sivil atom enerjisi oluşturma konusunda İran'a teknoloji ve teknisyen göndererek, ülkeye yardımda bulunduğunda da, İsrail sürekli görmezden gelmişti. Bu yardım, İranlılar'a nükleer silahlarını geliştirebilme imkanı sağlıyordu. Bir gün İsrail'e karşı kullanılabilecek silahlar... Santini İsrail'in uzun vadeli güvenliğini, böyle kısa süreli kazançlar için tehlikeye atmasını anlayamıyordu. Belki de Çin'i, İran'la iş yapmayı durdurmaya ikna edebileceklerini düşünüyorlardı. Veya belki de Amerika'nın er geç İran'ı ezeceğini...

Elena buzdolabına doğru gitti ve biraz daha buz aldı. Buzları bir beze sarıp Santini'nin ensesine koydu. "İyi misiniz, Michael? Ağrı kesici ister misiniz?"

"Hayır, hayır, iyiyim" dedi Santini ve kendine güvenli, cesur bir bakışla Elena'ya baktı. "Ayrıca benim ecza dolabımda bir eczanedekinden çok daha fazla ağrı kesici bulunur."

"Umarım dışarıda olanları kimse görmemiştir ve işin içine polis karışmaz."

Santini başını salladı. Üç ölüyü açıklayabilmesine imkan yoktu. Özellikle de *bu* üç kişi açıklanabilir gibi değildi. Olay bir uyuşturucu işi hesaplaşması gibi algılanır, kendisi de bu işin içine bulaştırılmış olarak düşünülürdü. Ve bir uyuşturucu soruşturması kuşkusuz başına büyük iş açabilir, Santini akbabaların saldırısına uğramış leş konumuna düşebilirdi. İşte o zaman Joe Praeger bayram yapardı.

"Berzin'in Tago'yu arayıp işlerin nasıl gittiğini sorması yakındır. Hiçbir şeyin yolunda gitmediğini öğrenince de, o veya seni ölü görmek isteyen her kimse, mutlaka başkalarını yollayacaktır." Santini başını salladı. Elena haklıydı. Berzin peşine düşmese bile, ipleri elinde tutan Çinli mutlaka peşine düşecekti.

"Elena, olayların arkasındaki asıl isimleri bulmam için bana yardım etmelisin."

Elena keskin bir şekilde Santini'nin gözlerinin derinliklerine baktı. Sonra da, "Neler yapabileceğime bakacağım" dedi.

39

Elena elçiliğe doğru yoldayken ne yapacağı konusunda kararsızdı. Santini onun İsrail istihbarat verilerine girmesini istiyordu. Ama Elena bu konuda eğitimli değildi. Ayrıca İsrail'in güvenliğini korumak için birçok sistem geliştirilmiş, pek çok kod isim, sahte isim ve uydurma hikaye üretilmişti. Evet, belki burada söz konusu olan, kraliyet mücevherlerinin ele geçirilmesi korkusu değildi, ama nelerden korktuklarını ve neden bu kadar tedbire ihtiyaç duyulduğunu kim bilebilirdi?

Öte yandan, her ne kadar Amerika İsrail'in müttefiği ise de, Elena resmi izne sahip olmasızın hareket etmiş olacaktı. Ve David Ben-Dar Çinliler'le kim bilir hangi konularda pazarlıklarda bulunmuştu. Üstelik Elena hiçbir izin almadan Washington'a gelmişti. Bu şekilde görevini bir nevi tehlikeye atmıştı. Ayrıca Berzin Santini'yi öldürme planından kimlerin haberdar olabileceği konusunda düşünüp mutlaka bir fikre varmış olmalıydı.

Ve Santini Elena'dan, kariyerinden çok daha fazlasını riske atmasını rica etmişti. Elena da İsrail Büyükelçiliği'ne gidip Ben-Dar'la görüşmenin ve kendisini neler olduğuna dair bilgilendirmenin en iyisi olacağını düşünmüştü. Belki de Elena Santini'nin hangi bilgileri öğrenmek istediğini tam olarak ifade etmeden, Ben-Dar'ın böyle bir soru karşısında açık fikirli davranıp davranmayacağını kestirebilir-

di. Ama cevabı şimdiden tahmin edebiliyordu. Ben-Dar resmi kanallar hakkındaki meseleyi öncelikle Jack Pelly ile konuşma konusunda ısrar edecekti. Santini'nin Elena'dan yardım istemesinin ve doğrudan CIA'e başvurmamasının nedeni de muhtemelen buydu.

"Bana Çinliler'in isimlerini getir" diye rica etmişti Santini. Yapılması gereken iş kulağa çok basit geliyordu. Oysa İsrail'in Çin'le ilişkisi hiç de o kadar basit değildi.

Çin'e silah satışı yapmak Elena'ya pek mantıklı gelmiyordu. Gittikçe büyüyen bu Asyalı güce yapılan teknoloji transferini, Elena, açıkça şüpheli görüyordu. Hatta "Çin'in, edindiği bir örnekten yola çıkarak silahları taklit edip, sonrasında da bunları bize doğru yöneltecek üçüncü kişilere temin etmesi gibi bir ihtimal olamaz mı?" diye sormuştu Ben-Dar'a.

Ben-Dar ise bu sorunun cevabını epey düşünmüş ve konuyu İsrail Savunma Bakanı'yla bizzat görüşmüştü. Şüphelerini aklından sildikten sonra Elena'ya, "Ne zaman bir iş yapsak, her seferinde konu işten çok daha ötesine varıyor. Pazarlara giriş yöntemlerini elde ediyoruz, ama çok önemli bilgilere de ulaşıyoruz. Eğer Çinliler bizi iyi birer teslimatçı olarak görüyorlarsa, o takdirde kendilerini besleyen eli ısırmak istemeyeceklerdir" demişti.

"Peki ya ısırırlarsa?"

"O zaman iki ihtimalimiz var" dedi Ben-Dar, bir haham edasıyla. "Birincisi, elimizdeki gelişmiş teknolojilerimizi sürekli olarak Çin'in tarihi rakibi olan Hindistan'a satmak. Zannediyorum ki bu, Çinliler'in dürüst davranmlarını sağlayacaktır."

"Ya ikincisi?"

"Eğer bu işe yaramazsa, çok geç olmadan Çin'de birkaç önemli istihbarat bilgisi ele geçirebiliriz."

Ben-Dar haklıydı. İsrail istihbarat ajanları Rus nükleer maddelerinin Hamas'a ve Hizbullah'a gönderilmek üzere yola çıkarıldığı bilgisine ulaşmıştı. Bu demekti ki, İsrail yok edilme tehdidi altında şantaja başvurabilirdi: Ya Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Kudüs'ten çıkılacaktı ya da ölümü göze alacaklardı!

"Bir daha asla!" dedi Elena. Bu, İsrailliler'in sloganıydı. Bir daha asla gaz odalarına gitmeyeceklerdi. Bir daha insanlar fırınlarda yakılmayacaktı. Bir daha asla zayıflık gösterilmeyecekti.

Uzun süre önce Elena, ailesini öldüren ve bütün Yahudiler'i katletmeye kararlı olan herkesi öldürmeye yemin etmişti.

Wladimir Berzin daha önce Amerika Birleşik Devletleri'nin bir Savunma Bakanı'nı öldürmüştü ve şu anda da ikincisini öldürmeyi deniyordu. Yüzlerce masum Alman gazla zehirlenmişti ve şimdi de Çinli dostuyla birlikte, şüphesiz ki, çok daha korkunç bir şeyler planlıyordu.

Elena, Washington'un kuzey batısındaki İsrail Büyükelçiliği'ne vardığında, düşüncesini tamamen değiştirmişti.

International Drive'daki büyükelçiliğin kapısının önünde kendisine doğru yaklaşan güvenlik görevlisinin şaşkın bakışları altında, arabayı geri vitese takıp ilerlemeye başladı. Cadillac'ın arka tarafının bir ağır yük kamyonuna çarpmasına ramak kalmıştı. Elena gaz pedalına var gücüyle bastı, direksiyonu iki eliyle sıkıca kavradı ve trafiğe daldı.

Santini'yi unutması ve ona yardım etmemesi için epey nasihat dinlemişti. Ama kararından caymayacaktı. Gerçi bu akşam onun hayatını kurtarmakla çok iyi bir şey yapmıştı. Ama konu sırf Santini değildi. Bir deli ateşle oynuyordu ve bu ateş büyük bir nükleer yangına dönüşebilirdi. Ve eğer Amerika da böyle bir savaşın içinde yer alacak olursa, bu durumda savaş nerede son bulacaktı? İsrail'in bu cehennem ateşinden kurtulabilmesi için herhangi bir kaçış yolu yok gibi görünüyordu.

Elena'nın resmi kanallara hizmet edecek vakti yoktu. Eğer böyle bir imkanı olmuş olsaydı bile, ne Ben-Dar'ın, ne de bir başkasının onun sözünü dinleyeceğine dair hiçbir garantisi yoktu. Onlara her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Elena'nın başka bir seçeneği kalmamıştı. Santini'ye yardım etmek zorundaydı. Onun istediği sadece birkaç isimdi, o kadar...

Elena'ya yardım edebilecek biri vardı aslında. Hızla Georgetown'a geri dönerken, onun evde olmasını umuyordu.

Gece saat on bir buçuğa doğru telefonunun çalması, Saul Teischer'in çok da hoşuna gitmemişti. Bu kadar geç saatte telefonun çalması demek, genellikle ya aileden birinin vefat ettiği veya herhangi bir yerde bir trajedi yaşandığı anlamına gelirdi. Ya da bu saatte arasa arasa Senato'nun İstihbarat Servisi Komitesi Başkanı arar ve Papua Yeni Gine'de ortaya çıkan bir isyan hareketiyle ilgili rapor hazırlamasını isterdi. Aslında bu saatler, Saul Teischer'in derin bir uykuya daldığı saatler değildi. Gecenin bu bölümünü *Sopranolar* dizisine ayırıyordu. Dizinin bu akşamki bölümünü de izlemek istiyordu. Bütün gün çok yorulmuştu. Genellikle günün on altı saatini istihbarat servisi raporlarını okuyarak, CIA çalışanlarıyla konuşarak ve Kongre'deki oturumlara hazırlanarak geçirirdi.

Teischer kırk dört yıl önce İsrail'de dünyaya gelmişti. Reagan döneminde Amerika'ya göç etmiş ve Amerikan vatandaşı olmuştu. Capitol Hill'deki çifte vatandaşlık hakkına sahip çok az kişiden biriydi. Teischer'in patronu Senatör David Steadman sayesinde elde ettiği ve "çok gizli" ibaresiyle korunan birtakım önemli bilgilere ulaşmasını sağlayan güvenilirlik sertifikası ise çok daha az kişide mevcuttu. Steadman'ın Ulusal Güvenlik Konseyi'nde önemli kademelerde tanıdıkları vardı. Jack Pelky bunu protesto etmişti. Oysa Praeger Merkezi İstihbarat Direktörü'nü bu konuda pek de ciddiye almamıştı. "Ona onay verin. Başkan, Steadman'ın adamının Komite'de olmasını istiyor. Bunu bir tarafa bırakalım, böyle birinin olması, bize, İsrailliler'in planlarına zaman zaman göz atabilme imkanı sağlayacaktır. Şu bir gerçek ki, terörizmle bizden daha çok haşır neşirler, o yüzden bu konuda çok daha tecrübeliler."

Ama yine de bu çok da olası görünmüyordu. Pelky Teischer'den, İstihbarat Servisi Komitesi'nden ayrılana dek İsrail pasaportunu kendilerine vermesini rica ettiğinde, Teischer bu teklifi reddetmişti.

Ne kadar çalarsa çalsın, belki de şu kahrolası telefonu açmamalıyım, diye düşündü Teischer. Telefonun gösterge ekranında özel bir numaranın aradığı yazıyordu. Arayan herkes olabilirdi. Sıkıcı pazarlama şirketleri, yanlış numaralar vs... Ama kim olursa olsun, altı kere telefonu çaldırdıktan sonra muhtemelen aramaktan vazgeçecektir, diye aklından geçirdi. Ama telefon çalmaya devam ediyordu. Karşı taraf ısrarla telefonun açılmasını bekliyordu anlaşılan. Teischer son derece öfkeli bir halde ahizeyi kaldırdı. Arka arkaya küfür sıralamaya niyetlenmişti. "Beni bu saatte kim arıyor..."

"Saul, benim, Elena. Yardımına ihtiyacım var."

"Elena, aman Tanrım, nerelerdesin sen? Washington'da mısın?"

Teischer'in sesi bir anda şefkatli bir tona dönüşmüştü. Teischer ardı ardına soru soruyordu, çünkü bir yıldan fazla bir süredir Elena'dan hiç haber alamamıştı. Kuzenini ve onunla yaptığı sohbetleri özlemişti. Teischer onu çok severdi.

"Senin için ne yapabilirim?"

Teischer, Elena'nın her türlü isteğine cevap vermeye hazırdı. Elena'nın yüzündeki ifadenin korku mu yoksa yorgunluk mu olduğunu tam anlayamamıştı, ama ses tonundan pek havasında olmadığı belliydi. Makyajsız bir halde, siyah bir pantolon, sade bir kazak ve spor ayakkabı giymiş olarak Beyaz Saray'daki bir ziyafetten gelmediği belliydi. Teischer Elena'yı daha önce hiç böyle sıradan giyimli ve gergin bir halde görmemişti.

Elena'nın resmi bir görev için birtakım isimlere ihtiyacı vardı. Wladimir Berzin'in bağlantı kurduğu Çinliler'in isimlerini öğrenmesi gerekiyordu. Kimdi onlar? Ne zaman ve nerede buluşuyorlardı? Bunların hepsi cevaplanması gereken sorulardı.

Ama bu isimlere neden ihtiyacı vardı? Madem bu tür istihbarat bilgileri elde etmek istiyordu, neden Mossad'a ya da CIA'e gitmemişti de onu aramıştı? Ve neden böyle bir saatte, geceyarısında?

Elena Teischer'in bu sorularına herhangi bir cevap vermemiş-

ti. "Bana güven" demekle yetinmişti sadece. "Bu isimlere ulaşmam çok önemli. Senin yardımına ihtiyacım var. Hem de bu gece."

Elena hiç şüphesiz ki, Teischer'den beklediği yardımı alacaktı. Teischer tasfiyelerin Elena'nın uzmanlık alanı olduğundan habersizdi, ama onun David Ben-Dar'ın gözdesi olduğunu biliyordu. Ve bu onun için yeterliydi.

Elena'ya yardım etmek için dağları yerinden oynatması gerekmiyordu pekala. Sadece küçük bir gezinti yapması gerekecekti.

"Sen rahat ol" dedi Teischer. "Uzun süreceğini sanmıyorum." Sonra da çalışma odasına girdi ve kapısını kapadı.

Kıskançlık ve gerilla savaşlarının bürokratlar için nasıl bir yaşam iksiri haline geldiğini görmek Saul Teischer'i her geçen yün daha da şaşkınlığa düşürüyordu. Herkesin kendi bölgesini koruması en üstün görevlerden biriydi.

Vatan Koruma İşleri Bakanı Allen Dunhill, CIA'in kendisine, sınırsız işbirliği görünümü uyandırmak için istihbarat servisi bilgilerini takdim ettiğini, ama bir yandan da itinayla kendisini kontrol altında tutma amacını güttüğünü biliyordu. Ama eline geçen bilgiler her zaman için bir haftalık öncesine ait oluyordu ve içlerinden işe yarayan çok da bir şey çıkmıyordu.

Dunhill, Başkan Jefferson'a bu durumdan şikayetçi olduğunu bildirmişti. Ama Başkan kendisine Oval Ofis'te çok fazla görüşme imkanı tanımadığı için, her fırsatı şikayet konularına ayırmayacak kadar da zeki bir insandı. Şikayetlerini dile getireceği zamanları iyi ayarlamaya çalışıyordu. Başkan da her seferinde, Pelky'den, terörizme karşı yürütülecek mücadelede Dunhill ile işbirliği yapmasını rica edeceğini söylüyordu. Ve Başkan verdiği sözü mutlaka tutuyordu. Pelky, Başkan'ın bu ricası üzerine hemen hazırola geçip selam veriyor ve birkaç hafta boyunca Dunhill'le uyumlu bir şekilde işbirliği yapıyordu. Sonrasında ise bilgi akışı yeniden gitgide azalıyordu ve Dunhill yine kara kara şikayet kontenjanından faydalanıp fayadalanmaması gerektiğini düşünmeye başlıyordu. Pelky

açıkça "Emredersiniz Efendim" numarasını yapıp, sonra yine bildiğini okuyordu.

Dunhill bu oyunlardan artık iyice bıkmıştı. Teknik ekibine, CIA'in en önemli sırlarını gizlice ele geçirmeleri emrini vermişti. Bu büyük bir meydan okumaydı ve imkansız da değildi. Bilgisayar işleriyle ilgilenen yardımcılarından birine bu meseleden bahsedince, ona Brian Goren adında bir teknisyen yollamıştı. Yirmi dört yaşındaki bu bilgisayar dahisinin arkasında hiçbir iz bırakmadan elektronik yollarla Pelky'nin ofis bilgisayarına girip "çok gizli" ibareli ve birçok uyarı işaretiyle dolu dosyaları açmayı oldukça kısa bir sürede başarabilmesi Dunhill'i çok şaşırtmıştı. Bu gerçekten de inanılmazdı!

Ancak Dunhill'in o an hesaba katmadığı bir konu vardı. Kendisi nasıl Pelky'nin ofisine bu yolla sızabiliyorsa, başkaları da rahatlıkla onun özel güvenlik tedbirlerini aşabilirdi. Vatan Koruma Bakanlığı hala Washington'un kuzey batısındaki donanmanın eski telekomünikasyon koruma tesisindeki geçici merkezde bulunuyordu. Oradaki donanımlar eskiydi ve Vatan Koruma Dairesi'nin ihtiyacı olan gelişmiş bilgisayar ağından yoksundu. Bu yüzden Goren gibi teknisyenler geçici bağlantılar kurmak durumunda kalıyorlardı. Aynı zamanda Vatan Koruma Dairesi istihabarat servislerinin ağına da girebilmiş oluyordu, ki bu ağa hacker'lar neredeyse hiç giremiyorlardı. Geçici bağlantıların bazıları güvenli, sağlam ağların kurulumundan sonra da mevcut kalıyordu.

Teischer, Vatan Koruma'nın, bu istihbarat ağının en zayıf halkası olacağını tahmin ediyordu. Elena'nın ricasından çok önce bu tahmine varmıştı ve dolayısıyla bu gece CIA'in dosyalarında istihbarat servisinin faaliyetleriyle ilgili bilgi araması onun ilk tecrübesi değildi. Ama bu işin ne kadar kolay olduğunu Elena'ya da çok fazla hissettirmek istemiyordu. Dunhill'in arka kapısından Pelky'nin ofisinin orta yerine dalıp önemli belgelere ulaşmak için Teischer'in sadece birkaç bilgisayar tuşuna basması yeterliydi.

Elena'nın istediklerine ulaşır ulaşmaz bu bilgileri bir diskete yükledi. Bilgileri ekranda açtı ve *PrintScrn* tuşuna bastı. Sonra Word programında ikinci bir pencere açtı ve ilk penceredeki resmi bu ikinci pencereye kaydetti ve *Yazdır* komutuna tıkladı. Yazıcıdan tek bir kağıt çıktı. Teischer aynı işlemi üç kere daha tekrarladı ve her seferinde pencerenin içeriğini kaydetmek ister misiniz sorusuna *hayır* komutunu tıklayarak yanıt verdi. Bu resimlerden hiçbirinden geriye bir iz kalmayacaktı, çünkü bunlar dosya olarak mevcut değildi. Elena için hazırladığı bir disket ve dört sayfa yaptığı işin tek kanıtıydı. Teischer disketi mikrodalga fırın büyüklüğündeki bir cihaza yerleştirdi. Bu cihaz hem disketi manyetik etkisini gidermiş, hem de disketi şekilsiz bir nesne haline getirecek şekilde eritmişti.

Teischer odaya geri döndüğünde Elena da odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"İstediğin bilgilerin bunlar olduğunu umuyorum" dedi Teischer. "Pelky birilerinin muhteşem bilgisayar ağına sızdığını fark edince öfkeden kuduracaktır."

"Ama izlerden geri gidip kaynağı bulamaz, değil mi?"

"Hayı, bulabilir. Onlar durumu fark edince yeni bir sistem oluşturacaklardır ve ben, 'eski toprak', yeni birkaç hile daha öğrenmek zorunda kalacağım."

"Peki ya senin sızdığın anlaşılırsa..."

"Korkmana gerek yok. Vatan Koruma Bakanlığı'nın bilgi bankasına bir bomba tuzağı hazırladım. Herhangi bir *mouse* tuşuna çift tıklandığı takdirde Vatan Koruma Dairesi'nin istihbarat bilgileri saniyede otuz megabitlik bir hızla silinecek. CIA'in ve Vatan Koruma'nın acil durum ekipleri neler olduğunu bulamaya çalışırlarsa, bu bilgilere sızılması ve dosyaların bozulmasının failinin Vatan Koruma'daki bir teknisyen olduğunu düşünecekler. Bu teknisyenin adı da Brian Goren. Onu yaklaşık on sene önce katıldığım bir toplantıda tanımıştım. O zamanlar Brian henüz çocuktu.

İşin komik tarafı, eskiden beri ondan hiç hoşlanmıyorum. Bu yüzden son anda konuyu onun üzerine atmaya karar verdim. Ön-

celikli olarak tabii ki aklımda Ulusal Güvenlik Konseyi vardı. Herhangi biri oradan rahatlıkla Pelky'nin dosyalarına girebilir. Belki bu kişinin kim olacağına da karar verebilirim. Hem belki ileride lazım olur."

Elena sabırla Teischer'in bütün söylediklerini dinlemişti. Teischer'in sözü bitince Elena başka bir arzusunu dile getirdi: "... sabah saat altı olmadan buluşalım."

40
PEKİN

Fonda çalan hafif müzik Li'nin sinirlerini bozmaya yetiyordu. Ses teknisyenleri duvarları üç kere Tayvan'dan getirttikleri ses emici kaplamayla kaplamışlardı, ama üçünde de hiçbir sonuç elde edilememişti. *Neyse,* dedi Li, *yakında nasıl olsa burada saklanmaya ihtiyacım olmayacak. Dahası, yakında hiç böyle yerler kalmayacak.*

"Her şey yolunda gidiyor" dedi, diğerleri de karşısında yerlerini aldıktan sonra. "Saat ilerliyor. Kuzey Koreli bir general olan Kim Dae Park, ki bazılarınız onu tanıyorsunuz, şu anda Pekin'deki İsveç Büyükelçiliği'ne girdi ve diğer tarafa geçtiğini bildirdi. Ona inanacaklardır, çünkü Park'ın Kuzey Kore'deki gerçek muhaliflerle olan özel konuşmalarının İsveçliler ve Amerikalılar'ın ellerine geçmesini sağladık. Ayrıca onun uydurma hikayesine de inanacaklardır. Kuzey Kore'nin, her zamanki ilkbahar manevrasını, Güney Kore'ye karşı önleyici bir saldırıda kılıf olarak kullanma niyetinde olduğuna dair İsveçliler'i ikna edecek.

Tarafsız bir ülke olan İsveç, CIA'in Amerikan Büyükelçiliği'ndeki ileri karakol şefini tehlike durumunda derhal haberdar edecek. Bu şahıs da CIA Merkez Bürosu'na acil bir rapor gönderecek ve rapor Washington'da büyük bir panik oluşturacaktır. Ulusal Güven-

lik Konseyi analizcileri, şefleri Praeger'e, duymak istediği şeyi iletebilmek için, tam da bu senaryoyu hazırlamışlardı. Amerika, rezervlerinin büyük bir bölümünü Güney Kore'ye doğru yönlendirmeye başlayacaktı.

Ayrıca ikinci bir yalan hikaye daha olacak. Bu hikaye Japonya'nın en saygın gazetelerinden *Mainichi Shimbun* için yazılar yazan bir ajana takdim edilecek. Bu şahıs köşesinde bu konudan bahsedecek, Amerika Birleşik Devletleri'nin Japonya'daki birçok üste, Kuzey Kore'nin harekatına karşı hazır bulundurulmak üzere, uzun yıllardır taktik amaçlı nükleer silah topladığını, çok iyi kurgulanmış delillerle gündeme getirecek.

Japonlar'ın büyük bir kısmı, kısa bir süre önce yaşadıkları gerçek bir olay dolayısıyla bu hikayeye hemen inanacaklardır. Belki de Okinawa'daki atış talim alanında, hafifletilmiş uranyumdan elde edilmiş olan binlerce özel cephane mermisinin ateş aldığı olayı anımsayacaklar. Biz de anti panzer silahları olarak kullanmak üzere, hafifletilmiş uranyumdan elde edilmiş mermiler denedik. Bunlar çok etkili, ancak patlatılan mermilerin arkasından oluşan dumanın tehlikeli olacağından endişe ediliyor. Yapılan tetkikler, dumanın lösemi ve diğer bazı kanser türlerine zemin hazırlayan az miktarda plütonyum ve başka radyoaktif maddeler içerdiğini gösteriyor. Bilim adamları bunu doğal olarak kabul etmiyorlar, ama onlara inanan çok az sayıda kişi var. Uydurma makale bugün yayınlanır yayınlanmaz, bunların hepsi gün ışığına çıkacak. Hikaye Japon Parlamentosu'nda politik bir fırtına koparacak. Amerika Birleşik Devletleri'ni, Japonya'daki birliklerini geri çekmesi için zorlayacaklar.

Sonrasında biz de Tayvan'a karşı ani bir saldırı düzenleyeceğiz. Bu esnada yeni denizaltı filomuz ve uydu kontrolünden sakladığımız balistik füzelerimiz harekete geçecek. Elektromanyetik sinyallerin yardımıyla Tayvan'ın komando ve kontrol sistemlerini yerle bir edeceğiz. Saldırının başlamasıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin uydularını da geçici bir süre için devre dışı bırakaca-

ğız. Tayvan hemen düşecektir. ABD de tamamen gafil avlanmış olacak ve yenilgiyi kabul etmekten ya da Çin'e karşı savaşmaktan başka bir seçeneği kalmayacaktır. Onlar bu ikisi arasında bir şeçim yapmadan önce, biz de Çin'in, CIA raporlarında sıklıkla yer alan yirmi füzenin aksine, elliden çok daha fazla kıtalararası füzeye sahip olduğunu gündeme getireceğiz."

"Tabii ki *Washington Post'ta*" dedi Albay Zho Zhenzen gülerek. Li ona güvenmiş ve kısa bir süre sonra ilk generallik yıldızını alacağını anlatmıştı. Bu gelişme onu rahatlatmış, daha da açık konuşmasına neden olmuştu.

"Bize saldırmaya cesaret edemeyecekler" diye konuşmasına devam etti Li, "ve kimse Tayvan'ı umursamayacak. Kimse Amerika'nın, Tayvan'ın demokrasiyle yaptığı küçük deneyine karşı gösterdiği hırslı çabayı desteklemeyecek." Kelimeler Li'nin ağzından hızla dökülüyordu.

"Peki o zaman hiç risk olmayacak mı?" diye sordu Wang Gui merakla.

"Olabilir. Ama elimizi kolumuzu bağlayıp, Amerika'nın ve kukla yönetimlerinin bizi kuşatmalarını, Çinli işadamlarını gırtlaklarına kadar dolara boğmalarını ve bizi kendi kapitalist açgözlülükleriyle yok etmeye çalışmalarını beklemek çok daha büyük bir risk. Hayır, şu anda gücümüz yerindeyken harekete geçmemiz en doğrusu. Hazır Amerikalılar Irak'ta, Afganistan'da ve yakında Kore'de de yardımsız kalacaklarken, bu fırsatı değerlendirmemek büyük akılsızlık olur."

"Peki Başkan Chi saldırıdan haberdar olunca ne yapacak sizce?" diye sordu Zho.

Li, anlayışı kıt insanlara laf anlatmanın ne kadar zor bir şey olduğunu karşı tarafa hissettirircesine Zhou'ya baktı. "Bir şeyler yapabilmesi ya da söylemesi için zaten çok geç olacak. Düşünün bir kere, ordunun kendi izni dışında böyle bir harekatta buluduğunu itiraf edebilir mi? Bu, ayaklanma kapıdayken, Büyük Kumandan'ın uyukladığı anlamına gelmez mi? Bunu dünyaya nasıl açıklayabilir?

Belki de siz, Başkan'ın bu haberi alır almaz bir basın toplantısı düzenleyip, bütün olan bitenin korkunç bir hata olduğunu söyleyeceğini veTayvan'ı geri iade edeceğini düşünüyorsunuzdur." Li karşı tarafı daha fazla küçük düşürmemek için kendine zor hakim oluyordu.

"Hayır. Bence Başkan bunu tamamen kendi meselesi olarak görecek ve bu olayın kendi fikri olduğunu iddia edecek. Tayvan'ın inatçı tavrının sabrını tükettiğini, Amerika Birleşik Devletleri'nin bizi Tayvan'ın bağımsızlığını tanımaya iterek, diplomatların da farkında oldukları şeytani bir oyun oynadığını ve bu durumun da kendisini tahrik ettiğini söyleyecek.

Bu söylediklerime bence kayıtsız kalmayın. Chi eskisinden çok daha cesaretli ve başarılı bir lider olarak takdir edilecek. Amerikalılar'ı Bay Praeger'dan yaptığımız Latince bir alıntıyla köşeye sıkıştıracağız: *Oderint dum metuant.*"

Li bu sözün ne anlama geldiğini biliyordu. Bir zamanlar bunu kendisine General Zhou öğretmişti. Zhou ona, bunun nasıl okunduğunu da öğretmişti. Öyle ki, Li kendinden çok daha düşük rütbeli kişilerin yanında onlardan çok daha kültürlü görünebilecekti. Tabii bu, Li'nin Zhou'yu vatan haini olduğunu ileri sürerek bir elektrik direğinde sallandırmasından çok daha önceydi.

Li, kendini odadakilere bu Latince sözü açıklamak durumunda hissetti: "Bizden korktuğunuz sürece bizden nefret edebilirsiniz."

41
WASHINGTON

Santini sonunda uykuya dalmıştı. Ama uykusu o kadar hafifti ki, faks aletinin çıkardığı sesle hemen uyanıvermişti. *Kim bana bu saatte faks çekiyor, anlamıyorum? Karayip seferleri için kahrolası teklifler dışında kimse benim için buraya faks göndermez.* Santini ayağa kalktı, yatak odasının ışığını yaktı ve odanın ofis bölümüne geçti.

Faksta *Washington Post*'tan bir haber vardı:

Tarım Bakanı'nın oğlu trajik bir şekilde hayatını kaybetti

Tarım Bakanı Thomas Orly'nin 17 yaşındaki oğlu Robert Orly Georgetown'da bir sokakta silahlı bir saldırı sonucu hayatını kaybetti. Olayın görgü şahidi olan Washington Post'un Pulitzer ödüllü gazetecisi Randall Hartley, Robert Orly'nin Georgetown'un en pahalı semtlerinden biri olan 32. Cadde'de kaykayıyla kayarken siyah bir BMW'nin bir anda yanında belirdiğini ifade etti.

Yan sokakta oturan Hartley arabada üç adamın olduğunu, bunlardan birinin susturucu takılmış küçük bir makineli tüfekle Orly'yi hedef aldığını ve göğsüne ve kafasına çok kereler ateş ettiğini söyledi. Delikanlının ayağından fırlayıp park halinde olan bir arabanın arkasına çarpan ve hiçbir hasar almayan kaykay Hartley'i de yere düşürdü.

Polis Orly'nin uyuşturucu kullandığına dair duyum aldı. Tahkikat yapan memurlar cinayetin uyuşturucuyla bir ilgisinin olabileceğini düşünüyorlar. Eğer bu ihtimal doğruysa, uyuşturucu şiddetinin Washington'un kuzey doğusuna doğru yayıldığını gösteren ilk vaka bu olacak.

Sayfanın en altında ise şöyle yazılıydı: *Baş ağrılarınız için Starbucks güvenilir bir şifa kaynağı.* Bu haber E harfiyle imzalanmıştı.

Saat altıya üç dakika kala Santini evinden çıktı ve kendisini bekleyen aracına doğru ilerledi. "Bana bir dakika izin ver, Curtis" dedi. "Hemen kahve alıp geliyorum."

"İyi olur, Efendim. Ben de hemen şu dönemeçten dönüp, sizi alırım."

Santini caddenin karşı tarafına geçip Starbucks'a girdi. Cam kenarındaki taburelerde altı kişi oturmuş kahvelerini yudumluyorlardı. Diğerleri de siparişlerini bekliyorlardı. Santini çevresine bakındığını fark ettirmemeye çalışıyordu. Kimseyi tanımıyordu, ama sanki kahve içen adamlardan birinin bir an kendisine dikkatlice baktığını hissetmişti. Adamın üzerinde eski ve buruşuk bir yağmurluk vardı. Bu kişinin Mossad ajanı olma ihtimali yüksekti. Adam ayağa kalktı ve Santini'nin arkasında sıraya girdi. "Bu Jamaica-Mountain karışımı benim en sevdiğim kahve türü" dedi. "İster inanın, ister inanmayın, ama baş ağrısına bence birebir."

Santini Jamaica-Mountain ısmarlayınca, tezgahta çalışan adama baktı ve gülümsedi. Santini parayı ödedi ve görevlinin kahvesini nasıl paketlediğini izledi. Görevli Santini'ye parasının üstünü verdi ve yeniden gülümsedi.

Curtis tam kaldırımın kenarına park etmişti. "Teşekkürler, Curtis" dedi Santini ve arkaya oturdu. Elindeki paketi açtı ve paketten çıkan kahvenin kokusu arabanın içini tamamen kapladı.

"Kahveyi bekletmeyi düşünmüyorsunuz umarım, Efendim."

"Bu yeni bir karışımmış. Ama öncelikle biraz kestirmek istiyorum."

Santini bir düğmeye bastı. Kurşun geçirmez bir cam şoför koltuğuyla arka koltukları birbirinden ayırmıştı. Curtis şaşırmıştı, çünkü Santini'nin en son ne zaman bu camı kapattığını hatırlayamıyordu.

Santini kahve paketine elini soktu ve içinde dört tane katlanmış kağıt buldu.

Genelkurmay Başkanı George Whittier ve vekili General Hector Ramirez için bugünkü Top Dört toplantısının bir sürprizi vardı. Aynı durum, Savunma Bakanlığı'nın idari kadrosunda şeflik görevi yapan ve bu sayede dünyanın en büyük firmasını yöneten Santini'nin vekili Sam Towers için de geçerliydi. Aslında her üçü de oldukça şaşkındı. Bakan günlük toplantılarında bile odada başka herhangi birinin bulunmasına asla tahammül edemezdi. Bu sadece protokol uygulamalarının değil, devlet güvenliğinin de ihlali anlamına geliyordu. Ancak bugünkü toplantı esnasında odada üç tane tamamen yabancı konuk bulunuyordu. Ellerinde oldukça komplike elektronik cihazlar vardı ve yalnızca el kol hareketleriyle anlaşıyorlardı.

Santini toplantıyı Michigan'daki son çete saldırılarının korkunç içyüzü hakkında hazırlanan raporla başlattı. Aynı günlerde beş Müslüman kadın ateşli saldırı sonucu hayatlarını kaybetmişti. Polis birimleri, devletin her yerine yayılan bir operasyonla, bu çetenin elemanlarını FBI'ın ve bir kahinin yardımıyla ele geçirebilmişti. Bunun akabinde konunun muhatabının, tek kızını Bali'deki balayında bir intihar saldırısı sonucu kaybeden Sara Dresner adındaki eski bir medeni hukuk avukatının olduğu ortaya çıkmıştı. Mahkeme bu kadının ruh halinin tespiti için psikiyatrik bir inceleme yürütmüştü. Bir radyo yapımcısı bu konu hakkında bir anket düzenlemiş ve anketin sonucuna göre, arayanların yüzde elliden fazlası Dresner'e destek vermişti.

Beş dakika sonra kim oldukları belli olmayan teknisyenler sessizce odayı terk ettiler. Birkaç saniye sonra içeri Scott O'Neill girdi ve Santini'ye bir kağıt uzattı. Santini başını salladı. Sonra O'Neill tek bir kelime konuşmadan odadan çıktı. General Whittier Ramirez'e bakıp, kaşlarını çattı.

"Baylar" diye konuşmaya başladı Santini. Sesindeki vakur ciddiyet birkaç dakika önce çevresine yansıttığı düşünceli halini bir anda ortadan kaldırmıştı. "Şimdi söyleyeceklerimi lütfen dikkatle dinleyin ve bu konuda çok ketum olacağınıza dair söz verin." Üçü birden aynı anda başlarını salladılar ve böyle bir ricada bulunmasının ne kadar gereksiz olduğunu hissettirir bir tavır takındılar. "Söylediklerimin hiçbiri bu odanın dışına çıkmamalı."

Santini odadakilerden tekrar onay aldı. Hepsinin yüzünde ciddi bir memnuyetsizlik ifadesi oluşmuştu. Santini onlara sabah Elena'dan ne tür bilgiler öğrendiğini ve en önemlisi de, Li'nin, Çin'de bir darbe yapmayı planlayan alçak bir şebekenin elebaşısı olduğunu ortaya çıkardığını tüm detaylarıyla anlattı.

General Whittier önce Ramirez'e, sonra da Towers'a baktı. Santini neden bahsediyordu? CIA'in bir köstebeği Rus Başkanı'nı öldürmüş olabilir miydi? Dönek bir Çinli general bir darbe girişiminde mi bulunacaktı? Ve bu kişi Vietnam'da Santini'ye işkence yapılırken onu izleyen adam mıydı? Odadaki üç yüksek rütbeli kişi Santini'nin aklını kaybettiğinden şüpheleniyorlardı. Yoksa odada ulusal güvenlikle ilgili posttravmatik bir stres sendromu mu yaşanıyordu?Ya da bütün bunlar CIA'in bir oyunu muydu? Peki eğer bu öğrendiklerini kimseye söyleyemeyeceklerse, Santini bunları niçin anlatmıştı? Ve Santini'nin başındaki sargı da neyin nesiydi? Doğrusu oldukça komik duruyordu.

42

Chas alçaklar için çalışmaktan zevk alan biriydi. Koleji bitirdikten hemen sonra CIA'e girmiş ve 1990'da Irak'a giren askeri birliğe gönüllü olarak başvuruda bulunmuştu. Ama amirleri onu psikolojik açıdan dengesiz bulmuşlar ve arkadaşlık ettiği bir kadının kocasını öldürmeye yönelik plan yaptığının ortaya çıkmasının ardından CIA'den atmışlardı. Bu durum onu Güney Afrika'daki, Paraguay'daki ve Pakistan'daki paralı askerlerin dünyasına sokmuştu. Ve orada Peşmergeler tarafından keşfedilmişti. Peşmergeler Chas'a yeni bir kimlik kazandırmışlar, biraz da eğitim vererek, fazla bir şey riske etmeden çuvallarla para kazanmasını sağlamışlardı.

Chas güvertenin altındaki kontrol panelinin yanına oturmuştu. Santini'nin ofisindeki görüşme sona ermişti ve bunun hemen Pekin'e iletilmesi gerekiyordu. Chas kulaklıklarını çıkardı ve radyo sinyal akımını sinyal vericisine bağladı. Çin uydusuna otomatik olarak yönlendirilmiş olan verici, kendisine gelen konuşmaları birkaç saniyeye sıkıştırılmış iletilere çeviriyordu. Chas, lazer ışını alıcısını mekanizmadan söktü. Mekanizmayı tam devre dışı bırakacaktı ki, o sırada kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Anlaşılan birileri güçlü bir dedektörle onun izini bulmuşlardı.

Chas sakince sistemi çözdü. Sinyal vericisine *Keşfedildi, Acil kapanış* kelimelerini ekleyen bir panik tuşuna bastı. Kendi radyo

dalgası dosyalarını ve donanımını yok edecek bir yükleme için otuz saniyeye ayarladığı kronometreyi devreye soktu. Önce güverteye, sonra da iskeleden kayıkhaneye doğru süratle koştu. Koşarken elindeki kumandayla kayıkhanenin kapısını açtı.

Rıhtımın diğer tarafından birkaç yüz metre uzaklıkta bulunan Pentagon'un hava pistinden havalanan ya da oraya giden helikopterlerin olağan rotalarını biliyordu. Şu anda bir tanesi nehrin diğer yakasından, Bolling hava üssünden geliyordu ve helikopter gitgide alçalıp kendi yelkenlisine doğru yaklaşırken merdiven halatın hazırlandığını da görmüştü.

Chas kayıkhaneye girdi ve sürat motoruna atladı. Sürat motorunun arka kısmı düz ve yassı, ön tarafı ise sivriydi. Chas motoru çalıştırdı ve sürat motorunu suya indirdi. İyice hızlanıyordu. Sürat motorunun oluşturduğu dalgalar yat limanındaki diğer yelkenlileri sağa sola sallıyordu.

Potomac Nehri'nin üzerinde güneye, WoodrowWilson Köprüsü'ne doğru ilerliyordu. Virginia Üniversitesi'nin kürekçileri de her yıl düzenlenen George Washington yelkenli tekne yarışı için suda antrenman yapıyorlardı. Her teknede sekiz kürekçi kız ve başlarında da bir dümenci bayan bulunuyordu. Teknelerden biri aniden Chas'ın önüne çıktığında ciddi bir kaza yaşandı. Kürekçi kızlardan biri omzundan yaralanmıştı. Başka bir kız ise tekne enkazının içinde ölümcül yaralar alarak kaybolmuştu.

Chas helikopterin sesinden, onun kendisini takip ettiğini anlamıştı. Son sürat helikopterden kaçmaya çalışıyordu. Köprüye ulaştığında, helikopterin onu takip edebilmesinin zorlaşacağını düşünüyordu. Çünkü Chas nehri çok iyi tanıyordu ve nasıl kurtulabileceğini önceden planlayabiliyordu. Ama yine de Chesapeake Bay'den sonrasına devam edebilmesi pek mümkün değildi. En iyisi oradan karaya çıkıp, bir arabaya zorla el koyup, arabanın sahibini de rehin alarak kaçmak gibi görünüyordu.

Tam o sırada Chas, kendisiyle aynı hat üzerinde giden Birleşik Devletler sahil güvenliğinin botunu gördü. Bot bir saldırı hazırlığı

içinde gibi görünüyordu. Keskin bir manevrayla sancağa doğru döndü. Sahil güvenlik Chas'ın üzerine füze atmaya başlamıştı. Chas yeniden bir manevra yaptı ve tam o anda teknenin omurga kısmına bir füze isabet etti. Tekne titriyordu. Kısa bir süre içinde suya batmaya başladı ve bir denizaltı gibi tamamen sulara gömüldü. Chas suya savrulunca teknenin enkaz parçalarından birinin üzerine düşmüş ve omzunu kırmıştı. Chas suya batarken, helikopter de tam üzerinde hareket ediyordu. Bir cankurtaran hemen nehire atlamış ve suya dalıp Chas'ı su yüzeyine çıkarmıştı. Sahil güvenlik botu da yanlarına doğru gelmişti. Bayan kumandan M 16'sını aşağıya indirmiş ve Chas'la cankurtarana bota binmeleri için yardımcı olmuştu.

"SWAT'tan gençlerin neden peşinizde olduklarını bilmiyorum, ama biz sizin peşinizdeyiz, çünkü iki masum kürekçiyi öldürdünüz. Sizin gibi alçak bir insanı yeniden sulara gömebilmeyi isterdim."

Santini'nin ofisindeki görüşme biteli henüz iki saat bile olmamıştı ki, O'Neill amirini koridora çıkardı. "Odanın dinlendiğini düşünmekte haklıymışsınız. Meyve sineklerininki kadar IQ'muz yokmuş meğer. Nasıl bu kadar aptal olabilmişiz..."

Santini O'Neill'in kendini kınamalarıyla ilgilenmiyordu. "Teknisyenler odada ne bulmuşlar?"

"Odanın içinde olan bir şey yok. Odanın kendisi söz konusu."

"Yani?"

"Demek istediğim, lazer kaynaklı bir dinleme sistemi kurmuşlar. Lazer yardımıyla oluşturulan komplike bir sistem..."

"Scott, aynı bir Hava Kuvvetleri subayı gibi konuşuyorsunuz. Rica ediyorum bana fizik dersi vermeyi bırakın da konuyu anlaşılır bir biçimde açıklayın."

"Özür dilerim, Efendim" dedi O'Neill, mahçup bir şekilde. "Teknisyenler bir lazer ışınının ofis pencerenize yönlendirilmiş olduğunu keşfettiler. Beyaz objeler ya da açık renk duvarlar, özellik-

le de çerçeveli sanat eserleriniz gibi cilalı eşyalar radyo frekansı yayıyor. Lazeri kullanan adam güçlü bir teleskopla yayılan ışığı yakalıyor. Lazer kaynağı teleskoptan geri gelen ışıkla birleşince, radyo sinyali elde ediliyor."

"Tamam, Scott, bu kadar yeterli. Anladım" dedi Santini ve elini kaldırdı. Cesareti ve komutanlık gücüyle adeta efsanelemiş olan iç savaş kahramanı Joshua Lawrence Chamberlain'in koridorda asılı portresine kısaca baktı. Bu güçlü adamın resmi Amerika'nın güvenliğinin tehlikeye atılmasında herhangi bir rol oynamış olabilir miydi? Bu saçma düşünce Santini'yi öfkelendirmişti.

"Aşağılık adama sohbeti iletebilmesi için yeterli zaman verdik. Ninjalarımız yat limanında onun peşindelerdi, ama onu ele geçiren düzenli olarak antiterör devriyesi gezen sahil güvenlik botu oldu. Adam bir kürekli kayıktaki iki genç kızı öldürdü. Adalet Bakanı'nın idam isteminde bulunacağını umuyorum. Ama ilk olarak DIA'in sorgusunda ötecek ve bu da ona biraz daha hayatta kalma fırsatı verecek."

43
PEKİN

Li yapacağı darbeyi planlamaya başladığında, operasyonu Halk Kurtuluş Ordusu'na ait olan eski diskodan yönetiyordu. Bu arada, yakın çevresi olan komploculara planlarını açıkladıktan üç gün sonra, Pekin'de Halk Kurtuluş Ordusu'nun ana karargahındaki komando merkezini tesis etmişti.

Partinin merkez komitesi, kağıt üzerinde, Merkezi Askeri Komisyon aracılığıyla Halk Kurtuluş Ordusu'nu denetliyordu. Ama Li'ye sempati duyan parti üyeleri, komisyona özenle seçilmiş yerel kumandanlar ve Li'ye sadık birlik şefleri yerleştirme konusunda ona yardım etmişlerdi. Merkez komitesindeki siviller, ekonomi meselelerine yoğunlaşmışlar ve ordunun gündelik konularını askeri komisyona bırakmışlardı. Li, komisyonun kontrolünü ele geçirebilmek ve komisyonu gizliden gizliye kendisine hesap verecek bir Genelkurmay Merkezi'ne dönüştürebilmek için sivil denetimdeki bu eksiklikten istifade etmişti.

Kurmayları, Li'nin komando ekibinin dışarıdan fark edilmeyecek şekilde komisyona yerleşmelerini "Çin kutuları" olarak adlandırmışlardı. Bu düzenin amacı, Li'nin Halk Kurtuluş Ordusu'nun haberleşme ağına ve Devlet Güvenliği'nden Sorumlu Bakanlığın istihbarat servisi bilgilerine rahatça ulaşabilmesiydi.

Bu bakanlıkta vaktiyle Li'nin çevirmeni olarak da görev yapmış olan Yüzbaşı Chang K. Y. Yew, Çin kutuları yerleştirmiş ve bu şekilde Peşmerge parti grubunun sınırsız yönteme ulaşmasını sağlamıştı. Düşük rütbeli bir subay olmasına karşın, Li'yle olan bağlantısı dolayısıyla Chang çok itibar sahibiydi. Chang, Li için Birleşik Devletler'de bir casus ağı oluşturmuştu. Bu ağ, Chang'in, Pekin'den ayrılmadan önce George Washington Üniversitesi'ne gitmesi için kişisel olarak teşvik ettiği Çinli bir öğrenci olan An Sing Li ile başlıyordu.

Öğrencilik hayatının son yıllarında part-time bir iş bulmuştu. Washington'un güney doğusundaki evinden çok uzakta olmayan National Defense Üniversitesi'nde gizli olmayan dokümanların çevirmenliğini yapıyordu. Daha sonra Amerikan İstihbarat Servislerinin aynı üniversitenin stratejik çalışmaları için Yakın Doğu-Güney Asya merkezine analiz için yolladıkları Çince materyallerle çalışma hakkını elde etmişti. Öğrenimini tamamladıktan sonra da bu merkezde işe alındı.

Ulusal Güvenlik Konseyi'nin Çince dokümanlarının tercüme edilmesi görevini üstlenerek kendisine sağlam bir pozisyon edinmişti. Gariptir ki, An Sing Li'nin bir anda bu göreve getirilmesi Joe Praeger'in hiç dikkatini çekmemişti. Daha hassas bilgilere ulaşabilmesi için güvenlik belgesinin yetki sınırları genişletilmişti. Ama bunu Chang'in ya da An Sing Li'nin başvurduğu hilelere değil, yalnızca önüne çıkan fırsatlara borçluydu. Yine de Chang, An Sing Li'yi içeri sızdırabildiği için kendi kendini takdir ediyordu. Onun elde ettiği gizli istihbarat servisi belgelerinin bir önemi de, General Li'nin ününe ün katması idi.

Li'nin günü, kendisiyle hemen buluşmak isteyen Chang'in telefonuyla başlamıştı. Telefon görüşmesinin ardından Chang, Li'nin geniş ofisine ürkek bir halde gelmişti. Kötü haberler Li'yi genelde çileden çıkarıyordu ve Chang'in söyleyecekleri de pek iyi sayılmazdı. Li Chang'e oturması için yer göstermemişti. Yüzbaşı generalinin önünde dimdik ayakta duruyordu.

"Santini'ye yapmayı planladığımız saldırı başarısız oldu" dedi Chang.

"Yüzünüzdeki ifadeden bundan daha da fazlasının olduğunu anlaşılıyor" diye karşılık verdi Li sakin bir ses tonuyla.

"Evet, Sayın Generalim. Bir husus daha var" dedi Chang ve Li'nin eline bir dosya uzattı.

"Chas ismindeki ajan bize son mesajını yollamış ve mesaj son derece ilginç."

"Son mesajı mı? Neden ki?"

"Çünkü ele geçirildi."

"Konu ihanetten ibarettir. Bildiklerini söyletmişlerdir."

"Ben o şekilde düşünmüyorum, Sayın Generalim. Yakalanıldığını bildirmek için bir parolamız vardı ve raporun sonunda bu parola yazılı. Görüldüğü üzere, muhtemelen ani bir şeyler olmuş ve şaşırmış. Açıkçası ben ihanet olduğunu zannetmiyorum. Teorik olarak onun haberleşme yolları her zaman zayıftır. Bence konu zamanın iyi ayarlanamamış olması. Ama yakalanmasından hemen önce bize gönderdiği şeye dikkatinizi çekmek istiyorum, Sayın Generalim. Bu gerçekten önemli."

"Otoritenizi aşıyorsunuz, Chang. Ast subaylar generallere tavsiye vermezler" dedi Li ve Chang'in korktuğunu görünce gülümsemeye başladı. "Daha yüksek bir rütbeye götüren yol bu değildir. Ama bana göre tabii ki. Mesajı alayım, lütfen."

Chang, Chas'ın, Santini'nin ofisinde gizlice dinleyerek ne tür bilgiler elde ettiğini anlatıyordu. Konuşmasına Santini'nin Berzin ve Wagner'in yeni bir 'Rapollo' için hazırlık yaptıkları planı tarifiyle başlamıştı. Berzin'in muhtemelen Gruschkow'un öldürülmesini emrettiğini ve Berzin'in eskiden bir zamanlar CIA casusu olduğunu da sözlerine eklemişti.

Li meşhur nutuklarından birini atmaya başlıyordu. "Berzin CIA casusluğu mu yapmış? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz, sizi budala? Berzin bize muhtemelen Amerika'dan temin ettiği silahları sattı. Ya da onlara, bir savaş durumunda bize karşı tavır

takınabilmeleri için bazı sistemleri kullanılmaz hale getirmelerini sağlayacak olan konstrüksiyon çizimler ve dokümanlar verdi.

Ve siz hala sizin şu Bay Chas'ın ihanet etmediğini söyleme cesareti gösterebiliyorsunuz!" diye bağırdı Li. "Ve sizin şu ufaklığa ne oldu? Nerede şimdi? Amerika'da başka güvenebileceğimiz biri var mı?" Chang derin bir nefes aldı ve dedi ki: "Ajan Chas'ın tutuklanmasından dolayı ajan An ile bağlantı kurmaya çalışmadım. İnanıyorum ki, Chas onun ismini bilmiyordur."

"Bilmiyordur, öyle mi? Gerçekten de onun her şeyi Amerikalılar'a anlatmayacağına inanıyor musunuz? Hayır, korkarım sizin Amerika'daki küçük istihbarat ağınız artık mevcut değil, Yüzbaşı Chang."

"Ajan Chas'ın yakalanmasından dolayı son derece üzgünüm, General Li. Ama ajan An vasıtasıyla ulaşabileceğimiz daha nice kaynaklar var."

"Santini'ye yönelik saldırıyı yüzüne gözüne bulaştıran şu beyinsiz saldırganlar gibi mi mesela?"

"Bu adamlar bize Berzin'i buldular, Sayın Generalim."

"Berzin! Berzin, büyük vatan haini! Diyorsunuz ki, o bu Alman'la bir komplo düzenliyor. Onu ölü olarak görmek istiyorum! Anlaşıldı mı? Ölü olarak!"

"Bu olacak. Devlet güvenliğin Rusya'da çok güvenilir adamları var."

"Rusya! Bu kelimeyi bir daha kesinlikle duymak istemiyorum!" Li dosyayı eline aldı, kısaca rapora bir göz attı ve yeniden masaya fırlattı. Sonra Chang'e baktı ve o an aklına gelmişcesine şöyle dedi: "Onun ölmesi için çalışın! Bu şekilde birçok şey çözümlenir."

Chang konuşmanın sonunda, Li'ye, Santini'nin Li'nin darbe planlarından en ince detaylarına kadar haberi olduğunu söylemediği için kendi kendini tebrik etmişti. Elektrik direğine oturtulmaya hiç de niyeti yoktu.

"Teşekkürler, Sayın General. Olayın boyutunu ve içyüzünü hemen görebilmeniz aklınızın derinliğini gösteriyor."

Li kendisine yağcılık yapılmasından rahatsızlık duymuyordu. Ona göre bu, bir liderin ödemesi gereken bir bedeldi.

Bir saat sonra en güvendiği danışmanlarını çağırdı. Wang Gui ve Zho Zhenzen de aralarındaydı. Bu tarz toplantılarda açıkça fikirlerini beyan edebilecek kadar kendilerine güven duyuyorlardı. Li onların dediklerini genellikle kabul ederdi, çünkü onları en zeki adamları olarak görüyordu. Onları asker ve savaşçı olarak kabul ediyordu.

Emir erleri, ellerinde çay tepsileriyle odaya giriyorlardı. Li odadaki danışmanlarına oturmaları için izin verdi. Oturma düzeni kendi çalışma masasının karşısında yarım ay şeklindeydi. Her zamanki gibi toplantıyı ön bir konuşma yapmadan başlatmıştı.

"Hainlerle başa çıkmalıyız, işimiz kendilerini bizden çok daha kurnaz zanneden adamlarla. Örneğin..."

"Şu Rus'tan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu Zho Zhenzen.

Li başını salladı ve hafifçe kaşlarını çattı. Zhenzen bunu nasıl tahmin edebildi, diye kendi kendine sordu. Belli ki zeki biriydi.

"Evet" diye cevap verdi Li. "Berzin. Bir casus! Almanya'yı ve Rusya'yı birleştirmek için bir Alman'la işbirliği yapmış." Li sanki bir şeyi ezmek istermişcesine avuçlarını ovuşturdu. "Yakında Berzin diye biri olmayacak."

44
WASHINGTON

Saat 15.30'da Santini BeyazSaray'dan bir telefon aldı. Yirmi dakika içinde bir kriz toplantısı yapılacaktı. Başkan Jefferson ve Praeger gece geç bir saatte Avrupa'dan dönmüşlerdi. Hiç vakit kaybetmiyorlar, diye düşündü Santini. Jefferson'ın, Praeger'ın baskısına boyun eğdiğini ve istifasını isteyeceğini düşünüyordu. Santini her şeye hazırlıklıydı.

Praeger başından beri her adımında Santini'ye zorluk çıkarıyordu. Santini iyi bir asker olduğu için uzun süre başkomutanın emirlerine itaat etmişti. Ama başkomutan bir ipin ucundaki kukladan çok daha fazlası olmalıydı. Jefferson zeki bir insandı ve görevini seviyordu. Ama zaman içinde yıpratılmıştı ve sadece metin yazarının kendisi için hazırladıklarını tekrarlayan bir adam haline gelmişti. Artık sadece sanal bir başkandı. Santini görevini bırakmaya hazırdı, Jefferson bunu istesin ya da istemesin. Ama tabii ki, Jefferson bunu doğrudan söyleyemezdi. Santini'nin Kongre'de ve basın camiasında hala birçok dostu vardı ve muhtemelen onlar Jefferson'ı, Savunma Bakanı'nı her şeyin sorumlusu gibi gösterdiği için eleştireceklerdi. Bu ise, onun bir dahaki seçimlerde tekrar seçilme ihtimalini tehlikeye atacaktı. Her şey Santini'nin kendi kararına bağlıydı.

Santini özel girişten geçerek Oval Ofis'e girdiğinde, toplantının gündeminin beklediğinden daha farklı olduğunu gördü. Dış İşleri Bakanı Douglas Palmer, Pelky ve tabii ki Praeger'la birlikte oradaydı. Hepsi birden sanki kafasında sargı yokmuş gibi Santini'ye bakmışlardı. Başkan'ın koltuğunun arkasındaki şöminedeki çatırdayan kömürler odaya az da olsa ısı yayıyorlardı.

Santini'nin hemen ardından Genelkurmay Başkanı Whittier odaya girdi. Yanında kalın bir not defteri ve birkaç tane rulo yapılmış ve paket lastiğiyle birbirine bağlanmış harita vardı. General Whittier Santini'nin yanında yerini alırken, Jefferson kahvesini yudumluyordu. Sonrasında Başkan o anın önemini vurgulamak amacıyla yapmacık bir şekilde hafifçe öksürdü.

"Geldiğiniz için öncelikle sizlere teşekkür etmek istiyorum, Beyler" dedi. "Direktör Pelky bana ciddi bir meseleden bahsetti. Kendisi, bazı güvenilir kaynaklardan, Kuzey Kore'nin, ittifak halinde olduğumuz Güney Kore'ye karşı muhtemelen sürpriz bir saldırı hazırlığı içinde olduğunu öğrenmiş durumda. Eğer Kuzey Kore bu planını gerçekleştirmeye kalkarsa, büyük ihtimalle milyonlarca insan hayatını kaybedecek ve çok büyük bir katliam yaşanacak.

Hepimizin bildiği gibi, Kuzey Kore kimyasal ve biyolojik silahlar geliştirdi. En az yedi-sekiz atom bombasına sahip olduğunu düşünüyoruz. Eğer biz savaş birliklerimizle ya da misilleme yaparak tepki gösterirsek, bunlar bütün ülkeyi ateşe verecek güçte olan bu atom bombalarını kullanıma geçirebilirler. Ve Beyler, olayın çapı tahminimizin de ötesinde gelişerek, bu savaş Üçüncü Dünya Savaşı'na dönüşebilir. Bu durumda biz de arkamıza yaslanıp olaylara seyirci kalamayız."

General Whittier'den Kuzey Kore yönetimine ve askeri birliklerine karşı sınırlı ve koruyucu mahiyette bir saldırı düzenlememizi tasarlayan bir plan hazırlamasını rica ettim."

Santini afallamıştı. Ama daha fazla suskun kalamazdı. "Özür dilerim, Sayın Başkan, ama General Whittier bana bu savaş planlarından hiç bahsetmedi."

"Genelkurmay Başkanı'nın Başkan'ın en üst askeri danışmanı olduğunu size hatırlatmak zorunda bırakmayın beni" diye Praeger hemen söze girdi.

"Ve tabii ki benim de. Sizin de bildiğiniz gibi ya da bilmeniz gerektiği gibi, Genelkurmay Başkanı -benim aksime- emir komuta zincirine dahil değil" diye karşılık verdi Santini. "Ve sizin de emir komuta zincirinin dışında olduğunuzu eklememe gerek yoktur, umarım!"

"Beyler, bu kadar yeter" dedi Jefferson ve Santini'yi yatıştırmaya çalıştı. "Sizin bu toplantıya katılmanızı ulusal güvenliğimizi ciddi anlamda tehdit eden bir kriz durumunda nasıl bir tepki vereceğimizi ve bu hususta ne gibi alternatiflerimizin olduğunu duymanız için istedim. General Whittier askeri tercihlerimizden bahsettikten sonra, sizin de askeri bir müdahaleye yönelik ya da karşıt tavsiyelerinizi dinlemeyi umuyorum."

Santini hemen fırsatı değerlendirmişti. "Öncelikle Başkan Pelky'nin elde ettiği istihbarat bilgilerinin neler olduğunu ve Kuzey Kore'ye karşı savaşa girmeden önce bu bilgilerin ne denli güvenilir olduklarını açıklaması gerektiğini düşünüyorum."

"Doğru bir düşünce, Michael" dedi Jefferson. Praeger'e dikkatlice baktıktan sonra Pelky'ye konuşmaya devam etmesi için işaret etti.

"Bilgi hafta sonu elime geçti" diye söze başladı Pelky. "Yüksek rütbeli Kuzey Koreli bir general düşman tarafına geçti ve Pekin'deki İsveç Büyükelçiliği'ne sığındı. Nasıl olduysa Çin Hükümeti'nin engellerini aşıp onu barındırmayı başardılar. İsveçliler Amerikan Büyükelçiliği'nden adamlarımızı arayıp, Kim Song Jo'nun maksadının ne olduğunu ve daha birçok şeyi bize sıcağı sıcağına anlattılar. İsveçliler bu adamın güvenilir olduğuna inanıyorlar ve biz de onu güvenilir bir kaynak olarak görüyoruz."

"Jack" dedi Santini kızgın bir halde. "Şunu mu iddia ediyorsun; elinde teyit edilmemiş tek bir kaynak var, bütün hikayeyi ondan almışsın ve elinde daha fazlası yok? Ve bizim de buna güvenmemizi istiyorsun?"

"Hayır, Michael, elimizdeki tek şey bu değil, yani sadece bu kaynağa arkamızı yaslamış durumda değiliz. Sen de biliyorsun ki, biz Kuzey Koreliler'i çok yakından izliyoruz. Tanklarına bir galon yakıt koyduklarında, bunun normal benzin mi yoksa süper mi olduğunu biliyoruz. Son dönemde askerden arındırılmış bölgede bir hareketlenme yaşandığını tespit ettik. Eski tatbikatlardan farklı olarak depolarından çok daha fazla sayıda Nodong füzesi çıkardıklarını gördük. İlk bakışta bunlar pek bir anlam taşımıyordu, ama bunları firarinin de anlattıklarıyla birleştirdiğimizde, en kötüsünü hesap etmemiz gerekiyor."

"Ama bu çok saçma" diye karşılık verdi Santini. "Bunu detaylı düşünmeliyiz, Sayın Başkan. İstihbarat servisi biriminin tek bir firarinin dürüstlüğünü kaynak kabul edip, daha fazlasına ihtiyaç duymadan plan yaptığına daha önce hiç rastlamadım."

Praeger savaşa sürüklenmeye karşı koyamıyordu. "İstihbarat servisleri uçakların İkiz Kuleler'e ve Pentagon'a çarpacağını önceden bilemediler ama" dedi tiz bir ses tonuyla. "Kuzey Kore Seul'un merkezini taş ve kül yığınına dönüştürene dek oturup bekleyecek miyiz? Bu köpeklerin hakkından gelene dek, daha ne kadar tuzağa düşmemiz gerekiyor?"

"Aynı zamanda milyonlarca Güney Koreli'nin de hakkından gelinmesini mi istiyorsunuz?" diye sordu Santini.

"Yine sızlanmaya başladınız ve kadınları ve çocukları siper olarak gösteriyorsunuz. Lanet olsun!" diye patladı Praeger birden. "Renklerini belli etmeleri için onları zorlayabilirdik. Çinliler bizi sürekli olarak aldatıyorlar ve "Büyük Lider" üzerinde çok fazla bir etkileri olmadığını iddia ediyorlar. Bu tam bir saçmalık ve siz de bunu biliyorsunuz. İsteseler birkaç gün içinde onun sonunu getirebilirler. Hayır, kesinlikle bu işte parmakları var ve onlara kartlarını birer birer açtırmanın tam zamanı."

"Korkarım Joe haklı, Michael" dedi Jefferson ve kabul anlamında başını salladı. "Eğer zayıflık alameti gösterip de tereddüt ettiğimizi fark ettirirsek, hemen bir sonraki adımı atacaklardır. Ve Gü-

ney Koreli dostlarımızı da pek hoş olmayan bir son bekleyecektir."

Jefferon konuşmasına ara vermek istermişcesine her iki elini de havaya kaldırdı. "Tamam, Joe. Şimdi sözü General Whittier'e verelim. Kendisinden Kuzey Koreliler'i böylesine akılalmaz bir aptallık yapmaktan nasıl vazgeçirebileceğimizi duymak istiyorum."

"Evet, Sayın Başkan" dedi Praeger, hiç duraksamadan konuşmasına devam ederek. "Bana kalırsa sürekli gözdağı verilip korkutulmaya çalışılan pısırıklar gibi davranmaya bir son vermeliyiz."

"Bu kadar yeterli demiştim, Joe" diye uyardı Jefferson ve bakışlarından kızdığı belli oluyordu. "General Whittier buyrun, söz sizin."

Praeger kucağındaki kağıtları yeniden düzenledi. Santini'ye son sözü söylemiş olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

"Sizin de bildiğiniz gibi, Sayın Başkan, yaklaşık otuz yedi bin Amerikan askerimizi Güney Kore'ye yerleştirdik. Kore Cumhuriyeti'nin yarım milyon askerden oluşan birlikleriyle birlikte düşündüğünüzde, bu oldukça ürkütücü bir güç anlamına geliyor. Ama Kuzey Kore'nin de askerden arındırılmış bölgenin kuzeyinde sekiz yüz bin askeri bulunmakta ve bunlarda da üzerimize doğrultulmuş yaklaşık on bir bin toplu silah mevcut. Bu toplu silahların büyük çoğunluğunun kimyasal ve biyolojik savaş silahlarıyla donatılmış olduğunu düşünmek zorundayız. Bu bizim ağzımızın tadını bir anda kaçırabilir."

Santini Whittier'e baktı ve içten içe kıvranıyordu. Genelkurmay Başkanı bugüne dek Vietnam'da ve hemen her çarpışmada savaşmıştı. Vücudundaki yara izleri ve protezler bunu kanıtlıyordu. Savaşı yakından yaşamış her insan gibi, o da haklı bir neden olmaksızın insanları savaşa sürüklemekten nefret ediyordu. Ama kendi neslinden birçok kıdemli asker gibi, kurşunlar havada uçuşurken ve bombalar atılırken insanlarda oluşan korkuyu hafifsemeyi başarabiliyordu.

"Bölgeye başka bir uçak gemisi yollayabilirsiniz" diye konuşmasına devam etti Whittier. "Dün akşam Amiral Stockdale ile

konuştum ve kendisi birkaç gün içinde Kore sularına bir uçak gemisi birliği yollayabileceğini ifade etti."

"Ama bunun için yeterli vaktimiz olacağını sanmıyorum, General" dedi Jefferson. "Eğer Kuzey Koreliler önümüzdeki yirmi dört saatle otuz altı saat içinde saldırmaya karar verirlerse, bu durumda o uçak gemisi bir işimize yaramaz." Belli ki Jefferson Kuzey Kore'nin pek yakında saldıracağı hususunda Praeger tarafından iyice doldurulmuştu.

"Doğru, Efendim. Ama eğer siz kararınızı açıkça ifade edip de donanmanın amfibilerini Okinawa'dan bir düzine F-16 takip uçak filosuyla birlikte Misawa'ya gönderirseniz, bu onların saldırı heveslerini bir nebze de olsa kıracaktır. Ayrıca bölgede bir çift denizaltımız da bulunuyor. Bunlar Tomahawk gemi füzeleriyle donatılmış durumda., Kuzey Kore Güney Kore'ye karşı bir şeyler planlıyorsa, bu füzelerin Kim'in arka avlusunda ortaya çıkmaları durumunda, ciddi sorunlarla karşı karşıya kalacağını muhtemelen anlayacaktır. Ayrıca B 52'leri ve gizli bombaları da ortaya çıkarabiliriz, hem böylece başlarının iyice belaya gireceğini anlarlar. Belki de tüm bunlar onların gözünü korkutmaya yetmeyecektir, ama Güney Kore'ye saldırmayı düşünüyorlarsa, bunun karşılığında çok büyük bir bedel ödeyeceklerini önceden görsünler."

"Peki eğer savaşa girersek, Başkan, kaynakların seferberliğini ilan etmeyecek mi ve bunu Kuzey Koreliler'le yapılacak bir savaşın sonrasında yapmaktansa, çok öncesinde yapmak çok daha iyi değil mi?" diye söze karıştı Santini.

"Kesinlikle" diye Santini'nin dediklerini onayladı Whittier. "İnsanlarımız artık aşırı gerilmiş durumdalar. Onları eğitmek ve savaşa hazırlamak için biraz zaman ihtiyacımız olacak. Ellili yıllarda yaşanan Kore Savaşı'nın ilk günlerindeki hatalarımızı yeniden tekrarlamak istemiyoruz."

"Ama Kim'i, bizim denizaltılarımızla ateşe verilmiş atom füzelerinden bazılarıyla savaşın dışına itebileceğimiz pek doğru değil herhalde, değil mi?" diye söze karıştı Praeger.

"Doğru, bunu yapabiliriz, ama bu bize pahalıya patlar; bütün uluslararası toplumların lanetini kazanmış oluruz."

"İnsanların lanetini asıl eğer savaşta yenilirsek kazanırız" diye karşılık verdi Praeger. "Bu bizim için bir tercihten öte artık."

"Buna katılıyorum" dedi Whittier.

"Sayın Başkan" dedi Doug Palmer, ağırbaşlı bir halde, "Bir karara varmadan önce Başkan Chi'yle sıcak hat hususunda bağlantı kurmanızın akılcı olacağını düşünüyorum."

Palmer konuşmasına devam edecekti ki, Praeger elini kaldırdı. "Sayın Başkan, bu büyük bir hata olur. Chi Kuzey Koreliler'in bir şeyler planladığını inkar edecektir. Ya da Kim'i durdurmamız için çok geç olana dek bizi oyalayacaktır. Hayır, bence birliklerimiz hazır olana kadar bekleyin ve onu sonra arayın."

Santini kendi fikrini açıklamakta gecikmemişti. "Kim'in bizim birliklerimizin yolda olduğunu haber almaması imkansız. Bizim, onun ve rejiminin hakkından geleceğimizi düşünecek ve kaybedecek fazla bir şeyi olmadığına inanacak."

Jefferson CIA Başkanı'na döndü. "Siz ne düşünüyorsunuz, Jack?"

Genelde sakin ve her şeyi bilen bir tavrı olan Pelky, bu kez korkmuş görünüyordu. "Sizin de bildiğiniz gibi, Sayın Başkan, ben politikacı değilim..."

"Evet, tabii ki" diye cevap verdi Jefferson, son derece sabırsız bir şekilde. "Benim sorduğum bu değildi. Sorum şu: Birliklerimiz kapısını tıkladığında sizce Kim Song nasıl bir tepki verecektir?"

Pelky duraksamıştı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Bunu öngörmek biraz zor. Her iki ihtimal de eşit bence..."

"Ah, hadi Jack" diye parladı bir anda Santini. "Tanrı aşkına, eşit olan ihtimaller nedir, söyler misin bana? Kim'in özgeçmişini okudum. Yabancı düşmanı, düşüncesizce fevri hareket eden ve saplantıları olan birisi. Savaş gemilerimizi onun sahillerine yolladığımızı gördüğünde bir anda aklının başına geleceğine gerçekten inanıyor musun?"

Praeger, Pelky'nin, Santini'nin tezine katılmak üzere olduğunu görür görmez, hemen konuşma sanatını koz olarak kullanmaya başladı. "Kim'in anladığı tek şey güç. Ona karşı zayıf ve kararsız davranıyormuş gibi görünmemiz kesinlikle doğru değil. Eğer bu şekilde yaparsak, müttefiklerimizin bize olan güvenleri sarsılmış olur ve düşmanlarımız da bizden korkmamaya başlar, Sayın Başkan. Bu Amerika için önemli bir karar."

Jefferson ciddi bir şekilde başını salladı. Praeger'in son dediklerinden etkilenmiş görünüyordu. "Teşekkürler, Beyler" dedi, koltuğunu geri itti ve ayağa kalktı. "Fikirlerinizden yararlanma fırsatını bana tanıdığınız için çok memnunum. Bu meseleyi biraz daha derinlemesine düşünmeliyim, ama kısa bir süre içinde bir karara varacağım."

Jefferson'un güvenlik konseyi üyeleri birbiri ardınca yavaş adımlarla Oval Ofis'ten çıkarken, Başkan, Genelkurmay Başkanı Whittier'e döndü. "Bir karara varır varmaz, hemen sizinle bağlantıya geçeceğim General."

Jefferson'un son sözü Santini'nin kalbine bıçak gibi saplanmıştı. Kim Song Jo ile ilgili karar çoktan alınmıştı bile. Oval Ofis'teki toplantı kuru gürültüden öteye gitmemişti. Herkes durumu olduğundan güzel göstermeye çalışıyordu. Başkan Jefferson dayanıklılık göstermek zorundaydı. Bunun için onu seçmişlerdi ve Amerikan halkı ondan bunu bekliyordu. Santini Beyaz Saray'ın halkla ilişkiler planını görür gibiydi.

Ve Jefferson Başkomutan olarak Santini'yi aşıp, doğrudan Genelkurmay Başkanı'yla bağlantı halinde hareket edeceğini açıkça belli etmiş oluyordu. Santini bu şekilde emir komuta zincirinin dışına atılmış oluyordu!

Santini Oval Ofis'i terk ederken, kimse ona bakmamayı başarmıştı. İçerde nelerin olup bittiğini anlamış gibiydiler.

Santini Beyaz Saray'ın önünde duran Limuzin'inin arka koltuğuna oturdu ve şoförle arasını ayıran camı kaldırmak için önündeki düğmeye bastı. Karmaşık hisler içindeydi ve o an kimseyi gör-

mek ve kimseyle konuşmak istemiyordu. Curtis durumu anlamıştı ve Cadillac'ın gaz pedalına sertçe basarak hemen oradan ayrıldı.

Santini biraz önce Oval Ofis'te nelerin yaşandığını tam da kafasında toparlayamıyordu. Kendi kendine söylenip duruyordu. Yüz binlerce insanın hayatıyla oynanıyordu ve bu oyunun zarlarını Beyaz Saray'dakiler atıyorlardı. Bu tamamen bir şans oyunuydu ve bu oyunda kazanmak diye bir kavram yoktu. Her şartta iki taraf da kaybediyordu.

Douglas Palmer ne diye patırtı koparmadı, diye sordu kendi kendine?

Ya da Amerikan Donanması'nın üzerine doğru geldiğini gören Kim Song'un neye başvuracağı konusu konuşulduğunda kendi kabuğuna çekilen Pelky neden bir şeyler yapmıyordu? Aman Tanrım!

Bunların hiçbir anlamı yoktu.

Başkan çok ciddi bir hata yapmak üzereydi. Santini onu durdurmak zorundaydı.

Ve çok zamanı yoktu.

Başkan Jefferson elleri takım elbisesinin cebinde, Oval Ofis'in kurşun geçirmez penceresinin önünde duruyor ve bahçedeki çimleri seyrediyordu. "Santini giderken son derece sinirliydi" dedi. Ses tonundan endişeli olduğu anlaşılıyordu. "Sizce ne yapacak, Joe?"

"O sizin emrinizde, Sayın Başkan. Ya olayı sizin kararınız doğrultusunda kabul eder ya da görevinden ayrılır."

"Sizce geri gelir mi?"

"Bence böyle bir zamanda her şeyi bırakıp da girmeye cesaret edemez. Bir süre için kendini iyi hissetmeyecek ve olayları kabullenmek istemeyecek, ama en sonunda sizi desteklemekten başka çaresi kalmayacak. Kahramanlar kriz dönemlerinde zayıflık göstermezler. Özellikle de gerçek kahramanlar."

"Umarım haklısınızdır, Joe," dedi Jefferson. Praeger'in dediklerine pek de kanaati gelmiş gibi görünmüyordu. "Umarım haklısınızdır."

Santini Pentagon'daki ofisine girdikten hemen sonra, her zaman için montunun iç cebinde taşıdığı el bilgisayarını çıkardı. Ama Bakan Xu'ya Savunma Bakanlığı üzerinden ulaşmayı denemenin hiçbir anlamı olmadığı kararına vardı hemen. Onunla telefonla bağlantı kurduğu takdirde Li'nin adamlarının konuşmayı muhtemelen dinleyeceklerini biliyordu.

Aniden aklına Xu'nun kendisine özel bir numara vermiş olduğu geldi. Xu'nun kendisine Dış İşleri Bakanlığı'ndaki davette vermiş olduğu kartı çıkardı. Masasındaki telefonu eline aldı, kartın üzerinde elyazısıyla yazılmış olan numarayı çevirdi ve bekledi. İlk denemesinde numara meşgul çalıyordu. İkinci denemesinde ise karşısına telesekreter çıkmıştı.

Yeniden el bilgisayarını eline aldı. Bilgisayarın özel kalemiyle Xu'nun isminin harflerini tuşladı. Küçük ekranda bir anda Xu'nun elektronik posta adresi göründü.

Xu. SOS. Önemli. Hemen cevabını bekliyorum. Santini.

Santini bekliyordu. Dakikalar geçiyordu ve henüz bir cevap gelmemişti. Bir kere daha gönder tuşuna bastı. Yine hiçbir cevap alamamıştı.

Düş kırıklığına uğramış bir şekilde H-a-r harflerini tuşladı. Ekranda hemen *Hartley, Randall* ismi ve Hartley'in özel telefon numarası göründü.

"Kaza geçirdiğinizi gazeteden öğrendim, Randy."

"Dizlerimden yaralandım ve tabii ki pantolonum yırtıldı" diye cevap verdi Hartley. "İlginiz için teşekkür ederim."

"Sizinle konuşmalıyım, Randy. Sizin değerli fikirlerinize ihtiyaç duymamı gerektirecek bir durum oluştu." Santini açık bir hat üzerinden konuşuyordu ve birileri mutlaka konuşmalarını dinliyordu.

"Biliyorsunuz işlerim çok yoğun. Söyleyeceğiniz şey mutlaka çok önemli olmalı." Konuşmaya bu şekilde başlamak Hartley'in yöntemlerinden biriydi. Her ikisi de bir ay önceki Münih seyahatinden beri hiç konuşmamışlardı.

"Evet önemli, Randy. Eğer vaktiniz varsa, sizinle görüşmek istiyorum."

"Sizin için her zaman vaktim olur. Peki nerede?"

"On beş dakika içinde sizin orada olabilirim."

"O zaman bekliyorum. Bu arada ben de kahve hazırlarım."

General Whittier neşeli değildi.

Daha ofisine geleli yarım saat olmamıştı ki, Başkan Jefferson onu aradı ve bir an önce üzerinde beraber çalıştıkları korkutma planının detaylarını hazırlamasını istedi.

Whittier, karısının kendisine Özel Operasyon Komutası'ndaki görevini başarıyla bitirmesinin şerefine hediye ettiği deri koltuğunda arkasına yaslandı.

Öğleden önce Jefferson'ın kendisini arayıp, Kuzey Kore'ye karşı operasyon planını hemen hazırlaması ve Beyaz Saray'a getirmesi için rica ettiğinde şaşırmıştı. Kuzey Kore yönetimi çok belirgin şekilde boy göstermediği ve Whittier'in elinde kayda değer bir istihbarat bilgisi bulunmadığı için durumu biraz alışılmışın dışında görüyordu.

Kuzey Koreliler söz konusu olduğunda insanın bir şey tahmin etmesi zor oluyordu. Bir gün Güney Kore'yi "alev denizi" haline getirmekle tehdit ediyorlardı, bir sonraki gün ise sevgili kültür kardeşleriyle doğrudan ticari ilişkiler kurmayı teklif ediyorlardı. Bu yüzden onları çözmek ve anlamak pek mümkün görünmüyordu.

Bu sabaha kadar, Santini'nin önemli kararların alınma aşamasında devre dışı bırakıldığı, Whittier'in aklına gelmemişti. Oysa durum çok açıktı. Daha da kötüsü, Jefferson kendi Savunma Bakanı'na olan güvenini kaybettiğini çok net belli ediyordu. Santini görevinde kalacak kadar kendine güveni olan biriydi. Ona ciddi bir oyun oynanmıştı ve Praeger'in bu oyunda parmağı olduğundan şüphe yoktu.

Whittier farkına varmadan böyle bir komplonun içinde yer aldığı için kendi kendine lanet ediyordu. Bir şeyler olduğunu fark

etmesi gerekirdi. Santini'ye neler olduğunu sorması ve toplantıda nasıl bir tavır takınmaları gerektiğini önceden konuşmaları gerekirdi. Ama şu anda her şey için çok geçti.

Başkomutan Jefferson onun patronuydu. Onu Genelkurmay Başkanlığı mertebesine yükselten kişiydi. Ve Santini de, kendisi gibi savaş tecrübesi olan biriydi ve Beyaz Saray'ı riskli maceralardan korumak zorundaydı.

Whittier isteksizce çalışma masasının arkasındaki konsola yöneldi ve dinlenmeye karşı güvenlik altına alınmış olan telefonunun ahizesini eline aldı. Ve onu direkt Pasifik Komandosu'nun komutanı Amiral Carl Blackstone ile görüştürecek olan düğmeye bastı.

Blackstone iki çalıştan sonra telefon hattındaydı. Telefonunun arayan numaralar göstergesinde arayanın Whittier olduğu görülüyordu. "Ben Blackstone, buyrun Efendim."

Whittier birkaç nezaket sözcüğü sıraladıktan sonra hemen konuya girdi: "Carl, Bonanza Operasyonu'nda görevde olan her iki 688'lilerle de bağlantıya geçmeniz gerekiyor. Onlara Krypton Sahili'ne yanaşmaları için talimat verin. Diğer bir talimat gelen dek sessiz kalın."

Blackstone bir an için duraksadı, çünkü daha net ifadeler bekliyordu. Ama beklediği gibi bir açıklama gelmeyince "Anlaşıldı, Efendim" demekle yetindi.

Whittier bir de Okinawa'ya yerleştirilmiş donanma birliklerinin komutanı olan General Pete Perkins'i aradı.

"Pete" dedi Whittier, hiçbir ön konuşma yapmadan. "Krypton'a hemen yola koyulacak bir amfibi birliğine ihtiyacım var. Buna 'Altın Kuşak Tatbikatı' adını verin."

"Yani gösteri zamanı, öyle mi?"

"Tam bilemiyorum. Bağlantıda kalın lütfen."

Ahizeyi elinden bıraktığında, gözü çalışma masasının üzerinde babasından yadigar kalan İncil'in hemen yanında duran kitaba ilişti. Kitabın adı '*Vefasızlık*'tı. Kitap, Amrika'nın askeri liderlerinin, politikacıların idrak güçlerini nasıl bozduklarını ve istedikleri yöne

doğru kaydırdıklarını anlatıyordu. Washington'da savaş kararlarının nasıl alındığı ve bu savaşlarda elli sekiz binden fazla insanın hayatını kaybettiği yazıyordu.

Mark Twain'in de gözlemlediği gibi, tarih her zaman tekerrür etmiyordu, ama benzerlikler yaşandığı kesindi.

Eğer firarinin hikayesi doğruysa, bu durumda Kim Song Jo'nun bir aptallık yapması engellenebilirdi. Ama eğer yalansa, ABD sebepsiz yere savaş çıkaracak ve Tanrı bilir bu savaş kaç insanın hayatına mal olacaktı.

Savaş kızgınlığı geçmişti. Şimdiki sorun onların hangi yöne saldıracaklarıydı. Yirmi dört saatten az bir zaman içinde bunun cevabını öğrenmeliydi.

Curtis Santini'yi tam on iki dakikada Key Köprüsü üzerinden ve Georgetown trafiğinden geçirip gideceği yere götürmeyi başarmıştı. Santini Curtis'in günün birinde bu iki ton ağırlığındaki zırhlı araçla bir kafeye dalıp onlarca insanın ölümüne yol açacağından endişe ediyordu. Ama Curtis Limuzin'i ve tabii ki Washington'daki asfaltların her metrekaresini ezbere biliyordu. Vaktinde arabasıyla bir Indianapolis yarışına katılmıştı ve tek bir çizik almadan yarışı tamamlamıştı. Pentagon'daki sekiz aylık görevi sırasında sadece bir kez bir yere gecikmişti. Bunun da nedeni, Joe Praeger'in Beyaz Saray'da onu uzun uzun lafa tutmasıydı. Bu yüzden de Xu'nun Dış İşleri Bakanlığı'na teşrifinde kendisini selamlama törenine katılamamıştı.

Hartley Santini'yi evinin kapısında karşıladı. Üzerinde gündelik kıyafetleri vardı. Fitilli kadife pantolon, üzerine bordo bir yuvarlak yaka kazak ve ayağına da tenis ayakkabıları giymişti. Santini'yle el sıkışırken gülümsüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, Santini'nin kaşlarını çatık görünce.

"Evet, sayılır. Asıl siz nasılsınız? Birkaç kurşun sizi sıyırıp geçmiş duyduğuma göre."

"Evet, neredeyse ölüyordum. Peki sizin bu ziyaretinizi neye borçluyum?"

"Sizinle başbaşa konuşmak istedim."

"Sizinle yaptığım özel sohbetlerden her zaman keyif almışımdır" diye karşılık verdi Hartley, ince bir kinayeyle. Yıllar içinde Santini'yle yaptığı özel konuşmaları saysa, herhalde bir elin parmaklarını geçmezdi. "Gelin, yukarı çıkalım."

Üst kattaki ofise doğru merdivenlerden çıkarken, ikisi de havadan sudan konuşmuşlardı. Santini bu merdivenlerin Hartley'nin tek hareket kaynağı olduğunu düşünüyordu.

Bu gazetecinin ofisine bir keresinde daha gelmişti. O zamanlar Hartley'nin en az iki üç tane yardımcısının olması onu şaşırtmıştı. Biri gelen telefonlara bakıyordu, bir diğeri bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Öbürü etraftaki belgeleri dosya dolabına yerleştiriyordu.

Bugün akşamüstü ise ofiste ikisinden başka kimse yoktu, tabii Hartley'nin köpeği Hoover'dan başka. Santini köpeğin isminin J. Edgar Hoover'a atfen olup olmadığından emin değildi.

Hartley Santini'ye *Washington Post* fincanı içinde sıcak kahve ikram etti ve birlikte yumuşak bir deri kanepeye oturdular. "Pekala, sizin için ne yapabilirim, Sayın Bakanım?"

"Size şimdi söyleyeceklerim, Randy, son derece gizli bilgiler. Bu konudaki hassasiyetimi önceden de biliyorsunuz."

Hartley başını salladı, ama tek kelime etmedi.

"Sizinle paylaşmam gereken önemli bir olay oldu, ama öncelikle bana bu konudan ne *Washington Post*'a ne de başka birine bahsetmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

Hartley kahve fincanını sehpaya koydu. "Haklısınız, sizin bu konudaki hassasiyetinizi çok iyi biliyorum. Ama siz de biliyorsunuz ki, benim böyle bir söz vermem pek mümkün değil. Sadece şuna söz verebilirim ki, ben sizin ulusal güvenlikle ilgili bütün dediklerinizi dikkate alacağım. Eğer bu bilgilerin açıklanması durumunda insan yaşamının tehlikeye gireceğine ya da ülkeme bir zarar geleceğine inanırsam, o zaman bu konu ölene dek ikimiz ara-

sında kalır. Ama bundan fazlasını size garanti edemem."

Santini biraz tereddüt ediyordu. Hartley'in bu bilgilere söz vermeden ulaşacak olması onu biraz endişelendirmişti. "Tamam" dedi bir anda. "CIA'in İsveç'ten öğrendiğine göre, bir Kuzey Koreli firari inatla Kim Song Jo'nun Güney Kore'ye sürpriz bir saldırı planı hazırladığını iddia ediyor. Jefferson bölgeye donanma birlikleri ve birkaç denizaltı göndermeyi düşünüyor. Bu Çin'i ve belki de Rusya'yı harekete geçirebilir."

"Siz bu firarinin anlattıklarından nasıl bir çıkarım yapıyorsunuz?" diye sordu Hartley, hiç heyecana kapılmadan.

"Bilmiyorum. Dürüstçe söylemek gerekirse bunun uydurma bir senaryo olabileceğinden şüpheleniyorum. Sadece anlamadığım, Pelky'nin neden başka bir delile dayanmadan bu haberi doğru kabul ettiği?"

"Herkes o kadar gergin ki, en ufak bir olayda yaygara koparmaya hazır duruma gelmişler. Tabii ki hiç kimse kendisine saldırılana dek beklemeyi kendine yedirmez. Pelky, belli ki, eğer bu haberi kabul etmezse Kongre'den atılmaktan korkuyor. Bu 11 Eylül'ün en trajik etkilerinden biri bence. Artık haklı olmayı beklemek doğru bulunmuyor. Şu andaki bakış açısı şu: Mümkün olduğunca hızlı davranmak."

"Ama yanlış bir haber üzerine yeni bir dünya savaşı başlatılıyor olabilir."

"Doğru. İşte *Washington Post*'un tam da bu konu üzerine bir hikaye hazırlamasının nedeni bu."

"Ama siz demin..." diye konuşmaya başladı Santini. Hartley'nin ne kadar çabuk kendi düşüncelerini başından savdığını görünce biraz sarsılmıştı.

"Sakin olun, Sayın Bakanım. CIA'deki habercilerimden biri bu hikayeyi *Washington Post*'taki eski bir çalışma arkadaşına anlatmış. Siz gelmeden hemen önce bütün kaynakları birer birer aradım. Siz henüz bana, benim bilmediğim hiçbir şey söylemediniz."

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bence bu hikaye tamamen uydurma" diye cevap verdi Hartley. "Kim Song Jo ABD'yi kızdıracağını düşünüyor olabilir. Belki Japonlar'ı korkutmak istiyor ya da belki de önümüzdeki günlerde yapılacak olan görüşmeler için farklı birtakım yollara başvuruyor. Ama askeri bir saldırıyı başlatmak için hiçbir geçerli ve mantıklı bir neden göremiyorum."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Böyle bir şey yapabilmesi için adamın tamamen aklını kaybetmiş olması gerekir" dedi Santini. "Ama belki de Jefferson'un saldırı planından haberdar olup, bu söylentilerden dolayı öfkelenmiş olabilir. Ya da belki de hızlı bir saldırıya geçip, sonrasında da Amerika'daki dostlarından yardım alacağını ve bu şekilde kendini kurtaracağını düşündü."

"Hayır. Onun kaybedecek çok şeyi var. Ve şu anda olaylar tam onun istediği yönde gelişiyor. Ben inanıyorum ki, bütün bu olanlar uydurma haberlerden ibaret. Ve benim konuştuğum birçok kişi, ki bunların arasında CIA'den dostlarım da var, aynı şekilde düşünüyor. Pelky sanki Praeger tarafından şaşırtılmış gibi görünüyor. Yine de ortada bir bilmece var: Bu hikayeyi uyduran kim? Ve neden? Arka planda iplerin kimin elinde olduğunu henüz çözebilmiş değilim, ama pek yakında her şey aydınlanacak."

"Bu firari hikayesini *Washington Post*'ne zaman gündeme getirecek?" diye sordu Santini.

"Önümüzdeki günlerde, diye düşünüyorum. Sizin de bildiğiniz gibi, artık ropörtaj işleriyle ilgilenmiyorum. Ama eminim ki, Don Graham bu meselede çok tedbirli davranacak. Eğer *Washington Post*'yanılıyorsa, işte o zaman birçok şey tehlikeye girecek olabilir."

"Evet, eğer sizin bizlerin uydurma bir haber üzerine tepki verdiğimiz yönündeki tahmininiz doğru çıkarsa, o zaman da çok garip bir durum oluşabilir." Santini kahvesini yudumladı, Hartley'e bu sohbet için teşekkür etti ve merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Hartley onu durdurdu ve elini omzuna attı. "Bir şey daha var, Sayın Bakanım. *Washington Post*'un Tokyo'daki muhabiri sizi ya-

kından ilgilendirecek bir bilgi ele geçirmiş." Hartley olaya daha da heyecan katmak için ağır ağır konuşuyordu. "Japon basınının, ABD'nin gizlice oradaki üslerimizden birinde, Çinliler'in Tayvan'a saldırma durumu ortaya çıktığı takdirde Çin'e karşı kullanılmak üzere nükleer silah depoladığı yönünde bir hikayenin peşinde olduğunu duymuş. Bu şüphesiz Başbakan Yakashita'ya yönelik olan infial hareketini daha da tahrik edecektir. Belki bu meseleyi iyice araştırabilirsiniz."

Santini yalnızca başını sallamakla yetindi. Bu kısmen hayır anlamına, kısmen de olaya duyulan öfke anlamına geliyordu. Eğer bu uydurma hikaye basılacak olursa, Başbakan Yakashita Hükümeti düşebilirdi. Ya da Amerika'nın Japonya'daki bütün operasyon üslerini kapatmasını talep edebilirdi.

"Ve bir şey daha" dedi Hartley, kısa bir sessizlikten sonra. "FBI'daki dostlarım bugün sabah Hains Point'te üç cesedin bulunduğunu söylediler."

"Başkent için beklenmedik bir sabah olmasa gerek" diye cevap verdi Santini.

"Bu cesetlerden ikisi Çeçenmiş ve vücutlarında üzerinde isimlerinin yazılı olduğu kurt dövmesi varmış. Birinin adı Tago'ymuş."

"Tago" dedi Santini ve o da elini Hartley'in omzuna attı. "Siz zannettiğinizden çok daha fazlasına ulaşmışsınız, Randy."

Hartley başını salladı. "Biliyorum, Sayın Bakanım. Güzel bir gün daha." Sonra Santini'nin arkasından kapıyı kapadı.

45

Pentagon'a döndüğünde Santini, Eisenhower Koridoru'na götüren merdivenlerden yukarı çıktı ve arka kapıdan ofisine girdi. Yeniden Xu'ya ulaşmaya çalıştı. Ama telefonla ulaşmayı bir türlü başaramıyordu. Bu sefer el bilgisayarında şifreli bir mesaj yazdı:

Beyaz Saray Kuzey Kore'nin Güney'e saldıracağı yönünde yanlış bir inanca sahip. Bir savaş tehlikesi kapıda olabilir. Mümkün olan en çabuk zamanda bağlantı kurmanız dileğiyle!

Santini yine bir cevap alamamıştı.

"Scott, Pekin'e gitmem gerekiyor" dedi Santini.

"Sorun değil, Efendim. Bir Boeing 757'ye hemen yakıt doldurtup uçuşa hazır hale getiririm. Sonra da hem protokole, hem de basın mensuplarına bu uçuşu bildiririm."

"Hayır hayır, tek başıma uçmalıyım. Basın olmamalı. Kimse olmamalı. Ve on iki saatten çok daha kısa bir zamanda orada olmalıyım."

O'Neill şaşkın bir halde başını kaldırdı. Santini'nin istediği şey, teknik olarak imkansızdı. "Biz her zaman, imkansız gibi görünen şeyleri gerçekleştirebildiğimizi iddia etmekten hoşlanırız. Ama bu imkansızın da ötesinde bir şey. Sizi on altı ile on sekiz saatten çok daha kısa bir zamanda Pekin'e götürebilmemiz pek mümkün değil, Efendim." O'Neill dudaklarını ıslatıp sanki balon şişirecekmiş-

cesine derin bir nefes aldı. "Eğer izin verirseniz, kiminle buluşacağınızı ve neden bu kadar acele ettiğinizi sorabilir miyim, Efendim?"

"Başkan donanmanın bir amfibi birliğini ve bir çift 688 denizaltısını Kuzey Kore sahiline göndermek üzere."

"Nasıl yani?"

"CIA, Kuzey Koreli bir firariden edindikleri bir bilgiye dayanarak Kim Song Jo'nun her an Güney'e karşı askeri bir saldırı düzenleyebileceğini ve Başkan'ın da bu şekilde Kim'e bir mesaj iletmeyi planladığını iddia ediyor."

"Aman Tanrım! Peki bir firari ne kadar güvenilir olabilir ki? Adamlarımızdan herhangi birinin bu adamın anlattıklarını dinleme ve adamı deneme fırsatı olmuş mu?"

"Hayır. Onlar İsveçliler'e güveniyorlar. Orada neler olduğunu henüz anlayabilmiş değilim. Pelky Praeger'in yoğun baskısı altında. Bu son derece sorumsuzca bir hareket. Tam bir delilik. Çin istese bir anda bu meseleyi alevlendirebilir. Ve Rusya'nın Kim'le arasında bir güvenlik antlaşması var. Eğer biz bu konuyu çözmezsek, çok daha büyük sorunlar ortaya çıkabilir."

"Peki Pelky haklıysa ne olacak? Eğer gençlerimiz Güney Kore'de hiçbir uyarı olmaksızın saldırıya uğrarlarsa ne yapacağız?"

"Böyle bir şey hiçbir zaman olmayacak, Scott. Olan şeyler yalnızca uydurma bir haberden ibaret. Her şey bir düzen aslında. Holloman'ın ve gaz saldırısının ardına gizlenen Halk Kurtuluş Ordusu fanatiği General Li biz faka bastırmaya çalışıyor. Benim kanaatimce, bizim dikkatimizi ve birliklerimizi Güney Kore'nin savunmasına yoğunlaştırıp, diğer taraftan da rahatça Tayvan'a saldırmayı planlıyorlar."

O'Neill kuşkulanmaya devam ediyordu. "Ama bizim istihbaratımız Çin'in Tayvan'a yönelik bir saldırı hazırlığında olduğuna dair hiçbir delile sahip değil."

"Yanılıyorsun, Scott. Onlar son yıllarda bütün orta menzilli füzelerini saldırı mesafesine göre yerleştirdiler. Ocak ayında Tayvan

su hattında farklı silahlandırma yöntemlerine başvurdular. Onlar her an çarpışmaya hazır durumdalar. Tayvanlılar ise buna karşılık savaşa hazırlanma yolunda pek de önemli adımlar atmadılar. Önemli komando merkezlerini güçlendirmeyi kabul etmediler. Bir saldırı durumunda muhtemelen Tayvan yerle bir olacaktır. Yirmi dört saat ya da en fazla kırk sekiz saat içinde işleri bitecektir."

"Peki o zaman politik liderleri neden hala laf salatası yapıp, kara parçasının bağımsızlığı için oylama yapılması gerektiğini söyleyip duruyorlar?"

"Çünkü onlar Çin'in kendilerine saldırmaya cesaret edeceğine inanmıyorlar. Çin 2008 Olimpiyat Oyunları'na ev sahipliği yapacak ve Başkan Chi askeri bir çatışma yüzünden uluslararası menfaatini riske etmeyecektir, diye düşünüyorlar. Ayrıca Sam Amca'nın onlara her zaman için yardım edeceğine dair çok sağlam bir inançları var. Size söylüyorum, Scott, biz ciddi anlamda faka basacağız. Bu olabilecek en klasik savaş taktiklerinden biridir. Sol gösterip, sağ vurmak işte böyle bir şey. Benim dönemimde boks ringlerinde en etkili taktiklerden biri buydu: Soldan hafif bir kroşe, sonra sağdan bir yumruk."

"Bu durumda Çin Savunma Bakanı'nı aramanızı haddime düşmeyerek size önerebilir miyim, Efendim? Xu'yle kuracağınız bir telefon bağlantısı, sizin oraya uçmanızdan ve birebir kendisiyle konuşmanızdan sizi çok daha hızlı sonuca ulaştıracaktır."

"Kendisini aramayı denedim. Ama cevap alamadım. Bunun da ötesinde kendisine vereceğim bilgiler bomba niteliğinde. Aslında benim doğrudan Çin Başkanı'yla görüşmem gerekiyor. Tabii ki Xu'yu aramaya devam edeceğiz, bakalım kendisi bize Başkan'la bir görüşme ayarlayabilecek mi? Ama bu konuyu kişisel olarak halletmeliyim. Askeri bir darbenin çekirdeğini oluşturan bir konuyu telefonda halletmek çok mantıklı gelmiyor bana. Eğer bu meseleyi kendilerine yüzyüze anlatmazsam, muhtemelen bana inanmayacaklardır."

"Aslında haklısınız, Sayın Bakanım. Ama önemli bir sorunumuz var. Sizi tam vaktinde Pekin'e yetiştirebilmeme imkan yok."

Santini ofisinin penceresinin önüne gidip geri geldi. "Blackbird'e ne oldu?"

"SR-71 Blackbird mü? Kongre seksenli yılların sonunda programı iptal etmedi mi?"

"Etti. Yani ettik. Büyük hata. 1995 yılında onlardan üç tane daha kullanıma geçirmek için üç yüz milyon dolar bütçeye geçirmiştik. Zannedersem NASA o zamandan beri Dryden Uçuş Araştırma Merkezi'nde bunlarla deney yapıyor. Süpersonik patlamanın etkilerini, Ultraviyole video kameralarının kullanımını ve radyo dalgası verilerinin toplanmasına yönelik lazer destekli sistemleri araştırıyorlar."

"Dürüst olmak gerekirse, ben bu uçağı tamamen unutmuştum. Uçak Hava Kuvvetleri'ne aitti ve onlar bu uçağı bizim gibi ölümlülerle birlikte kullanmaya pek de gönüllü değillerdi."

"Bu uçak beni tam vaktinde Pekin'e ulaştırabilir ama, değil mi?"

"Evet. Bir saatte Amerika'nın bir tarafından öbür tarafına uçabiliyor. Tabii ki NASA'yı harekete geçirip uçağı Andrews'a yollamalarını sağlamamız birkaç saatimizi alabilir. Ama uçak buraya gelir gelmez, sizi en fazla birkaç saat içinde Pekin'e yetiştirebiliriz. Yakıt konusu ayrı bir sorun, bize biraz zorluk çıkabilir, ama ben hemen işe koyuluyorum."

O'Neill yeniden doğmuş gibi aniden kapıya koyuldu. "Umarız hala kullanımdadırlar. NASA'dan Frank Gunter'i arayacağım ve onu harekete geçireceğim. Muhtemelen her detayı bilmiyor olacaktır, ama Edwards Air üssündeki kişileri dar bir zaman aralığında çok şey yapabileceklerine dair onları teşvik edebilir.

Ve Genelkurmay'da keşif operasyonları bölümünde görev yapan Chuck Smith isminde eski bir U 2 pilotu tanıyorum. O da yarın sabah erken saate kadar sizin için neler yapabileceğim konusunda bana yardımcı olabilir. Onlar yeterli zamanları olmadan çok hassas işler yapmaya alışıklardır."

O'Neill, Chuck Smith'le görüşmesinin hemen ardından bir dizi telefon görüşmesi yaptı. Söze hep aynı başlıyordu: "Bana soru sormayın ve dediklerimi yapın." Bu konuşmalarında Kaliforniya'daki Travis hava üssünden ve Washington'daki Fairchild hava üssünden yakıt uçakları talep ediyordu.

O'Neill detaylara girmeden konunun aciliyetini ve önemini kısaca anlatmanın çok hızlı sonuç getirdiğini anlamıştı. Gunter ve Smith'le yaptığı görüşmeler de bu sayede etkili olmuştu. Ona güveniyorlardı ve çoğu zaman nedenini bile öğrenmeden isteklerini yerine getiriyorlardı. Gerçi bu her zaman işe yaramıyordu, ama çoğunlukla sonuç alıyordu. O'Neill Pentagon'da yetki sahibi biri kadar itibarlıydı aslında.

Buz Murphy ismindeki emekli bir albayı da aradı. Murphy O'Neill'in eski bir uçuş arkadaşıydı. Pilottu. Daha sonraları SR-71'lerin kullanım eğitmeni olmuş ve Hava Kuvvetleri doksanlı yılların sonunda SR-71'in uçuşunu durdurunca NASA'ya geçmişti. Edwards hava üssünün yakınlarında oturuyordu.

"Dikkat et, önemli bir görev bu" dedi O'Neill Murphy'ye. "Savunma Bakanı'nı hiçbir yerde aktarma yapmadan doğrudan Çin'e götürmeni istiyorum. Bu konuyu Bakan'ın kendisi dışında başka hiç kimse bilmiyor. Yani o kadar gizli ki, bunun gizlilik kademesinin bir adı yok."

"Tamam" dedi Murphy. "Şimdi detayları öğreneyim."

Santini, O'Neill'i uçuş için görevlendirdikten tam bir saat sonra Amiral Bakan'ın çalışma masasının önünde duruyordu. "Saat 21.00'de yarınki programımız için bir brifingimiz olacak. Bu arada gizli kanallar yoluyla Xu'ya ulaşıp bir sonraki gün için Başkan Chi'ye size bir görüşme ayarlamasını sağlayabiliriz. Bence uçağın nereye iniş yapacağını kendisiyle görüşebiliriz, ki bu şekilde sizin gelişinizi rahatlıkla gizli tutabilsin."

Saat tam 21.00'de O'Neill amirini ertesi günkü programla ilgili bilgilendiriyordu. "Şu anda, Sayın Bakanım, bir SR-71 Blackbird,

Kaliforniya'daki Edwards hava üssünden havalanacak. Uçağı en tecrübeli pilotlarımızdan biri olan Buz Murphy kullanıyor. Bu kişi sizin yarınki Çin uçuşunuzun da pilotu olacak. NASA da bu uçağı yarın gerçekleşecek bir test uçuşu için hazırlamış aslında. Test bu akşam Andrews'a doğru yapılan uçuşta gerçekleşecek. Özel yakıt, gerekli teçhizat ve personel dolu bir KC 10 yakıt uçağı yaklaşık iki saat içinde havalanacak ve sabah saat 05.00'e doğru Andrews üssüne iniş yapacak."

Siz Andrews hava üssünden Aspen Special ile yolculuğa başlayacaksınız. Bütün uçuş kontrol merkezlerimiz bunun bir SR-71 olduğunu ve öncelikli olarak ilgilenmeleri gerektiğini biliyorlar. Bir sonraki yakıt alma işlemi Seattle'ın güneyinde iki yakıt uçağı tarafından gerçekleştirilecek. Bir KC 10 yakıt alabilmek için Washington'daki Fairchild üssüne doğru yolda. Yaklaşık üç buçuk saatlik bir uçuşun ardından Attu Adası'nın güneyindeki Aleuten Takımadaları'nda ikinci kez yakıt ikmali yapabilmek için tam vaktinde uçuşa geçecek.

Üçüncü kez ise Japon Denizi'nde Q tipi bir çift eski yakıt uçağından yakıt alacaksınız. Bu uçaklar Okinawa'daki Kadena üssünden geliyor olacaklar, orada bunun gibi acil durumlar için hala JP 7 yakıtı yükleniyor. Bir şeylerin yolunda gitmemesi ihtimaline karşın Misawa hava üssünden havalanacak bir eskort desteği de olacak. Çok büyük olasılıkla bu gençlere hiç ihtiyacınız olmayacak, ama pilotların 'suya iniş' olarak adlandırdıkları acil durumlarda onlardan birkaçının yakınlarda olduğunu bilmek çok rahatlatıcıdır. Siz süpersonik hızla Güney Kore'nin üzerinden geçip, Pekin'e güneyden yaklaşmak için Sarıdeniz üzerinden Kuzey'e uçacaksınız. Bu rota Rus ve Kuzey Kore'de izinsiz uçuş haklarıyla ilgili bütün sorunları önlüyor. Sizin yolculuğunuz yaklaşık altı saat sürecek ve yaklaşık saat 05.00'de Pekin'de olabileceksiniz.

Kıyafet bedeninizi, ayakkabı numaranızı ve kilonuzu Edwards'a verdim. Saat 05.00'e doğru Andrews'a iniş yapacak yakıt uçağında iki tane uzay giysisi olacak.

Andrews'taki irtifa kamarasında sizin uzay giysiniz için ölçü alınacak. Kamarada giysinin üzerinize tam oturup oturmadığını görmek ve uçuş sırasında giysiyi nasıl kullanmanız gerektiği konusunda sizi bilgilendirmek için hızlı bir prova yapılacak. Uçağa biner binmez, bir Blackbird yolcusu olarak neleri bilmeniz gerektiğine dair size kısa ve hızlı bir açıklama yapılacak."

Brifingden sonra Santini Xu'ya başka bir mesaj daha yolladı: "Sizinle ve Başkan Chi'yle görüşmemiz hayati öneme sahip. Cuma saat 05.00'de SR-71 'le Pekin'de olacağım. Hava sahasını hazırlayın. Santini." Bu sefer cevap geleceğini umuyordu.

Santini ve O'Neill geceyi Pentagon'da geçirdiler. Santini ofisinin küçük okuma köşesine koydurttuğu açılıp kapanan yataklı dolabın yatağında uyurken, O'Neill, yanında getirdiği bir yastığın üzerine başını koymuş, son derece rahatsız bir şekilde uyumaya çalışıyordu. Santini Margie'ye bir not bırakmıştı. Nerede olduğunu soranları mümkün olduğunca oyalamasını rica ediyordu. "Nereye gittiğimi söyleyemem. Sadece acil durumlarda 'bilinmeyen bir amaç' üzere yolculuk yaptığımı söyleyin, lütfen."

O'Neill Curtis'i harekete geçirmiş ve Santini'yi tam 04.45'te alması için talimat vermişti. "Andrews'a gideceğiz, Curtis" dedi. "Ama takip edilmememiz çok önemli ve siz Bakan'ın ne amaçla oraya gittiğini bilmeyeceksiniz. Bazen herkesin çenesini tutması gereken durumlar olabilir."

"Hiç kimse ağzımdan laf alamaz, Amiral" diye cevap verdi Curtis.

46
ANDREWS HAVA ÜSSÜ

Edwards üssünden gelen yakıt uçağı planlandığı gibi tam vaktinde iniş yapmıştı. Bir fizyolojik destek ekibi uzay giysilerini irtifa kamarasına getirmişti. Keşif sistemleri test bölümüden bir subay, bir yolcunun SR-71 'in arkada oturma donanımı ile ilgili neler bilmesi gerektiği hususunda Santini'ye hızlı bir eğitim vermişti. Uçak, bütün kapıları kapalı olan hangara girmişti. Sadece çok az sayıda kişi bir SR-71'in oraya geldiğinden haberdardı. Hangarda uçağın yakıt depoları JP 7 ile doldurulmuştu. Rotacılar Çin'e yapılacak olan yolculuğun uçuş planınınAstro Inertial navigasyonunu düzenlemeye başlamışlardı. Bu sistem, uçağı dümen yardımına gerek kalmadan yüz metreden az bir sapmayla rotada tutacaktı.

Santini'nin aracı Andrews'un ana kapısına geldiğinde, Curtis giriş kontrolleri için arabayı durdurdu, ama hiçbir prosedür uygulanmadan hemen içeri alındılar. Savunma Bakanı'nın bu ziyaretinin duyulmaması için polis konvoyu ayarlanmamıştı. Kamaradan sorumlu subay Santini'yi selamladı ve onu hemen eğitim odasına aldı.

"SR-71'le şu ana kadar hiçbir ölümcül kaza yaşanmadı, Sayın Bakanım" dedi subay. "Ve bu ünümüze kesinlikle leke sürmek istemeyiz."

"Bu konuda size tamamen katılıyorum, Binbaşı" diye karşılık verdi Santini.

İki çavuş geldi ve Santini'ye uzay giysisini ve kaskını giymesinde yardımcı oldular. Hepsi tam uymuştu. Sonra onu irtifa kamarasına götürdüler. Onu gerçekte uçakta oturacağı olan koltuğun aynısı olan bir koltuğa oturttular. Sonra da sanal olarak dokuz bin metrelik bir yüksekliğe çıkardılar.

İrtifa odasında görevli olan teknisyen, hoparlörden, "Uçakta da aynı bu şekilde hissedeceksiniz, Sayın Bakanım" dedi. Santini teknisyenin sesini, sanki birlikte aynı kaskın içindeymişler gibi duyuyordu.

On beş dakika sonra ses yeniden duyuldu. "Acil durum simulasyonu için hazır olun lütfen. Tedirgin olmanıza gerek yok. Kabinde bir an için basınç gidince nasıl bir şey olduğunu hemen şimdi anlayacaksınız."

Kasırga gibi duyulan bir sesle, hava, kamaranın içinden boşaltıldı. Yükseklik yirmi bin metreydi. Santini'nin özel giysisi tamamen hava ile doldu. Santini bir an için panik oldu, çünkü kolları ve bacakları sanki kendisine ait değilmiş gibi bir his oluşmuştu. Hareket edebildiğini fark edince panikten kurtulmuştu.

"Mükemmelsiniz, Sayın Bakanım. Sizi yeniden dokuz bin metre yüksekliğe indiriyoruz. Ama tam bir saat boyunca burada kalacaksınız."

Yeni bir ortama alışma aşamasını atlatınca, Santini'yi uzay giysileri içinde ve kaskı da koltuğunun altında, Buz Murphy'yle tanışacağı bir kafeteryaya götürdüler. İkisine de et ve yumurta ikram ettiler.

"Yaklaşık sekiz saat sonra Pekin'de olacağız" dedi Murphy. "Eğer uygun görürseniz, kod isminiz 'Patron' olacak ve ben size bu şekilde hitap edeceğim. Benim kod ismim de 'İrlandalı', siz de bana bu şekilde hitap edeceksiniz. Yıllardır aldığım en iyi kod ismi bu. Size şu anda anlatamayacağım bir sürü kod ismim oldu." Murphy tabağında kalan son yumurtayı da bir parça kızarmış ek-

mekle birlikte yedi. "Uçakta görüşürüz... Patron" dedi ve baş parmağıyla 'her şey yolunda' işareti yaptı.

Santini pilot değildi. Daha önce bu tür bir eğitimden hiç geçmemişti. Tam bunları düşünürken, bir çavuş ona doğru geldi. Santini'ye küçük, serin bir odaya kadar eşlik etti. Bu odada ona, daha önce O'Neill'ın da bahsettiği gibi, SR-71 yolcularının bilmesi gereken temel bilgiler öğretilecekti.

"Yeriniz en arkada olacak" dedi çavuş. "Normal şartlarda orada gözlemci oturur ve yerine getirmesi gereken bir düzine görevi vardır. Siz ise, Efendim, orada oturmaktan başka bir şey yapmayacaksınız. Önünüzde sizin için özel hazırlanmış bir kart olacak. Bu kartın üzerinde acil durum prosedürleri ve pilot size belli birtakım talimatlar verdiğinde neler yapmanız gerektiğiyle ilgili bilgiler yazılı olacak. Uçağın içinde emirleri veren kişi her şartta pilottur."

Çavuş Santini'nin beline küçük bir çanta bağladı. "Hayatta kalma kitiniz. Uçaktan indiğiniz zaman çıkartılacak." Sonra Santini'nin omzuna bir askı taktı ve ona 9 mm'lik bir Sig Sauer verdi. "Bu da hayatta kalma teçhizatından sayılır. Belgelerinizde gördüm, silah taşımaya hak sahibisiniz. Her yolcu için bu tarz bir ön araştırma mutlaka yapıyoruz."

Santini Sig Sauer'ini askısına taktı. "Amiral O'Neill atış yerine her zaman eksiksiz gitmemle ilgilenir."

Ardından sıhhiye erleri göründü ve Santini'den, içine saf oksijen çekmesini rica ettiler. Sonrasında da vücudundan diğer bütün gazlar filtre edildi ve onu bir kamyonete bindirdiler. O'Neill aracın içinde Santini'yi bekliyordu. Santini uzay giysisi taşıyanların klasik yürüyüşüyle yürüyerek araca bindi. Aynı giysileri ve kaskları uzay mekiği mürettebatının da giydiğini anlatmışlardı ona.

Araç hangarın önünde duran SR-71'in tam önündeydi. Blackbird iğne şeklinde bir uçaktı. Yaklaşık olarak bir Boeing 727 büyüklüğündeydi. Eskiliğine rağmen dünyanın en hızlı ve en yüksekten uçan uçağıydı. 3 Mach'tan fazla bir hıza ulaşabiliyor, yani saatte üç

bin kilometreden yüksek bir hıza çıkabiliyor ve yirmi altı bin metreden yüksekte uçabiliyordu.

O'Neill şöyle bir uçağa baktı. "Motorlara bir bakın. Her biri otuz iki bin beygir gücüne sahip. *Queen Elizabeth II*'yi harekete geçirmek için yeterli bir güç. Önce hafif bir yakıt yüklemesiyle başlanmalı, sonrasında uçar bir benzin deposu şeklinde bir KC 135Q'ya yaklaşılmalı. Pekin'e varana kadar bu seyyar yakıt pompalarından birkaç tane göreceksiniz. SR-71 'in dört bin kilometreye kadar benzin ikmali yapmadan uçabiliyor olması ise son derece iyi bir haber. Kötü haber ise, SR-71 'in her doksan dakikada bir kırk beş bin litre yakıt yakması."

"Daha iyi değil mi? Suudiler'in petrolünün her zaman için böyle aktığını görmek çok güzel" diye espri yaptı Santini.

Mavi bir Hava Kuvvetleri Limuzini önlerinde durdu ve içinden elinde bir panoyla bir albay indi. "Özür dilerim, Sayın Bakanım. Uçuştan önce pilot ve co-pilot sağlık kontrolünden geçmeli. Ben temiz kağıtlarını hazırladım." Santini'ye panoyu verdi. Santini kalın eldivenleriyle beceriksizce panoyu tutmaya çalışıyordu.

"Bunların sorumlu subay tarafından mutlaka imzalanması gerekiyor" dedi Albay, mahçup bir şekilde kekeleyerek.

"Benim için hava hoş" dedi Santini. Savunma Bakanı olarak elindekileri imzaladı ve panoyu geri verdi. "Kağıt üzerindeki işler umarım bununla son buluyordur."

Santini uçağa bindi, en arka koltuğa oturdu ve yer mürettebatı motorları çalıştırıp, yaklaşık yirmi beş dakikalık bir kontrolden geçirene dek sabırla bekledi.

Bir araç, uçuş pistinde uçağın tekerleklerine ya da türbinlerine zarar verebilecek herhangi bir metal parçası olup olmadığına baktı. Her yere iyice baktıktan sonra yeşil ışık yaktı. Bu, Blackbird'in ilerlemeye başlayabileceği anlamına geliyordu. Siyah uçak harekete geçti. "Aspen Special" uçuş pistinin hemen önündeydi ve kulenin uçuş iznini ifade eden yeşil ışığı yakmasını bekliyordu.

"Uçuşa son iki dakika... Hadi artık, kule" diye mırıldanıyordu Buz Murphy.

Murphy baş parmağıyla o meşhur geleneksel hareketi yapınca, Santini vücudunda bir adrenalin patlaması hissetti. Yine bir savaş gündemdeydi ve o da bir savaşçıydı. Hemen O'Neill'e baş parmağını kaldırdı.

Kule uçuş için yeşil ışık yakmıştı. Son bir sistem kontrolü daha yapılacaktı. Santini akustik sinyal vericinin sağ üst düğmesini normal konumuna getirdi. Frenler bırakılmıştı.

Uçak tekerlekleri üzerinde ilerlerken Santini adeta yerine yapışmış gibiydi. Uçak yirmi saniye içinde saatte dört yüz kilometreden daha fazla bir hıza erişirken, zaman sıkıştırılmış gibi geliyordu insana. Santini istediği yere hiçbir zaman ulaşamayacak bir yük trenindeymiş gibi hissediyordu. Bir anda koca demir yığını zarifçe bir kalkış yaptı. En sonunda havadaydılar. Washington uçuş gözetleme merkezi radar bağlantısı kurmuş ve bir mesaj iletmişti: "Aspen Special başarıyla havalandı." Karşılığında bir cevap almamıştı ve cevap almayı da beklemiyordu zaten.

Santini tam vaktinde ve sağ salim Pekin'de olabilmek için dua ediyordu. Bir zamanlar Vietnam'da görevdeyken insanların çoğunun inançlı olduklarını görmüş ve tespit etmişti. Şu anda gökyüzünde süzülürken, bir kez daha Tanrı'nın varlığını hissetmiş ve insanın inanca ne kadar çok ihtiyacının olduğunu düşünmüştü.

47
WASHINGTON

Sabah saat altıydı, ama Joseph Praeger hala ofisinde çalışıyordu. Kuzey batı yakasında bir gürültü duyunca, bunun yine şu kahrolası askeri tatbikatlardan biri olduğunu düşündü.

Beyaz Saray'ın Batı kanadındaki ofis, Praeger'in konumunu yalanlar gibiydi. Bu bir köşe ofisiydi, ama küçük bir toplantı masası, koltuğuyla birlikte bir çalışma masası ve iki kişinin rahatça oturabileceği bir kanepe için yeterli büyüklükte sayılırdı. Duvarları orijinal soyut yağlı boya resimler süslüyordu. Bunlar muhtemelen Jefferson'un ilk İsrail ziyaretinde Başbakan Herzog tarafından kendisine hediye edilmişti. Bu tablolarda herkesin gözü vardı. Beyaz Saray'ın Muhakemat Müdürlüğü Jefferson'un görevinden ayrılmasının ardından bu tabloların Amerikan Hükümeti'nin mal varlığına dahil edileceğini söylemiş ve Başkan Jefferson'un bu tabloları gerçek değerleri üzerinden satın almaya hazır olduğunu söylemişti. Jefferson belki de resimleri Praeger için satın alacaktı? Neden olmasın? Jefferson birçok şeyini Praeger'e borçluydu.

Ofisin diğer ofislerle karşılaştırıldığında istisnai olarak bu kadar sade ve küçük olmasına karşın, dört duvarından ülkenin bütün politik enerjisi yayılıyordu. Beyaz Saray'ın merkezi Oval Ofis değil, asıl olarak bu odaydı. Praeger ise söz sahibi olan kişiydi.

Praeger, Jefferson'ı, iki uçak gemisi filosunu ve bir amfibi filosunu Kuzey Kore'ye göndermeye ikna ettiği için son derece mutluydu. Bu şekilde Kim Song Jo'ya yanlış insanla dans ettiğini göstermiş olacaktı. Bu moralle şimdi bir görüşmeye katılacaktı. Dışarıdaki odada Praeger'le randevusu için Jack Pelky bekliyordu. Pelky dün Başkan'ın huzurunda Praeger'i epey savunmuştu. Jefferson ikinci görev süresinde bakanlıklar yeniden dağıtıldığında, Pelky'nin bu tavrını unutmayacaktı. İç telefon hattının rahatsız edici sesi onu bu anlık rüyasından uyandırmıştı. "Sizden bir süreliğine hiçbir görüşme kabul etmemenizi rica etmiştim, Charlotte."

"Biliyorum, Bay Praeger, ama General Milstar hatta. Çok önemli olduğunu ve sizinle mutlaka..."

Praeger hemen sözünü kesti. "Evet evet, hemen bağlayın lütfen. Ve Pelky'ye de birkaç dakika sonra yanına geleceğimi söyleyin. Kendisine kahve ikram edin."

"Tamam, Efendim" dedi Charlotte. Praeger'ın öfke patlamalarından biriyle karşı karşıya kalmadığı için çok sevinmişti.

Praeger özel ve gizli görüşmeler için ayrı duran telefonu eline aldı. Hava Kuvvetleri'nin dört yıldızlı generali Tom Milstar bir zamanlar, hükümetin gizli bir kolu olan Ulusal Güvenlik Teşkilatı *NSA*'yı yönetiyordu, öyle ki NSA'nın açılımının *"No Such Agency" (Böyle bir daire yok!)* olduğu yönünde eski bir espri bile vardı. Bu resmi merci Sam Amca'nın kocaman kulağıydı. Devasa radar ekranları ve uydular yardımıyla atmosferdeki bütün haberleşmeleri bir elektrik süpürgesi gibi içine çekebilme gücüne sahipti ve bunu yapıyordu da. Paralel çalıştırılmış bilgisayarlar bilgileri ışık hızında indiriyor ve safiyane bir şekilde kesinlikle çözülemeyecek gibi düşünülen şifreleri anında kırabiliyordu.

Milstar'ın emir komuta zincirine göre doğrudan Santini'ye haber akışında bulunması gerekiyordu. Oysa o Praeger'la arasında gizli bir hat kurmuş'tu. Bunun karşılığında kendisine CIA Başkan yardımcılığı görevi vaadinde bulunulmuştu. Ve tabii ki bu makam kendisine günün birinde Başkan koltuğuna geçme fırsatını

da sunabilirdi. Bunun için muhtemelen öncelikle Hava Kuvvetleri'nden ayrılması gerekecekti. Ama bu da mümkündü. Praeger kendisine böyle bir şeyi de ima etmişti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Efendim, ama dün gece sıcağı sıcağına bir bilgi elde ettik ve sizin bu konudan haberdar olmanız gerektiğini düşündüm."

"Önemli değil, General" dedi Praeger. Sesindeki hafif kızgın ton, konunun gerçekten önemli olduğunu şiddetle umduğunu ifade eder gibiydi.

"Savunma Bakanı Santini, şu elde tutulan kablosuz bilgisayardan biriyle Çin Savunma Bakanı Xu'ya şifreli bir mesaj göndermiş."

"Peki mesajda ne yazılı?" diye sordu Praeger. Konu merakını cezbetmişti.

"Hemen Çin Başkanı'yla konuşması gerektiğini söylemiş. Beyaz Saray'ın Kuzey Kore'nin attığı adımları yanlış anladığıyla ilgili bir şeyler söylüyor sanki. Ama o kısmı tam anlaşılır değil."

Praeger öfkesini yenmekte zorlanıyordu. Amerikan Savunma Bakanı lanet olası bir komüniste, Başkan'ın, Çinli dalkavukların niyetinin ne olduğunu anlayamayacak kadar budala biri olduğunu anlatıyordu! Kahretsin! Bu itaatsizlik değil de ne? Ya da düşmana yaltakçılık etmek değil de ne?

"Hepsi bu kadar değil, Efendim. Bakan NASA'dan bir SR-71 Blackbird istemiş ve..."

"Blackbird mü? Bu da ne demek?"

"Füzeden sonra en hızlı giden şey. Kurşundan daha hızlı. Ve Savunma Bakanı şu anda Pekin'e doğru yolda." Milstar, NSA'nın, yetkileri dahilinde olmadan ülke içi konuşmaları nasıl elde ettiğini ise anlatmamıştı. Ama o anda Praeger için bu detayların pek de önemi olmadığı belliydi.

"Aman Tanrım!" diye Praeger patladı. "Peki şimdi nerede? Pekin'e ne zaman varacak?"

"Şu anda size bunu söyleyemiyorum. Nereye iniş yapacakları-

nı, pilot bir dahaki sefer havada yakıt ikmali yapacağı ve yakıt uçağıyla bağlantı kuracağı zaman tespit edebileceğiz. Ama siz Kuzey Amerika Hava Savunma Komutanlığı NORAD'ı arayabilirsiniz. Onlar Blackbird'ü havada hemen lokalize edebilirler."

"Teşekkürler, General. Bu çok önemli bir bilgi. Beni bu durumdan hemen haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim. Santini'nin Çinliler'e başka neler söylediğini anlar anlamaz hemen beni arayın."

"Tamam, Bay, Praeger. Anlaşıldı, tamam."

Bu tipler neden hep bu çocuksu asker oyunlarını oynamak durumundaydılar? *Anlaşıldı, tamam.* Neden kolayca *'her şey yolunda'* deyip de telefonu kapamıyorlardı.

Praeger iç telefon hattının ahizesini kaldırdı: "Charlotte, Başkan Pelky'ye araya başka meselelerin girdiğini ve randevuyu iptal etmem gerektiğini söyleyin, lütfen. Sonra da Başkan'ın sekreterini arayın ve aşağıya indiğimi söyleyin. Başkan'la hemen görüşmem gerekiyor. Hemen!"

Birkaç dakika sonra Praeger Oval Ofis'in önünde duran Gizli Servis elemanlarının önünden fırtına gibi geçerek içeri girdi. Başkan Jefferson her zamanki gibi bir saat önce gelmişti. Öğleden önce Dış İşleri Konseyi'nden bir heyetle yapacağı kahvaltı için hazırlanması gerekiyordu. Ona Pete Peterson Awards'u tanıştıracaklardı.

Jefferson, Praeger'in öfkeli olduğunu fark etmişti. Ama bu pek de alışılmışın dışında bir durum değildi.

"Sayın Başkan" diye homurdandı Praeger. O esnada Jefferson da çalışma masasının deri koltuğuna oturmuş, imzalaması gereken bir yığın belgeye göz atıyordu. "Bir sorunumuz var. Pentagon'dan dostunuz olan yalnız kovboy şu anda Çinli meslektaşınızla görüşmek için Pekin'e doğru yolda. Bu son derece nefret uyandırıcı bir hareket. Savunma Bakanları kendi devlet başkanlarının izni olmadan başka devlet başkanlarıyla görüşemezler. Kendi yetki sınırlarını zorluyor ve bu arada sizin makamınızı da

hiçe sayıyor. Çin Başkanı'na, sizin, ne yaptığınızı bilmediğinizi anlatacak."

Jefferson büyük bir ciddiyetle başını salladı. Pentagon'daki görev süresi boyunca gösterdiği onca sivriliğe rağmen, basın Santini'den her zaman övgüyle bahsediyordu. Görev atama esnasında Santini'nin Praeger'ı geride bırakması, aralarındaki çekişmenin en önemli nedenlerinden biriydi elbette.

"Tamam, Joe. Size katılıyorum. Santini bu sefer çok ileri gitti. Haklısınız. Bu buluşmaya engel olmanızı istiyorum. Ve de Santini'yle mümkün olduğunca hızlı telefon bağlantısı kurun. Onu bir güzel haşlamam gerekiyor."

"Zevkle, Sayın Başkan" dedi Praeger, bir zafer edasıyla. "Bunun sizin açınızdan kolay bir karar olmadığını biliyorum, ama bana inanın, herkes bunu gerçek bir liderlik vasfı olarak görecek. Size söz veriyorum. Önemli bir liderlik vasfı..."

Praeger Jefferson'un çalışma masasının arkasındaki konsolun üzerindeki telefona sarıldı. Telefonda bir düzine kısayol tuşu vardı ve bu tuşlara basıldığında, aranmak istenen kişiye hemen bağlanılıyordu. Praeger Jefferson'un General George Whittier ile olan özel telefon hattının düğmesine bastı.

"General" diye söze girdi Jefferson ve belirgin şekilde ses tonunu alçalttı. "Yanlış anlamadıysam, Savunma Bakanı Santini şu anda Pekin'e doğru yolda ve Blackbird denen bir uçağın içinde." Jefferson Whittier'in dediklerini onaylamasını bekliyordu, oysa karşı tarafta sadece sessizlik oluşmuştu.

"Ne söylediğimi duydunuz mu?" diye sordu Jefferson, biraz sinirli bir şekilde.

"Evet, Sayın Başkan. Ben Bakan'ın böyle bir yolculuğundan haberdar değilim. Kendileri bana bu konudan hiç bahsetmediler. Ve açıkça söylemem gerekirse, bir SR-71'le uçuyor olması beni Pekin'e gidiyor olmasından daha çok şaşırttı. Bunun için bazı..."

"Santini şu anda o kahrolası uçağın içinde, General" diye par-

ladı birden Jefferson. "Sizden istediğim, böyle bir durumda kimi arayabiliyorsanız onu aramanız ve Santini'nin şu anda tam olarak nerede olduğunu bana söylemeniz. Bildiğime göre bunu başarabilirsiniz. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Tabii, Efendim. Yapabileceğimden kuşkunuz olmasın."

"Bir şey daha var, General. Nasıl halledersiniz bilemem, ama bu uçağın Pekin'e ulaşmasını engellemeniz gerekiyor. Umarım, demek istediklerimi tam olarak ifade edebilmişimdir. Ulusal Güvenliği ilgilendiren bir mesele söz konusu. Santini büyük bir yetki ihlalinde bulundu." Jefferson sözünü bitirdikten sonra emir üslubundan normal ses tonuna geçip, konuşmaya devam etti: "Santini'nin bizim ulusal menfaatimiz yerine Çin menfaatlerini güdüyor olması muhtemel."

Praeger Jefferson'a baktı. Başkan'ın o anda ortaya koyduğu kararlılığından dolayı son derece mutlu olmuştu.

"Tekrarlıyorum, General Whittier, ne yapıp edin, Santini'nin o uçakla Çin'e iniş yapmasını önleyin. Bunu nasıl başarırsınız bilmiyorum ve beni ilgilendirmiyor da. Eğer konuyu halledemezseniz, o zaman yerinize bu konuyu halledebilecek daha başarılı birini getirmek zorunda kalırım. Bilginiz olsun." Whittier cevap vermeye hazırlanıyordu ki, Jefferson bağlantıyı kesmişti.

"İyi iş, Sayın Başkan" dedi Praeger ve hızla işinin başına koyuldu.

48
MADRİD

Baron Eric von Heltsinger yüzaltmış hektarlık arazisinde doğal kaynak sularıyla dolu göletler arasında koşuşturan safkan atlarını çok seviyordu.

Kral Juan Carlos'un Madrid'in girişine yakın yerdeki çiftliğinden çok uzakta bulunmayan bu yerde inzivaya çekilip dinlenmeyi hobi haline getirmişti. Zaten belki de yetmiş altı yaşında oluşunun hiç belli olmamasının sırrı buydu. Bu güzel mekanda onu rahatsızeden kimse yoktu, ne sıkıcı telefon görüşmeleri yapmak zorundaydı, ne de ondan sürekli yardım isteğinde bulunan insanlarla bitmek bilmeyen toplantılara katılması gerekiyordu. Güneş ufukta batarken ve gökyüzü de kırmızı ve altın sarısı renklerinin karışımında bir renk harmonisi sunarken, o da elindeki içeceğini yudumlayıp, olayları salim kafayla değerlendirme imkanı buluyordu.

Seyrettiği bu muhteşem manzara Tanrı'nın sanatıydı, bunda hiç şüphe yoktu. Bu güzelliğin kozmik bir tesadüfün eseri olmasının ve atom parçacıklarının rastlantılar sonucu biraraya gelmesiyle oluşmasının ne kadar imkansız olduğunu düşündü.

Bir hafta boyunca işleri dolayısıyla Marokko'daydı ve sonra da buraya gelmişti. İki gün boyunca avlanarak vakit geçirdikten son-

ra, aklı bir anda Wolfgang Wagner ve Wladimir Berzin'le Münih'te yaptığı görüşmeye takıldı.

Yeni bir Rapallo fikri onu hala büyülüyordu. Amerika Birleşik Devletleri Almanya'ya tamamen yüz çevirmişti. Rusya ise yeni bir güç merkezi haline dönüşmüştü. Orada yeni bir burjuvazi sınıfı ortaya çıkmıştı. Sermaye devletin eline geçiyordu ve bunun sonucunda da Rusya, atom silahları elde etmeye başlamıştı.

Gerçi ülkede ciddi bir yozlaşma hüküm sürüyordu. Bir 'vahşi batı' kokusu sinmişti her yere, ama elbet bu da geçecekti. Adaletin hakimiyeti gitgide ülkenin her yerine yayılıyordu. Böylece diğer milletler de orada yatırım yapmak için birbirleriyle yarışacaklardı.

Ama Berzin'le ilgili kafasındaki düşünceler, von Heltsinger'i, önceden olduğu gibi, şimdi de çok tedirgin ediyordu. Bu adamın hırsının sınırı neydi acaba? Rusya demokratik derneklerin geliştirilmesi hususunda oldukça ilerleme kaydetmişti. Ama Başkan Gruschkow'un zamansız ölümü ülkenin yönetiminde bir boşluk oluşmasına yol açmıştı. Berzin, Gruschkow'un gelecekle ilgili vizyonunu radikal bir şekilde reddetmeyi aklına koymuştu. Belki de rotayı değiştirip Almanya'yla güçlü bir ittifak kurmak en doğrusuydu. Ama Berzin, Federal Almanya Gizli Servisi'nin de ifade ettiği gibi, gerçekten bu kadar ahlaksız biri miydi?

"Telefonu şimdi bağlayayım mı, Sayın Baron?" diye sordu Frederick, yumuşakbaşlı bir hizmetlinin ses tonuyla.

"Evet" dedi von Heltsinger. Kısa bir süre önce Rus Savunma Bakanlığı görevinden istifa eden ve geçen yıl baronlar konferansına katılmış olan eski dostu Wasili Jurchenko'yu aramaya karar vermişti.

Von Heltsinger terasında güneşin batışını seyrederken, Frederick ona bir kablosuz telefon getirmişti.

Birkaç selamlaşma cümlesinin ardından Baron söze girmişti: "Bana Wladimir Berzin'den bahsedin. Onun hakkında bildiğiniz her şeyi öğrenmek istiyorum."

Jurchenko konuşmasını tamamladıktan sonra, von Heltsinger

adeta şoka girmiş gibiydi. "Emin misiniz? Gruschkow'u...?"

Von Heltsinger telefonu kapadı. Ne yapması gerektiği konusunda kararsızdı. Jurchenko dediklerini ispatlayamazdı belki, ama Berzin'in, oligarşiklere karşı kesin tavrına bir karşılık olarak Gruschkow'un helikopterini düşürdüğüne inanmıştı. Jurchenko o zamanlar Savunma Bakanı'ydı ve olayların bütün sorumluluğunu üstlenmişti.

Eğer Berzin bir Başkan'ı öldürebilecek imkanlara ve cesarete sahip biriyse, o takdirde, eğer bu adamla iş yapıyorsa, Wolfgang da tehlikede sayılırdı.

Onu mutlaka uyarmalıydı.

49
MOSKOVA

Wolfgang Wagner'i Moskova'ya getiren kiralık Dornier 328, Wagner'in para uçurucuyu ve o uçaktaki bir yolcunun cinayetini gördüğü aynı havaalanına iniş yapacaktı. Üzerine bir ürperti gelmişti. Gördüğü manzaranın üzerinden birkaç hafta geçmiş olmasına hala olayın etkisindeydi. Aylardan Nisan'dı. Pencereden gökyüzünün parlak mavisine baktı, koltuğunda iyice arkasına yaslandı ve konunun neticelenmesinden dolayı içini bir sevinç kapladı.

Berzin ve yüzünde ciddi anlamda yaşlılık çizgileri oluşmuş bir adam pistte bekliyordu. Wagner adamı hatırlamıştı. Berzin'in seçim kampanyasında yardımcı olabilmek için görevinden istifa eden General Anatol Churkin'di. Churkin, barışı sağlamak üzere Afganistan'da bulunan bir asker bölüğünü pusudan kurtarınca, Rusya'da, neredeyse bir rock starı gibi ünlü olmuştu.

"Moskova'ya hoş geldin" dedi Berzin içtenlikle ve Wagner'e sarıldı. Bir adım öne gelen Churkin'i de başıyla selamladı. "General Churkin'i seninle tanıştırmama izin ver" diye sözüne devam etti Berzin. "Kendisi birazdan bizden ayrılacak. Seni General'le tanıştırmak istedim, çünkü adamlarımla görüşmem gerektiğinde, sana kendisi eşlik edecek."

"Seçim kampanyanız ne durumda, hiç olay oldu mu?" diye sordu Wagner kibarca.

Tam Churkin cevap verecekti ki, Berzin söze girdi: "İnsanlar beni görmek istiyorlar, herhangi bir temsilcimi değil."

"Korkarım bu dediğiniz doğru" dedi Churkin sırıtarak. "Ben bir savaşçıyım, savaş adamıyım. Köşkte görüşmek üzere." Churkin hafifçe öne doğru eğilerek Wagner'i selamladı ve siyah bir Mercedes'e binerek oradan ayrıldı.

Mercedes'in yanında Wagner'in daha önce görmediği uzun siyah bir araç vardı.

"Seçim mücadelesi yapmaya pek gerek yok aslında" dedi Berzin ve Wagner'in omzuna kolunu attı. "İnan bana, bu seçimi kesinlikle kazanacağım."

Berzin dostunu, seçim mücadelesinin son günlerini ve özellikle de seçim akşamını birlikte geçirmek için Moskova'ya davet etmişti. O akşamı Berzin öyle heyecanlı bir şekilde anlatıyordu ki, sanki kutlamalar seçim zaferinden daha önemliymiş hissi oluşmuştu Wagner'de. İşte gerçek Berzin buydu. Her şeyi kontrolü altında tutmayı seven ve kuralları kendi belirleyen bir adamdı. Bu sefer oyun bir seçimden ibaretti ve bu oyunu kazanabilmek için cinayet işlemekten çekinmemişti.

"Geçen hafta her iki devlet arasında daha yakın ekonomik ve askeri işbirliği olması gerekliliği hakkında Rus Ekonomi Konseyi'nde yaptığım konuşma Almanya'da nasıl karşılandı?" diye sordu Berzin, birlikte park halindeki araca doğru yürürlerken.

"Son derece olumlu."

"Peki 'yeni Rapallo' fikrini yavaş yavaş ortaya çıkarmayı başarabildin mi?"

"Tabii ki."

"Mükemmel!" diye bağırdı Berzin. "Medya bu akşam bu haberi Rusya'da yaymaya başlayacak. Her şey planladığım gibi gerçekleşiyor. Rusya aynı anda hem bir gelecek, hem de bir geçmiş kazanıyor. Ben bir dahiyim."

Berzin gülüyordu. Belki de kendi kendiyle dalga geçiyordur, di-

ye düşündü Wagner. Belki de kendini gerçekten bir dahi olarak görüyordur.

"Yeni arabamı beğendin mi?" diye sordu Berzin. Şoför sol arka kapıyı açtı. Wagner arabaya bindi. Şoför koltuğunun yanındaki koltuktan iriyarı bir adam indi ve Berzin için sağ arka kapıyı açtı. Wagner, Tago'yu görmeyi umuyordu. Ama nerede olduğunu sormadı. Berzin birçok yolla adamlarını öldürebiliyordu ve bu konular hakkında ona soru yöneltmek pek de akılcı değildi.

Arka iki koltuk kestane rengi deriyle kaplanmıştı. Her bir koltuk hemen hemen uçaklardaki birinci sınıf koltukların büyüklüğündeydi. İki koltuğun arasında genişçe bir bölme vardı. Berzin kendi yerine oturdu ve bir tepsi açtı. Soğutucudan bir şişe içecek ve iki de kadeh çıkararak bunları Wagner'in tepsisine koydu. Bir düğmeye bastı ve önündeki koltuğun arka tarafından bir diz üstü bilgisayar ortaya çıktı. İkinci kez düğmeye basmasıyla, ön koltuklarla arka koltuklar arasında şeffaf bir cam yükseldi. Araç kapıya doğru yaklaşıyordu.

Berzin içecek şişesinin tıpasını açtı ve kadehleri doldurdu. "Bir Başkan'a yakışır lezzette" dedi abartılı hareketlerle. "Amerikalılar'ın Gizli Servisi'nin arabalarına yaptırdıkları gibi zırhlı bir Stretch Mercedes bu." Bilgisayar ekranına bakmak için öne doğru eğildi, sonra bilgisayarı kapadı ve bir düğmeye bastı. Bilgisayar bir anda ortadan kayboldu. Araba dar havaalanı yolundan Moskova'nın merkezine götüren otobana doğru ilerliyorlardı.

"Birkaç önemli kişiyle görüşmem gerekiyor, daha doğrusu birkaç çok zengin kişiyle. Seninle sonra görüşürüz" dedi Berzin. "Seni köşke bırakalım. Churkin seninle ilgilenecek."

"Ona bir hizmetçiymiş gibi davranıyorsun" dedi Wagner.

"O zaten bir hizmetçi, devrim hizmetçisi."

"Sen yapmacık bir tavır içindesin, Wladimir. Bir başkandan çok bir diktatör gibi davranıyorsun. Bir ara mutlaka Ignazio Silone okumalısın."

Berzin güldü. "Senin şu meşhur edebi imalarından biri daha. Wolfgang, Lenin'in yazdığı her kelimeyi okumuş olan entelektüel

dostum benim. Ve okuduğu her şeye inanan biri."

"Kafanda aklın yolunu bulabiliyorsan eğer, işte onu bana borçlusun" diye karşılık verdi Wagner. "Bir dahi sürekli aynaya bakmak yerine, ara sıra bir kitaba da göz atmalıdır. Silone, Mussolini'nin faşistleri tarafından izlenen İtalyan bir yazardı. Asıl ismi Secondo Tranquili'dir. İtalyan çiftçiler hakkında yazıyordu. O iyi bir adamdı, Wladimir, çok iyi bir adam."

"Tamam da neden şu anda onun hakkında konuşuyorsun?"

"Silone bir keresinde, faşizmin, hiçbir zaman gerçekleşmeyen bir devrime karşı oluşturulan karşıt bir devrim olduğunu yazmıştı. Sen bana Rusya'nın, bazı şartlar gerçekleştiği takdirde çok daha güçlü olabileceğini söylüyorsun. Rusya'nın feda edildiğini düşünüyorsun. Dünya bir şekilde Rusya'nın tarihini yarıda kestiği ve geleceğini de reddettiği için, bir Alman-Rus ittifakı kuracağız, diyorsun. Yani hiçbir zaman gerçekleşmemiş bir devrime karşılık bir karşıt devrim istiyorsun."

Berzin arkadaşına bir kadeh daha içecek ikram etti, Wagner'in omzuna hafifçe vurup şöyle konuştu: "Ben güç istiyorum, Wolfgang. Ve şu anda güç bende."

Telefon sesi duyuldu. Berzin koltuk kollarından birini tutup çekti ve ortaya bir telefon çıkardı. "Evet." Öfkelenmiş gibi görünüyordu. Ofistekileri aracın içine hiçbir telefon görüşmesi bağlamamaları için tembihlemişti halbuki.

"Geber, pis Rus domuzu" dedi kısık sesli biri.

"Kimsin sen, lanet olasıca..."

Tam o anda bir uzaktan kumandalı bir keşif uçağı aracın üzerinde uçuyordu. Mercedes'in yerleri ve gövde kısmı zırhlıydı. Ancak tavanı zırhlı değildi. Uçak İsrail'de üretilmişti, Çin'e numune olarak satılmış ve Çinliler daha büyük ve daha iyi pilotsuz uçaklar inşa etmeye başlayınca açığa çıkarılmıştı. Yüzbaşı Chang, bunu, Devlet Güvenliği'nin malzeme deposuyla acil bir görüşmesinin ardından Çeçenistan'da bulmuştu. Bu uçağı, Çin malı bir askeri uçak içinde Moskova'ya göndermişti. Sonra uçak, bir kamyonla, 19. yüzyıldan kalma ih-

tişamlı bir binanın yakınındaki bir depoya götürülmüştü. Burada Çeçen bir mühendis bu uçağı yüksek patlayıcı bir bombayla teçhiz etmiş ve bunu deponun çatısından kaldırtmıştı. Şimdi mühendis, üst kattaki bir sandığın üstüne oturmuş, bir bilgisayar ekranında bir noktanın hareketlerini izliyordu. Uçak telefon yoluyla hedefine kilitlenip arabanın tavanına çarpar çarpmaz nokta kaybolmuştu.

Güçlü bir patlama Wladimir Berzin'le Wolfgang Wagner'in hem hayatını hem de planlarını sona erdirmişti.

Scott O'Neill'in çalışma masasının arkasındaki ekranda CNN sürekli olarak açık duruyordu, ama sesi kısıktı. Basketbol takımına ve savaş pilotluğuna seçilmesine yardımcı olan özel dikkat yeteneği, ekranda ne zaman *son dakika haberi* yazsa hemen fark etmesini sağlıyordu. Ekranda böyle bir altyazı geçtiğinde, O'Neill hemen kısaca başını ekrana doğru çeviriyor ve gördüklerinin kendi açısından önemli bir haber niteliği taşıyıp taşımadığına bakıyordu. Eğer haberi önemli görmezse, başını çevirip işini yapmaya devam ediyordu. Bugünkü son dakika haberi ise iyice dikkatini çekmişti.

"Bir bombalı saldırının yapıldığı Moskova'dan canlı yayın yapıyoruz!" diye heyecanla haberi sunmaya başlamıştı Wolf Blitzer. "Bize ulaşan ilk bilgilere göre, Berzin'in arabasının patlamasıyla birlikte, Rus Devlet Başkan adayı Wladimir Berzin ve yanındaki şu ana kadar kimliği belirlenememiş bir kişi hayatını kaybetti. Tam olarak ne olduğuna dair hala birtakım çelişkiler söz konusu. Bir görgü tanığı arabaya bir el bombasının isabet ettiğini iddia etti. Başka bir görgü tanığı ise alçaktan uçan bir füzeden bahsediyor. Şu ana kadar olayı üstlenen olmadı..."

O'Neill tam telefonu eline alıp Santini'yle görüşebilmek için direkt hat tuşuna basacaktı ki, bu sabah amiriyle görüşmesinin imkansız olduğu aklına geldi.

Saatine baktı. Santini şu aralar Seattle'ın yakınlarında bir yerlerde olmalıydı. Sessizlik olası her şeyin yolunda gittiğine bir alametti. Son dakika haberinin biraz beklemesi gerekiyordu.

50
PEKİN'E DOĞRU YOLDAYKEN

Aspen Special Batı Sahili'ndeki yakıt ikmal bölgesinin dört yüz deniz mili kuzeyindeydi.

"Dikkat, Patron" dedi Murphy. Kask hoparlöründen gelen ses doğrudan Santini'nin beyninde yankılanıyordu. "Şimdi beş sayı söyleyeceğim. Lütfen sayıları, önünüzdeki UKW telsiz telgraf aletinde görüyor musunuz diye kontrol edin. Yedi... sekiz... sekiz... iki... sıfır."

"Doğru" dedi Santini. Elindeki talimatname kartında, bu sayıların yakıt uçağının uzaklığını ve konumunu SR-71'in hızla yakınlaşan poziyonuna göre tespit etmek için uçuş rotasının onaylanmasına yaradığı yazıyordu. Her şey sorunsuz işliyordu. Santini o anda uçağın nasıl yavaşladığını ve alçaldığını hissetmişti.

Güneş Batı sahili üzerinde doğmuştu. Santini her iki yakıt uçağını da belli bir uzaklıkta gördü. Kanatları aydınlanan gökyüzüyle birlikte parılmaya başlamıştı. SR-71 yakıt uçağının altına girdiğinde, Santini yakıt uçağının kanadını eğik olarak üzerlerinde görmüştü. Santini'de tuhaf bir hareketsizlik hissi oluşmuştu.

"Yakıt uçağının pilotuyla direkt hat üzerinde konuşacağım" dedi Murphy. "Bu bağlantı dışında kimse bir şey duyamaz."

"Günaydın, İrlandalı" dedi tankerin kaptanı ve hemen yakıt ik-

malinin nasıl yapılacağının detaylarını bildirdi. Ardından hemen ekledi: "Yine önemli bir görevde bulunmak çok heyecan verici." Yapılan iş hakkında daha fazla konuşulmamıştı. Ne yakıt uçağının pilotu, ne de ekibi özel görevler hakkında soru soramazlardı. İlk yakıt uçağı yakıt ikmali yaptıktan sonra, ikinci uçak yaklaştı ve aynı işlemler tekrarlandı. Santini havada yakıt ikmali için çok ince bir titizlik gerektiğini biliyordu, ancak olayın nasıl gerçekleştiğini yakından görünce şaşkınlığı bir kat daha artmıştı.

SR-71 harekete geçip Attu Adası'nın güneyindeki bir noktaya doğru doğru yönünde ilerlemeye başlarken, ikinci yakıt uçağı da iyi dileklerde bulunup birinci uçağı takip etmiş ve hemen gözden kaybolmuştu. Şimdi çok daha hızlı uçuyorlardı.

51
WASHINGTON

Hava Kuvvetleri Komutanı George Whittier Genelkurmay Başkanı olduğundan beri, politikayla ilgili konulara karışmamak konusunda ciddi bir irade göstermekteydi. Selefleri görevinin zorunlu olarak politik sorunları da beraberinde getireceği konusunda onu uyarmışlardı. Ama Whittier, askeri onurunu zedelemeden, birçok konuda Başkan'ı profesyonel olarak yönendirebileceği hususunda inat etmişti. Whittier ilk defa bu akşam aldığı bu karar hakkında tereddüt etmeye başlamıştı. Bütün randevularını iptal etmiş ve kendi kurmaylarından hiç kimseye neler olup bittiğini söylememişti. Şimdi ise tek başına politik bir meseleyle karşı karşıya kalmıştı: Başkan Savunma Bakanı'na neden bu kadar kızgındı? Ne tür bir görev ihlalinde bulunmuştu? Yoksa vatan hainliği mi yapmıştı?

Whittier öfkeden köpürüyordu. Elinden fırlatıp attığı en sevdiği tükenmez kalemi, Hava Kuvvetleri Subay Birliği'nin yıllar önce kendisine hediye ettikleri küçük kristal bir kartal heykeline isabet etmişti.

Whittier güvenli bir hat üzerinden Kuzey Amerika Uzay Savunma Komutanlığı NORAD'ın komutanı General Frank G. Holtzer'e telefon etti. Whittier eskiden NORAD'da Holtzer'in yanında görev

yapmıştı. Cheyenne Dağı derinliklerinde Colorado Springs'ten çok uzakta olmayan bir yeraltı muharebe merkezinde iki genç subayken kontrol panelinde birlikte çalışmışlardı. O zamanlar Soğuk Savaş dönemiydi. Amerika'nın bir gözü Rus askerlerinin üzerindeydi. Bugün ise herkes düşman olabilirdi.

Whittier Holtzer'e ihtiyaten sadece Savunma Bakanı'nı taşıyan bir SR-71'in konumunu öğrenmek istediğini söylemişti. Holtzer daha anlatılacak çok şeyin olduğunu anlamıştı, ama bazen soru sormamak gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Burada ihtiyacın olan şey var, George" dedi Holtzer. "Bir KC 10 şu anda Attu Adası'nın güneyinde tur atıyor ve yaklaşık bir saat içinde gelecek olan Aspen Special'a bir daha yakıt ikmali yapmak üzere bekliyor. Ve Japonya'daki Kadena üssünden Japon Denizi'nde gerçekleşecek olan üçüncü yakıt ikmali için havalandılar. Sana bütün izinlerin bir kopyasını e-mail yoluyla gönderebilirim. Hiçbirinde bir usulsüzlük yok."

"Tamam, Frank" dedi Whittier. "Ama ben kağıt üzerinde belge istemiyorum. Sana neye ihtiyacım olduğunu söyleyeyim: Attu'daki KC 10'a benim adımı kullanarak SR-71'i Anchorage'daki Elmendorf hava kuvvetleri üssüne yönlendirmek için emir verin. Sonra Kadena'yı arayın ve yakıt uçaklarını geri çekin. Ben kısa dalga yoluyla Aspen Special'ı arayıp, onlara planlarının bozulduğunu söyleyeceğim."

"Anlaşıldı, George. Ama Aspen Special bir tepki vermezse, muhtemelen Pasifik üzerinde yakıtları tükenecek."

"Bunun farkındayım, Frank. Tamam."

Whittier masasındaki yeni bir düğmeye bastı ve Ulusal Askeri Komutanlığı Merkezi'nden bir subaya, kendisini kısa dalga frekansı yoluyla SR-71'le görüştürmesi için emir verdi.

52
KUZEY PASİFİK ÜZERİNDE

Buz Murphy'nin kısa dalga alıcısından ses geliyordu. Önce Aspen Special için çağrı sinyalini sonra da frekans sessizliğini önemli bir mesaj için bozması anlamına gelen 'Denim Midnight" şifre kelimelerini duymuştu.

Santini arka koltukta Murphy'nin sesini uçak telsizinden duyuyordu. "Şu anda acil bir mesaj geliyor. Mesajı duyabilmek için, sağ elinizdeki frekans alıcısındaki KW düğmesinin çekili olduğunda emin olun."

Murphy mikrofon düğmesine bastı. "Tamam, Big Voice. Aspen Special için mesajınızı alayım. Gerekli durumlarda not edebilirim."

"Bakan Santini, General Whittier konuşuyor. Başkan'ın planlarınızdan haberi var. Kendisi bana sizin planlarınızı bozmam için talimat verdi. Yakıt uçaklarınızdan aldığınız yakıt desteğini kesiyorum. Pilot, yakıt uçağını Anchorage'daki Elmendorf üssüne kadar takip edin. Eğer bu emrime uymazsanız, büyük ihtimalle Kuzey Pasifik'te yakıtınız tükenecek ve alternatif bir uçak pistine iniş yapma fırsatını da kaçırmış olacaksınız."

Murphy bağlantıyı kesti. "Bir emriniz var mı, Efendim?" diye sordu Santini'ye.

"Başka seçeneğimiz var mı?"

"Tankerler olmadan uçuşa devam edebilmemiz teknik olarak imkansız. Suya çakılırız. Belki yakıtı elimden geldiğince ekomonik kullanmaya gayret ederek, Aleuten Takımadaları'ndaki bir hava-alanına ya da Adak Adası'ndaki donanmanın uçuş pistine iniş yapabiliriz. Bir seçeneğimiz daha olabilir, ama biraz riskli."

"Devam edin."

"Onları yanıltabiliriz. Bu yakıt uçaklarının ekipleri Blackbird'lere her zaman yakıt ikmali yapan ekipler değil. Belki onlara gerçek yakıt ihtiyacımızdan fazlasını söyleyebiliriz. Onlara yakıtımızın bitmek üzere olduğunu ve Elmendorf'a kadar onları takip edebilmemiz için daha fazla yakıta ihtiyacımız olduğunu söyleyebiliriz. Yeterli yakıtı aldığımızda da, Japon Denizi'ne kadar uçabiliriz. O arada siz de radyo dalgası yoluyla başka bir yakıt uçağı organize etmeye çalışabilirsiniz. DEFCON'un şu anda Uzak Doğu'daki alarm durumunda bir yakıt uçağının Misawa'daki savaş jet uçaklarının yakıt ikmali için hazırda bekliyor ya da Japon Denizi üzerinde turluyor olması gerekiyor. Eğer onunla bağlantıya geçebilirsek, Pekin'e kadar uçmaya devam edebiliriz. Bu yakıt uçaklarının muhtemelen bizim için JP 7'leri olmayacağı için, her halukarda daha yavaş uçmamız gerekecek, yani 1,5 Mach daha yavaş. Bu şekilde bir daha yakıt ikmali yapmadan Japon Honshu Adası'nın kuzey bölümündeki Misawa üssüne kadar devam edebiliriz. Oradan sonra yerde ne gibi imkanlar elde edebileceğinizi ise bilemiyorum."

Santini, Buz Murphy'yi pilot yapan akla içinden övgüler yağdırıyordu. "İrlandalı, General Whittier'i geri arayın ve dediklerini yapacağımızı söyleyin. Sonra da bakalım yakıt uçağını kandırabilecek miyiz?"

"Emredersiniz, Efendim. Ben bunu yaparken ve yakıt ihtiyacımızla ilgili inandırıcı bir senaryo düşünürken, siz de lütfen UKW frekansını sürekli açık tutun. Bu, tankerlerin uçuş rotasını yeniden gözden geçirmemizi ve Aleuten Takımadaları üzerinde gerçekten

bir yakıt uçağının bizi bekliyor olup olmadığını anlamamızı sağlayacak."

Santini'nin kulağında bir sayı fırtınası esmişti. Bağlantı bölgeleri ve konum rakamları önceki gibi belirleniyordu. "Görünüşe göre hala havadalar ve bizi bekliyorlar. Bu demek oluyor ki, okyanusa çakılmayacağız" diye bildirdi Santini.

"Bundan tam da emin değilim, Efendim. Whittier Elmendorf'taki yakıt uçaklarına emir vermiş. Onlar da ortalıkta bir şeyler döndüğünün farkında. Hemen bir şeyler düşünmeliyiz. İşte bir tanesi tam rotamızın üzerinde, karşımızda."

Önlerinde, karanlıkta ışıklandırılmış uçan bir şehir gibi görünen bir yakıt uçağı beliriverdi. SR-71 'in yanında oldukça küçük görünen, ama KC 135'ten çok daha büyük olan bir uçaktı bu. Santini'nin aklına bir anda O'Neill'ın çalışma masasının üzerinde asılı olan bir pankartın üzerindeki İrlandalı bir balıkçı duası geldi: *Sevgili Tanrım, bana yardım et. Deniz çok büyük ve benim teknem çok küçük.*

"Şimdi öndeki yakıt uçağına bağlanacağız. Tanker ekibinin bize ne talimatlar vereceğine bir bakalım" dedi Murphy.

KC 10'un tanker kolu Blackbird'e bağlanmıştı ve Murphy'nin gösterge tablosunda yeşil bir ışık yanmıştı.

"Murphy" dedi yorgun bir ses direkt hat üzerinden. "Yakıt tankerinin kumandanı Albay Cantrel konuşuyor. Bizimle Elmendorf'a gelmeyi kabul etmeniz şartıyla size yakıt ikmali yapma emri aldım. Şu anda kuzey doğu istikametinde bir rota belirledim. Genelkurmay Başkanı tarafından söylenen şartları kabul etmediğiniz takdirde size bir daha yakıt ikmali yapamayacağım. Şartlar anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Albay" diye cevap verdi Murphy. "Sizinle aramızda bir anlaşmazlık olmayacak. Özel yolcum bana yardım etmek için eğitimli olmadığından, bizi Elmendorf'a götürmeniz için sizin yönlendirmenize ihtiyacım olacak. Ön pilot kabininin bilgisayarında belirlenmiş planı değiştiremem."

"Sizinki gibi bir uçağa daha önce yakıt ikmali yapmamıştım" dedi Cantrel. "Özel birtakım yöntemler var mı?"

Murphy sağ kolunu kaldırıp baş parmağıyla 'tamam" işareti yaptı. "Her şey yolunda gibi görünüyor" dedi Santini'ye. "Pek bir şeyden haberleri yok." Sonra tekrar tankerle direkt bağlantıya geçti. "Yakıt ikmaline hemen başlayabilir misiniz? Yakıtım çok az kaldı."

"Elmendorf'a kadar ne kadar yakıta ihtiyacınız olur?" diye sordu Albay.

"Size hemen bir sayı vereceğim. Ama siz bu arada yakıt ikmaline başlayın. Bu hızlarda çok ekonomik uçamıyorum."

Yeniden yakıt ikmali yapmadan önce yakıt uçağının yardımcı pilotu NMCC'ye Aspen Special'in rota değişikliğini kabul ettiğini ve tahminlerine göre üç saat içinde Elmendorf hava üssünde olacaklarını haber verdi.

Murphy yeniden tanker kumandanına bağlandı. "Otuz beş bin litre yakıta ihtiyacımız olacağını tahmin ediyorum. Muhtemel oluşabilecek iklime bağlı rota değişikliklerini de göz önünde bulundurmak durumundayız. Yakıt ikmaline başlasanız çok iyi olacak. Geri kalan uçuşumuzda sizi sağ kanattan takip edeceğim."

"Yakıt ikmali esnasında eğer hileye başvurursanız, ikmali hemen yarıda keserim ve sizi öylece bırakır giderim. Anlaşılmıştır umarım."

"Anlaşıldı, Albay."

Cantrel Murphy'nin yakıt ikmalini idare eden Boom adındaki bir adamla konuşmasını duymak için hattı açık tutuyordu. "Onlara ihtiyaçlarının dışında bir litre bile, tekrar ediyorum bir litre bile fazla yakıt vermeyeceksiniz. Ve, Boom, dikkatiniz açık olsun. Olan biteni dört gözle izleyin. Murphy, şu anda kuzey doğu rotası üzerindeyiz. Yakıt ikmali esnasında hiçbir rota değişikliği yapamazsınız."

"Anlaşıldı, Albay" diye cevap verdi Murphy. Sonra Santini'ye "İşe yaradı. Yakıtı alıyorum ve sonra onlardan ayrılacağız. Bizim batıya doğru sıvıştığımızı fark edince, adeta delirecekler. Siz şimdi

bize nasıl başka bir yakıt uçağı temin edebilirsiniz, onu düşünmeye başlayın. Bir yakıt uçağına daha ihtiyacımız var, sonra Çin'e varmamız çocuk oyuncağı."

"İnanılmaz bir uçak!" diye bağırdı Boom, yakıt ikmali başladığında. "Son derece sakin duruyor."

Birkaç dakika sonra Murphy direkt hat üzerinden yakıt uçağıyla bağlantı kurdu. "Gerekli yakıt transfer edildi; ayrılmayı bekliyoruz."

"Ayrılma başarıyla gerçekleşti" diye cevap verdi Boom.

Bir süre sonra yardımcı pilot telsiz hattı üzerinden konuştu: "Yardımcı pilottan Boom'a. Onları sağ kanadımızda göremiyorum."

"Ben bir bakayım" diye cevap verdi Boom hemen. "Onları karanlıkta kaybettim. Bir dakika! Aman Tanrım! Arka motorları ateşlemiş ve fırtına gibi batıya uçmuş!"

"Kahretsin!" dedi Cantrel. "Bizimle dalga geçtiler. Alçaklar! Elimizden kurtuldular. Onları batı tarafında görüyorum, yükseliyorlar." Bir düğmeye bastı ve mikrofonuna doğru bağırıyordu. "Aspen Special! Aspen Special." Ama cevap alamamıştı.

Cantrel NMCC kanalına geçti.

53
WASHINGTON

"Yakıt uçağının pilotu hatta ve yakalama operasyonuyla ilgili bir şeyler söylüyor" diye bildirdi NMCC'den bir subay.

Whittier'in elinde telefon vardı, Praeger'le bağlantı kurulmuştu. Sadece başını salladı ve telefonun bağlanmasını istediğini ifade eden bir işaret yaptı. Bir kulaklık takmış, sağ elini de telefonun ağızlığının üzerinde tutuyordu: "Albay Cantrel, General Whittier konuşuyor. Ne oldu?"

"Sözünden döndü, Efendim. Aşağılık adam yakıtı aldı ve batıya doğru kaçtı. Şu anda çoktan görüş mesafemizin dışına çıkmış durumda."

"Tamam, Albay. Siz yapabileceğinizi yaptınız. Elmendorf'a geri dönün ve saftan çıkın. Bütün bu operasyon, sizin de bildiğiniz gibi, son derece gizli. Bu konu hakkında ne yazılı, ne de sözlü tek bir belge bile olmayacak. Ekibinize söyleyin, böyle bir şeyin yaşandığını unutsunlar. Her şey anlaşıldı mı?"

"Evet, Efendim."

"Anlaşıldı, tamam."

Whittier elini telefonun ağızlığından çekti ve telefonda bir cızıltı duydu. "Orada neler oluyor, Whittier. Kahretsin. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Neler olduğunu bana biri anlatmayacak

mı, kahretsin, orada neler oluyor? Savunma Bakanlığı yeniden bir halt mı etti?"

"Size hoş olmayan bir haberim var, Bay Praeger" dedi Whittier, sanki Pentagon'da basın açıklaması yapar bir üslupla. Çatık kaşlarının altında hafif bir gülümseme vardı. "Bakan Santini'nin çok kurnaz bir pilotu var. Bir hileyle yakıt uçağından yakıt ikmali yaptırdı ve sonra da batıya uçtu. Şu anda onlarla bağlantı kuramıyoruz."

"Bağlantı kuramıyoruz da ne demek oluyor? Pentagon nasıl kendi uçaklarından biriyle bağlantı kuramaz?"

"Bu tür bir iletişim kurmak son derece zordur, Bay Praeger, özellikle de pilot radyo frekans cihazını kapattıysa. Eğer detayları öğrenmek isterseniz, size bu konuda özel eğitimli bir subay gönderebilirim..."

"Saçmalamayı bırakın, General. Yardımcı kuvvetlerinizden birinin sizin bu görevi nasıl yüzünüze gözünüze bulaştırdığınızı anlatmasını istemiyorum. Benim istediğim, benim ve Başkomutan'ın size emrettiği şeyleri yerine getirmeniz. Ya Santini'yi karaya indirin ya da suya çakılıp ölmesini sağlayın. Ne yaparsanız yapın, ama onun Çin'e ulaşmasına bir şekilde engel olun."

"Onun peşindeyiz, Bay Praeger ve sürekli olarak NORAD'dan gerekli verileri alıyorum. Şu anda Japon Denizi'ne doğru bir rota belirlemiş durumdalar, muhtemelen asıl planları da öncelikli olarak oraya ulaşmak. Ancak orada onları bekleyen bir yakıt uçağı yok. Ya Japonya'da iniş yapacaklar ya da denize atlamak durumunda kalacaklar."

Praeger öfkesine hakim olmakta zorlanıyordu. "Size küçük bir görev verdim ve adamlarınız her şeyi berbat ettiler. En iyisi mi, siz bu uçağı karaya nasıl indireceğinizin yollarını aramaya başlayın, yoksa hemen Başkan'ın yanına gideceğim ve inanılmaz başarısızlığınızdan dolayı sizi kovmasını teklif edeceğim. Beni anladınız mı? Son bir fırsatınız var. Ya da işinizi tamamen bitiririm!" Praeger telefonun ahizesini hızla elinden bıraktı.

Whittier, sivil egemenliğin, ordunun üzerinde olduğu fikrinin azimli savunucularındandı. Ayrıca sivil yönetimin, kişisel çıkarları değil de, ülkenin menfaatini ön planda tutan kişiler tarafından idare edilmesi gerektiğine inanıyordu.

Whittier daha önce böylesine bir görevde hiç bulunmamış olan iletişimden sorumlu subaya döndü. "Bana General Holtzer'in bağlayın. Görüşmeyi 'tank'ta yapacağım." Bu şekilde Genelkurmay Başkanlığı'nın konferans salonu ifade edilmiş oluyordu. Whittier ayağa kalktı. Yorgun görünüyordu. Üzerine sürekli bir şeyler karaladığı not defterini eline aldı, üzerine bir şeyler yazdı ve bunu subaya verdi. "Bu konuyla bağlantılı olan her şeye şifreli bir isim verdim" dedi. "Şifre kelime 'sürtünme'. 'Sürtünme' hakkında hiçbir şey konuşmayacaksınız ve son birkaç saattir burada yaşananlarla ilgili tek bir kelime dahi etmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Efendim."

"Sürtünme Operasyonu'yla ilgili bu belgeyi Genelkurmay'ın emanetine koyuyorum. Eğer daha üst rütbeli biri size son saatlerde burada yaşananlarla ilgili bir şey sorarsa, olan olaylara şifreli bir isim verildiğini söylersiniz ve ilgili kişiyi direkt bana yönlendirirsiniz. "Ya da..." Whittier kısa bir süre tereddüt etmişti, "... bu konuda bilgilendireceğim yardımcıma."

"Evet, Efendim" dedi subay, Whittier 'tank'a doğru ilerlerken.

Konferans salonunun korunaklı kapısının ardında Whittier telefona sarılmıştı. "Frank, hala hatta olduğuna sevindim."

Holtzer gülüyordu. "Sonuna kadar, George."

"Senin kahin olmadığını biliyorum, ama Blackbird'ün şu anda nerede olduğunu bilmek zorundayım."

"Evet. Bunu bilmek isteyeceğini tahmin etmiştim. Uçağı bulduk. Çin'e yaklaşık bin kilometre uzaktalar ve yakında orada olacaklar."

"Konuşmamız gerekiyor, Frank. Hem de hemen."

54
KUZEY PASİFİK ÜZERİNDE

Murphy yükselme profilini kontrol etti ve kendi kendine başını salladı. Soğuyan hava yakıt tüketimini azaltmıştı. Rotalarını değiştirdikleri ve tabii ki kendisinin ve yolcusunun hayatını tehlikeye attığı takdirde, Blackbird'in Çin'e kadar gidebilme ihtimali söz konusu olabilecekti. Ama yolcuya bir şey söylemeden kendi kendine böyle bir riske girmeye karar vermenin doğru olmayacağını düşündü. Uçak için radyo dalgası düğmesine bastı.

"Size durumumuzu anlatayım, Patron. Planlanmış rotamız bizi Rusya'ya ve Kuzey Kore'ye doğru götürdü. Ama Rus-Kuzey Kore sınırında modern yer-hava füzeleri tarafından ateşe tutulma tehlikesinin çok daha az olduğu bir bölge var. Bu bölgenin üzerinden hızla uçarsak, her iki ülkenin de tepki göstermesine fırsat bırakmadan Çin'e ulaşabiliriz. O zaman da çok az yakıtımız kalmış olacaktır. Ama paraşütle atlamamız icap ederse, en azından büyük mavi denizin üzerinde değil de, Çin topraklarının üzerinde bulunuyor olacağız."

"Başarabileceğimize inanıyorsanız, devam edin" dedi Santini.

"Şu durumda bizim için bir sigorta poliçesi temin edebilirsiniz, Patron. Eğer Genelkurmay Başkanı Elmendorf'a iniş için emir verdiyse, onların son yakıt ikmalini iptal ettiklerinden ve yakıt uçaklarını Kadena'ya geri çektiklerinden kesinlikle emin olabiliriz. Ve siz de biliyorsunuz ki, rota değişikliği emrine uymadık."

"Doğru. Peki ne yapabilirim?"

"George Whittier'i arayabilirsiniz. Ama sizi yine de uyarmalıyım. Eğer telsiz sessizliğini bozarsak, bir sürü düşman dinleme postası uyanabilir. Rus, Çin ve Kuzey Kore hava savunması, şu anda da olduğu gibi, bizden hemen haberdar olur."

Santini Murphy'nin doğrudan Genelkurmay Başkanı'nın adını vermesinin nedeni olarak, birebir onunla görüşmesini istediğini fark etmişti. "Şu anda o da ciddi bir baskı altında" dedi. "Bütün mesleki kariyeri ve aynı zamanda Beyaz Saray tehdit altında. Detaylar önemli değil. Yine de denemekte fayda var. Benim kod ismimi kullanın: Road Runner."

3,2 Mach'lık bir hızla aynı yükseklik yatay şekilde uçarken, Murphy Big Voice adındaki kilitli küresel kısa dalga ağını açtı ve dedi ki: "Big Voice, Aspen Special'dan Road Runner konuşuyor. NMCC'den Genekurmay Başkanı Whittier'le görüşmem gerekiyor. Bizi bağlar mısınız?"

Parazitli bir hışırtının ardından bir ses cevap verdi: "Big Voice konuşuyor. Adınızı ve isteğinizi tekrarlayın."

Murphy taleplerini tekrar etti ve uçak içi telsizinden Santini'den kısa dalga alıcısını açmasını rica etti. Hışırtılar arasından yüksek ve anlaşılır yeni bir ses duyuldu. "Aspen Special, NMCC'den Tuğgeneral Ralph Ebbits konuşuyor. Teyit verin lütfen. Road Runner Genelkurmay Başkanı'yla konuşmak istiyor, doğru mu?"

"Tamam, General" dedi Santini. "Road Runner konuşuyor."

"Lütfen General Whittier'le görüşmek için hatta kalın, Road Runner."

"Saygılar, Road Runner. Size bir notum var. Şöyle: 'Her zorlukta oluşumda, hayatta olduğunuz sürece bana yardımcı olacağınızı biliyorum.' Ya da başka bir deyişle, Praeger'a karşı da."

"Anlaşıldı, Sherman!" dedi Santini.

"Sizden yakıt uçaklarını Kadena'dan getirtmenizi istiyorum" diye devam etti Whittier. "Gerçi onları henüz geri gönderdim. Çok geç olup olmadığını bilemiyorum."

"Murphy'yle konuşun" dedi Santini.

Murphy telsizini açtı. "Eğer bana yakıt uçağının adını ve konumunu verirseniz, Efendim, muhtemelen onu bulabilirim. Ve eğer eski bir Q tankeri ise, o takdirde COMNAV 50 UKW telsizlerini, buluşma kodu altı-dört-bir-yedi-iki'ye ayarlamaları gerekir. Bu şekilde her şey son derece kolay olacaktır."

"Tamamdır, Murphy. Uçtuğum zamanlarda bir kereler bir Q tankerinden yakıt almıştım. Kod rakamlarını biliyorum. Hemen işe koyuluyorum. Tamam."

Murphy uçak içi telsize geçti. "Her şey yolunda görünüyor, Sayın Bakanım. Ama sormama izin verirseniz, Sherman'la ilgili mesele nedir?"

"Savunma Bakanı olduğumda, General Whittier bana kendisine güvenebileceğimin garantisini vermişti. Kendisi biraz çekingen... Büyük sözlerin adamı değil. Bu yüzden bir keresinde bana üzerinde General William Tecumseh Sherman'ın General Grant'a söylediği bir sözün yer aldığı küçük bir pirinç plaket hediye etmişti. Ve biraz evvel kendisi bana bu sözü tekrarladı."

Whittier hala 'tank'ta Pasifik Komandosu'nun Başkumandanı Amiral Jesse Stockdale ile doğrudan bağlantı kurmaya çalışıyordu.

"Jesse, ben George. Hemen konuya giriyorum. Japon Denizi'nde yakıt ikmali yapılması gereken acil bir durum söz konusu. Bu savunma hazırlığında bizim tankerlerimizin konumu nedir? Hangileri şu anda o bölgede? Tankerlerin Q tipi olup olmadığını da bilmem gerekiyor. Ayrıca birkaç tane Q tankeri yaklaşık bir saat önce geri çağrıldı. Onlar konudan haberdar değillerdi. Şimdi onların tekrar aynı yerlerine dönmelerini istiyorum."

"Ciddi bir duruma benziyor. Tamam. Size şu anki konumlarını bildirene kadar lütfen bekleyin. Konuya hakim subaylarla görüşeceğim. Ama her zaman amirallerin ve generallerin detaylarla uğraşmamaları gerektiğini düşünmüşümdür."

"Olay bu detaylarda gizli, Jesse, inanın bana. Hemen işe koyulalım."

55
PEKİN YOLUNDA

Murphy Q tankerinin kanat ışıklarını görünce, daha on dokuz dakikalık uçuş mesafesi kaldığını hesaplamıştı.

"Sizi Pekin'e ulaştırıyorum, Patron" dedi. "Artık bütün endişelerimizden kurtulduk."

Henüz değil, diye düşündü Santini. Ama oraya varabilirsem, işin en zorlu bölümünü hallettik demektir.

Murphy'nin nasıl önce birinci, sonra da ikinci yakıt uçağına bağlandığını izliyordu. Sakin ve ikna edici ses tonuyla, daha önce bir SR-71'e hiç yakıt ikmali yapmamış olan uçak mürettebatını yönlendiriyordu. Onlar da kusursuz bir şekilde Murphy'nin talimatlarına uyuyorlardı.

Daha henüz ikinci uçağa bağlanmadan, birinci yakıt uçağının pilotuna, "İyi iş çıkardın" dedi Murphy. "Sizin çocuklar gerçekten birer profesyonel."

"Profesyonel olan sizsiniz, İrlandalı. Yolunuz açık olsun."

Blackbird gecenin karanlığında Kore Sahili'nin üstünden uçarken, denizin üzerinde ışıklar yanıp sönüyordu. Murphy, Kore ve Rus hava sahasında uçarken, olabildiğince hızlanmaya gayret ediyordu. "Bize zarar veremeyeceklerini biliyorum" dedi uçak içi tel-

sizinden. "Ama bir şeylerin cızırdadığını mutlaka fark ediyorlardır. Aşağıda bazı hava sahası gözlemcileri şimdi yukarıda neler olduğunu düşünüp hayıflanıyorlardır."

"Pekin'e aşağıya ineceğimizi ne zaman bildireceğiz?"

"Bunu da düşündüm, Patron. Biz bir yolcu uçağı olarak iniş yapacağız. Dünyanın her yerinde hava gözlemi için kullanılan lisan İngilizce. Yani Çince konuşmama gerek yok. Yaklaşık on beş dakika içinde Pekin Uluslararası Havaalanı'nın kontrol sahasına gireceğiz. Şu anda da onların frekans alıcısı hattı üzerindeyim. Umalım ki, karada bizi yer-hava füzeleri yerine bir karşılama komitesi bekliyor olsun. Kısa dalga alıcısını açın ki, her şeyi siz de duyabilin."

Santini'nin duyduğu diğer ses Pekin'li bir uçuş kılavuzuna aitti. Sonra Murphy'nin sakin sesi duyuldu ve aralarında teknik bir diyalog geçti. Santini sabahın alacakaranlığında aydınlatma ışıklarının parıltısını seyrediyordu. Murphy'nin uçağı nasıl inişe geçirdiğini hissetmişti. Sekiz saat önce nasıl havalandıysa, aynı şekilde oldukça yumuşak bir halde iniş yapmıştı.

Pilot kabininin tepesi açılır açılmaz, Santini emniyet kemerini çözdü, kaskını ve eldivenlerini çıkardı ve yardım almaksızın kanatlardan birinin üzerinde tırmandı. Sonra da uçak pistine doğru atladı. Yerde hafifçe sendeleikten sonra hemen doğruldu ve Murphy'nin nasıl profesyonelce indiğine baktı.

"Teşekkür ederim, Buz. Artık size bu şekilde hitap edebilirim herhalde. Çok teşekkürler. Bir gün bu yaptıklarınızdan dolayı ödüllendirileceksiniz."

Uzun siyah bir Limuzin, uçağın hemen yanında duruyordu. Özel imal edilmiş bir Maybach'ti bu. Santini'nin de tahminine göre, terminalden çok daha uzak bir yere iniş yapmışlardı.

Şoför arka kapılardan birini açtı. Savunma Bakanı Xu arabadan indi, selamlama anlamında sağ elini kaldırdı ve, "Hoşgeldiniz" dedi.

Xu'nun sesi bir anda tüfek ateşiyle bastırıldı. Kurşunlar Maybach'in ağır zırhlı kapılarını delik deşik ediyordu. Santini'yi ve

Xu'yu yaylım ateşine tutmuşlardı. Son kurşun Buz Murphy'nin sağ gözünden girip kafasının arkasını tamamen paramparça etmişti, öyle ki, Murphy'nin kafatası ve beyin parçaları Blackbird'ün üzerine yapışmıştı. Beton kıymıkları uçuş pistinden sekip Santini'nin astronot giysisine isabet ediyordu. Bir kıymık tam Santini'nin alnını ıskalamıştı.

Xu'nun havaya kaldırdığı koluna isabet eden kurşun onu bir kukla gibi yere yığmıştı. Elini parçalanan kolunun üzerine iyice bastırıp, kanı durdurmaya çalışıyordu. Konvoydaki korumalar tamamen şok olmuşlardı. Tüfek ateşinin kaynağını fark edemedikleri için paniğe kapılmışlardı. 50 mm'lik fişekler iki korumanın bağırsaklarını parçalamıştı. Diğer üç tanesi ise umutla makineli tüfeklerine sarılmış, görülmez saldırganlara ateş etmeye çalışıyorlardı.

Santini Xu'yu hemen Limuzin'in arka koltuğuna oturttu ve şoföre hareket etmesi için bağırdı. Koluyla sağa sola doğru işaret ediyordu. Bunlar ne anlama geldiği açıklanması gerekmeyen hareketlerdi. Sonra Xu'nun arkasından araca bindi ve fularını Savunma Bakanı'nın omzunu sıkıca sarmak için sargı olarak kullandı. İkinci bir Mercedes uçuş pistinde ilerliyordu ve Santini'yle Xu'nun aracının önünde durdu. Santini askısından Sig Sauer'i çıkardı. Ama hemen sonra gelenlerin güvenlik ekibinden olduklarını anladı. Ama güvenliği sağlamak için oldukça geç kalmışlardı.

Ufukta tan yeri ağarıyordu. Santini, Pekin'e giden otobanın her iki yanındaki ağaçları fark edememişti bile. Arabanın hız göstergesi saatte 140 kilometreyi gösteriyordu. Santini bu hızla devam ettikleri takdirde Tiananmen'e yarım saatten az bir zamanda ulaşacaklarını tahmin ediyordu. Başkan Chi Zhiqiang, Büyük Halk Salonu'nun önünde onları bekliyordu.

İnce bir sis tabakası otobanın üstünü tamamen kaplamıştı ve aracın görüş gücünü iyice azaltıyordu. Aniden şiddetli bir şimşek çakmıştı. Neredeyse bir saniye kadar kısa bir süre içinde Santini güvenlik ekibinin aracının nasıl patlayıp yerle bir olduğunu gördü.

Xu'nun şoförü frene bastı ve aracı kaydırarak zorla durdurdu. Santini şoförün omzuna vurup bağırıyordu: "Devam et! Haydi!" Eski gerilla savaşçısı ruhu iyice depreşmişti. Birini gördüğünde hemen bir pusudan şüpheleniyordu. Yanlış aracı havaya uçuran saldırganlar için içinde bulundukları araba çok kolay bir avdı.

Ya da acaba yanlışlıkla değil miydi? Şoför elindeki silahla aniden arkasını döndü. Santini adamın kolundan yakaladı. Silahtan çıkan bir kurşun aracın tavanına isabet etti. Santini sol eliyle şoförün el bileğini kavramıştı. Diğer eliyle de Sig Sauer'i kaldırıp adamın yüzünün ortasına ateş etti. Sonra ön koltuğa geçip, cesedi dışarı fırlatır fırlatmaz, gaza basıp hızla oradan uzaklaşmaya başladı. Sağ koldaki ormandan sürekli ateş ediliyordu. Bazıları zırhlı araca da isabet ediyordu. Santini dikiz aynasından on metre arkada infilak eden bir el bombasının dumanını gördü.

Eskiden bir keresinde resmi bir ziyaret amacıyla bu otobanda giderken, bütün dört yol ağızlarının önemli konukların konvoyları için trafiğe kapatıldığını fark etmişti. Maybach şu anda olabilecek en yüksek hızda ilerliyordu ve en ufak bir dikkatsizlik ikisinin de hayatına mal olabilirdi.

Her iki dakikada bir Santini arkada bitkin bir şekilde oturmuş, başını da geriye doğru yaslamış olan Xu'ya sesleniyordu. "Neredeyse geldik. Dayanın! Birkaç dakikamız kaldı!" *Tam olarak neredeyiz?*, diye sesleniyordu içinden bir ses. *Bu acayip durumun içine nasıl dahil olmuştu? Bu durumdan nasıl kurtulacaktı?*

Pekin'in varoşlarına ulaştıklarında, gitgide kalabalıklaşan trafik, hızlarını kesmişti. Şehrin çarşısının içinden geçerken birkaç göz alıcı bina dikkatini çekti. Biraz sağda Holiday Inn Crown Plaza'yı görmüştü. Birazdan da International Hotel'i görecekti. Tam oradan sağa Jianguo Lu'ya doğru, Pekin'in ana caddelerinden birine dönmesi gerekecekti.

Bulvar boyunca günlük savaş sporu hareketleri yapan yaşlı Çinli insan toplulukları görmüştü. Bu spor sayesinde ince kasları esnek kalıyordu.

Santini insan hakları savunucularının eylem yaptıkları genişçe bir alanı görür görmez, yeniden gaz pedaline bastı. Virajı hızla dönüp yaya kaldırımının kenarına çıktı. Bu hareket, beyaz tulumlu trafik polisini çok korkutmuştu. Tam karşısında devasa bir yapı olan Büyük Halk Salonu'nun geniş, ama alçak siluetini gördü. Binanın hiçbir estetik yönü yoktu, ama gücü temsil ettiği her halinden belliydi. Bir dakika içinde oraya ulaşabileceklerdi.

Bir helikopter sol taraftan görüş sahasına girdi. Santini onu hemen fark etmişti. Aniden bir brifing dosyasının bir sayfasında yer alan Wuzhuang Zhisheng 9'un diyagramı gözünün önüne gelmişti. WZ 9, Çin'in ilk savaş helikopteriydi. İğrenç bir ölüm makinesiydi: 23 mm'lik topları, füze atıcısı, makineli tüfekleri ve hedefe kilitlenebilen roketleri vardı.

Santini ekibi şaşırtmak için helikoptere doğru direksiyonu kırdı. WZ 9'un mürettebatının sadece tek bir adamdan oluşuyor olması ve muhtemelen bu kişinin Tiananmen'in ortasında kendi Savunma Bakanı'nı öldürme emri almasından dolayı son derece gergin olması Santini'nin lehine olabilirdi.

Ama bu düşünceler de neyin nesiydi? Sadece tek bir adam mı? Zaten tek bir adam küçük bir panzer konvoyunu paramparça etmeye yeterdi. Belki de darbe başlamıştı ve Savunma Bakanı'nı öldürmek baştaki kişinin hoşuna gidiyordu. Ama pilotun uçuş istikametini bir şekilde değiştirmeyi başarabilirse, belki Büyük Salon'a kadar gidebilirdi.

WZ 9, topları ve makineli tüfekleriyle ateş açmıştı. Ama araba ve helikopter birbirleri üzerine doğru hızla ilerlediğinden, helikopterin attığı top hedefini ıskalamış ve arabanın on metre gerisinde küçük bir krater oluşturmuştu. Aynı zamanda makineli tüfeklerden açılan yaylım ateşi Mao Zedong'un mozalesini de delik deşik etmiş, anıtkabrin önünde kuyruk oluşturmuş olan birçok Çinli'yi de ağır yaralamıştı. Santini iyice gaza bastı, aracıyla yana doğru savrularak, doğrudan Büyük Salon'un geniş dik merdivenlerine doğru ilerledi.

Merdivenlerin başında durdu, araçtan hemen indi ve Xu'yu dikkatlice kaldırıma yatırdı. Binanın girişinde nöbet tutan genç askerler şaşkın gözlerle Santini'ye bakıyorlardı. Xu ciddi anlamda yaralanmıştı ve bir yabancı tarafından, belki bir Avrupalı, belki de bir Amerikalı tarafından taşınıyordu. Bakanın koruması neredeydi? Bu adam da kimdi? Ona ateş mi, yoksa yardım mı etmeliydiler?

Santini ikisinin de tamamen bitik halde olduklarının farkındaydı. Anlamsız bir şekilde kendi kendine WZ 9 pilotunun hangi silahı seçeceğini sorup duruyordu.

Telaşlı bir halde çevresine bakındı. Ve sonra onu gördü. Maybach'in yan ayna yuvalarından biri yerinden kırılmış, aşağıya doğru sarkıyordu. Ayna ise hala sağlamdı. Santini aynayı yuvasından çıkarıp eline aldı. Aynayı o esnada doğan güneşi içine alabilecek şekilde tutuyordu.

Büyük Halk Salonu meydanın batı tarafındaydı. Santini'yle Xu pilotun tam arkasındaydılar. Aynanın olması çok iyi olmuştu. Belki de pilotun kaskının güneş siperliği vardı. Ya da belki WZ 9'un otomatik ateşleme kontrol sistemi hiçbir insan müdahalesi olmadan kendiliğinden çalışıyordu. *Ama belki de...*

WZ 9 kırk beş derecelik bir açıyla geniş bir yay çizmiş, yatay uçuş yaparak tam Santini'nin ve Maybach'in üzerine doğru ilerliyordu. Helikopter belli bir mesafede durdu. Makineli tüfekten yayılan bir yaylım ateşi Santini'yi ıskalamıştı. Helikopter serbest uçuş halindeyken ölümcül darbeyi yapabilmek için birkaç deneme daha yapmıştı.

Bir füze arabaya isabet etmişti. Araba yerden havaya fırlamış ve havada infilak edip alevler içinde kalmıştı. Patlama Santini ve Xu'yu merdivenlere doğru fırlatmıştı. Santini refleks olarak öyle bir döndü ki, Xu onun üstüne çıkmış ve bu şekilde çatışma anında parçalanmış olan kolu da korunmuş olmuştu.

Acının yerini bir an için panik almıştı. Santini ve Xu tamamen korunmasızlardı. Kaçacak ve saklanacak hiçbir yer yoktu. Tavşan avı esnasındaki tavşanlar gibiydiler. *Hayır. Sonları böyle olmamalıydı.*

Santini yeniden elindeki aynayla güneş ışınını pilotun gözüne isabet ettirebilmeyi umuyordu. WZ 9 hafifçe sallanmıştı. Gözleri kamaşmıştı ya da kamaşmamıştı, ama pilot her halukarda bir an için tereddüt etmişti.

9 mm'lik bir silah, savunma amaçlı bir silahtı. Kısa mesafeler için uygundu. Elli metreden fazla bir uzaklıkta ancak büyük bir duvar isabet ettirilebilirdi. Ama WZ 9 şu anda aynı silahla Santini'ye saldırmayı planlıyordu ve Santini hedef olabilecek yakınlıktaydı.

Santini her iki eliyle sıkıca Sig Sauer'e sarılmış, hedef almış ve şarjörde bulunan bütün kurşunları kullanmıştı. Eli tetikteydi ve bir yandan da şarjöre yeni kurşun yerleştirmeye çalışıyordu. Eğer kurşunları doğru yerleştirmeyi başarabilirse, yakıt deposunda bir delik oluşturabilir ve tepesindeki bu pislik yumağını bir ateş böceğine dönüştürebilirdi.

Santini'nin ateşleri helikopterin kuyruğunu alevler içinde bırakmıştı. Saniyeler sonra gerçekleşen ikinci bir patlama sonucu olduğu yerde şiddetle sarsılan helikopter yere düştü. Helikopter yana doğru takla attı. Pervaneler paramparça olmuştu.

Pilot büyük bir panikle onu enkazın içinde sıkı sıkı tutan emniyet kemerinden kurtulmaya çalışıyordu. Bağırışları duman ve alevlerin içinde kayboluyordu. Sonra pilot kabininin arkasında bir kapı açıldı, üniforması içinde bir subay sürünerek dışarı çıkmıştı. Burun kemerinin üstünde açılan bir yaradan kan akıyordu. Sol kolu da yana doğru sarkmıştı.

Santini adamı görünce hayretler içinde kalmıştı. Bu Li'ydi! Ve elinde tuttuğu bir Uzi'yle Santini'ye doğru koşuyordu.

Ateş eden ilk Santini olmuştu ve arka arkaya tetiğe basıyordu. Daha fazla kurşunu kalmamıştı. Artık sonu gelmişti.

Li sağlam olan koluyla Uzi'sini kaldırdı ve Santini'nin omzuna dayayıp ateş etti. O anda Santini öne doğru yığıldı. Elindeki silahını da düşürmüştü.

Li telaşlı bir şekilde yardım için etrafına bakıyordu. Hala Büyük

Halk Salonu'nun önünde duran nöbetçi askerlere bağırdı. Gözlerinin önünde yaşanan bu olayı oldukları yere çivilenmiş durumda nefeslerini tutarak izliyorlardı. Li'yi tabii ki hemen tanımışlardı. O Silahlı Kuvvetler'in en güçlü ve nüfuz sahibi adamlarından biriydi. Ama onun kendi Savunma Bakanı Xu'yu da öldürmeye çalıştığını görmüşlerdi.

Li'ye bağırarak bir şeyler söylüyorlardı, ama ona yardım etmek için bir girişimde bulunmuyorlardı. Santini Uzi'yi kenara fırlattı ve Li'ye bir yumruk attı. Li'nin burnu kırılmıştı ve sırtı üstüne düşmüştü. Sonra hafifçe öne eğilip, Li'nin bacaklarını tekmeledi. Li gövdesini çevirerek, kemerindeki kılıftan bir bıçak çıkardı. Bıçağın çelik kaplaması sabah güneşinde göz alıcı şekilde parlıyordu.

Santini Li'nin el bileğini yakaladı ve bıçak tutan elini bükerek kendi boğazına dayadı. Bıçağın ucu derisine değdiği anda, Li bıçağı elinden bıraktı. Santini çok kinlenmişti. Li'ye bakarken kendi işkencesini seyreden subay aklına geldi. Adam Vietnamlılar'ın onun kemiklerini nasıl kırdıklarını, onu nasıl çıldırmanın eşiğine getirdiklerini ve onunla birlikte tutuklu bulunan arkadaşlarının nasıl öldüklerini keyifle izlemişti.

Santini öfkeden çılgına dönmüştü. Var gücüyle Li'nin kasıklarını tekmeliyordu, öyle ki, Çinli inleyerek yere yıkılmıştı. Li'nin sonu gelmişti. Ama Santini'nin henüz değil. Santini yere çömeldi, Li'yi saçlarından tuttu ve göz göze gelecek şekilde kafasını havaya kaldırdı.

"Seni kahrolası pis domuz" diye arka arkaya bağırdı. Yumruk üzerine yumruk atıyordu. Li'nin çenesini darmadağın etmiş ve onu hiçbir merhamet hissi duymaksızın bir daha asla kendine gelemeyeceği bir baygınlığa sokana dek dövmüştü.

56

Chi'nin araç konvoyu çatışmanın yaşandığı meydana geldiğinde, küçük muhafız kıtası General Li'nin yanan helikopterini görmüştü. Adamlar bir anda şoföre bağırmaya başlamışlardı. "Buradan uzaklaş! Uzaklaş!"

Aracın beklenmedik bu manevrası Chi'yi şaşırtmış ve onu aracın içinde öne doğru sarsmıştı. Chi yeniden arkasına yaslandığında arka pencereden helikopter enkazını görebilmişti. "Dur!" diye bağırdı. "Planladığımız gibi Büyük Salon'a gidiyoruz." Dört eskort aracı da aynı şekilde dönüş yapmış ve Başkan'ın aracının çevresinde adeta çelikten duvar oluşturmuşlardı.

Siren sesleriyle birlikte Büyük Salon'un merdivenlerine doğru ilerliyorlardı. Saniyeler sonra Büyük Salon'a ulaşmışlardı. On adam arabalardan fırlamış, daire şeklinde sıralanmış ve makineli tüfekleriyle etrafı kontrol ediyorlardı.

Başkan Chi aracından hemen inip Xu'nun koluna bağladığı sargıdan bir parça da olsa kuvvet almaya çalışan Santini'ye doğru koşmuştu. Chi'nin ekibi küçük de olsa, bir yere gittiğinde mutlaka tıbbi acil durumlar için ona bir doktor eşlik ederdi. Doktor, Bakan Xu'yla ilgilenebilmek için Chi'yi takip ediyordu. Onu hemen muayene etti ve nabzını kontrol etti.

"Ağır yaralı" dedi doktor. "Ama hayati tehlikesi yok. Bir hayli kan

kaybetmiş ve şu an şokta. Onu hemen hastaneye götürmeliyiz."

Chi doktorun söylediğine kanaati geldiğini ifade etmek amacıyla başını salladı. Korumalardan ikisi Xu'yu eskort araçlarından birine yatırıp hızla oradan ayrıldılar. Chi de Santini'nin yanındaydı. Aralarındaki dostluğun bir göstergesi olarak Chi ona karşı son derece içten davranıyordu. Bu samimi tavırlarıyla birlikte onu Büyük Halk Salonu'na götürdü. İçeride ihtişamlı koridorlardan geçerken son derece küçük gözüküyorlardı. Bina 1959 yılında komünistlerin Çin İç Savaşı'nda elde ettikleri zaferi kutlamak için inşa edilmişti. Büyük Halk Salonu'nda binlerce insanın sığabildiği merkezi bir salon, bunun yanı sıra Çin eyaletlerinin isimleriyle adlandırılan birçok küçük, ama yine de oldukça heybetli toplantı salonları bulunuyordu.

Başkan Chi Santini'yi Fujian Salonu'na götürdü. Fujian hemen Tayvan'ın karşısındaki bir eyaletti. Özellikle bu salonun seçilmesinin sembolik bir anlamının olup olmadığı, o an için Santini'nin dikkatini çekmemişti.

Chi, salonun büyüklüğünün yanında oldukça küçük kalan yüksek arkalıklı bir koltuğa oturdu. Santini'ye sigara ikram etti, ama Santini bu ikramı büyük bir nezaketle geri çevirdi. Chi kendine bir sigara yaktı, dumanını derince içine çekti. Sonra salondaki hizmetkarlardan birine çay getirmesi için işaret etti.

Santini Çinli lideri dikkatlice izliyordu. Chi'nin çok derin ve aynı zamanda son derece sakin bakan gözleri vardı ve yüzü oldukça anlamlıydı. Bu denli sükunetli ve şuurlu olmasının yanında, kedi gibi bir çevikliği vardı.

"Sayın Savunma Bakanı" dedi Santini'ye. Çevirmeni de Chi'nin dediklerini tercüme ediyordu. "Burada yaşananların benim için büyük bir bilmeceden ibaret olduğunu ifade etmek istiyorum."

Santini çevirmenin söylediği her kelimeyi son derece dikkatli dinlerken, bir yandan da bakışını Başkan'dan ayırmıyordu.

"Dün gece" diye devam etti Chi, "Bakan Xu beni aradı ve sizin Pekin'e gelip benimle görüşme niyetinde olduğunuzu haber verdi."

Çevirmen yine Chi'nin dediklerini tercüme ediyordu.

"Bunun akabinde beni Başkan Jefferson arayıp, kendi ülkesine ihanet eden bir adamla görüşmememem gerektiği konusunda beni ikna etmeye çalıştı."

Santini Chi'nin sözünü kesmeden ve hiçbir açıklama yapma ihtiyacı duymadan Başkan'ın anlattıklarını dinliyordu.

"Her iki rica da son derece alışılmışın dışındaydı. Sizin gelişinizin bu kadar dramatik olaylara sebep olacağından inanın haberim yoktu."

"Benim de, Başkan Chi" diye söze girdi Santini.

Chi yeni bir sigara aldı. "Lütfen bana neden geldiğinizi anlatın. Tam olarak neler oluyor? Mesajınızda yakında gerçekleşecek bir savaştan söz ediyordunuz. Hangi savaştan bahsediyorsunuz?"

Santini epey sakinleşmişti, olan biteni rahatlıkla anlatabilirdi. On dakika boyunca General Li ile Wladimir Berzin arasındaki ilişkiden bahsetti. Li'nin Savunma Bakanı Koestler'in ölümünden ve Holloman'dan ve Grafenwöhr'de Almanlar'a yapılan saldırılardan sorumlu olduğunu anlattı. Amerikan Kuvvetleri'nin dikkatini Kore Yarımadası'na çektikten sonra, Tayvan'a nasıl saldırmayı planladığından bahsetti.

Chi Santini'nin bütün anlattıklarını hiçbir tepki vermeksizin dikkatle dinledi ve Santini sözünü bitirdiğinde, olan olayların her iki ülke açısından ne kadar tehditkar olduğunu anladığını ifade etmek amacıyla başını salladı.

"Size söz, Bakan Santini, bu vatanhainliğine ortak olan herkes hakkında gerekenin yapılması için emir vereceğim."

Santini'nin, Çin Lideri'nin sözünü tutan bir adam olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

57
MOSKOVA, BERLİN, PEKİN, WASHINGTON

Rusya'daki insanlar şoktaydılar. Politik sistemleri kökünden sarsılmıştı. Önce Başkan Gruschkow, helikopterinin vurulması sonucu hayatını kaybetmişti. Halefi olarak söylenen Wladimir Berzin tanınmayacak derecede yanmıştı. İncelemelere göre, buna, otomatik olarak ateşlenen bir füzenin havada infilakı sebep olmuştu.

Rusya'da neler oluyordu?

Medya sürekli olarak şaşırtıcı haberler veriyordu. Berzin'in öldürülmesinin, onun, Gruschkow'un başına gelen korkunç olayda parmağı olduğuna inanan bazı çevrelerin kan davası gütmesinin bir sonucu olduğuna dair söylentiler ortalarda dolaşıyordu.

Fakat, daha önce KGB'de hizmet edip de şu an *Bahçe* ile çalışan Rus Gizli Servisi subayları, hem Gruschkow'un, hem de Berzin'in İslam-dışı Çeçen teröristler tarafından öldürüldüklerine dair söylentileri hızla yaydılar.

Tehlikeli antisemitizm görüşüne sahip olması ile tanınan sağ görüşlü politikacı Michael Zirinsky füzenin ateşlendiği uçuş aletinin İsrail'de yapılmış olduğunu ve Mossad'ın Berzin'i, Alman Neo-Naziler ile ilişkisi olan bir Alman sanayici ile kurduğu ticari bağlantılar nedeniyle saf dışı bıraktığını iddia etti.

Rusya'da insanlar kime veya neye inanacaklarını bilmiyorlardı. Dağılmış ve panik olmuş bir haldeydiler.

Birçok politika uzmanı geçici başkan olarak görev alan Başvekil Dimitri Solokow'un otomatik olarak başkanlığa getirilmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Fakat Solokow, Berzin'in ölümünden hemen sonra, bazı sağlık sorunları nedeniyle daha yüksek makamdaki bir resmi göreve gelemeyebileceğini bildirmişti. Duma'daki Rus Parlemantosu'nun politika liderleri ile yaptığı görüşmeden sonra, Solokow seçimi iki ay sonrasına erteleme emrini vermişti.

Politika sahnesinde birçok yeni yüz ortaya çıkmıştı. Bunlardan biri de kısa süre önce generallikten ayrılan Anatol Churkin idi. Kendisini Demokratik Halk Partisi'nin adayı olarak gösteren evrakları sunmuştu. Bürokratik haksızlıkların giderileceğine ve zenginlere tanınan imtiyazlara son verileceğine dair sözler verdi. Ayrıca Churkin organize suçlarla mücadele etmek ve Rus Halkı'na kendi güçlerini geri vermek istiyordu.

Churkin'in zengin oligarşiklerden biri olan Wladimir Berzin ile olan kısa süreli bağlantısı halk sayesinde kazandığı itibarına bir zarar vermeyecek gibi görünüyordu. O, her zaman gerçek bir savaş kahramanı idi. Ayrıca Rusya'nın en güzel ve en yetenekli balerini ile evlenmiş olması, basının bu çifti Amerikalı Kenndy'lere benzetmesine neden oluyordu.

Rusya'da insanlar seçimler için tam anlamıyla hazırdılar.

"Sayın Başkan, çok sevgili bayanlar ve baylar. Bugün çok üzgünüm ve aynı zamanda sizler sayesinde çok azimliyim" diye konuşmasına başladı Klaus Kiepler. O ana daha da heyecan katmak için kısa bir ara verdi ve Alman Meclisi'ndeki altı yüz üç milletvekilinin hepsinin toplandığı büyük salona doğru baktı.

"Almanya mümtaz bir vatandaşını, sizlerin birçoğunuz tarafından sevilen bir insanını kaybetti. Çok uzun zaman önce kurtulduğumuzu sandığımız korkunç bir felaket olan terör, Wolfgang Wagner'i aramızdan ayırdı. Bu eylemi yapanların kimliği ise şu anda bilinmiyor.

Bütün bulgular, Wolfgang Wagner'in katillerinin hem New Mexico'daki hava kuvvetleri üssündeki trajediden, hem de Grafen-

wöhr'de halka yapılan korkunç saldırıdan sorumlu olduklarını gösteriyor. Bu sabotajcılar ve korkak katiller, adaletin önüne sunuluncaya kadar Alman Hükümeti'nin sessiz kalmayacağına dair bugün sizin huzurunuzda söz veriyorum."

Milletvekilleri konuşmayı dakikalarca ayakta alkışladılar. Kiepler salondaki dinleyiciler sakinleşene kadar konuşmasına ara vermek durumunda kalmıştı.

Kiepler'in kendisi de dahil, hiç kimse konuşmadaki mantıksızlığın farkına varmamıştı. "Sabotajcılar" çoktan cezalandırılmıştı.

Wladimir Berzin bir suikast sonucu, General Li de Michael Santini'nin yumrukları sonucu hayatını kaybedip cezalarını bulmuşlardı. Li'nin adamları da Başkan Chi'nin emriyle mahkemeye çıkarılmış ve idam edilmişleri.

Kiepler'in tahminine göre, Berzin, ya kişisel bir intikam sonucuya da Rusya'nın müstakbel başkanına karşı kin besleyen insanlar tarafından kan davası güdülerek öldürülmüştü. Buna göre Wagner, yanlış zamanda, yanlış yerde bulunmuştu. O adamla iş ortağı olarak yanlış bir karar vermişti. Rapallo girişimi sonucu ikisi de ölümle tanışmıştı.

"Hiç şüphesiz, terörizme asla taviz vermemeliyiz" diyerek Kiepler sakinleşmiş Meclis'e dönerek tekrar konuşmasına devam etti. "Korku duyuyor olmamızdan istifade edilmesine kesinlikle izin vermemeliyiz ya da nefsimize yenilerek istemediğimiz ve güvenmediğimiz herkese saldırmamalıyız."

Bu sefer konuyu değiştireceği ve ona daha az alkış getireceğini bildiği bir başka konuya geçeceği için bir süre ara verdi. "Amerika bizim dostumuzdu ve yine dostumuz olarak kalacak. Özgürlüğümüzü korumak için Amerikan halkıyla beraber çalışacağız."

Bütün milletvekillerini içine alacak şekilde sağ koluyla bir hareket yaptı. "Ama bunu kendi değerlerimize, kendi menfaatlerimize, kendi kanunlarımıza uyacak şekilde yapacağız. Biz hakkın, adaletin gücüne inanıyoruz, güçlünün adaletine değil."

Alkışlar Parlamento'nun içinde yankılanıyordu. Hıristiyan demokratlar, Sosyal demokratlar ve Yeşiller... Hepsi alkışlıyorlardı.

Kiepler, kendisine bakan Savunma Bakanı Günther Joffe'nin bulunduğu hükümet bölümüne doğru bakışlarını çevirdi. Joffe ayağa kalktı. Bütün Meclis onun yaptığının benzerini yaptı.

Çin adaletinin zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Ve şüphesiz ki, son derece haklıydılar.

Başkan Chi bütün subayları alçak hain grupların izini sürmeye yöneltti ve suçlular süratli bir yargılamadan sonra hemen idam edildiler.

Chi Tayvan'a yönlendirilmesi gereken Çin yapımı füzelerin kullanıma geçirilmesini iptal etti. Sonra da Kuzey Kore Devlet Başkanı Kim Song Jo'ya ilkbaharda yapılacak askeri tatbikatın iptal edildiğini bildirdi. Daha fazla söze gerek yoktu. Kim'in gizli polis teşkilatı, hain asker kaçağı General Kim Dae Park'ın bilinen bütün suç ortaklarını yakaladı ve hepsini idam ettirdi. General de sonunda Kanada'da Vancover'e kaçtı. Başkan Jefferson Amerikan kuvvetlerinin savaş hazırlığının hemen iptal edilmesini emretti ve kendi emri ile Kuzey Kore sularına girecek ampifi birliğini ve iki denizaltıyı durdurdu.

Belki de milyonlarca insanın ölümüne sebep olacak bir savaş son anda önlenmiş oldu. Yani Armageddon bir başka zamana ertelenmişti.

Bu olay, örtbas edilmeyecek derecede büyük bir olaydı. Örneğin, önceleri bir SR-71 pilotu olan Amerikalı bir sivil, Çin Halk Kurtuluş Ordusu'nun bir askeri tarafından vurulmuştu.

Beyaz Saray basın bildirisine göre, bu, olay, kesinlikle çok büyük bir hataydı. Bunu kolaylıkla açıklayabilirlerdi.

İhtilaflı kararlarda her türlü detayı kayıtsız şartsız bilmek istemesiyle tanınan Bakan Santini, son teknolojiyle donanmış bir SR-71 ile bir test uçuşu gerçekleştirmişti. Uçaktaki teknolojinin Pentagon'un değişen hedefleri için artık faydalı olamayacağını, Kongre'nin inatçı eleştirmenlere bizzat göstermek istemişti.

Uçuş sırasında Çin sınırı yakınlarında mekanik sorunlar ve yakıt sorunları ortaya çıktığı için, Pekin Uluslararası Havaalanı'na

mecburi iniş yapılması gerekmişti. Bay Murphy, Çin topraklarına iniş yapmak için izin almaları gerektiğini düşünmesine rağmen, bu haber, havaalanını terör tehlikesine karşı koruyan Halk Kurtuluş Ordusu'na ulaşmamıştı. Bu yüzden de genç askerler de izne sahip olmadan güç kullanmışlardı.

Başkan Chi Amerikan halkından açıkça özür dileyerek, bu şekilde, oluşabilecek olumsuz bir tepki de önlemiş oldu. Televizyondan yayınlanan bir konuşmasında, aynı sabah Tiananmen'de bir başka korkunç kaza olduğunu, bir Çin helikopterinin rutin bir uçuş sırasında düşüp infilak ettiğini açıkladı. Aynı zamanda helikopterin pilotu olan Çin Savunma Bakanı Vekili General Li Kungshen hayatını kaybetmişti. Olayın çok erken bir saatte yaşanmış olması, olayda daha fazla insanın hayatını kaybetmesini önlemişti. "*Bu nedenle görgü tanığı da azdı*" diye düşündü Santini. *Oldukça eksik bir hikaye.*

Fakat bu işte parmağı olan herkes kısa bir zamanda bulunmalıydı. Pentagon'dan veya Beyaz Saray'dan her an bir şeyler sızabilirdi. Birçok insan olayın farklı ayrıntılarına sahiplerdi. Biri bunları bir bütün haline getirebilirdi. Örneğin, Randall Hartley gibi biri...

Ama işin aslını kimse bilmeyecekti. Belki bütün bu hikaye ilerideki olaylarla bağdaştırılacaktı. Dünyanın herhangi bir yerinde çiçek hastalığı salgını olması; Hindistan ve Pakistan'ın aralarında yeni düzelen ilişkileri tekrar bozan ve Keşmir yüzünden insanları tekrar bir savaşa doğru sürükleyen rota değişikliği; İran'ın, uluslararası nükleer enerji müfettişleri tarafından teftiş edilmeye razı olduktan sonra, ülkenin, gittikçe büyüyen nükleer silah kulübüne katıldığı yönündeki açıklaması; Venezuella'daki savaş hukukunun ihlal edilmesi; Yakın Doğu'da yeni bir katliam yaşanması veya İsrail ve Filistin'in sonunda mezar kazmaya son vermeleri ve eski yaraları sarmayı kararlaştırmaları gibi....

Başkan Jefforson az kalsın bir savaşa sebebiyet vereceği için Praeger'a ateş püskürüyordu. Bu, Santini'yi memnun etmek için hem çok yetersiz bir tepkiydi, hem de artık her şey için çok geçti. Jefferson

ona görevinde kalması için yalvarmıştı, ama Santini ona daha fazla hizmet edemeyecekti. Santini istifa etti ve Wall Street'e dönmek istediğine dair kısa bir basın bildirisi yayınladı. Santini'nin bu kararı o kadar ani almıştı ki, inandırıcılığı konusunda herkesin şüpheleri vardı. Ama bu onu asla ilgilendirmemişti.

Fort Myers'deki veda töreninde, dalgalanan bayraklarla beraber orkestra da hazır bulunmuştu. Santini de törende hazır bulundu ve herkesi selamladı. Sağ kolu askıda olan Xu, Federal Almanya Gizli Servisi'nin yeni başkanı Christoph Stiller, direkt olarak jüri karşısında ifade verdiği mahkemeden geldiği için telaşlı görünen ArthurWu, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin suçlanan Çinli tercümanı An Sing Li, hala Generalkurmay Başkanı olan General Whittier, ona 'Bu meselenin arkasında sadece tek başına Berzin yok' diyen gözlerle bakan FBI ajanı Leslie Knowles ve son olarak da Santini'nin kulağına bir şeyler fısıldayan ve sonra da yüksek sesle şunu söyleyen halefi Jack Pelky: "Kendi işimi senin yaptığının en az yarısı kadar iyi yapabiliyorsam ne mutlu bana, Michael."

Santini Pelky'i başarısız biri olarak görmüyordu. O, CIA Başkan'ı olarak çok çalışmıştı ve elinden geleni yapmıştı.

O anda orada eksik olan biri vardı, o da Santini'nin eski dostu Baron Eric von Heltsinger'di. Baron, WolfgangWagner'in Moskova'daki korkunç ölümünü öğrendiği anda İspanya'daki villasında kalp krizi geçirmişti. Berlin'de, Alman siyasilerin Heltsinger'in hayatındaki başarıları takdirle andıkları bir anma töreni düzenlenmişti.

Washington Post'da Jefferson'un Santini'yi görevden aldığı, çünkü onu büyük bir sorun olarak gördüğü yönünde söylentiler çıkınca, Santini de sessizliğini bozmaya karar vermişti. Ama bu durum, az kalsın Amerika'nın Çin ile olan ilişkilerine zarar verecekti.

Praeger daha fazla orada olmak istemiyordu, ama Beyaz Saray'ın Basın Dairesi Başkan'ı korumak için gerekirse herkesi gözden çıkarabilirdi. Aslında bu hikayenin her yerinde Beyaz Saray'ın parmak izi vardı. Belki de bir gün Santini olayın içyüzünü dünyaya anlatacaktı.

Sonsöz

Göreve başlama günü. Arka arkaya gerçekleşen olaylar nedeniyle yeni Rus Devlet Başkanı'nın göreve başlaması, Amerika genelinde büyük bir ilgi gördü. NBC televizyonu doğu kıyısındaki sabah kalvaltısı törenini canlı yayınladı.

Santini ve Elena, Santini'nin "kulübe" olarak adlandırdığı odada büyük bir televizyonun önünde oturuyorlardı. Önlerindeki masada kahve ve çörekler duruyordu. O anda Santini için hiçbir şey, yanında oturan kadından daha önemli değildi.

Elena, David Ben-Dar'ı mesleki kariyerinin kesin olarak sona ermiş olduğundan haberdar etmişti. Çok sayıda ölü insan görmüş, kendisi de bizzat pek çok kişiyi öldürmüştü. Artık başka bir hayata başlamak, yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Belki bu imkansızdı. Belki de Ben-Dar onu geri kazanmak için bir yol bulabilirdi. Bunun hiçbir garantisi yoktu.

Televizyon yorumcuları, Wladimir Berzin'in baş danışmanı ve cesareti sayesinde milyonlarca Rus'un gözünde bir kahraman olan Anatol Churkin'in şaşırtıcı seçim galibiyetini analiz ediyorlardı. Churkin temiz bir yönetim sağlamak ve Rusya'ya, askeri güç ve itibarını yeniden kazandırmak için söz vermişti. Sayıca az olan, ama sansasyonlu ve zengin bir tabakının imtiyazına son verecekti. Rus halkı demokrasinin meyvelerinin ve özgürlüklerinin tadını

çıkarmalı, öte yandan kendine özgü o büyüklük hissini yeniden elde edebilmeliydi.

Churkin ant içtiği sırada, NBC televizyonu, kutlama yapan topluluğun görüntülerini gösteriyordu. Churkin konuşmaya başlamadan önce, kutlamalar için dünyanın çeşitli yerlerinden gelen seçkin bir topluluğun biraraya geldiği Basilius Katedrali'nden görüntüler ekrana geldi.

"Churkin hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Elena, Santini'nin boynuna masaj yaparken.

Santini bir an düşünüp kahvesinden bir yudum aldı. "Onun hakkında çok şey bilmiyorum. Umut ederim ki, Rus basınında yansıtıldığı gibi iyi biridir. Genç, dinamik, cesur... Tam Ruslar'ın ihtiyaç duydukları gibi biri."

Birçok Amerikalı gibi, Santini ve Elena da kutlamaları izliyorlardı. Pelüş bir mindere yaslanmış, her ikisinin de favori markası haline gelen

Jamaica Mountain kahvesini yudumlayarak içiyorlardı.

Santini Elena'ya, "Aklımı sürekli meşgul eden bir şey var "dedi. "Bizim daha önce hiç netleştiremediğimiz bir şey."

"Bizim mi?" dedi Elena ve kaşlarını yukarı kaldırdı.

"National Art Gallery'de, senin Meksika Büyükelçisi ile birlikte geldiğin ve ilk defa karşılaştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

Elena gülümseyerek, "Nasıl unutabilirim?" dedi. "Söylemek zorundayım ki o akşam gerçekten de çok gergindin."

"O karşılaşma doğal mıydı? Yoksa Ben-Dar benimle bağlantı kurman için seni görevlendirmiş miydi?"

"Bende bu yemekte karşılaşabileceğim bütün önemli kişilerin bir listesi vardı. Dış İşleri Bakanlığı da benim bu yemek için iyi hazırlanmamı sağladı" dedi Elena, muzip bir gülümsemeyle. "Ama oturma düzeni bizim elimizde değildi. Her şeyi yönlendiren sendin, Michael, Mossad değil!"

Santini güldü. "Teşekkürler. Bunu bilmek zorundaydım."

Ekrandaki kutlamalara yeniden döndüklerinde Moskova Senfoni Orkestrası Rus milli marşını çalıyordu ve yeni seçilen Başkan'la balerin eşi, onları coşkuyla alkışlayan topluluğa el sallıyorlardı.

"Mutlu günler başlayacakmış gibi görünüyor" dedi Santini. "Bunu Rusya'daki bütün insanlar için diliyorum. Onlar yıllarca Çarlar'ın ve komünistlerin yönetimi altındayken hep daha iyi bir hayat hak etmişlerdi."

Ama yine de bazı kötü düşünceler Santini'nin kafasından gitmek bilmiyordu. Bunlar Jack Pelky'in, emekliye ayrılması dolayısıyla verilen resmi kabulde sarf etmiş olduğu bir sözle bağlantılıydı. Santini'ye el sallamış ve kulağına şunu fısıldamıştı. "Anatol Churkin Rusya için iyi olacak. Ve bizim için de."

Bu ifade Santini'ye o zamanlar tuhaf ve yersiz gelmişti. "Bizim için" demekle neyi kastetmişti acaba? Ve bunu niçin böyle vakitsiz bir anda söylemişti? Sadece Churkin'in Rus halkına vaat ettiklerini mi övmüştü, yoksa kendi akıl hocası olan Berzin gibi Churkin'in de CIA'in maaş listesinde yer aldığını mı ima etmek istemişti? Yoksa başkanlıktaki gizli görev, aktif bir memuriyete mi dönüşmüştü? Orada, Rusya'da gerçekten yeni bir başlangıç mı olmuştu, yoksa eski entrikalar ve hileler geri mi dönmüştü?

Santini Elena'ya yan gözle baktı ve bütün kuruntularını aklından çıkarıp attı. Bundan sonra her ne gerçekleşirse gerçekleşsin, artık onun için yeni bir başlangıç olacaktı.

Tam bunları düşünürken minderin yanındaki telefon sinir bozucu bir şekilde çalmaya başladı. "Kahretsin" diye mırıldandı Santini. Bağlantıyı kesmek için telefonu eline aldı. Aynı andı gözü gösterge üzerindeki arayan telefon numarasına takıldı.

Arayan *Randall Hartley*'di...

Teşekkür

Bana bu hikayede yardımcı olan birçok kişiye teşekkür borçluyum. Öncelikle bugünkü batı politikasının yanlışlarını ve etkilerini ele alan bir roman yazmamda beni cesaretlendiren eski dostlarım film prodüktörü Thomas Schüly'e ve avukat Wolfgang Seybold'a teşekkür ederim. Ümit ederim ki, dikmiş olduğunuz fidanlar, hayal ettiğiniz ormana dönüşür.

İkinci olarak en içten teşekkürümü yazar arkadaşım, eski dostum ve sık sık beraber çalıştığım Thomas B. Allen'e sunmak istiyorum. Tom beni Rus mafyasının gizli entrikaları ve Uygurlar'ın kuralları ile tanıştırdı. O benim için, daimi bir ilham kaynağı oldu.

Hava Kuvvetleri'nden emekli Albay Buz Carpenter'a da teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Buz eski bir Blackbird SR-71 pilotu olarakAmerika'nın en iyilerinden biriydi ve beni sanal ortamda bu teknoloji harikasıyla tanıştırdığı için ona müteşşekirim. Pekin'e kadar sanal alemde yaptığımız uçuşdan büyük bir zevk aldım.

Yayıncı George Lucas'a da romanın tashih aşamasında bana verdiği tavsiyelerden dolayı teşekkür borçluyum.

Ceza avukatı ve Bestselleryazarı Richard North Patterson'a da, beni büyük bir sebatla yaratıcı gücün kaynaklarına yönlendirmesinden dolayı müteşekkirim.

Bir arkeolog veya bir kuyumcunun hassas gözlem yeteneğine

sahip olan Editör Maria Dürig'e de teşekkür ediyorum. Maria ne yaptı etti, fantazinin gerçeklikten çok fazla uzaklaşmasına izin vermedi.

Arkadaşım H. K. Park'a da, birkaç casusu ya da şarbon mikrobunu nerede bulabileceğimle ilgili verdiği ipuçları için şükran borçluyum.

Çok büyük bir teşekkür de, kelimelerimi fırsat buldukça siberalemden kurtaran ve bana mükemmel el yazıları olarak geri veren mucize çocuk Jarad S. Caplan'a. O benim geleceğe büyük bir güvenle bakmamı sağlayan sıra dışı, olağanüstü kabiliyetli genç bir adam.

En son olarak da başarılı bir yazar ve gerçek bir vatansever olan sevgili eşim Janet Langhart Cohen'e, benim "Komplocular" ile uğraştığım zamanlarda uzun saatler boyunca seve seve yalnızlığa tahammül ettiğinden dolayı sonsuz teşekkür ediyorum.

ABD'nin Çin Endişesi

ABD'nin Çin'i ve Rusya'yı ablukaya alma operasyonu...
Uluslararası bir komplo gerçekleşiyor... Savaş neredeyse kaçınılmaz.

Amerika, süper güç olma yolunda hızla ilerleyen Çin ve onun en büyük destekçisi Rusya'dan giderek rahatsızlık duymaktadır. ABD Ortadoğu'nun, Asya'nın ve Kafkasya'nın kontrolünü bu ülkelere bırakmak istememektedir. Ancak tek başına hareket edecek konumda da değildir. Beklediklerı yardım fazla gecikmez. İsrail gizli servisi Mossad her türlü desteği vermeye hazırdır.

Washington'da, Pekin'de, Berlin'de ve Moskova'da bulunan güç merkezleri birbirleriyle inanılmaz bir rekabet içindeler. CIA, Mossad işbirliği dünyayı kaosa mı götürecek? Alman gizli servisi BND kimin safında yer alacak? Rus-Çin ittifakı entrikaların önüne geçebilecek mi?

Bill Clinton Dönemi Savunma Bakanı William S. Cohen'den yüksek gerilimli, dünya siyaset sahnesini yeniden yorumlayan politik kurgu bir roman. Bir solukta okuyacağınız bir heyecan fırtınası.